

B. D. Benedikt

TRGOVCI DUŠAMA

GLAVA PRVA

Ugledavši jarko crveni porše na prilaznom putu, debeli crni stražar kompanije požuri napolje iz svoje kućice i brzo podiže rampu. Ne zaustavljajući se, Robert Brant mu kratko svirnu u znak jutarnjeg pozdrava. On zaustavi automobil malo dalje, pažljivo ga parkirajući na svom privatnom, specijalno za njega rezervisanom mestu. Robert dohvati svoju kožnu tašnu i izađe napolje. Ali, umesto da se odmah uputi zastakljenom ulazu impozantne zgrade, on duboko uzdahnu i zagleda se u mermer-*nu* fasadu. Pred samim ulazom presijavao se rols rojs gospodina Tejlora, što nije bio dobar znak. Kad god bi gazda prisustvovao sastancima Upravnog odbora, nečija glava bi se tog dana otkotrljala. A danas će se na sastanku odlučivati ne samo o sudbini Robertovog televizijskog filma, nego i njegovoj ličnoj.

Dok je dugim koracima prilazio zgradi, posmatrao je veliku firmu iznad ulaza. Golden Screen Films kompanija se bavila proizvodnjom filmova i serija isključivo za potrebe velikih TV mreža i uspešno je konkurisala čuvenim holivudskim kućama poput Paramonta i Kolumbije. U produkciji ove kompanije nalazilo se preko sto TV filmova i šest čuvenih serija. Robert Brant je bio jedan od njihovih najkreativnijih režisera. Pored godišnje plate od skoro sto hiljada dolara, Robert je imao svoj lični ured i sekretaricu, a ubrajao se i među desetak izabranika koji su uživali pravo korišćenja privatnog parkinga sa svojim imenima ugraviranim u male mesingane ploče.

Pored lifta ga je već očekivao mali Majki, jedan od montažera iz Robertovog odeljenja na osmom spratu. Majki je, takođe, bio i glavni tračer kompanije, pa Robert načulji oba uha. Pošto je bio niska rasta, Majki podiže pogled na Roberta.

- Biće vruće danas! - obavesti ga značajno, uopšte ne misleći na jako sunce u kojem se Los Andeles kupao tog jutra.

- Šta znaš? - upita Robert kratko, ne gledajući ga.

Majki sačeka da se vrata lifta razmaknu i oni uđu unutra. On pritisnu osmi sprat, pa ponovo pogleda u Roberta.

- Nisam siguran, ali načuo sam da vam "Lisica" danas sprema neko neprijatno iznenađenje!

"Lisica" je bila Ronda Foks, koju su, zbog njenog prezimena i dvoličnog karaktera, službenici između sebe tako zvali. Bila je jedan od šest izvršnih producenata i bolesno ambiciozna. Od njene dobre ili loše volje, tresli su se svi spratovi "niži" od desetog. Na desetom spratu se nalazio ne samo njen ured, nego i ured gospodina Tejlora sa kojim je bila vrlo bliska. Oni koji je nisu voleli, a retki su je voleli, tvrdili su da Ronda uvek menja gaćice pre nego što uđe u Tejlorov privatni kabinet. Pakosnici!

Lift se zaustavi, a Robert gotovo sa strahom pogleda u Majkija.

- Hvala, Majki. Imaću to stalno na umu.

Pre nego što će izaći, Majki mu klimnu glavom i pritisnu deseti sprat.

Politirana vrata se bešumno zaklopiše, a Robertu se učini da su ga ona zauvek izolovala od ostatka sveta. Posle svega deset sekundi, lift se opet zaustavi. Robert se uputi zavojitom stepeništu koje je vodilo na vrh zgrade. Tamo se usred male bašte nalazila kupola od zatamnjenog stakla u koju se ulazilo direktno. Na sred kupole je stajao masivni okrugli sto od čistog mahagonija. Robert odmah primeti da je od dvanaest stolica samo šest zauzeto. Ovo je bio drugi rdav znak tog jutra. Uvek kad bi se odlučivalo o nečijoj glavi, neki članovi odbora bi se tog dana "razboleli".

- Dobro jutro! - klimnu Robert prosedom gazdi i spusti se u fotelju sa Tejlorove leve strane.

Tejlor je pripadao staroj gardi holivudskih producenata. Bio je među prvima koji su shvatili neviden potencijal televizije i na vreme napustio poznati filmski studio za koji je radio. Osnovao je sopstvenu kompaniju koja je snimala isključivo za potrebe televizije i brzo se obogatio. Isticao se prijatnom spoljašnjošću i ugladenim manirima džentlmena. Nikad ga nisu čuli da je povisio ton na nekog od svojih službenika ili odvalio kakvu gadnu psovku.

Robert povadi svoje papire iz tašne, pa se zagleda u prisutne. Pored Ronde koja mu se neodređeno smešila preko stola, tu se još nalazio Brad Tonkin, dragi poznati režiser kompanije, miš Trejsi, kako su kratko zvali Tejlorovu dugogodišnju sekretaricu, zatim advokat kompanije Kalahan, a na drugoj strani okruglog stola, nasuprot Tejloru, sedeo je treći rdav znak tog jutra, Ron Gudman. On je bio izvršni producent velike TV mreže za koju je Robert upravo završio film. Umesto da mu klimne glavom, Robert nesvesno proguta pljuvačku. On oseti kako mu se grlo naglo suši.

- Okej, gospodo, - javi se Tejlor, - mislim da su ovde svi pozvani.

Miš Trejsi potvrdi glavom i dohvati svoj notes za beleške.

Pošto smo ovde na zahtev gospodina Gudmana, predlažem da on otvori ovu sednicu. Gudman se kratko zagleda u svoje zabeleške, pa im uputi hladan pogled preko okvira svojih zatamnjениh naočara.

- Gospodo, predamnom su izveštaji i ocene filma "Kralj droga" koji je vaša kuća nedavno završila za našu TV mrežu, a koji je režirao gospodin Brant. Na žalost, iako smo vas na vreme upozorili na ukus i želje šire publike, nismo zadovoljni filmom! Od trideset i sedam velikih kompanija koje su nam obećale finansijsku pomoć u reklamama, skoro polovina se predomislila!

6

7

On ih ponovo pogleda, ali prisutni su samo ćutali-

- Vi znate šta to znači, zar ne? - podsećao ih je. - To znači da će nam od šest planiranih miliona za premijerno veče, ostati manje od tri! Od video prodaje se ne nadamo boljem rezultatu, pa smo izračunali da ćemo biti u gubitku od tri miliona. Došao sam da vas pitam zbog čega je do toga došlo? Zašto je iz filma izbačeno upravo ono što današnju publiku najviše privlači?

- Mislite na seks, nasilje, psovanje i slične banalnosti? - ne izdrža Robert da ne upita.

- Mislim na "ukus" i "želje" modernog gledaoca, odnosno "potrošača"! - ljutilo podvuče Gudman. - Možda niste primetili, ali vas i mene plaćaju baš ti gledaoci koji od nas očekuju nagradu u vidu zabave kakva im odgovara!

Robert najpre pogleda u Tejlora, pa zatim u Gudmana.

- Kada sam se opredeljivao za ovu verziju filma, imao sam na umu nedavne pretnje Kongresa koji smatra da je nasilje na televiziji prevršilo svaku meru!

- Nabijem Kongres! - planu ljutilo Gudman. - Kongres neće mojoj Kompaniji isplatiti ček na tri izgubljena miliona! Ako vi i Kongres želite da pravite "fine" filmove, onda ih vi i finansira-jte!

Tejlor oseli po Gudmanovom tonu da treba da se umeša.

- Gudman je u pravu, Roberte - zaključi svojim uvek pribranim i mirnim glasom.

- Mi moramo da isporučimo produkt koji potrošači od nas očekuju.

- Produkt? - pogleda ga Robert razočarano. - Polrošači? Tržišle? Šla je ovo? Vi govorete kao da se radi o sajmu žive stoke, a ne ljudima! Film nije konzerva.

Olvoriš je, pomirišeš, pa ako li odgovara poždereš i baciš. Film je forma umetnosti. Bilo šla da film obrađuje, dobro ili loše, mora se prikazati s ukusom. Zato sam se u "Kralju droga", umesto prostačkim seksom, poslužio mnogo efektnijom erotikom. Umesto krvavili scena nasilja, poslužio sam se zvučnim i specijalnim efektima. Šta vi lično mislite o filmu? - upita na kraju Gudmana.

- Mislim daje izvanredan - priznade ovaj iskreno. - Da sam neki forum u Akademiji, nagradio bih vas Oskarom. Ali ono što sle vi u svom iskrenom umetničkom žaru pokušali da prikazete američkom gledaocu, on lo neće videti! Za filmove poput vaših, potrebna je šira kultura. Izvesno predznanje. A američki gledalac je krvoločan i opsednula seksom. Umeslo erotike, on hoće da vidi kako

vašu junakinju голу siluju na podu one jahte! Umeslo kapi krvi na podu jahte, on hoće da gleda kako onom gangsteru šiklja krv iz prerezanog vrata!

- Grozno, zar ne? - cerio mu se Roberl sarkaslično. - Pošlo mu je Holivud decenijama uspešno ispirao mozak, današnji Amerikanac je konačno poslao "polrošač" bez ličnog ukusa i oslobođen svake volje! On je spao na jedinku koja mora da apsorbuje ono šio joj se servira. A to je upakovano u najfiniju hartiju i deluje naivno sve dok se ne orvori. A onda, od iznenadnog smrada, čovek poželi da izgubi svesl! Mislím na pako-vanja proizvoda američke podkulture! - završi on ogorčeno.

- Bojim se da ne delim vaše mišljenje o američkoj kulluri! -odvráli mu Gudman Ijulito. - Ali, mi se ovde ne bavimo proizvodnjom umetničkih, nego komercijalnih filmova. U pitanju je gubitak od tri miliona! Ne zaboravite daje moja kompanija ostavila u vašoj kasi vać mnogo miliona i očekuje od vas da ovaj problem pod hitno resite!

Pošlo su svi gledali u njega, Robert pogleda u Gudmana.

- Šla od mene želite da učinim?

- Ništa strašno. Vratite te proklete scene seksa i nasilja, bez obzira na umetničku vrednost filma. Mi svi ovde dobro znamo ko sle vi i kakvi su vaši ideali. Ali, Roberte, vreme umetnosti u filmu je prošlost! To više nikog ne interesuje!

- Mene su učili da film pored zabave mora da sadrži i moralne poruke!

- Tačno to sam i ja rekao-jednom poznatom direktoru studija kad sam bio vaših godina. Znaće šla mi je odgovorio? Momak,

ako želiš nekom da pošalješ poruku, posluži se telegrafom. Ovo nije mesto za tebe!

Robert mu se smešio gotovo sa sažaljenjem. On zaključí da više ne srne da se odupire Gudmanovoj želji, naročito kada ga Tejlor uhvati za ruku koju mu značajno stisnu.

- Roberte, gospodin Gudman je u pravu. Učini to što se od nas traži!

Ali kao je Robertova neodlučnost bila očigledna, Ronda oseti da je nastupio njen trenutak.

- Naravno, - nasmeši mu se tobože prijateljski, - ukoliko Robert oseća preveliku privrženost svom umetničkom delu, neko drugi bi mogao da preuzme film i dotera ga po ukusu publike. Brad, naprimer. Ona pogleda u svog mladog zaštitnika koji je sedeo do nje. - Mi te razumemo, Roberte. Svakom umetniku njegovo delo je deo njegove ličnosti, njegovo dete, a svakom roditelju je njegovo dete najlepše!

Robert ne izdrža da joj se ne isceri u lice.

- Ali, vi želite da mojoj bebi iskopate jedno oko, iščupate jednu ruku i odsećete obe noge! Kome se, dodavola, gleda tako unakaženo dete?

- Oh, Roberte, - uputi i Ronda njemu jedan cinični osmeh, -ta, gde ti živiš, čoveče? TV novosti su prepune osakaćene dece iz celog sveta! Da nije stalnih ratova, sumanutih ubica, psihopata i seksualnih skandala, mi svi ovde prisutni bi čistili ulice za komad hleba. Kriminal i nasilje su oduvek bili sastavni deo američkog javnog života. Od prvih vesterna, gangsterskih filmova, ratnih filmova, pa sve do danas, nasilje je bilo jedno od glavnih izvoza američke kulture. Da nije kriminala i ubica, u Americi bi pet miliona ljudi preko noći ostalo bez posla! Šta bi radile stotine hiljada policajaca, zatvorskih stražara, sudskih službenika i advokata? Da ne govorimo o pogrebnim ustanovama, industriji cveća i drugim pratećim delatnostima. Zahvaljujući kriminalu, u Americi se godišnje obrće preko petnaest milijardi dolara. To su statistike FBI-ja!

- Gospodo! - izgubi Gudman strpljenje. - O čemu vi to raspravljate?

- O preteranom prisustvu kriminala i nasilja u američkom filmu! - odbrusi mu Robert ljutilo.

- Mislím da smo se dogovorili - odluči Tejlor da okonča ovu žučnu diskusiju. - Brad će odmah pristupiti novoj montaži filma.

Robert se samo tužno nasmeši i poče dapakuje svoje papire u tašnu. On ustade, pozdravi ih klimanjem glave, pa se bez reci uputi izlazu iz sale...

- Tvoje će ime ostati na špici - stavi mu Ronda do znanja, ali je on više nije slušao.

Nakon kratke ali krajnje napete pauze, Gudman pogleda u Tejlora.

- Idealistima i sanjalicama nema mesta u ovom biznisu. Bojim se da ćete od ljudi poput Roberta imati više štete nego koristi! - upozori ga,

- Ja to gospodinu Tejloru govorim već godinu dana -pobedonosno će Ronda. Predosećajući da se gore raspravlja o budućnosti njegovog rada u Kompaniji, Robert gotovo istrča iz lifta i predvorja zgrade. Veoma rezigniran neprijatnim događajem, Ijutito je zalupio vrata svog poršea i uz bolnu škripu guma se sjurio prema izlazu sa parkinga. Vozio je Ijutito i brzo, ali ne zadugo. Posle svega tri stotine metara, morao je da zakoči i stane na crvenom signalu. Tu se zagledao ispred sebe i zamislio. Da nije malo preterao kada je onako reagovao? Mali Majki je bio u pravu. Ona kurva mu je spremala zamku u koju je, i pored upozorenja, tako naivno upao. Osećao se povređen, ali i zabrinut. Posle više od pet godina snimanja za Tejlora, Robert poče da razmišlja šta će da radi ukoliko ga iznenada otpuste.

Iz ovog nervoznog stanja trže ga zeleni signal. Robert ude na glavnu aveniju koja je vodila prema Holivud Hilsu na kome je nedavno kupio impresivnu vilu u španskom stilu. Ni skupi

10

1 1

automobil u kome se vozio nije bio stariji od šest meseci. Kako će održati taj visoki standard ako ga izbace s posla? Šta će da radi? Kome treba konzervativni režiser star četrdeset godina? Holivud je prepun mladih talenata s velikim idejama. U najboljem slučaju, možda bi ga primila neka manja kompanija ili TV stanica, a plata bi mu se u tom slučaju smanjila na trećinu u odnosu na onu koju je do sada primao. Novo crveno svetio ga ponovo prekide iz košmarnih misli. Robert primeti kako se sa njegove leve strane zaustavi jedan drugi sportski automobil bele boje i on instiktivno pogleda u kola i vozača. Čovek za volanom je bio njegovih godina i nosio je naočare za sunce. Robertu se učini da ga odnekud poznaje. I vozač belog jaguara pogleda lenjo u njega, a onda polako smaknu naočare sa nosa. Tako su se kratko posmatrali.

- Robert? - upita vozač obazrivo. - Robert Brant?

- Ned Fleming! - konačno se seti Robert svog školskog draga, veoma poznatog režisera akcionih filmova. - Jesi li to ti?!

- Ne mogu da verujem! - povisi Ned ton. - Baš sam ovih dana pričao o tebi i planirao da se nađemo! Ovo je prosto neverovatno!

Jedan nervozni vozač iza njih kratko im svirnu, upozoravajući ih da se svetio promenilo.

- Čekaj! - doviknu Ned Robertu. - Moram odmah s tobom da popričam! Sledi me!

Robert sačeka da onaj vozač prođe, pa okrenu kola za Nedom. Odmah primeti da su skrenuli na sporedni put koji je vodio prema Beverli Hilsu. Prošli su kroz Rodeo Drajv i skrenuli u jednu vrlo otmenu ulicu. Robert poče da nagađa koja li od ovih preskupih vila pripada Nedu. Uskoro se zaustaviše pred visokom kapijom od kovanog gvozda koju Ned otvori pritiskom daljinskog upravljača. Do bele vile, sazidane u stilu italijanske renesanse, vodio je privatni put dug stotinak metara. Obadvojica se zaustaviše pred grandioznim ulazom. Dok su se srdačno grlili i

stezali ruke, iz vile izađe vitka plavuša ne starija od dvadeset pet godina. Po kratkoj crnoj haljini ukrašenoj čipkom u stilu francuske sobarice, Robert zaključio da je devojkica verovatno član posluge. Mirno je stajala i čekala da se dvojica muškaraca ispoz-dravljaju.

- Roberte, stari družo, pa, kako si? - zagleda se Ned u svog gosta.

- Ne baš tako dobro kao ti, - šarao je Robert pogledom po raskošnoj vili, - ali nije mi ni loše.

- To sam već primetio po kolima koja voziš! - našali se Ned. - Uđi, molim te! - pokaza mu rukom prema ulazu. - Mišel, - obrati se devojkici, - ovo je gospodin

Brant, moj školski drag. Molim te, uvedi ga u veliki salon dok se ja ne presvučeni i pobri-ni se o njemu.

Devojka se ljupko nasmeši i propusti Roberta da prvi uđe. Dok je pratio pogledom Neda koji je otrčao na sprat, Robert je mislio da sanja. Samo predvorje Nedove rezidencije bilo je veće od cele njegove vile. Kuća mora da je imala više od tri hiljade kvadratnih metara. Robert se prvi put u životu našao u vili ove veličine i raskoši. On zaključi da je Ned za ovaj dvorac morao da plati najmanje tri miliona dolara...

- Ovuda molim, - prenu ga iz sanjarenja meki Mišelin glas. Dok je išao za njom, Robert je posmatrao devojčine visoko otkrivene noge u tamnim mrežastim čarapama. Tako se nosila posluha iz takozvanog "visokog društva". Nije mu bilo jasno da li je ona samo kućna pomoćnica, ili i Nedova ljubavnica. U visokim krugovima to se smatralo za isto.

- Izvolite - ponudi ga ona pokretom ruke da sedne u jednu od nekoliko svilenih fotelja, ali Robert ostade da stoji.

Kao da je nije čuo, on pride jednom od visokih vrata-pro-zora koji su gledali u bašfu vile, u čijoj je rascvetanoj sredini bljeskao raskošni bazen za kupanje. Sav je bio popločan keramikom, sa motivima iz grčke mitologije. Za prizor se moglo reći da je vanzemaljske lepote.

12

- Mogu li da vas poslužim kafom ili nekim pićem? - upita ga Mišel.

Robert se trže i zagleda u devojku.

- Imam bolju ideju! - prilazio im je Ned, presvučen u beli sportski sako. Zašto nas ne bi poslužila jadnim lakim doručkom tamo na terasi.

Devojka se samo nakloni, a Ned obgrli Roberta oko ramena i izvede ga na terasu vile. On ostavi zapanjenog gosta da se divi prizoru, pa ga pogleda sa strane.

- Svida ti se?

- Čarobno! - promuca Robert. - Pre nego što si me doveo ovamo, ovakve vile sam vidao samo na filmu.

- U stvari, baš sam završio akcioni film čiji se jedan deo radnje odvija u ovakvom dvorcu.

Ned povuče Roberta za rukav prema uglu terase gde se širio ogroman suncobran postavljen iznad okruglog staklenog stola i šest pletenih fotelja sa jastucima za sedenje. Robert se spusti u meko sedište i dalje uprtog pogleda u visoku fasadu zgrade.

- Fantastično! - Robert nije mogao da se načudi.

- Hej, nisam sve to dobio na lutriji! - bunio se Ned veselo. - Crnčim kao konj, po šesnaest i više sati dnevno! Iduće nedelje putujem za Afriku. Novi akcioni film sa velikim imenima. Novih šest meseci maltretiranja, svadanja, lomatanja po kiši i blatu, natezanja s lokalnim vlastima i tome slično. Zar ti se ne čini da zaslužujem sve ovo što sam postigao?

-1 ja crnčim kao konj, kako kažeš, ali i pored toga stanujem u kući koja izgleda lošije od tvojih garaža!

- To je zbog toga što tvrdoglavo nastavljaš da praviš "pogrešne" filmove! - odluči Ned da bude iskren. - A pogledaj mene. Ti najbolje znaš da sam jedva prošao završne ispite. Ta, valjda se sećaš da ste mi svi u razredu pomagali, a naročito ti. Zbog toga ću ti zauvek biti zahvalan.

M

U razgovoru ih prekide Mišel koja izveze na malim kolicima dve porcije prženih jaja sa slaninom. Ona ih posluži, pa odgura kolica sa terase. Dok je ovo radila, Robert baci brz pogled na njene vitke noge, pa se pakosno isceri na svog školskog druga.

- Vraže jedan! Nisi se mnogo promenio.

- Ne donosi prebrze zaključke - upozori ga Ned. - Ništa nemam s Mišel.

- Nikad ne mešam biznis i zadovoljstvo. To je smrtno opasno. Sem toga, ja sam oženjen čovek.

- Oženjen? - iznenadi se Robert.

- Od pre tri godine. Zove se Koni Dikson! - naglasi ime.

- Koni Dikson? - ponovi Robert s nevericom. - Ne misliš valjda na čuvenu spisateljku Dikson?

- Baš na nju. Sad ti je valjda jasnije zašto živim u vili od pet miliona. Kada smo se pre tri godine venčali, odlučili smo da zajedničkim sredstvima kupimo ovo imanje.

- Pet miliona?! - ponovi Robert cenu. - Ali, koliko se sećam, ti si se godinama bavio proizvodnjom pornografskih i jeftinih filmića. Otkud ti odjednom toliki novac?

- Dobro se sećaš, - smešio mu se Ned. - Godinama sam bio niko i ništa. Prihvatao sam bilo kakav posao, samo da preživim. Ali se verovatno sećaš da sam se pre tri godine odjednom probio u sam vrh holivudskog društva!

- Koni Dikson? - nagadao je Robert.

- Sreli smo se na prijemu pre pet godina - pričao mu je Ned. - Pošto je i sama vrlo perverzne prirode, Koni je u meni odmah otkrila veliki talenat za nasilje i seks na filmu. Pošto je već bila slavna i bogata, ponudila mi je ne samo režiju njene nove knjige "Osvetnica", nego je i lično finansirala taj moj prvi veliki uspeh. Samo u Americi smo inkasirali osamdeset miliona dolara! Film je bio senzacija.

- Senzacija?! - Negodovao je Robert. - Bila je to prava eksplozija seksa i nasilja, do tad neviđenog u Americi! Totalna degradacija žene kao ljudskog bića! Već u prvoj sceni filma, glavna junakinja ulazi u kabinet svog šefa i polugola mu se podaje na njegovom radnom stolu!

- U svim knjigama moje supruge seks igra glavnu ulogu, ona smatra da je današnji muškarac jedan moralni slabić i zato stalno ženama forsira ideju da će preko seksa i one doći do višeg položaja i novca. Čitajući njene knjige i žene i muškarci doživljavaju intelektualni orgazam. To je upravo ono što publika želi da čita i gleda. Ona diktira standard. Američki standard zahteva bar deset mrtvih i po jedan seksualni akt po bioskopskoj rolni filma. A film sadrži pet rolni! - podseti ga Ned poslovnim tonom.

- Ali, to je užasno! - bunio se Robert. - Na fakultetu su nas učili da je film medij preko kojeg se široke mase ne samo zabavljaju, nego i prosvećuju.

- Dozvoli da ti citiram šta je Josif Staljin jednom rekao o masama. "Mase su gomile neuke stoke koju treba stalno držati na ivici gladi i svakodnevno dobro tući bičem. Mase se ne smeju poštovati, nego stalno kontrolisati. Sve one koji se izdvoje iz reda, treba na mestu streljati!"

- Odvratno! - načini Robert grimasu.

- Dragi Roberte, uozbilji se - smešio mu se Ned na ivici cinizma. - Ta, pogledaj naše sopstvene američke mase. U modernom kapitalizmu, mase nisu ništa drugo nego potencijalni potrošači. Veliki biznis i političari su oduvek manipulirali masama i ispirali im mozgove. Holivud nije izuzetak. Ovdašnji producenti su vrlo brzo shvatili da su mase gomile neobaveštenih dripaca koji se svakodnevno bore za goli opstanak. Njihov svakodnevni život je jadan, sumoran, depresivan i beznađežan. Preostaje im, dakle, fantazija. Pošto, mali čovek nema novca ni za hranu, a kamoli za seksi ljubavnice, jahte, vile i privatne avione, Holivud mu je ponudio da sve to konzumira s velikog platna, za dva sata! Tako privremeno zadovoljen i duševno nahranjen, mali čovek odlazi u svoju bednu sobicu na nečijem tavanu i nastavlja da sanja o boljem životu. Holivud mu je upravo pokazao da i on, kao i junak s filma, ima istu šansu i može ako hoće da postane pobednik u životu!

- Znam kako to funkcioniše - tužno se smešio Robert. - Ja sam, na žalost, doslovno shvatio da su i "mali" i "veliki" čovek ista ljudska bića, ali prvi sa manje, a drugi sa više sreće. Ili pameti, ako hoćeš. Mislím daje surovo i nemoralno prikazivati malom čoveku kako žive oni koji su uspeli. Do nedavno, mali čovek se bar uzdao u nekakvu konačnu pravdu od Boga, ali pošto mu je Holivud godinama dokazivao da Boga ustvari nema, sada mu preostaje nasilje. Pošto sam nema hrabrosti da poludi i nekog odalami po glavi, on odlazi u bioskop

- Naravno da ne verujein. O čemu to pričaš?

- Pa, ako već ni u šta ne veruješ, šta te onda sprečava da se i ti useliš u jednu ovakvu vilu i strpaš u banku par miliona. Jer ako Boga nema, onda nema ni kazne ili nagrade za naša dobra ili loša dela, zar ne? Nije mi, dakle, jasno šta te sprečava, čoveče, da se brzo obogatiš, bez obzira na čiji račun, ili na koji način.

Pitanje je bilo vrlo logično i jasno postavljeno. Ali Robert nije umeo odmah na njega da odgovori. Počeo je i sam da se pita šta ga to sprečava kad u Boga ionako ne veraje.

- Varaš se, Roberte - smešio mu se prijatelj. - l Bog i đavo postoje! Ali, umesto da se opredelim za monoton i dosadan način života koji mi je predlagao Bog, ja sam se opredelio za onaj dragi, koji mi je ponudio đavo. Umesto da se nadam raju posle smrti, ja sam odabrao raj u ovom životu. Za svaki slučaj, ukoliko se ispostavi da "onaj život" i ne postoji!

Robert prestade da jede i obrisa salvetom ista. Ovog puta nije znao kako da shvati Nedove reci. Za trenutak mu se čak učinilo da ovaj ne zna šta govori.

- Šta hoćeš da mi kažeš? - tražio je Robert objašnjenje.

- Šta misliš, - pogleda Ned oko sebe, - kako sam, u stvari. došao do ovog grdnog uspeha i bogatstva? Ja, čovek bez ikakvog talenta, kome su drugovi pisali teze na završnim ispitima!

- Pa... preko Koni Dikson, kako kažeš.

- Ne, dragi Roberte. Ja nisam imao ni šansu da se s njom sretnem! Moje društvo su bile kurve i lake žene s kojima sam snimao porniće!

19

- Nede, ja te sve manje razumein, - zavapi Robert.

Pre nego što nastavi, Ned se obazrivo osvrte da proveri da li su sami na terasi. Malo se naže preko stola, kako bi ga Robert bolje čuo, pa reče tihim glasom:

- Prodao sam dušu đavolu!

Robert proguta pljuvačku, ali ne reče ništa.

- Pre pet godina, iznenada sam izgubio posao kod jedne firme koja proizvodi pornografske filmove. Na moje mesto je uskočio jedan momak sa mnogo više mašte i još perverziji od mene. Uхватила me panika - poveravao se Ned. - Ne samo da više nisam imao novca za sobu u jeftinom motelu, već mi se opasno smanjio bude t za hranu. Tako sam odlučio da poslednjih sto dolara potrošim na jednu poznatu gataru meksičkog porekla. Kratko je blenula u moj oznojeni dlan i počela ružno da odmahuje glavom. Otvoreno je rekla da mi ne vidi nikakvu budućnost, jer sam čovek bez ikakvog talenta ili dara. Porazila me je ne samo svojom vizijom moje bedne budućnosti, već je nastavila da me šokira detaljima iz mog privatnog života. Pošto mi je tako dokazala da zna svoj zanat, pitao sam je šta mi savetuje da uradim. Čemu da se nada čovek bez talenta i budućnosti. Predložila mi je bez ustezanja da što pre prodam dušu đavolu, dok još imam vremena. Objasnila mi je da onima koji rade za đavola ne treba kreativni, već destruktivni talenat. Rekla je, lepu kuću ne može svako da projektuje i sazida, ali svaka budala može daje zapali! A po njenom mišljenju, ja posedujem baš taj destruktivni talenat. Đavo bi. rekla je, mogao da iskoristi moje pervezne i nasilne filmove za još brže prikupljanje potrebnih mu duša. Zauzvrat, on će me gotovo preko noći načiniti jednim od najbogatijih ljudi Holivuda. Na kraju mi je predala jednu metalnu kutiju i objasnila da se unutra nalazi sve što će mi trebati ukoliko prihvatim njen predlog.

Ned prestade da priča, jer mu se iznenada osušilo grlo. On natoči i sebi i Robertu po čašu oranžade, pa nastavi.

- Te noći, sedeo sam zbunjen na krevetu moje bedne motelske sobe, ne znajući šta da uradim. Ne samo što sam ostao bez poslednjeg dolara, nego sam i saznao da nemam nikakvu budućnost. Šta sam imao da izgubim, sem tu svoju jadnu i praznu dušu. Zgrabio sam onu metalnu kutiju i otvorio je. Te noći sam imao najmirniji san u životu. Ujutro me probudilo kucanje kurira koji mi je doneo pozivnicu za prijem na kome sam upoznao Koni. Dok smo stajali u uglu i pričali, prosto me je žderala svojim pohlepnim očima. Bio sam od nje mlađi i lepši, ali ona je imala novac! Bez mnogo dvoumljenja me je pozvala da pređeni da stanujem

kod nje u vilu. Još u toku vožnje imali srno prvi snošaj na zadnjem sedištu njene duge limuzine. Čele te noći smo se ludo voleli, a nedelju dana kasnije mi je predložila da lično finansira moj prvi veliki film raden po njenoj knjizi. Tačno godinu dana kasnije, njen advokat mi je izbrojao deo mog profita od tog filma, dvanaest miliona dolara! Ostalo već znaš.

Robert ga je gledao poluotvorenih usta. Bio je očigledno zaprepašćen.

- Ti... proveravao je, - ti se ne šališ sa mnom, zar ne?

- Sedi tu! - ustade Ned i uputi se dugim koracima nekud u vilu.

Robert je zabrinut gledao za njim. Ovo što je upravo čuo, bilo je krajnje neobično i graničilo se s realnošću. On oseti kako ga je naglo zbolela glava. Za Roberta koji nije verovao ni u Boga, bilo je zaista naporni razmišljati o đavolu. Ned se vratio posle nekoliko minuta. Stavio je pred Roberta jednu malu metalnu kutiju i zavalio se natrag u svoje sedište.

- Sve je unutra. Ako ti ikad zatreba, ili padneš u iskušenje da promeniš pravac svog neuspelog života i kreneš putem uspeha i bogatstva, postupi prema instrukcijama i mirno spavaj. Već sledećeg dana, tvoj život će se potpuno preokrenuti!

- Valjda ne očekuješ da poverujem u tako nešto! - snebivao se Robert.

21

- Ni ja u početku nisam verovao. Kao i ti sada, nisam verovao ni u Boga ni u đavola. Poverovao sam tek pošto mi se sve ovo desilo! - on pokaza širokim pokretom ruke na svoju bogatu okolinu. - Tada sam shvatio da đavo postoji, a onda mi je postalo jasno da postoji i Bog.

- Onda te još manje razumem. Zašto se nisi opredelio za Boga?

- Nisam više mogao! Đavo je već posedovao moju dušu.

- Mislim da je sad vreme da idem - ustade Robert naglo od stola.

- Ne pre nego što ti još nešto pokažem! - ustade i Ned. -1 ne zaboravi tu kutiju. Mogla bi jednog dana da ti zatreba.

Pre nego što su se rastali, Ned je proveo Roberta kroz celu vilu. Na kraju ga je uveo u malu boskopsku salu sa pedeset plišanih sedišta, gde su samo njih dvojica odgledali Nedov poslednji, tek završen film na širokom platnu. Više nego impresioniran, Robert je napustio Nedovo imanje oko pola dva tog popodneva. Na sastanku je obećao Nedu da će ozbiljno porazmisliti o njegovom predlogu u vezi filma, a ovaj mu pripreti da će ga na to podsećati.

Dok se vozio kući, čvrsto se obema rukama držao za volan i zaneseno piljio ispred sebe. Povremeno bi, gotovo sa strahom, bacao pogled na malu limenu kutiju koja je ležala na susednom sedištu, lagano se tresući od vožnje. Nije znao šta da misli. Još uvek je bio u nekoj vrsti šoka od svega što mu se tog jutra desilo.

22

GLAVA DRUGA

Tog istog trenutka, ali nekih desetak blokova južnije, jedna zamišljena devojka je prelazila bulevar Santa Monike. Dok je dugim koracima prolazila ispred poredanih automobila, svi su je posmatrali. Žene sa zavišću, a muškarci s požudom. Dolores, kako se zvala, bila je Španjolka po majci, a Irkinja po ocu. Proizvod ove rasne kombinacije bila je visoka tamnokosa lepot-ica sivo-zelenih očiju. Danas joj, međutim, nije godila pažnja koju je privlačila svojom izuzetnom pojavom. Imala je loš dan. Upravo joj je potonula poslednja lađa, pa je u mislima tražila slamku za koju bi se uhvatila. Na žalost, tu poslednju slamku je iskoristila još prošle nedelje. Bilo joj je više nego jasno da će danas morati da potone, zajedno sa svim svojim nadama. Kao da je želela da od svega toga nekud pobegne, devojka se zatrča uz malo usko stepenište koje je vodilo u njen skromni stan na tavanu jedne stare kuće u španskom stilu.

Dolores zatvori vrata i ostade na njima kratko naslonjena, kako bi došla do daha. Ali, umesto olakšanja, na oči joj potekoše suze. Pred sobom je u krilu držala mali crni portfolio sa svojim crtežima i idejnim rešenjima koje niko nije želeo. Ona ga gotovo s mržnjom odbaci u jedan ugao, pa se skrhana ovim poslednjim neuspehom spusti na ivicu svog još nepospremnjenog kreveta. Na sebi je imala jedinu bolju haljinu, a od Rozi je morala da pozajmi novi par čarapa i

cipele. Rozi je bila crna prostitutka kod koje je Dolores stanovala. Devojka se nemoćno opruzi po krevetu, šarajući vlažnim očima po prljavom plafonu

23

svoje skućene sobe. Kao kakvom osuđeniku pred pogubljenje, njoj proleteše pred očima događaji od prošlih osam meseci.

U Holivud je stigla prepuna nada, ambicija i velikih planova. U džepu je imala diplomu završenog koledža za primenjene umetnosti, a u novčaniku skromnu uštedevinu od tri hiljade dolara. Rozi ju je zapazila još tog prvog dana kako izgubljena luta bulevarom Santa Monike tražeći neki sobičak za stanovanje. Bez uvijanja joj je rekla čime se bavi i da ima sobu na tavanu za dvesta dolara mesečno. Dolores se svidela lepuškasta crnkinja i odmah je pošla sa njom. Od tog dana, Rozi joj nikad, čak ni u šali, nije sugerisala ili ponudila da se bavi bilo kakvim nečasnim ili prljavim poslom. Postale su iskrene prijateljice. Rozi je bila veseo tip devojke, stoje odgovaralo ružnoj i depresivnoj Dolores. Iz razmišljanja je trže slabo kucanje.

- Smem li? - proviri nasmejano lice u vratima.

- Naravno, Rozi, uđi - uspravi se Dolores na krevetu. Rozi uđe u sobu noseći poveću kartonsku kutiju koju spusti

na pod pored jedine fotelje u koju se spusti. Njena kućna haljina od plave svile otkri duge pravilne noge koje Rozi prekrsti. Tako je kratko posmatrala devojku na krevetu.

- Šta je, Dolores? Kraj tvoga sveta se bliži brzinom svet-losti?

- Gotova sam - tužno priznade Dolores. - Više nemam snage, Rozi. Od kada sam došla u ovaj odvratni grad, posetila sam preko četiri stotine raznih kompanija, modnih ateljea, filmskih studija, foto agencija i desetine reklamnih firmi. Umesto da crtam idejna rešenja, nudili su mi da ilustrujem polne aktove. Umesto skromne uloge na filmu, slali su me na probna snimanja za porniče. Kada sam konačno dobila posao da reklamiram ženski veš i čarape, gazda agencije je tražio da me najpre...

Dolores na trenutak začuta, brišući rukom oči.

- Ja više nemam izbora. I sama vidim da moram da prekinem sa jalovim i beznadežnim pokušajima.

Pre nego što joj se obrati, Rozi duboko uzdahnu.

- U stvari, ja ti se divim. Verovatno si izdržala duže nego i jedna od devojaka koje su tog dana stigle u Holivud. Svakog dana, u Los Angeles stigne preko hiljadu mladića i devojaka iz cele Amerike i Kanade. Avionima, autobusima, vozovima i privatnim kolima. Oni koji su imali hrabrosti da se suoče sa svojim greškama, brzo su se vratili odakle su i došli. Oni drugi, manje pametni, ostali su ovde da sanjare i ubrzo postali robovi Novog Babilona. Hiljade mladih devojaka poput tebe, završile su jaderno u ovoj ljudskoj košnici. Pre ili kasnije, gotovo sve su morale da prodaju svoja mlada tela kako bi preživele. Hiljade mladića koji nisu mogli ili nisu hteli da postanu homoseksualci, rade kao kelneri ili raznose piće po kućama. Kad smo kod kelnera, šta si uradila kod onog Maria u čiji restoran sam te poslala prošle nedelje?

- Rekao mi je da dođem kad se restoran zatvori, kako bi se, tobože, dogovorili o mojoj budućoj plati. Onda me je u jednom uglu iznenada pritisnuo uza zid i počeo da mi zadiže suknju. Rekao je da vidi kako ćemo se dobro slagati. Opalila sam mu šamar i plačući izletela iz restorana!

Rozi joj se blago smešila.

- Vidiš? Ti si prava robinja tog tvog prekrasnog tela. Zašto ga ne iskoristiš? Ali pametno! Ili... - načini Rozi pauzu, - spakuj se i beži iz ovog razvrata!

- Šta da radim, Rozi? - brisala je Dolores oči. - Dobro znaš da ja nemam kome da se vratim. A dugujem ti i neke pare, zar ne?

- Pet stotina i pedeset dolara, do danas - podseti je Rozi.

- Šta da radim? - pono\o zacvili Dolores, a na oči joj navreše sveže suze.

Rozi ju je najpre dugo i bez reci posmatrala, onda ustade i dohvati sa poda onu kutiju, stavi je na krevet pored Dolores i otvori. Unutra se nalazio set ženskog seksi veša po poslednjoj

25

francuskoj modi. Uz svileni triko od zelenog brokata s crnim čipkama, nalazio se i par crnih čarapa na tregere. Dolores se najpre zagleda u veš, onda u reklamu na kutiji. Bila je kupljena u jednoj od najpoznatijih prodavnica ženskog veša na Beverli Hilsu. Dolores otvori usta, ali joj reci zastadoše negde u grlu.

- Ne pitaj! - upozori je Rozi, misleći na cenu. - To ćemo dodati onom dugu. Obuci to. Jedva čekam da te vidim.

- Ali... - mucala je sirota Dolores, - ja te ne razumem.

- Čuj, lutko, - spusti se Rozi na krevet pored nje. - Za ovih osam meseci od kako si kod mene, ja ti ni u šali nisam predlagala da se baviš mojim zanatom. Naprosto nisam imala srca da te probudim iz tvojih lepih snova. Ali, danas ću ti reći, bez obzira na posledice. Devojko, ti si rođena za prostitutku!

Dolores je mislila da će joj srce stati. Ona je ovaj trenutak već dugo očekivala i pribojavala ga se. Zato je sada samo tupo piljila u svoju sagovornicu.

- Ta, pogledaj se! - divila joj se Rozi. - S ovakvim telom ti možeš da zaradiš po hiljadu dolara na noć u visokom društvu! Hiljadu na noć! - ponovi Rozi. - Nedeljna plata vrhunske sekretarice! - podvuče ona značajno.

- Koješta, Rozi, - promuca Dolores konačno, - koji bi idiot platio tako visoku sumu da spava s devojkom kao što sam ja?

- Bogati idiot, naravno! Ja ih znam lično oko stotinu. Neko kao gospodin Velš, na primer.

- Gospodin Velš? - ponavljala je Dolores sve slabijim glasom.

- To je jedan razvedeni multi-milioner koji živi u dvorcu na Beverli Hilsu i ne zna šta će od silne dosade. Tako je došao na ideju da obezbedi sebi desetak lepotica, od kojih svaka igra posebnu ulogu u njegovim seksualnim fantazijama. Na primer, ponedeljkom mu dolazi "Žizel", seksepilna francuska sobarica obučena u crnu mini haljinu, onda "Stela", plavuša obučena u seksi uniformu stjuardese, zatim "Džudi", zanosna crnka obučena u beli kostim medicinske sestre, i tome slično.

26

- Odvratno! - načini Dolores grimasu.

- Ne, srce. Odvratni su oni koji traže da im se dovedu isključivo dečaci ili devojčice ne starije od deset godina! Upravo sam danas smestila u hotel ženu koja je doputovala iz Tajlanda sa dvanaestogodišnjom ćerkom nevidene lepote. Već je ugovorena cena za devojčinu nevinost. Deset hiljada američkih dolara! Ja ću dobiti deset posto provizije za moj trud. Da ti ne pričam o drugim slučajevima, bojim se da bi ti pozlilo. Sad ti je jasnije zašto Ameriku nazivaju "Velikim sotonom"!

- Rozi... - cvilila je Dolores plačnim glasom - bojim se!

- Čega? Pa, već si spavala s muškarcem za novac, sama si mi pričala.

- Baš zbog toga sam ih toliko i zamrzela.

- Utoliko bolje. Sad je došao čas da im se osvetiš. Iskoristi to prelepo telo i uzmi im novac, devojko! Šta imaš da izgubiš? Nevinost?!

Dolores skrete svoj zabrinuti pogled na skupoceni veš...

- Gospodin Velš te očekuje večeras. Njegova kola će te pokupiti sa mog ugla tačno u deset sati. Doći ćeš mu obučena kao prostitutka! Samo takva mu nedostaje u njegovoj kolekciji lepotica. Ja ću ti pozajmiti onu moju crnu majicu i crvenu mini suknju od kože. Bićeš za pet! - puknu Rozi prstima. - Negde pred zorom, Velš će ti isplatiti hiljadu dolara, a onda će te njegov vozač odvesti na moj ugao. Dolores je mislila da sanja. Još jednom pređe prstima preko svilenog veša, pa počne polako da otkopčava svoju bluzu...

Rozi se vrati u fotelju, posmatrajući devojku s neskrivenim zadovoljstvom poslovne žene koja je upravo ugovorila dobar posao.

- Meni ćeš davati deset posto od zarade - podseti je.

- Jesi li upozorila tvog gospodina Velša da nikakvo ljubljenje ili oralni seks ne dolaze u obzir?

- Jesam. Setila sam se onoga što si mi pričala.

27

- I šta je rekao?

- Malo se namusio, ali se na kraju složio da poštuje tvoje principe, mada mu nisu bili najjasniji. Rekao je da mu sve druge devojke to rade, pa će već nekako preživeti tvoj čudan zahtev.

Dok joj je Rozi govorila, Dolores je oblačila novi triko.

- Smatraš li i ti da sam čudna?

- Mislim da ćeš imati problema s nekim muškarcima - priznade Rozi. - Neki od njih prosto uživaju u degradaciji žene i njenom spuštanju na najniži nivo, a to je oralni seks. Njihova podsvesna ili svesna mržnja prema majci despotu, ili nekoj devojci koja ih je odbila ili im se narugala, potpuno defonniše njihovu psihu. Njihov ego je tim događajem toliko povređen, da ne mogu na drugi način da ga zaleče. Lična osveta im je jedini izlaz iz tog psihičkog mraka. Ja lično s tim nemam problema. Jednostavno im papreno naplatim njihovu osvetu. Mnogima sam polizala stražnjicu za tri stotine dolara!

Dolores prekide sa oblačenjem i zagleda se u svoju sagovornicu. Nije znala da li daje shvati doslovno ili se Rozi izrazila figurativno.

- Lutko, - tepala joj je Rozi, - ako misliš da se duže baviš ovim zanatom, budi spremna na sve!

- Poći ću večeras s tobom jer ti dugujem novac. Možda ću te zamoliti i za još nekoliko pristojnih mušterija, ali, čim skupim malo novca, odlazim iz ovog užasnog grada!

- Vратиćeš se tvom očuhu u Kolorado? - promatrala ju je Rozi znatiželjno.

- Ne. Tog odvratnog čoveka više nikad ne želim da sretmem! Pobeći ću bilo gde, samo ne u svoju tužnu i nesrećnu prošlost.

Rozi joj više ništa ne reče. Samo joj se tužno smešila. Baš tako je i ona planirala kada je stigla u Holivud. Ali danas, posle skoro deset godina i nekoliko hiljada mušterija iza sebe, više joj nije žao što je promenila odluku. Kao crna kelnerica ili kućna pomoćnica, sa kojom bi gazele ionako spavale, njene šanse tla

28

dobro zaradi bile su nikakve. Danas ima u banci preko 250.000 dolara! Ali i ona je u poslednje vreme počela da razmišlja o nešto ranijoj "penziji". Problem sa pimpovima i organizovanom prostitucijom postajao je sve ozbiljniji i opasniji. Njene dve drugarice koje su, takode, bile nezavisne, danas su mrtve. Zato je odlučila da se povuče u tridesetoj.

- Fantastično! - divila se Rozi devojci pred sobom. - Da ja imam tvoje telo, brzo bih postala milioner! Ovako, moram da se pomirim sa deset posto - podseti je Rozi po drugi put.

Dolores se zagleda u visoko zidno ogledalo. Morala je da se složi sa Rozi. Bila je đavolski zgodna i zavodljiva u tom francuskom negližeu. Nekoliko sati kasnije, tačno u devet uveče, Rozi i Dolores se dovezoše do ugla Citrus Avenije i Mak Artur ulice. Rozi je imala dogovor sa obližnjim hotelom da svoj automobil ostavlja u njihovoj garaži. Hotel ju je takode snabdevao sa dobrim delom nove, takozvane "prolazne" klijantele. Tu su obično odsedali poslovni ljudi srednjih godina, želji malo promene i mladih partnera oba pola.

Rozi provede Dolores kroz veliki hol hotela, kako bi svi mogli daju vide. Ona svrati do dežurnog momka na recepciji i namignu mu.

- Haj, Mark! Ukoliko bi se neko od bogatije gospode interesovao za rasnu brinetu, seti me se. Ovo je Dolores, - upozna ih ona, - moja nova prijateljica! Dok su odlazile, Mark je kao začaran blenuo u devojčine prelepe noge, \ isoko otkrivene. Na kraju samo tužno uzdahnu.

- Devojk, - obrati se Rozi dvema plavušama i jednom momku obučenom u seksi mini haljinu sa plavokosom perikom na glavi. - ovo je naša nova drugarica, Dolores! Dolores, - okrete se devojci, - ovo su Sindi, Lora i Deni, takode poznat i kao "Daniela"!

Zaprepašćenje na licima prisutnih bilo je očigledno. Ovo je za sve bio pravi šok. Rozi im nikada ranije nije čak ni spomenula Dolores.

- Bez brige, devojke! - primeti Rozi njihovu zabrinutost. -Dolores neće operisati sa našeg ugla. - Samo će je večeras odavde pokupiti šofer gospodina Velša. Dolores radi isključivo u krugovima visokog društva!

- I ja bi da imam njeno telo! - odmeri je Sindi sa poštovanjem.

- Da imam njeno telo, - umeša se Deni svojim "razmaženim" glasom iskusnog homoseksualca, - ja vas ne bih poznavao!

- Hvala na iskrenosti, Deni! - pogleda ga Lora iskosa, pa nastavi da čisti i doteruje svoje duge nokte.

- Uh! - nastavi Deni da se uzbuđuje lepotom Dolores. - Imaš tako divna, senzualna usta. Gospodin Vels će sigurno tražiti da mu... da ga maziš s njima svako veče!

- Dolores ne upražnjava oralni seks - obavesti ih Rozi.

- Ne? - podiže Lora glavu. - Pa čime će onda uzbuditi starog Velša? Krntija ima šezdeset šest godina!

- Njegov problem! - hladno odbrusi Dolores.

- Šteta! - jadikovao je Deni. - Imaš usta prosto stvorena za te stvari. To je moja specijalnost, znaš - pohvali joj se. - Draga devojko, pa ti ne znaš šta gubiš. Oralni seks se danas najviše traži. Ako hoćeš, ja ću ti pokazati neke finese.

- Ti? - opet ga odmeri Lora s pakosnim osmehom. - Na čemu bi joj to pokazao? Na nekom gumenom penisu? Ti ga nemaš!

Deni isceri na Loru onim svojim "ženstvenim" načinom, od čega se Dolores podiže kosa na glavi. Bio joj je odvratniji ovaj ljigavi peder njenih godina. Nije joj bilo jasno zašto oblači žensku odeću kada je bio izrazito lep muškarac. Njoj mnoge stvari u životu još nisu bile jasne.

- O, O! - upozori ih Sidni zabrinutim glasom. - Pogledajte ko dolazi!

Svi pogledaše u tom pravcu. Niz ulicu je lagano klizila crna limuzina koja se ubrzo zaustavila ispred njih uz sam trotoar. Zadnji prozor se spusti i u njemu se ukaza odvratno lice lokalnog ganstera Dominga. Dok im se cerio, presijavala su mu se dva prednja zlatna zuba.

- Haj, lutke! - pozdravi ih, tobože prijateljskim tonom. -Kako ste?

- Bile smo baš divno dok se ti nisi pojavio - odbrusi mu Rozi ljutite.

Umesto bilo kakvog komentara, Domingo je samo pozva prstom da pride otvorenom prozoru. Rozi se lenjo odvoji od zida na koji je bila oslonjena.

- Šta hoćeš, Domingo? - nasloni se ona na ivicu prozora. -Zar ti nisam već sto puta rekla da me ne interesuje nikakva tvoja zaštita. Ja i moje cure se vrlo dobro snalazimo i bez lenjih vucibatina i pimpova!

Dok je ona govorila, Domingo je zainteresovano odmer-avao lepu Dolores.

- Vidim da imaš i prinovu - primeti on. - Vrlo je zgodna. Ne sećam se kada sam poslednji put video ovako savršene noge. Zašto me malo ne podmitiš sa njom?

- Ta cura je previše fina za dripca kao što si ti - odbrusi Rozi prkosno. - Sumnjam da bi s tobom spavala i za novac! Ne pereš zube redovno! Sem toga, ona je večeras samo u prolazu. Čeka svoga klijenta da je pokupi kolima. A taj je malo jači dasa od tebe!

Sad se i Domingo smrtno uozbilji. Ovo je bilo previše za njegovu povredenu sujetu.

- Rozi, ja sam te upozorio. Ako ne želiš da nam se pridružiš, jednostavno napusti ovaj blok i pređi malo niže na jug. Ovaj hotel mi je vrlo važan. To je prebogato mesto za vas slobodne uličarke. A i moj ugled je u pitanju. Uopšte nemam nameru da ti dozvolim da brišeš sa mnom to svoje crno dupe! Zato ti dajem još...

- On pogleda u svoj zlatni roleks - poslednju šansu do ponoći. Kada se sledeći put ovuda provezem. da vas više nisam video!

- Odjebi, Domingo! - poruči mu Rozi Ijutitim glasom i vrati se na svoje mesto. Domingo ih je još kratko posmatrao čvrsto stisnutih usana, onda podiže svoj prozor i limuzina bešumno kliznu niz pustu ulicu.

- Šta hoće dripac? - interesovala se Lora ne skidajući pogled sa svojih urednih noktiju.

- Daje nam rok do ponoći da se selimo sa ovog mesta.

- Ili? - želeo je Deni da zna.

- Ili će od muke morati da pojede svoja jaja! - odbrusi Sindi umesto Rozi.

- Ko je taj tip? - zabrinu se Dolores.

- Ah, - odmahnu Rozi rukom, - vucibatina. Niko i ništa. Pretili su meni i malo jači gangsteri od njega. Ti ništa ne brini. Uostalom, evo tvog vozača. Svi pogledaše u tom pravcu. Jedna bela, besprekorno oprana limuzina, pojavi se na vrhu ulice. Rozi se odvoji od zida i pođe u susret kolima. Ona se sagnu, ali ovog puta na prednji, vozačev prozor. Crni vozač kojeg je već dobro poznavala, pomeri se malo bliže prozoru kako bi je bolje čuo.

- Haj, Roki. Devojka je spremna. Ujutru je vrati kući kod mene!

- Rozi, gospodin Velš me šalje da te obavestim da je plan promenjen. On se iznenada razboleo od gripa. Šalje ti ovih pet stotina na ime bakšiša, jer ne želi da izgubi tu devojku. Ja ću te pozvati telefonom krajem nedelje. Rozi bez reci uze beli koverat sa novcem i samo klimnu glavom. Prozor se zatvori, a Rozi se vrati svojim devojčkama.

- Šta se desilo? - gledala je Sindi za kolima.

- Gospodin se razboleo. Ipak ti za utehu šalje polovinu -predade Rozi koverat zbunjenoj Dolores.

32

Dolores se zagleda u pet krupnih novčanica, pa ih vrati Rozi.

- Zadrži ih. Ionako ti dugujem, zar ne? Rozi štipa koverat u svoju malu tašnu.

- Kako ti kažeš, lutko. Hoćeš li da ti pozovem taksi?

- Ne - odbi Dolores. - Ostaću noćas sa vama. Hoću malo da se priviknem na novi posao.

Iza ugla se pojavi sivi automobil koji se naglo zaustavi, a na prozoru se promoli proseda glava čoveka srednjih godina. On im svima samo klimnu glavom, pa se zagleda u Sindi, očigledno njegovu ljubimicu.

- Okej, Sindi, pokaži mi šta nosiš večeras.

Sindi zadiže visoko svoju ionako prekratku suknju, otkrivajući donji veš. Više nego zadovoljan erotskim prizorom, on joj odmah otvori vrata da bi sela na prednje sedišta pored njega. Sindi izvadi žvaku koju zalepi na zid i samo vragolasto namignu svojim drugaricama.

- Gospodin Smit - objasni Rozi Dolores. - Lud je za Sindi i oskudnim ženskim vešom. Kaže da ga to dovodi do delirijuma!

Utom se začu zvonjava javnog telefona iza ugla. Lori se odmah odvoji od grupe i požuri u tom pravcu. S nekim je kratko razgovarala, onda se vratila.

- Hotelski momak. Kaže da jedan trgovački putnik traži zgodnu plavušu muškog pola! - podvuče ona.

Svi se zagledaše u Denija koji im se nasmeši onim njegovim "zavodničkim" osmehom od kojeg se Dolores naježi koža.

- Šta da vam radim, cure, kad ste pogrešnog pola! On im posla rukom poljubac i izgubi se iza ugla.

- Siromah dečko - ražali se Solores nad pederom

- Misliš? - pogleda je Lora ispod oka. - A ja ti garantujem da je Deni srećniji od svih nas. On stvarno voli ovo što radi i ne bi se menjao ni sa kim na sv eru.

33

- Onda ga žalim još više - zaključa Dolores.

Niz ulicu je silazio jedan zamišljen čovek u crnom odelu. Tek pošto im se približio, mogao je da se raspozna njegov beli okovratnik sveštenika. On se zaustavi i nasmeši, spustivši svoju službenu torbu na zemlju.

- Dobro veče, devojke! - pozdravi ih prijateljski.
- Dobro veče, oče! - uzvratit će Lora i Rozi istovremeno. Samo je Dolores stajala ozbiljna i zanemela. Ona naprosto nije imala snage da mu bilo šta kaže. Odjednom se osetila postidenom pred ovim božjim čovekom. I dalje sa smeškom na usnama, sveštenik je odmeri od glave do visokih potpetica.
- Moja nova prijateljica - odmah je predstavi Rozi. - Zove se Dolores.
- Haj, Dolores - klimnu sveštenik glavom.
- Haj -jedva izusti devojka. Tako su joj zasmetale njegove smeđe, pametne oči. Koji gaje đavo baš sad tuda naveo.
- Koliko imaš godina, Dolores? - upita sveštenik.
- Dvadeset i tri.

Lora se odvoji od zida i pride svešteniku oko kojeg poče da koketira.

- Ona je premlada za vas, oče. Šta kažete na jednu rasnu plavušu od trideset pet? Mislim da bismo se nas dvoje dobro slagali. Sveštenik koji nije bio stariji od pedeset pet, samo joj se smešio.
  - Hajde, oče, malo rasonode vam ne bi škodilo. Sa vama ću to učiniti i za pedeset dolara. Šta kažete?
  - Hvala, Lora, na ljubaznoj ponudi, ali nisam baš pri novcu. Možda nekom drugom prilikom.
  - Vi uvek tako kažete, a nikad nećete - namusi se Lora tužno.
- Primitivši kako sveštenik ne može da skine oči sa lepe Dolores, Rozi odluči da se umeša.

34

- Šta kažete za Dolores? Njoj je ovo prva noć! - naglasi ona važnost ove činjenice. - Mislim da bi vam ona dala i veliki popust, s obzirom na vaše skromne mogućnosti. Zar ne, Dolores?

Dolores je gledala u sveštenikove smeđe oči kao opčinjena.

- Zašto da ne - promuca bezvoljno.
- Koliko imate? - Rozi pređe odmah na poslovni deo. Sveštenik izvuče iz džepa sakoa novčanicu od sto dolara.

Kratko ju je posmatrao u svojoj ruci, pa pogleda u Rozi.

- Upravo sam to dobio za jedno kućno krštenje. To je, na žalost, sve što imam kod sebe.
- U redu je - zgrabi mu Rozi novčanicu iz ruke. - Mora da vas je sam Bog ovamo poslao. Već sam bila zabrinuta za Dolores. Nisam želela da prvu noć provede sa nekim neotesanim dripcem. Gospodin vaših manira i obrazovanja svakako će umeti pristojno da se ponaša.

Rozi morade da gurne Dolores kako bje pomerila sa mesta. Dok su devojka i sveštenik odlazili niz ulicu, ona se zadovoljna smešila. Ovo se desilo kao naručeno. Bolja prva mušterija od sveštenika se nije mogla ni zamisliti. Rozi je znala da je otac Donovan protestantski sveštenik i da kao takav nema problema sa ženskim polom. Rozi otvori svoju malu tašnu i strpa novčanicu pored onih pet stotina koje je već imala u kovertu. Bože, prolete joj kroz glavu, ova mala lepotica će joj vratiti ceo dug za jednu noć!

Za to vreme su Dolores i otac Donovan ćutke koračali opustelim trotoarom. Mala crkva Svetog Đorđa u kojoj je služio nalazila se nedaleko, svega pet blokova od hotela. Da bi skratio put, sveštenik skrenu na ulicu i rukom predloži devojci da pređu preko malog, slabo osvetljenog parkića. Crkva se nalazila na suprotnoj strani i u nju se ulazilo pravo iz parka. Dok je Dolores strpljivo stajala, sveštenik otključa malu gvozdenu kapiju koja je vodila u dvorište. On ponovo zaključa kapiju, pa

povede devojku u pravcu svog skromnog stana koji je bio sastavni deo crkve, dograđen sa njene leve strane. On otključa velika drvena vrata i ponudi Dolores da uđe prva.

Apartman se sastojao od primaće sobe, malog salona za ručavanje, jedne spavaće sobe i male kuhinje. Sveštenik uvede Dolores u sobu za primanje u kojoj je već gorela jedna stona lampa, očigledno ostavljena zbog psa koji se odmah dovuče iz

svog ugla. Sporo se kretao, jer je vukao za sobom obe zadnje noge. Pas veselo zamaha repom, pa se dovuče do Dolores i omorisa joj noge.

- Nazvao sam je Kendi - objasni sveštenik. - Pre dve godine se dovukla do moje kapije sa obe pregažene noge. Veterinar mi je rekao da ne može ništa da učini i ponudio daje "uspava". Ali, kako čovek može imati srca da uništi ovako slatku životinju.

Dolores saže glavu i zagleda se u psa koji je mahao kratkim repom. Još uvek je stajala u mestu, kao paralisana, ne znajući šta prvo da uradi i kako da se ponaša. Otac Donovan složi svoj crni sako preko stolice, pa se zavalio u staru veliku fotelju iz koje ju je ćutke posmatrao. Devojka oseti potrebu da nešto uradi. Ona počne polako da otkopčava svoju kožnu mini suknju koja pade na pod. Pošto se oslobodila i crne majice pripijene uz telo, Dolores ostade u francuskom negližeu. Otac Donovan ju je gustirao u bukvalnom smislu te reci. Njegov pogled krenu od devojčinih cipela, tamnih čarapa, preko donjeg veša pa sve do bujnih grudi i zaustavi se na njenim zelenim očima. Dolores oseti potrebu da raspusti svoju bujnu crnu kosu iz uredno začesljane punde. Stajala je tako kao Venera, savršenih oblina, zračeci mladošću i lepotom.

- Uvek sam se pitao - počne sveštenik tiho, - u šta je dragi Bog gledao kada je stvarao ženu! Da li ju je stvorio muškarcu kao nagradu, ili strašnu kaznu. Ali danas se bojim da će to za mene ostati večita tajna.

36

Dolores oseti silnu potrebu da se skloni sa ovog prokletog mesta i ispred njegovih pametnih očiju. Odjednom joj se nekud žurilo.

- Kako me želite? - upita ona, reda radi.

- Ah, - živnu Donovan iz svog sanjarenja, - nisam vas doveo ovamo zbog sebe.

- Niste? - iznenadi se Dolores. - Onda... boji se da vas ne razumem.

Sveštenik ustade i onako golišavu je uhvati za ruku. Dolores mu se prepustila bez reci i otpora. Oni prodoše kratkim hodnikom do male crkve koju se ulazilo direktno iz sveštenikovog apartmana. U crkvi je vladala polutama, jer su oko oltara još gorele četiri debele svece. I, mada je unutra bilo veoma toplo, Dolores odjednom oseti neku ledenu jezu kako joj prolazi polugolim telom. Sveštenik privede devojku do oltara iznad kojeg je stajalo ogromno drveno raspeće sa prikovanim Isusovim kipom u prirodnoj veličini. Bio je tako postavljen da gleda pravo u oči onoga ko bi stajao ispod oltara. Donovan je to dobro znao, jer se tu molio svako več pred odlazak na počinak.

- Njemu sam vas doveo! - reče on zapanjenoj devojci. - Otkupio sam vaše vreme kako bih ga poklonio Njemu! Da vas gleda sa tog krsta na koji je pristao da bude prikovan zbog nas. Da vidi šta je đavo učinio od bivšeg anđela. Jer to ste bili pre nego što ste zajedno sa mnom isterani iz raja. Hoću da mu objasnite daje umro uzalud, bar što se vas tiče. Pošto on još uvek ne možeda side sa svog krsta, morao sam vas da mu privedem da biste mu objasnili vaše grešno ponašanje. Jer dok i poslednja grešna duša ne dobije šansu za spas, On neće moći da se oslobodi svog strašnog krsta. Zašto ga držite gore tako bolno prikovanog? Sveštenik oseti daje dovoljno rekao, pa se bez reci okrete i istim hodnikom vrati u svoj skromni stan. On ostavi pred raspećem polunagu Dolores, čija kolena počеше lagano da se

37

tresu. Stajala je tako gledajući u izmučenu Isusovu glavu, niz čije obraze su tekli vesto ofarbani mlazevi tamne krvi. Za trenutak joj se on učinio živim, u samrtnim mukama, na umoru. Ona odjednom oseti potpun i apsolutan stid u njegovom prisustvu. Postidela se svoje vulgarne golotinje, kao i nedoličnog ponašanja u svom kratkom životu. Još uvek pogleda uprta u Isusov lik, Dolores konačno klecnuše kolena na koja se ona lagano spusti. Ona nije bila religiozno vaspitana. Za Boga je najpre čula od majke i to u ranijoj mladosti. Onda je nešto malo čitala ili videla u filmovima. Kada joj je majka prerano umrla, surov i nepravedan život ju je ubrzo uverio da Boga kakvog je ona zamišljala verovamo i nema. Šta sad hoće od nje ovaj čudni sveštenik i zašto ju je ostavio ovde ovako polunagu? Uskoro će joj i to biti jasno.

Otac Donovan se vrati u svoju staru fotelju. On se odsutnim pogledom zagleda u pod ispred sebe. Kao da je osećala da mu nedostaje njeno društvo, Kendi se dovuče do njegove fotelje i podiže glavu. On je gotovo nesvesno počeska po vratu i leđima. Tako su dugo sedeli u polumraku sobe, i on mora da je jednog momenta i zadremao, jer ga iznenada trgoše udaljeni pucnji negde sa ulice. Zbunjen se okretao oko sebe, onda ustade, priđe prozoru i razmače zavese. Tako je piljio u mrak razmišljajući gde je to moglo da se dogodi. Ulicom odjednom projuriše policijska patrolna kola sa upaljenim svetlima na krovu. On pogleda na sat. Bilo je prošla ponoć pet minuta. Još jedna kola projuriše s druge strane parka i on odjednom oseti potrebu da obuče sako i izade da vidi šta se desilo.

Sto se više približavao velikom hotelu, sve više ga je spopadala najcrnja slutnja. Da nije neka drogirana mušterija ustrelila koju od devojaka? Policija iz kraja ga je znala i bez problema ga propustiše do samog trotoara na kojem su ležala tela Rozi, Lore i Denija. Obe žene su bile mrtve, dok je Deni još uvek krkljao na krilu jedne policajke i blenuo u prisutne širom otvorenih očiju. Otac Donovan se spusti pored nesrećnog mladića kojeg odmah blagoslovi rukom.

- Deni - upita on muklim glasom, - šta se desilo, za ime Boga?

- Da, dragi Bog, - krkljao je teško ranjeni mladić. - Naljutio se na sve nas... Više nije mogao da nas gleda, oče... Bojim se., Oče, bojim se šta ću mu reći... Oče, molite se za nas...

- Deni, - insistirala je policajka, - koje pucao na vas? Prisutni policajci načuljiše uši napeto iščekujući. Videlo se kako mladić usled gubitka krvi polako pada u komu iz koje se neće nikad povratiti. Oči su mu se lagano gasile dok je gledao u sveštenika. Donovan ga zgrabi za ruku, kao da se uplašio da ovaj nekud ne potone.

- Domingo... - uspe Deni da prokrklja pre no što ga zauvek proguta ništavilo njegovog poslednjeg trenutka.

Jedan od policajaca odmah poče da bira brojeve na svom ručnom telefonu.

- Domingo! - poruči on kratko nekome s druge strane. -Brzo ga pronađite i privedite u stanicu! Upravo je ubio troje ljudi! Jedna od žrtava ga je prepoznala i posvedočila pre nego stoje izdahnula! Brzo!

Iza ugla se začu bolni vrisak neke mlade žene. ona dotrča do grupe i probi se do mesta nesreće. Bila je to Sindi. Dok je rukama prekrivala usta, sva se tresla. I ona potvrdi isprekidanim plačnim glasom:

- Domingo... Ovo je mogao da učini samo on i njegovi ljudi... Pretili su nam mesecima... Dali su nam ultimatum da se počistimo odavde danas do ponoći...

- Pre tri sata su prošli ovuda kolima i pretili Rozi...

- Smirite se! - obuhvati je onaj policajac oko ramena. - Deni nam je to posvedočio pre no što je izdahnuo. Već ih lovimo. Geri! - pozva krupnog crnog policajca. - Odvezi devojkicu do stanice i uzmi njenu izjavu!

Dok ju je policajac blago vukao sa sobom, usplahirena Sindi se okretala.

- Gde je treća devojka? - pitala se. - Bila je sa nama i jedna visoka crnokosa devojka!

Otac Donovan završi svoju posmrtnu molitvu nad Denijem i ustade. Zatim samo rukom prekrsti već pokrivena tela Rozi i Lore, pa se bez reci okrete i udalji. Odlučio je da ne spominje Dolores, jer ga Sindi nije ni videla kada ju je sinoć odveo sa sobom. Sada mu je bilo sasvim jasno da je to učinio božjom voljom. Donovan se zamišljen i potresen vrati u svoju malu crkvu. Tamo je pred raspećem još uvek klečala Dolores. Pognute glave i ruku stisnutih u krilu, kao da je želela da sakrije svoju golotinju pred Isusom, devojka se nije micala. Sveštenik ju je dugo pos-matrao sa vrata, ne znajući šta da radi i kako da joj saopšti za strašnu tragediju koja je zadesila njene prijateljice. On se konačno odvoji od vrata, priđe Dolores i kleče pored nje. Dolores se zagleda u njega, lica i očiju mokrih od suza. Primitivši koliko se devojka potresla od ovog iznenadnog susreta s Isusom, sveštenik se sažali na nju.

- Izvinite što sam ovako postupio - pravdao se. - Poveo sam vas sa sobom vođen nekom nejasnom, gotovo iskonskom željom da vas odvratim od pogrešnog puta kojim

ste krenuli. Još na prvi pogled ste mi se učinili nekako... nedužnom, bezvoljnom, bespomoćnom. Kada sam od Rozi čuo da vam je sinoć bilo "prvi put", ponadao sam se da ću vas možda otrgnuti od vaše neprijatne sudbine. Nisam tog trenutka ni slutio da je sam dragi Bog odlučio da vas poštedi.

Dolores, koja je po prirodi bila vrlo inteligentna osoba, oseti da on želi još nešto da joj kaže. Nešto vrlo neprijatno.

- Učinilo mi se da sam čula neku pucnjavu - reče ona muk-lim glasom.

40

- Upravo sam se vratio spolja. Izašao sam da vidim šta se desilo... Ja... - odugovlačio je Donovan, - prosto ne znam kako da vam ovo kažem.

- Šta se desilo, oče?

- Ništa strašno - pripremao ju je na ono najgore. Dolores je već samo ovo upozorenje bilo dovoljno. Njoj

brzinom svetlosti proleteše umom Domingove pretnje od prošle večeri.

- Jesu li Rozi i devojke u redu? - upita sa strahom. Sveštenik oseti potrebu da joj uzme rake koje stisnu među

svoje. Kratko i značajno je gledao u njene od suza otečene oči.

- Rozi je mrtva, Dolores! I Lora. I Deni. Tačno u ponoć, kao što je i obećao, Domingo i njegova banda su prošli pored ugla i sve ih pobili iz automobila! Deni je poslednji izdahnuo i potvrdio to policiji koja već traga za zločincima. Bio sam još tamo kada se vratila Sindi i zatekla ih sve mrtve. Policija ju je odvukla sa sobom, svu skrhanu od bola. Uspeo sam nad Denijem da izmolim poslednju pričest i da ga blagoslovim pre no što je izdahnuo. Osećao se veoma krivim i uplašenim. Rekao mi je da ga to sam Bog kažnjava zbog njegovog grešnog života.

Dolores koja je svu svoju snagu i suze već iscrplila u nemom razgovoru s Isusom, nije više ni imala volje da reaguje fizički. Samo je tupo zurila u sveštenika, a onda mu nasloni glavu na rame, bolno cvileći.

- O, Bože moj, hoćeš li mi ikad oprostiti što sam mrzela tog sirotog mladića? - kukala je gušeći se u suzama. - Zašto si poštedeo mene, a dozvolio da umni oni?

- pitala se jecajući.

- Zato što je došao njihov čas, Dolores - objašnjavao joj je sveštenik. - oni koji stalno žive na ivici života i smrti, najčešće i nastradaju. Ali, dragi Bog je znao da vi ne pripadate njima i odlučio je da vas preko mene poštedi.

41

- Ali, zašto baš mene? - nije bilo jasno devojci.

- To samo On zna. A Božji su planovi tajni i čoveku nepoznati. Neka vas to ne muči. Ne osećajte se krivom. Bog zna šta radi!

Prevelika devojčina blizina i miris njenog polunagog tela, za trenutak gotovo opiše sveštenika. On oseti potrebu da je izvede iz crkve. Bog mu nikad ne bi oprostio da je, nekim slučajem, zloupotrebio njenu preslatku blizinu. Osećajući njene bujne grudi kroz svoju košulju, Donovan baci gotovo očajan pogled u pravcu Kristovog raspeća. "Gospode" žalio mu se u mislima, "kako je teško i opasno koračati tvojim stopama!" On blago odvoji devojku od sebe i, uhvativši je za raku, povede u pravcu svog stana.

Dok je u maloj kuhinji pripremao samovar za kafu, Dolores je stajala na sred primaće sobe i pokušavala da se obuče. Ruke su joj se toliko tresle, da nije mogla da zakopča svoju tesnu kožnu suknju. Donovan primeti koliko se devojka potresla zbog proteklih događaja i veoma se sažali na nju. On joj pride i zakopča suknju oko tankog struka. Dok je to činio, Dolores mu se prepustila poput malog, bespomoćnog deteta. Donovanu prolete glavom da je prošlo više od pet godina od njegovog posled-njeg susreta sa ženom.

- Znae, - nasmeši se on tužno, - upravo ste me podsetili da će uskoro šest godina od kako sam poslednji put bio u ovako intimnoj blizini neke žene.

- Bili ste oženjeni? - upita Dolores spuštajući se u fotelju.

- Ne, Dolores. Nisam se nikad ženio. Bio sam običan dripac, sebična budala.

Advokatska karijera mi je cvetala, kao da mi je sam đavo nameštao najbolje plaćene kriminalističke slučajeve, bio sam obasut novcem. Danas, niti želim, a

niti mogu da se setim bezbrojnih mladih žena, uglavnom lakih, sa kojima sam provodio lude, pijane noći u razvratu i duševnom raspadanju! Menjao sam sportske automobile kao čarape. Plaćao bih pića

42

ćelom baru, odakle sam skoro redovno odlazio sa po dve ili tri mlade devojke ili žene. Rado bih vam ispričao šta smo noću radili, ali se bojim da biste se onesvestili!

On ostavi zapanjenu devojku, jer iz kuhinje zapišta samovar. Dok je pripremao kafe, Dolores ga je nepomična čekala u svojoj fotelji, skljojkana poput kakve velike punjene lutke. Nikad ranije se nije osećala tako slabom i mlitavom. Ona nije bila svesna nervnog sloma koji je upravo preživljavala.

Sveštenik se vrati sa dve šolje kafe na plastičnom poslužavniku.

- Šta vam se desilo? - želela je Dolores da zna. - Zašto ste odjednom raskinuli s vašim dotadašnjim životom i postali sveštenik?

Donovan je posluži kafom, pa se spusti u fotelju nasuprot njoj.

- Došlo je do tragedije. Delimično i mojom krivicom. U svom bahatom i nerazumnom ponašanju, svesno sam propustio priliku da dokažem nevinost svog klijenta, jednog crnog trgovca kućama. Nisam želeo da trošim novac na njegovo tvrđenje daje nevin. Pošto se radilo o ubistvu policajca, guverner je odbio našu molbu za pomilovanje i čovek je pogubljen na električnoj stolici. Onda se dogodilo još jedno ubistvo policajca s istim revolverom. Ovog puta je uhvaćen pravi ubica s oružjem u rukama. Svi smo, na žalost, shvatili daje nedužan čovek platio životom naš traljav posao. Bio sam danima skrhan i očajan. Skandal mi je konačno pokvario briljantnu karijeru. Nisam više mogao da dobijem posao čak ni u najlošijim advokatskim kancelarijama. Svi su znali za moj nesrećni slučaj. Onda je duh pogubljenog počeo noću da me posećuje. Stajao bi pored mog kreveta i ćutke me gledao. Budio sam se vičući iz košmarnih snova. Kako bih umirio i njega i sebe, poverio sam se jednom svešteniku. On me je saslušao i predložio da se potpuno odreknem života kojim sam do tada živeo, odnosno, i sam da

43

postanem sveštenik. Pošto sam već bio visoko školovan, trebalo mi je svega tri godine. Poslali su me ovamo i ovo mi je prva parohija. Tu živim dve i po godine. Donovanu se osušiše usta. On otpi par gutljaja kafe.

- Otkako sam odabrao sveštenečki poziv, održao sam svoj zavet Isusu. Nikad više nisam popio ni kapi alkohola, nikad više dotakao ženu, rasprodao sam svu imovinu i razdelio sirotinji, a od ličnih stvari sada imam jedan mali kofer. Na žalost, ni to neću moći da ponesem na onaj svet! Konačno sam shvatio gorku istinu o prolaznosti i iluziji ovog materijalnog sveta.

Dolores gaje prosto gutala očima. Njegova iskrena ispovest kao da ju je malo ohrabrila. Shvatila je da postoji mogućnost da i sama nastavi pravim putem.

- Pričajte mi o sebi - zamoli je on. - Moram da znam više o vama, kako bih vam pomogao. Pošto niko sem sad već pokojnih nije znao da sam vas poveo sa sobom, mislim da ćete ovde privremeno biti najsigurniji. Domingo i njegovi prijatelji će vas verovatno svuda tražiti.

- Ali... zar niste rekli daje Deni već posvedočio policiji ko je pucao?

- Mrtvi svedoci nisu dobri za sud. Vi nemate pojma šta su sve vesti i beskrupulozni advokati u stanju da izmisle kako bi izvrnuli istinu. Molim vas, verujte mi, bio sam jedan od njih.

Dolores je trebalo nekoliko dugih trenutaka da se pribere i otpočne svoju tužnu ispovest. Od momenta kada joj je majka prerano umrla, pa o njenih šest godina života s očuhom, i sve do završetka koledža za primenjene umetnosti. Završila je sa svojim dolaskom u Holivud i susretom s Rozi koja ju je na kraju nagovorila da se oda prostituciji. Donovan ju je saslušao poluotvorenih usta, na ivici zaprepašćenja. Bio je prosto šokiran neprijatnim detaljima njenog iskustva. Njemu konačno postade jasnije zašto ju je Bog noćas poštedeo sigurne smrti. Odlučio je da joj pruži šansu da se iskreno pokaje i popravi.

44

Donovan ustade, pride devojci i ispred njenih nogu kleče na pod. On je nežno uhvati za ruke i zadrža ih u svojim. Tako joj se upiljio u vlažne, zelene oči. Samo njemu, bivšem grešniku, bilo je jasno kroz kakav duševni pakao je Dolores morala da prođe u svom mladom životu. A on je mek tvrdio da samo oni koji su prošli kroz greh, mogu na pravi način da osete njegovu težinu. Baš zbog tog neprijatnog iskustva nas je Bog i poslao u ovaj grešni svet.

- Pogrešili ste - saosećao je Donovan s njom. - Nešto iz ličnog neiskustva, a i rasli ste u vrlo nezdravim uslovima.

Dolores je brisala vlažne oči.

- Pogrešila sam jer sam bila preslaba. Neka mi sada dragi Bog pomogne da sve to zaboravim i spasem svoju dušu, ako već nije prekasno.

- Nikad nije kasno! - požuri Donovan da je razuveri. - Na žalost, moramo se pokajali u ovom životu, jer u onom drugom više nemamo šansu. Ja mislim da ste vi sada na pravom putu, a ja ću učiniti sve sa svoje strane da pomognem Bogu u njegovom velikom planu spašavanja vaše mlade duše.

- Tamo u crkvi pred raspećem, - poveravala mu se ona, - kao nekad vi, i ja sam se zarekla Isusu da nikad više neću skrenuti s Njegovog puta. Po prirodi sam uvek bila bistra i noćas mi je postalo jasno daje samo Bog mogao da me poštedi Domingovog metka. Hvata me jeza od pomisli da sam sada trebala da budem mrtva! Stežući joj ruke. Donovan je razmišljao. Dolores je, očigledno, devojka iz njegovih nedavnih snova. Ali, koje onda čovek koga je video uvek pored nje?

45

GLAVA TREĆA

Što je vreme više odmicalo, Robert je postajao sve nervozniji. Prošlo je već pet nedelja od kako su ga iz kompanije zamolili da ostane na plaćenom odsustvu, kako bi se, tobože, odmorio od napornog rada na filmu. On je dobro znao šta se iza toga krilo. Ronda i Brad nisu želeli da im stoji iza leđa dok budu u montaži kasapili njegovo delo. Zabrinjavalo ga je i iznenadno ćutanje njegove lepe verenice Monike, koja je snimala svoj prvi veliki film u pustinji Mojave. Obično ga je zvala svako veče, onda se to proredilo na jednom nedeljno, a sada je prošlo već deset dana od poslednjeg poziva. Da se nije zaljubila u tog svog izuzetno zgodnog partnera? Robert se nesvesno nasmeši sam za sebe. Kako je jadan, bedan i mizeran duh čovekov. Ljudi su se svakodnevno vezivali jedni za druge, uglavnom iz sebičnih ili poslovnih razloga, a onda bi se ubrzo razvodili kada naiđu na zgodnijeg, bogatijeg ili uticajnijeg partnera. Da li je i Monika "volela" njega samo dotle dok joj nije obezbedio tu prvu veliku ulogu?

Melodični zvuk telefona ga trže iz ovih neprijatnih misli...

- Robert! - reče kratko, po običaju.

- Trejsi ovde, - predstavi se Tejlorova sekretarica. - Razgovarala sam s gospodinom Tejlorom u vezi vašeg jučerašnjeg zahteva da se vratite na posao. On mi je rekao da vas zamolim da se još malo strpите. Mislim da će se sutra ponovo raspravljati o vašem slučaju.

46

Robert je slušao bez reci, čvrsto stisnutih usana. Ko će to raspravljati o njegovom slučaju? O čemu to miš Trejsi priča? Zar je on postao "slučaj"? Pošto ne dobi nikakav komentar od njega, miš Trejsi odluči da okonča razgovor.

- Želim vam sve najbolje, Roberte! - reče kratko i spusti slušalicu.

I dalje držeći slušalicu na uhu, Robert je jedno vreme stajao kao okamenjen. Zatim zatvori telefon i spusti se na kauč pored malog stola. Ovo nije bio dobar znak. Trejsi se izrekla da će "ponovo" diskutovati o njegovoj sudbini, znači, već su bar jednom o tome razglabali. Na nesreću, Robert je imao samo jednog prijatelja u kompaniji, starog Tejlora. Alije takode znao da će Tejlor morati da se povinuje odluci većine članova saveta, kao i ekonomskim ucenama od strane distributera. Postojala je, dakle, velika mogućnost da izgubi svoj odličan posao, a sa njim i prihod od sto hiljada godišnje! Sa čime će otplaćivati skupi zajam za kuću, automobil i druge luksuzne stvari? Najverovatnije će morati da prijavi bankrotstvo. Od ove pomisli Robertu se naježi koža i obuze ga panika.

Osetilo se to po njegovim nervoznim pokretima. Bili su to pokreti čoveka koji je naglo tonuo u sop-stvenim snovima. Tražio je oko sebe slamku, ali je nije video. Umesto nje, pogled mu se naglo zaustavi na maloj limenoj kutiji koju je nedavno dobio od Neda. Poput munje mu prolete kroz glavu šta mu je Ned tom prilikom govorio o neverovatnoj moći onoga što se u limenki nalazilo.

Prošlo je dobrih deset minuta pre nego što se Robert usudio da ustane i ode do kamina na kome je stajala kutija. On je ponese u svoju radnu sobu i sede za masivni sto. Kako je napolju već počelo da se smrkava, Robert upali stonu lampu i gotovo sa strahom otvori kutiju, a onda pažljivo šašu sadržinu na sto ispred sebe. Pored dva presavijena papira, unutra se nalazila i mala sveca od nekakve smrdljive zelene materije. Robert zaključi po fitilju da je već paljena. On se zatim zagleda u sadržinu papira.

47

Na prvom je bilo otkucano nekakvo objašnjenje, a na drugom se nalazio crtež petokrake zvezde u krugu, sa tekstom koji je trebao da recituje. Robert najpre prouči sadržinu prvog papira.

"U svemiru postoje dva gospodara - pisalo je tamo. - Bog, tvorac celog univerzuma, i njegova prva kreacija Lucifer, koji se kasnije odvojio od Boga. Prilikom tog odvajanja, Bog i Lucifer su se dogovorili da se neće jedan drugom mešati u poslove. Bog se tom prilikom odrekao materijalnog sveta u korist Lucifera, dok je za sebe i svoje anđele zadržao onaj drugi, paralelni, načinjen od čiste energije Njegove svesti. Ugovoreni su i detalji buduće borbe za duše. I Bog i đavo nudiće čoveku najbolje što imaju, a čovek će se svojom slobodnom voljom opredeliti za ovaj ili onaj svet u kojem će nakon smrti zauvek boraviti, jer su i đavo i njegovi sledbenici takođe večni. Do ovog rascepa svemirskih razmera došlo je, navodno, zbog raznih zabrana koje je Bog sprovodio nad svojim anđelima. A sve ono što je u rajuu zabranjeno, u đavolovom svetu je dopušteno. Preporučuju se preljuba, krađa, laži, sve moguće devijacije, užici i druge ljudske slabosti. Takođe je dozvoljeno i ubistvo, koje je, navodno, vrhunac opšteg iskustva. Tim nasilnim aktom, prodana duša dokazuje đavolu svoju potpunu pokornost prema novom gospodaru. Zauzvrat, đavo će ovoj duši omogućiti fantastičan uspeh u materijalnom svetu. Trenutno bogatstvo, a preko njega i ostvarenje svih mogućih fantazija, seksualnih naslada, neograničenog luksuza i ostalih stvari drugima nedokučivih. Svi će mu zavideti na ličnoj moći i mrzeti ga, jer zavist i mržnja su takođe kvalitete onih koji rade za đavola. Kada takav čovek umre, na onoj strani će ga dočekati lično đavo sa svojim demonima. Oni će ga uvesti u svet nezamislivih slasti i užitaka, u kojima će zauvek uživati!"

Robert se zavalio u fotelju, posmatrajući kao opijen papir u ruci. Najednom oseti vrtoglavicu od ovog užasnog teksta. Njemu prolete mozgom da ne bi daleko stigao u ovoj đavolskoj

4,8

hijerarhiji, jer se grozio nasilja i ubistava. Takođe je primetio da nema ni reci o tome šta Bog nudi onima koji se opredele za njega. Da se nije uverio svojim očima kod Neda, pomislio bi da se radi o nekakvoj neslanoj šali. Ali Nedov meteorski uspeh i silno bogatstvo svedočili su suprotno. Da li je sve to ipak moguće, pitao se. On dohvati dragi papir i zagleda se u njega. Bilo je to detaljno upustvo šta treba da uradi onaj koji želi da proda svoju dušu đavolu. Nasred sobe se mora nacrtati veliki krug sa petokrakom zvezdom u sredini, što je oduvek bio đavolov zaštitni znak. Sva vrata i prozori se moraju dobro zatvoriti, a telefoni isključiti. Tačno u ponoć, kandidat mora kleknuti usred zvezde i upaliti zelenu svecu. Zatim čeka na znak koji će uslediti u obliku zvuka ili nekog drugog signala. Tek posle toga se mora glasno izrecitovati priloženi tekst u kome se dotični odriče svoje duše i predaje je đavolu.

Robert odjednom oseti neku jezu koja mu je prolazila telom. Kao da više nije bio sam u sobi. On ustade i upali sva svetla, navlačeći teške zavese preko visokih prozora. Šta da radi, razmišljao je. Nekoliko trenutaka je kao ukopan stajao u mestu, onda počne nervozno da seta prostranom sobom. Pogled mu je stalno bio prikovan za mračnu sadržinu metalne kutije na stolu. Njemu, koji nije verovao ni u Boga, bilo je zaista teško da poveruje u moć nekakvog đavola. Da nije sve to

sarno neka vrsta psihičke pripreme, besmislen čin koji će mu ojačati volju i uliti novu snagu i želju za uspehom. Mnogo je čitao o autosugestiji i sličnim stvarima. A onda, odjednom, kao da ga je sam đavo gurao, Robert zgrabi sa stola crtež sa zvezdom u krugu i počne da ga proučava.

Pošto nije želeo da crta po sjajnom parketu, on sav i debeli tepih, pa ga sa stolom odgura ujedan ugao. Umesto bele ili crne krede, poslužio se belom lepljivom trakom koju su električari na filmu upotrebljavali za razne izolacije. Krug koji je obeležio trakom, bio je gotovo savršen. Robert unutra kruga iscrta i

•-i"V

veliku zvezdu, čijih su pet krakova dodirivali krug. Zatim se umoran spusti na stolicu zureći u svoje umetničko delo. Bio je vrlo zadovoljan. Na ovom bi mu pozavideli mnogi umetnički direktori sa filma. Za trenutak mu se učinilo kao da priprema scenu za neki horor film. On zatim proveriti vreme, bilo je prošlo deset časova uveče. Odlično, ima dovoljno vremena da sebi pripremi dobru večera.

Robert je ostao u kuhinji sve do ponoći. Sedeo je dugo za stolom razmišljajući o svemu. Prvobitan strah ga je sada gotovo napustio. Skoro je poverovao da je čela ova farsa dobro zamišljen trik za podizanje ličnog morala i volje. Pomisao da đavo i Bog zaista postoje, još uvek mu je delovala neubedljivo. Takva mogućnost je za Roberta i dalje bila čista fantazija. Ipak, on će postupiti tačno prema napisanom upustvu, jer ako je trik pomogao Nedu, zašto ne bi imao uticaja i na njegovu bolju budućnost. Tačno u dva minuta do ponoći, Robert ustade i vrati se u svoju radnu sobu. Usput je poisključivao svih pet telefona, i za sobom zaključao vrata. Pošto je vila imala klima uređaje, na prozore nije ni obraćao pažnju. Uvek su bili dobro zatvoreni.

U tri minuta posle ponoći, Robert stupi u sredinu kruga i zvezde. U ruci je držao tekst zakletve đavolu. On se spusti na pod i upali šibicom malu zelenu sveću. Postavio ju je upaljenu na dva koraka ispred sebe, kako je bilo prikazano na crtežu. Dok je čekao na obećani "znak", Robert je čitao tekst zakletve i smeškao se. Dobro je znao da su te stvari moguće samo na filmu. Ali smešak mu se zaledio na usnama koje pomodreše kad se u sobi pogasiše sva svetla. On odjednom oseti da nije sam. Neko ili nešto se nalazilo pored njega. Prvi put u životu Robert oseti samrtni strah od nepoznatog. Sve više je osećao i neprijatni zadah zelene sveće koji počne da ga opija. Da nije u pitanju droga? On zgrabi papir i zagleda se u kucani tekst. Naprezao je oči u polutami kako bi bolje video, kad se plamen sveće odjednom uveća gotovo za dve stope. Robert pomisli da mu se stvari

50

pričmjavaju zbog udisaja neke droge. Po mračnoj sobi počese da sevaju munje, slične onima izazvanim visokim naponom elektriciteta. Robertu je bilo sve teže da se skoncentriše na tekst zakletve...

"Satano, - pisalo je, - gospodaru moje duše, zaklinjem ti se da ću te od ovog dana i trenutka verno i odano služiti i slediti. Da ću bez pogovora izvršavati tvoju volju..."

Robert prekide čitanje. Pade mu na pamet luda ideja. A kako bi bilo da on umesto đavolovog imena upotrebi Božje? Ovaj prvi stravični susret sa crnom magijom uopšte mu se nije svideo. Bez mnogo razmišljanja zgrabi sveću i okrenuvši je naopako, snažno udari o pod ugasiivši njen plamen. Odjednom, kao da se sam pakao sručio na zemlju. Oko kruga se pojaviše razjareni plamenovi koji su pretili da ga progutaju zajedno sa celom kućom. One manje počese sad da paraju po plafonu i zidovima, skidajući slike čija su stakla prskala. Stvari počese da se pomeraju, knjige da padaju sa stalaža, pravi dar-mar! Robert prinese papir drhtavom rukom bliže očima i uplašen viknu u pravcu neba:

"Gospode! Gospodaru moje duše, zaklinjem ti se da ću te od ovog dana i trenutka verno i odano služiti i bez pogovora slediti tvoje zapovesti i vršiti volju tvoju! Od tebe, Gospode, očekujem da me nagradiš prema ovom ugovoru. Za moju dušu, koja od sada pripada tebi, tražim bogatstvo, sreću, moć i svetsku slavu!"

On zatvori oči, očekujući najgore. Ali, buka se odjednom stiša, a svetla ponovo popališe. Činilo se kao da je neka sila zadržavala struju da uđe u sijalice koje opet zablještaše. Robert i dalje klečeći brzim pogledom oceni štetu. Gotovo sve slike sa zidova bile su poskidane a stakla porazbijana. Polovina knjiga je popadala iz stalaža uza zid. Sve stolice su bile prevrnutе, kao i mali televizor sa stalkom u uglu. Po plafonu i zidovima su se videle neke tamne šare, verovatno od onih munja. Za ime Boga, 1 se desilo? Robert ustade, rukom se pridržavajući za ivicu

51

stola na koji se nasloni. Kolena su mu još uvek klecala. Da mu je ovo neko drugi pričao, on mu ne bi verovao. Ipak, sve ovo se desilo baš njemu, ateisti, čoveku koji nije verovao ni u šta što ne bi video. Sada je video. Počeo je da veruje. Počeo je da se plaši nepoznatog. Svojim glupim postupkom je razljutio neke njemu do tada nepoznate neprirodne sile. Odjednom se seti da je sve to prestalo pri pomenu Božjeg imena. Dobro je učinio što se na vreme setio Boga. Šta ima da izgubi? Ta, upravo je prodao svoju dušu najmoćnijoj sili svemira!

Robertu je bilo potrebno izvesno vreme da dođe sebi. On najpre odlepi sa poda krug i zvezdu, pa zajedno sa onom svećom i papirima sve pobaca u dubre. Počistio je polupana stakla i vratio slike na zidove. Uspravio je nameštaj i vretio tepih i sto na staro mesto. Najviše se zadržao vraćajući razbacane knjige. U dva sata ujutro, zadovoljan zaključi da je sve na svom starom mestu. Ostale su samo tamne šare po plafonu i nekim zidovima, nemi svedoci onoga što se desilo. Krajnje iscrpljen, Robert je uskoro zaspao za radnim stolom.

Probudilo ga je lupanje na ulaznim vratima.. Malo je posedeo onako mamuran, onda skoči od stola i zagleda se u veliki časovnik. Bilo je prošlo deset. Primitivši da je lupanje iznenada prestalo, Robert potrča vratima koja širom otvori. U pitanju je bio kurir Federalnog Ekspresa koji se već uputio svom mini busu prepunom velikih koverata i manjih paketa. Vozač se vrati sa jednim kovertom u rakama.

- Već sam pomislio da niste kod kuće.

- Malo duže sam sinoć radio, pa sam se uspavao - pravdao se Robert.

- Potpišite ovde, molim - poturi mu momak papir i olovku. Robert sačeka da automobil napusti njegovo imanje, pa se zabrinut zagleda u tvrdi beli koverat sa zaglavljem njegove firme. Pozadi se nalazila nalepnica sa adresom pošiljaoca. Nije bilo sumnje, njegova Kompanija mu nešto šalje. Robert sede na

52

stepenik i odmah otvori pošiljku. U prvi mah mu se učinilo da mu šalju neki scenario, jer se unutra nalazilo dosta ukoričenih papira. On se najpre zagleda u propratno pismo na prvoj strani. U njemu ga gospodin Tejlor lično obaveštava da je njegov radni odnos s Kompanijom raskinut na jučerašnjoj sednici Upravnog odbora, na kojoj je takođe odlučeno da mu se ne plati pet nedelja odsustva. Kao razlog je navedeno njegovo navodno odbijanje da sledi uputstva Odbora i zahtev distributera i izmeni svoj poslednji film. Kompanija je zbog toga morala da angažuje dragog reditelja. Robert neće biti finansijski kažnjen, ali mu zato uskraćuju petonedeljnu platu, nekih 10.000 dolara. U prilogu pisma se takođe nalazila zvanična odluka Odbora o njegovom otpuštanju, kao i posebno pismo kompanijskog advokata Kolahana. Advokat mu ukratko objašnjava zbog čega je, ustvari, otpušten, pa mu na kraju predlaže da ponovo pročita priloženi Statut Udruženja filmskih i televizijskih radnika o njihovim dužnostima. Na žalost, pisalo je, Robert je svoje dužnosti odbio da ispuni, pred sedmoro svedoka!

Robert se zagleda ispred sebe. Gotovo je s njegovom karijerom. Dobro je znao da mu nema spasa. Advokat je u priloženom statutu podvukao crvenom olovkom sva ona mesta koja je Robert odbio da ispuni. Time je unapred osudio na neuspeh svaki njegov eventualni pokušaj žalbe. Uniya se slagala s gazdom. On je pogrešio. Posao za koji si plaćen, mora se završiti bez otpora. Dok je kao skamenjen još uvek sedeo na ulaznom stepeništu, u dvorište vile ulete drugi manji automobil, ovog puta poštanski. Crna poštarka mu donese preporučeno pismo od banke. Robert potpisa, a ona mu samo kratko klimnu glavom i požuri svom automobilu.

U pismu ga banka upozorava da nije na vreme platio Poslednju ratu za kuću i podseća ga da ima još samo tri nedelje vrernena da ostane u kući, jer onda, po zakonu o zajmovima, mora daje preda banci. Robert je mislio da sanja. Odakle sad da

53

im odjednom plati skoro sedam hiljada, kad nije primio platu, a na štednji ima jedva pet hiljada! Samo za svoj skupi automobil morao je mesečno da izdvaja preko hiljadu i po. Iz stanja potpune otupelosti trže ga rezak zvuk komšijinog telefona, koji se uvek nalazio napolju pored bazena za kupanje. Robert utrča u kuću i poče da uključuje svojih pet telefonskih veza, od prizemlja prema spratu. Poslednji je uključio telefon na svom noćnom stočiću. Bio se potpuno zaboravio da ih je isključio. On sede na ivicu svog kreveta i nastavi tupo da pilji kroz prozor sobe. Dole su se već kupala komšijina deca. Njihov veseo vrisak i galama nisu ga ovog puta uznemirili. Ustvari, nije ih više ni čuo. Bio je previše zabrinut za sebe i svoju ni malo ružičastu situaciju. Nije prošlo ni pet minuta kad telefon zazvoni...

- Gde si, dođavola?! - odmah se izdra njegova verenica Monika. - Pokušavam da te dobijem od sinoć u ponoć!

- Izvini. Bio sam premoren i isključio sam sve telefone. Kako si ti?

- Ljuta i spremna da ti sve kažem! - siktala je Monika.

- Da mi kažeš... šta? - mucao je Robert.

- Da ti kažem daje između nas sve gotovo!

- Ali... šta sam to učinio? - snebivao se Robert. - Molim te, smiri se i objasni mi o čemu se radi. Kada smo se poslednji put čuli dogovarali smo se o našem skorom venčanju! - podseti je on.

- Ali tada si još bio zaposlen kod Golden Skrina! Primaio si skoro sto hiljada godišnje! Bio si jedan od najboljih režisera! A danas si niko i ništa! Čime misliš da me izdržavaš? Pa ti, čoveče, nemaš pravo ni na socijalnu pomoć! Najurili su te tvojom krivicom! Roberte dragi, kako ne shvataš da si na ulici! Ko će zaposliti režisera koji odbija da radi ono zastaje plaćen?

Robertu je trebalo par trenutaka da se pribere od prvog šoka.

- Monika, o čemu ti pričaš? Otkud bi ti znala da sam otpušten pre mene?

- Ako još ne znaš, onda mi je posebno drago što sam te prva obavestila! Već par nedelja se po filmskim krugovima šuška o tvom skorom padu. Zar si zaboravio koliko si tamo imao neprijatelja? Juče me je zvala tvoja Ronda Foks i sve mi ispričala!

Robert je slušao bez reci...

- Gud baj, Roberte! - reče Monika odsečno na kraju i zalupi slušalicu.

Znači, desilo se upravo ono čega se i pribojavao. Monika se, očigledno, zaljubila u novog partnera, a onda je Ronda dolila na to još malo ulja. Da li je moguće da se u filmskim krugovima o njemu već sve zna? Robert konačno spusti slušalicu, jer telefon poče da ispušta signal upozorenja. Odjednom spolja prestadoše da dopiru veseli glasovi njegovih komšija i on podiže glavu. Da se nije nešto desilo? Već je jednom skakao preko ograde da izvuče jednu mladu gošću iz bazena jer je uhvatio grč. Robert pride prozora i primeti da komšija i njegovo troje dece stoje kod ograde i nešto gledaju u pravcu njegove kuće. Pošto se iz spavaće sobe nije mogao da vidi pročelje, Robert otrča u sused-nu gostinsku sobu koja je gledala na ulicu. On razgrnu zavese i okameni se od prizora. Dole ispred kuće, tačnije ispred njegove garaže, manevrisao je kamion za odvlačenje pogrešno parkiranih automobila, kakve je koristila policija. Naredenja je izdavao jedan čovek u civilu koji je stajao pored njegovog crvenog poršea. Robert kao bez duše štrca niz stepenice i izjuri kroz prednja vrata...

- Kog vraga to radite, čoveče?! - dreknu on na civila.

- Gospodin Robert Grant⁹ - prvo proveriti onaj.

- Šta mogu da učinim za vas⁹ - pride mu Robert Ijutito.

- Da stavite ovde vaš cenjeni potpis! - poturi mu službenik neki papir.

- Staje to? - zgrabi Robert papir.

55

- Šerifov nalog za zaplenu vašeg automobila. Tačnije, "našeg automobila", jer ste za njega isplatili svega dvanaest hiljada dolara!

- Ali... - snebivao se Robert, - šta sam uradio da mi ga na ovaj način konfiskujete? Redovno sam vam slao sve rate, zar nisam?

- Žao mi je, - reče blago službenik, - ali vaša bivša kompanija, koja je garantovala vaš dug, jutros nas je obavestila o vašem prekidu radnog odnosa. Vi nas razumete, gospodine, zar ne? U pitanju je sportski automobil od devedeset tri hiljade, a vi ste uplatili svega dvanaest. Ako vam ga na vreme oduzmemo, još uvek imamo nekakve šanse da ga dobro preprodamo.

Robert ga je posmatrao otvorenih usta. Službeniku ga bese žao.

- U pitanju je garancija duga - opet ga podseti. - Ja ću čuvati automobil tri dana, a vi pokušajte da pronađete drugog garanto-ra. Vi nas razumete, zar ne? Vi više nemate stalne prihode, gospodine!

Robert je zapanjen gledao kako kace njegov porše za gumene nosače policijskog kamiona.

- Molio bih vas da mi date ključeve od kola - pruži službenik ruku.

Robert smesta izvadi svežanj ključeva iz džepa i izdvoji onaj od poršea.

- Imam neke stvari u pregratku za rukavice - seti se.

- Molim vas da ih uzmete.

Robert poslednji put otključa svoj omiljeni automobil. On povadi neke papire, zagleda ispod sedišta, pa proveri i pozadi. Službenik ponovo zaključa automobil.

- Molim vas, potpišite ovde i hvala na saradnji i razumevanju.

Robert potpisa šerifov nalog bez komentara. Službenik mu klimnu glavom i uđe u drugi civilni automobil. Kratka kolona

napusti Robertovo dvorište. A on je još dugo stajao ispred kuće zureći za njima kao u kakvom polusnu. Iz ovog letargičnog stanja ga trže komšijin glas:

- Roberte! Šta se desilo?!

Robert se polako okrete prema ogradi i zagleda u čoveka.

- Zašto vam je šerif odvuкао porše? Šta ste uradili, čoveče? Robert pride ogradi.

- Ništa naročito - promuca Robert. Iznenada sam ostao bez posla.

- A to je u Americi najveći greh, Roberte, - podseti ga komšija. - Bez novca, ovde ste nula! Ja to stalno ponavljam mojoj rasipnici Vivian. Ali nemojte da paničite, čoveče, - tešio ga je prijateljski. - Kad god vam zatreba, poslužite se automobilom moje žene! Okej? Stvari će se već nekako raščistiti!

- Hvala, Džone - dodirnu ga Robert po ramenu, okrete se i krete prema svom ulazu.

- Ne razumem, tata - javi se najstarija Emili. - A meni se baš dopadaju njegovi filmovi.

- On je dobio i Oskara, zar ne? - javi se mali Tomi.

- Zlatni ekran! - ispravi ga dvanaestogodišnja Debora.

Robert uđe u kuću i zatvori za sobom vrata. Stajao je u predvorju i razgledao ukusno dekorisanu unutrašnjost svoje španske vile. Nije bila velika i raskošna kao Nedov dvorac, ali nije bila ni za potcenjivanje. Pet spavaćih soba, tri salona, dupla garaža sa stanom za poslugu na krovu, pozadi veliki bazen sa divnom rezbarijom od belog drveta, i sve to na povećem placu zasadenom cvećem. Šta se to odjednom desilo, pitao se zagledan u sjajni pod od crvene cigle. Iza njega zazvoni zidni telefon...

- Robert - javi se kratko.

- Ovde Emili iz vaše banke, gospodine Brant - predstavi se službenica ljubaznim glasom.

- Šta mogu da učinim za vas? - upita Robert sa strahom u glasu.

57

- Vaš račun je prazan, gospodine Brant. Bilo bi dobro da navratite sa čekom na bar tri hiljade dolara. Toliko nam, otprilike, dugujete.

- Ali... ja imam kod vas preko pet hiljada! - pobuni se Robert.

- Imali ste, gospodine - ispravi gažena. - Alijuče i jutros svi vaši kreditori su naplatili svoje račune. Struja, telefonska kompanija, TV kabl, kao ijedna rata za vaš automobil. Kao što znate, vi ste ih sve ovlastili da skidaju novac direktno sa vašeg računa.

Robert pomisli da će se srušiti. Ovo je ipak bilo previše. On potraži zamagljenim pogledom pletenu stolicu pored zida i lagano se spusti u nju.

- Ali, gospodice... o čemu to govorite?

- Zar ste zaboravili? - upita ona. - Pošto ste stalno bili na snimanju ili van grada, vi ste ovlastili banku da plaća vaše račune poveriocima. Jedino mi nije jasno zbog čega su svi odjednom navalili na vaš račun?

Robert ne izdrža da se ne nasmeje.

- Zato, gospodice, što ih je sve redom nazvala zmiya po imenu Ronda Foks i obavestila o mojoj iznenadnoj propasti!

- Ne razumem vas, gospodine.

- U redu. Pozvaću vas malo kasnije. Oko tri popodne.

- Molim vas - završi službenica ozbiljnim glasom.

Robert poče da okreće broj telefona svog prijatelja advokata. Ovaj ga učtivo sasluša bez prekidanja, onda ga zamoli da ga sačeka kod kuće. Advokat je doneo neke prazne formulare koje odmah baci na sto ispred umornog Roberta.

- Staje to? - upita ovaj sumnjičavo.

- Molba za bankrotstvo!

- Ni govora! - odbi Robert sugestiju i odgurnu papire na stranu.

Advokat se spusti u stolicu nasuprot njega.

- Roberte, saslušaj me pažljivo! - upozori ga. - Ti nemaš izbora! Duguješ za kuću, duguješ za kola, duguješ banci tri hiljade. U dugovima si do guše, a više nemaš prihoda! Uopšte ne čitaj ove papire, preklinjem te potpiši na ova dva mesta! Spašavaj se, čoveče!

- A ova kuća? A hiljade dolara koje sam na nju potrošio?!

- Bojim se, Roberte, daje to izgubljeno! Ako odmah ne prijaviš bankrotstvo, poverioci i kreditori će te goniti do kraja života. Veruj mi kao prijatelju!

Robert uze pruženo pero, baci još jedan tužan pogled po kući, pa poče da potpisuje prazne formulare...

- A sad, Roberte, pokupi najvažnije stvari ujedan kofer i još danas napusti ovo prokletu mesto! - posavetova ga advokat i potrpa papire u svoju tašnu. - Ja odoli kod sudije Stivenzona da u tvoje ime podnesem molbu za bankrotstvo. Već kroz dva sata, niko neće više smeti da te uznemirava s glupim zahtevima ili neprijatnim pitanjima. Tako nalaže zakon.

Advokat mu pruži raku i požuri napolje. Robert zatvori za njim vrata, pa opet pride zidnom telefonu. Nađe Nedov broj i poče da ga okreće. Javio se Ned lično.

- Kako si, Nede? - upita ga prvo Robert, pa pređe na stvar. - Sećaš li se onog tvog predloga o novom filmu? - podseti ga. - Razmišljao sam o tome i odlučio da prihvatim.

- Zakasnio si, Roberte. Predugo si razmišljao. Dali smo taj projekat jednom mladom reditelju iz Njujorka. Stvarno mi je žao, Roberte. Pa, ti bar dobro znaš da se u Holivudu stvari kuju dok su vruće.

Robert promrmlja nešto u znak zahvalnosti i prekide vezu. Seo je ponovo na stolicu i dugo o nečemu razmišljao. Onda opet ustade da pozove svog advokata, ali telefonska linija je već bila isključena. Nije više radio ni TV kabl. Dakle, već su ga sahranjivali živog. On se tužno nasmeši i pope na sprat gde poče da trpa najdragoceniye stvari u jedan omanji kofer. U druga dva je strpao svoja najbolja odela i dosta veša. Oko tri po podne on zamoli komšiju da mu pozove taksi. Ovaj se ponudi da ga lično odveze gde treba, ali mu se Robert ljubazno zahvali. Bilo mu je, ustvari, neprijatno da ovaj vidi motel u kome će od noćas stanovati. On zatim proverii svoj novčanik. Pored dve kreditne kartice, za koje je mogao da se zakune da više ne vrede, imao je dve stotine dolara u gotovini. To će mu za sada biti dovoljno.

Na signal taksija Robert side dole sa tri kofera. Svom komšiji je preko ograde dao ključeve od kuće i zamolio ga da ih preda njegovom advokatu kada se ovaj vrati.

- Šta da mu kažem? Gde ćete biti? - interesovao se čovek.

- Kažite mu da ću ga pozvati večeras. I hvala vam na svemu, Džone!

U motelu se zaista ispostavilo da njegove kreditne kartice više ne vrede. Ronda je, očigledno, obavestila i Viziju i Ameriken ekspres da je vlasnik njihovih kartica običan uličar! Zato su ga na recepciji motela ljubazno zamolili da im plati za tu noć unapred i u gotovini. Dok im je odbrojavao trideset pet dolara, Robert se čudno osmehivao. Još do pre nekoliko sati bio je neko i nešto, a sada se odjednom poistovetio sa beskućnicima iz onog svog filma.

Tu ćelu prvu noć u motelu Robert je proveo piljeći u polu-osvetljeni plafon. Razmišljao je da li on ovo sanja, ili mu se sve to zaista događa? Ali stvarnost je bila previše surova da bi bila obična fantazija. Advokat mu je sinoć sav srećan objasnio daje "spašen". Sudija je prihvatio njegovu molbu za bankrotstvo. Bio je slobodan kao ptica. Bez kuće i automobila, bez karijere i budućnosti, ali i bez prokletih dugova. Advokat je već zvao sve kreditore i obavestio ih o Robertovoj situaciji. Kakav skandal! Kakva sramota! Kakvi tračevi će se sada o njemu izmišljati po Holivudu. Još kada bi znali daje do svega ovog došlo zato stoje naljutio đavola, Holivud bi poludeo!

60

Sledeće tri nedelje Robert je obijao vrata uglavnom malih filmskih studija u kojima ga nisu znali. Da bi mogao i dalje da plaća boravak u motelu, počeo je da prodaje svoja skupa odela. Za sako od Armanija, koji je platio osam stotina dolara, davali su mu pedeset! Uskoro se sva njegova imovina svela na ono što je imao na sebi i na mali kofer sa privatnim fotografijama i papirima. Tog poslednjeg vikenda je odlučio da napusti motel, kako bi mu ostalo nešto novca za hranu. Tako se našao na klupi u nekom malom parkiću, nedaleko od bulevara Santa Monike. Na toj klupi je proveo svoju prvu noć kao beskućnik. Na svojoj koži je konačno osetio ono što je tako umetnički prikazano u svom čuvenom dokumentarcu. Napolju je bilo toplo i Robert se osećao spokojno. Dok je zurio u zvezde iznad sebe, čudno se smeškao. Verovatno svojoj neverovatnoj sudbini. Uopšte mu nije bilo jasno šta se to sa njim iznenada dogodilo. Koje je grozne sile naljutio svojim nepromišljenim postupkom. Uskoro će i to saznati.

trpa najdragocenije stvari u jedan omanji kofer. U druga dva je strpao svoja najbolja odela i dosta veša. Oko tri po podne on zamoli komšiju da mu pozove taksi. Ovaj se ponudi da ga lično odveze gde treba, ali mu se Robert ljubazno zahvali. Bilo mu je, ustvari, neprijatno da ovaj vidi motel u kome će od noćas stanovati. On zatim proveru svoj novčanik. Pored dve kreditne kartice, za koje je mogao da se zakune da više ne vrede, imao je dve stotine dolara u gotovini. To će mu za sada biti dovoljno.

Na signal taksija Robert side dole sa tri kofera. Svom komšiji je preko ograde dao ključeve od kuće i zamolio ga da ih preda njegovom advokatu kada se ovaj vrati.

- Šta da mu kažem? Gde ćete biti? - interesovao se čovek.

- Kažite mu da ću ga pozvati večeras. I hvala vam na svemu, Džone!

U motelu se zaista ispostavilo da njegove kreditne kartice više ne vrede. Ronda je, očigledno, obavestila i Viziju i Ameriken ekspres da je vlasnik njihovih kartica običan uličar! Zato su ga na recepciji motela ljubazno zamolili da im plati za tu noć unapred i u gotovini. Dok im je odbrojavao trideset pet dolara, Robert se čudno osmehivao. Još do pre nekoliko sati bio je neko i nešto, a sada se odjednom poistovetio sa beskućnicima iz onog svog filma.

Tu ćelu prvu noć u motelu Robert je proveo piljeći u polu-osvetljeni plafon. Razmišljao je da li on ovo sanja, ili mu se sve to zaista događa? Ali stvarnost je bila previše surova da bi bila obična fantazija. Advokat mu je sinoć sav srećan objasnio daje "spašen". Sudija je prihvatio njegovu molbu za bankrotstvo. Bio je slobodan kao ptica. Bez kuće i automobila, bez karijere i budućnosti, ali i bez prokletih dugova. Advokat je već zvao sve kreditore i obavestio ih o Robertovoj situaciji. Kakav skandal! Kakva sramota! Kakvi tračevi će se sada o

njemu izmišljati po Holivudu. Još kada bi znali daje do svega ovog došlo zato stoje naljutio đavola, Holivud bi poludeo!

60

Sledeće tri nedelje Robert je obijao vrata uglavnom malih filmskih studija u kojima ga nisu znali. Da bi mogao i dalje da plaća boravak u motelu, počeo je da prodaje svoja skupa odela. Za sako od Armanija, koji je platio osam stotina dolara, davali su mu pedeset! Uskoro se sva njegova imovina svela na ono što je imao na sebi i na mali kofer sa privatnim fotografijama i papirima. Tog poslednjeg vikenda je odlučio da napusti motel, kako bi mu ostalo nešto novca za hranu. Tako se našao na klupi u nekom malom parkiću, nedaleko od bulevara Santa Monike. Na toj klupi je proveo svoju prvu noć kao beskućnik. Na svojoj koži je konačno osetio ono što je tako umetnički prikazano u svom čuvenom dokumentarcu. Napolju je bilo toplo i Robert se osećao spokojno. Dok je zurio u zvezde iznad sebe, čudno se smeškao. Verovatno svojoj neverovatnoj sudbini. Uopšte mu nije bilo jasno šta se to sa njim iznenada dogodilo. Koje je grozne sile naljutio svojim nepromišljenim postupkom. Uskoro će i to saznati.

61

GLAVA ČETVRTA

Te prve noći provedene na klupi u parku kao beskućnik, Robert je usnio prijatan san. Bio je odeven u svečano crno odelo, a sa leve strane mu se ljupko smešila njegova verenica Monika. Lagano su hodali sredinom crkve prema oltaru. Robert primeti da se među zvanicama nalazi "mnogo" holivudskih glumaca i producenata. Svi su mu se ljubazno smešili. U crkvi su svirale orgulje, a onda počese da bruje crkvena zvona...

Robert progleda i brzo se uspravi na klupi na kojoj je oprazhen do tada slatko sanjario o budućnosti kakvu je mogao da ima. On protrlja mamurne oči i zagleda se u neku malu crkvicu preko puta parkića. Pred crkvom je stajao sveštenik i pozdravljao nekoliko vernika koji su upravo napuštali jutarnju službu. On pogleda na zglob leve šake, ali tamo više nije bilo njegovog skupocenog sata. Prodao ga je komisijonu još prošle nedelje za sto dolara. Robert se snuždi. Još uvek su ga proganjale stare navike, a morao je da se prilagodi novoj ulozi uličara. Odjednom zvona prestadoše da udaraju, a sveštenik se sam vrati u svoju crkvu. Robert je kratko sedeo o nečemu razmišljajući, onda ustade i pride obližnjoj javnoj česmi na kojoj se umi. Pod rukom oseti svoju tri dana staru bradu. Ni aparat za brijanje više nije imao, prodao gaje za deset dolara. Robert malo popravi svoju jedinu košulju i izgužvane pan-talone, pa pokupi sa klupe kožnu torbu na kojoj je spavao, jer se bojava da mu je neki drugi uličar ne mazne dok spava. U parku ih je bilo još dvoje.

62

Otac Donovan, jer to je bio on, okrete se od oltara da vidi ko to korača po kamenom podu crkve. On se zagleo da u tamnu siluetu čoveka s torbom koja se još jače ocrtavali ja nasuprot otvorenim vratima. Silueta stade nedaleko od oltara... [ja nije to silueta čoveka koga je u poslednje vreme sanjavao pored siluete žene, prolete mu kroz glavu.

- Oče, potrebna mi je vaša pomoć - obrati se Robert poniznim glasom, svojstvenim čoveku kome je sve potonulo. U stvari, potrebno mi je vaše objašnjenje onoga što rni se ovih?;! dana desilo u životu.

- Da sednemo ovde - ponudi mu Donovan prvi rted klupa. Dugo ga je posmatrao, čekajući da Robert dođe e do pravih reci i ispovedi mu se. Ovaj je to učinio sa veštinoštkom iskusnog autora napetih filmova. Dok mu se poveravao, Donovanu se činilo da gleda Robertov životni film. Nije ga prekinuo ni jednom rečju. U sebi je sada bio više nego uveren da jeL Ovo čovek iz njegovih snova. Dolores je već upoznao. Sad?,n je sreo i Roberta.

- Oče, šta da radim? - jadikovao je Robert. - Moj j donedavno savršen život, pretvorio se odjednom u pravi pakao o. Ja ranije nisam bio vernik, ali sada mi je jasno da sam grdn.no razljutio đavola koji mi se sveti svim silama! Postoji li ikakva i mogućnost da mi ga skinete s vrata?

- Prvo, - poče sveštenik, - moram da vas upozorijim daje vaš život, po mom mišljenju, bio daleko od savršenstva, ^ koje se ne može postići u ovim dimenzijama. Što se đavola tiče, od njega vam ne pretili ni najmanja opasnost. Vaš problem je Bog, kome ste te noći prodali svoju dušu. On ju je očigledno ???-ihvatio. Da sam na vašem mestu, smatrao bih sebe najsrećnijim človekom na svetu!

- Ali, oče, - bunio se Robert. - ta, pogledajte me! ; Ako je istina da je Bog prihvatio moju ponudu, zašto samrn onda već

63

-

sledećeg jutra najuren s posla, onda su mi uzeli kola, ispraznili račun u banci, veronica me ostavila. Ono malo što mi je preostalo rasprodalo sam ovih nedelja za život, i, evo me, konačno, na sred ulice!

- Čoveče, blago vama! - divio mu se Donovan. - Kako ne razumete? Sve vam je krenulo nizbrdo od kako ste odbili da pravite filmove pune nasilja kakvi odgovaraju đavolu i njegovim prodanim dušama. Kuću i kola ste odmah zatim izgubili jer niste imali više čime da ih isplaćujete. Vaš račun su ispraznili kreditori i sad ste konačno slobodan čovek! Tek sada i ovakav možete raditi za Boga. Do sada ste grešili, a od danas vam se pruža prilika da zaista spasete i sebe i druge. Blago onima koje je Bog odabrao da rade za njega. Koliko pisaca znate koji šire istinu? Koliko režisera znate koji se bore u svojim filmovima za Božje interese? Koliko znate bogataša koji dele svoje viškove sirotinji? Vrlo malo, zar ne? Zato se ne bunite što je izabrao i vas. Na osnovu onoga što ste mi ispričali, a i sam dva puta gledao vaš film o beskućnicima, Bog je primetio da kod vas postoji unutrašnja borba. Da niste baš spremni da prodate dušu đavolu. Video je da ste u duši veliki humanist koji se bori za prava čoveka.

- A moj ugovor s njima? - primeti Robert jetko. - Ja ga nisam molio za klupu u parku, prosjačenje za hranu i totalno siromaštvo. Za svoju dušu sam tražio isto ono što mi je nudio đavo. Sreću, bogatstvo i svetsku slavu!

Donovan gaje posmatrao smeškajući se.

- Kao bivši ateista i bezbožnik, vi pojma nemate kako Bog radi. Njegovi su putevi nepoznati, a način kojim se služi ostaće zauvek nepoznat običnom čoveku. Oni koji pristanu da rade za Boga moraju imati veru da je njegov put najbolji za dobrobit naših duša. Što se vaših zahteva tiče, Bog će vam ih sve ispuniti, ali samo na njemu svojstven način.

- Ipak, - snuždi se Robert, - ovo nisam očekivao.

- Zato što niste o tome nikad razmišljali. Do sada ste vodili uglavnom uspešan i ugodan život, pa se kao takav niste nikad pitali kako je onima "dole", onim milionima koji nisu uspeli. Tek ste u svom poslednjem filmu dotakli tu temu. Roberte, - dotiče ga Donovan po ramenu, - moram odmah nešto da vam objasnim. Oni koji svoju dušu prodaju đavolu, obično bivaju odmah nagrađeni. Sile za koje oni rade obasipaju ih zlatom, imanjima, skupim poklonima, lepim mladim ženama i svim onim slatkim stvarima koje čovekovom egu najviše odgovaraju. Mi, međutim, koji radimo za Boga, ne samo što moramo da živimo skromno i tiho, takode ne smemo ni da naplaćujemo svoje usluge. Za svoj rad na kraju života svako od nas dobije po jedan peni! Ali, pazite sad! Kad umre bogataš ili lakom čovek, on tamo kod Boga nema s čim više da plati ulazak u raj. Sve je potrošio ovde, i na sebe! Ali vi i ja imaćemo kod sebe onaj Božji peni koji će nam omogućiti ulazak kroz "zlatnu kapiju"!

- Da znate da ste me utešili! - primeti Robert sarkastičnim tonom čoveka koji je sve stavio na kocku i izgubio.

- Danas vi to još ne razumete - smešio mu se Donovan prijateljski, - ali uskoro će vam sve to biti mnogo jasnije. Vi, na primer, nemate pojma da vas ja očekujem već skoro tri meseca. Vaš dolazak mi je unapred bio objavljen.

- O čemu to govorite? - zagleda se Robert u sveštenika.

- O nečemu o čemu vi znate vrlo malo - odgovori ovaj zagonetno. - Bog je čekao da postanete vernik, da shvatite da pored ovog, nama vidljivog sveta, postoji

još jedan, nama nedokučiv. U to ste se nedavno uverili svojim očima, kada ste onako nepromišljeno prizvahu đavola u svoj život.

Robert se opet rastuži nad svojim upropašćenim životom.

- Da, uverio sam se. Mada mi još uvek ne ide u glavu da takve stvari postoje u svemiru! Kada mi je moj prijatelj o tome pričao, ja sam mu se u sebi smejao. Mislio sam daje pošandrcao od silnog uspeha i bogatstva. Šta da radim, oče? - upita Robert na kraju.

64

65

- Apsolutno ništa - umirivao ga je Donovan. - Vi od sada radite za Boga. On će o vama voditi računa. Više se nećete tresti od straha čime ćete platiti dugove, šta ćete sutra jesti i šta će drugi govoriti o vašem radu. Prepustite se onom kome ste tako uspešno prodali svoju dušu. Sad pođite sa mnom u moj stan da vam skuvam kafu i ako želite da se operete i obrijete. Mislim da imam ideju kako da vam pomognem.

Robert ustade sa klupe i pođe za Donovanom. On je tog trenutka bio spreman u sve da poveruje, sem u svoju bolju budućnost. Dok se Robert tuširao u kupatilu, Donovan sede za svoj skromni radni sto i počeo da razmišlja. Da je on Bog, razmišljao je, kako bi on iskoristio Robertov talenat? Posle par minuta, on dohvati slušalicu svog stonog telefona...

- Dobro jutro miš Vilson, - pozdravi on nekoga sa druge strane. - Da li je otac Adrian već u svom uredu?

Donovan malo sačeka dok je žena uspostavljala vezu.

- Adrian! - živnu on veselo. - Kako ste, čoveče? Niste me zvali da me obavestite kako je prošla ona kampanja sa viškovima hrane.

- Bolje nego što smo se nadali - pohvali se onaj. - Uspeli smo da otpremimo puna dva kargo aviona. Kompanija je čak pristala da nam preveze besplatno, jer su im se avioni vraćali prazni.

- Adrian, - pređe Donovan odmah na problem. - Jeste li ussneli da pronadete filmsku ekipu za onaj projekat u Kolumbiji?

- Nismo - snuži se otac Adrian. - Malo je ljudi u Americi koji bi pristali da rade za sto dolara mesečno i spavaju u jevtin-im barakama! Dobrovoljci za takve projekte postali su prava relikvija.

- Mislim da imam dvoje baš takvih - pohvali se Donovan. - Spremni su da krenu sutra ujutru.

- Čoveče, pa to je divna vest! Ko su ti ljudi?

66

- On je poznati holivudski reditelj. Zove se Robert Brant! Ali ocu Adrianu ovo ime ništa nije značilo.

- Sećate li se one potresne TV serije o beskućnicima u Americi o kojoj smo jednom dugo diskutovali? E, pa, Robert Brant je pisac i reditelj tog nagrađenog filma! Upravo se nalazi u mom stanu spreman za put!

- Robert Brant je spreman da ide u naš kamp u Kolumbiju? - ponovi Adrian s nevericom. - Ali, čoveče, u to je teško poverovati! Šta mu se, za ime Boga, desilo?

- Ne pitajte. Jednom ću vam ispričati. Hoćete li da vam ga dovedem ili ne?

- Ali... - mucao je zapanjeni Adrian, - zašto bi jedan tako poznat umetnik pristao da radi za Boga?

- Mnoge poznate ličnosti često rade za Boga. Sto se tiče gospodina Branta, bojim se da on više nema drugog izbora. Objasniću vam kasnije.

- Čoveče, odmah mi ga dovedite. Već iduće nedelje imamo ponudu da se besplatno prevezemo do Bogote poslovnim džetom jedne kompanije. Govori li on bar malo španski?

- Ne verujem, ali ću ga pitati. Međutim, njegov asistent, jedna mlada devojkica, govori tečno španski. Majka joj je bila Španjolka.

- Bože moj! - uzbudi se Adrian. - Odmah mi ih dovedite! Donovan spusti slušalicu, zagonetno se smešeći. Tako je malo sedeo, onda opet počeo da bira nov broj...

- Molim vas, sestru Margaritu - reče nekome i sačeka. - Haj, sestro, Donovan ovde. Molim vas, recite Dolores da se spremi za jedan važan razgovor. Ja ću doći po nju kolima kroz jedan sat... Ne, ne treba da nosi nikakve crteže, ali neka ponese svoje lične isprave!

Samo što je Donovan završio razgovor, Robert izade iz kupatila. Bio je sveže obrijan i čist. Sveštenik gaje posmatrao s neskrivenim zadovoljstvom.

67

- Našao sam vam posao koji najviše volite.

Kako je Robert samo nemo gledao u njega, Donovan nastavi:

- Iduće nedelje letite u Kolumbiju gde ćete u Bogoti raditi najednom dokumentarcu o sirotinji. To je vaš fah, zar ne? Jedna velika dobrotvorna organizacija vas šalje tamo. Govorite li bar malo španski?

Robert samo odmahnu glavom.

- Onda sam resio i taj problem, jer vaša buduća asistentkin-ja govori španski perfektno!

Robert se spusti u obližnju fotelju.

- Moja asistentkinja? - ponovi on zbunjeno.

- Da. Zove se Dolores Koneli. Majka joj je bila Španjolka, a otac Irac. Ima dvadeset tri godine i kao i vi je prodala dušu Bogu. Vrlo je bistra devojkica i na terenu će vam biti od velike koristi.

Umesto bilo kakvog komentara, Robert samo proguta pljuvačku. Sedeo je kao ukopan. Donovan odluči da iskoristi trenutak dok je Robert još pod šokom.

- Plata će vam biti sto dolara mesečno, ali ćete imati besplatan stan i hranu u kampu organizacije.

- Nemam reci! - izrazi Robert svoje oduševljenje gotovo-šapatom.

- Nemate izbora! - podseti ga sveštenik. - Vi ste sada Božji čovek i On će od sada za vas misliti, odlučivati o vašoj sudbini i brinuti o vašem životu. Popijte brzo kafu, očekuje nas naporan dan.

U deset do jedan Dolores ih je već očekivala pred glavnom kapijom malog samostana u koji ju je Donovan privremeno smestio. Robertu je samo klimnula glavom i sela na zadnje sedište. Do glavnog sedišta organizacije "Novi krstaši" koje se nalazilo u Pasadeni, trebao im je čitav sat vožnje. Donovan im je putem objašnjavao čime se ova humanitarna organizacija

68

uglavnom bavi. "Krstaši" su imali filijale u preko dvadeset siromašnih zemalja, uglavnom Afrike i Južne Amerike. Brinuli su o sirotinji i njihovoj deci. Od dobrovoljnih priloga su zidali skromne škole, otvarali kuhinje za beskućnike i borili se za prava potlačenih. Organizacija je pripadala katoličkoj crkvi, ali su joj se pridružile i druge verske grupe. Donovan je bio njihov glavni poverenik od strane anglikanske crkve. Pomagao je koliko je mogao, zbog čega je bio vrlo cenjen.

Direktor projekta za Kolumbiju bio je otac Adrian Ros. On ih dočeka u svom malom uredu raširenih ruku, ali zagrlji samo Donovanu.

- Bože, - vikao je, - kakav divan dan! Sedite, molim vas! Jeste li za neko osveženje? Kafu? Sok od pomorandže? - pogleda u Dolores.

Prisutni se opredeliše za sok.

- Okej! - sede Adrian za svoj sto. - Dozvolite da dodem sebi! Ja mnogo maštam o boljem svetu i životu, ali se ni u snu ne bih usudio da poverujem da bi jedan tako poznat čovek i umetnik kao što ste vi, gospodine Brant, pristao da radi za našu organizaciju!

Dok mu se Robert smušeno smešio, uvek preozbiljna Dolores se zagleda u njega. O kome to ovaj sveštenik priča, razmišljala je.

- Čoveče, - nastavi Adrian da se oduševljava, - ja sam vaš film o beskućnicima gledao bar tri puta! Vi imate urođen talenat da pomoću simbolike izazovete u čoveku ona najuzvišenija osećanja. Te noći, Amerika je plakala!

- Hvala na lepim recima - zbuni se Robert.

- Nema tih reci kojima bi se mogla opisati osećanja koja ste te noći izazvali kod uspavanih američkih građana, čime ste probudili njihovu savest. U toku naredna dva meseca samo našoj organizaciji uvećali su se dobrovoljni prilozima za

gotovo dvadeset procenata! Imate li vi, čoveče, uopšte ideju koliko bi nama koristilo vaše iskustvo na terenu?

69

- Pa, kao što reče otac Donovan, stojim vam na raspolaganju - oseti Robert potrebu da ponudi svoje usluge. - Mada mi još uvek nije najjasnije kako bih vam najbolje koristio.

- Ali, čoveče, - poskoči otac Adrian od svog stola, - kako ne shvatate da smo u toku najvećeg verskog rata koji se ikad vodio u istoriji čovečanstva!

On počeo nervozno da seta iza stola, objašnjavajući im :

- Govorim o masovnoj borbi za duše! Antihrist, za koga se tvrdi daje već star trideset četiri godine, samo što se nije pojavio na svetskoj pozornici! Mi ga moramo preduhitriti i nadmudriti njegove mračne sile. Kao i uvek, božje snage su malobrojne. Od ljudi kao što ste vi sada zavisi ishod naše borbe. Vas dvoje ćete biti božji pešaci, vi ste oni koji će se boriti u prvim redovima! Od vašeg duha i mudrosti zavisi ishod naše bitke u Kolumbiji! A ona je samo jedan deo opšteg rata za duše!

Robert ga je slušao zapanjen. Da on ipak ne preteruje? Otac Adrian se malo smiri od ushićenja i vrati u stolicu. Po Robertovom tupom pogledu moglo se zaključiti da ovaj još uvek ne shvata svoju novu ulogu u životu.

- Gospodine Brant, - nastavi Adrian blažim tonom, - među našim mnogim donatorima nalazi se i čuvena modna kuća GRAF. Pošto u Bogoti imaju veliku fabriku kozmetičkih preparata, često odlaze tamo svojim poslovnim džetom. Sledeće subote imamo priliku da vas dvoje pošaljemo u Bogotu. Tamo će vas dočekati naša veza i džipom prevesti do glavnog kampa u brdima Duarte. Robert se odjednom uozbilji.

- Siera Duarte?! Ali, tamo je centar industrije droge i pravi mali građanski rat!

- Mi smo uvek u centru sukoba - obavesti ga otac Adrian. -Na taj način se jedino možemo suprostaviti zlim silama. Ali vas dvoje nemate čega da se bojite. Sem što će vas čuvati sam Bog, našu organizaciju tamo veoma poštuju. Ni dlaka vam neće faliti

70

s glave. Luis Bandera, tamošnji kralj droge, i sam pomaže lokalnu sirotinju koja mu radi po poljima i tajnim laboratorijama u džungli. Sem što izgledaju divlje, ti banditi vas neće ni prstom dotaći. Takav je nepisani sporazum između nas.

- Izvinite, ali nisam baš u to siguran - pobuni se Robert. -Pre svega tri meseca lokalne vlasti su u saradnji sa CIOM bom-bardovale taj predeo napalm bombama! Amerikanci su u tim krajevima najomraženija nacija na svetu!

- Ali ne i mi! - ispravi ga otac Adrian. - Njima je naše prisustvo tamo vrlo dobro poznato. Nikad ne zaboravite da smo mi verska organizacija i, u svemu što radi, neutralna!

Robert se nadao da ovaj sveštenik zna šta govori.

- Šta mi treba tamo da uradimo? - interesovalo ga je.

- Isto što ste već uradili u Americi. Snimate nam nekoliko televizijskih izveštaja o tamošnjoj teškoj situaciji. Mi te kratke inserte koristimo u našim TV reklamama kada molimo za priloge. Što vaši izveštaji budu potresniji, to će dobrovoljni prilozi biti veći. Znam, zvuči kao biznis, ali, na žalost, u ovom svetu se bez novca ne može ništa uraditi!

- Razumem - reče Robert. - Imate li vi za takve reportaže odgovarajuću TV tehniku? Mislim na beta-kamere i zvučne uređaje.

- Nemamo, jer to je veoma skupo. Ali dobili smo nedavno ponudu od jedne vladine organizacije da se poslužimo njihovom najnovijom tehnikom.

Otac Adrian otvori svoju fioku i iz nje izvadi jednu vizit kartu.

- Izvolite! - pruži je on Robertu preko stola. Što pre se povežite sa tim gospodinom i preuzmite tu tehniku. Gospodice, - pogleda on sad u Dolores, - čuo

sam od oca Donovanana da ćete vi biti tonski snimatelj i ujedno prevodilac na terenu. Nadam se da dobro govorite španski.

- Španski mi je maternji jezik - konačno progovori devojka.

71

- Tek kasnije sam kroz školu usavršila engleski.

- Šta ste završili?

- Koledž za primenjene umetnosti.

Robert se zagleda u nju po drugi put. Već je primetio koliko je ta devojka mirna i ozbiljna. Da li ona uopšte zna da se smeje, razmišljao je.

- Dolores nije mogla da nađe posao u svojoj profesiji - brzo se umeša donovan, - pa je zato nama ponudila svoje usluge. Ja sam odlučio daje angažujem za ovaj posao u Kolumbiji.

- Dobro ste učinili - pohvali ga Adrian. - Primetio sam daje gospodica veoma ozbiljna mlada dama, koja će svakako umeti da odgovori svom novom pozivu. Sada bih vas oboje zamolio da mi ostavite svoje pasoše koji će vam biti sređeni po kratkom postupku. Tamo u pasošnom odeljenju imamo ljude koji se trude da nam pomognu u hitnim situacijama.

Robert mu odmah pruži preko stola svoj pasoš, koji je uvek bio spreman za put van zemlje. Ali Dolores izvadi samo svoju socijalnu kartu i vozačku dozvolu. Zao mi je, - izvini se ona, - ali ja nisam nikad putovala van zemlje.

- Ništa ne brinite, samo potpišite ovaj formular - odvoji Adrian jedan papir iz svoje fascikle.

Dolores ustade da ga potpiše. Dok je stajala nad stolom malo pognuta, njena kratka haljina još više otkri savršene noge. Robert se tu seti da sada radi za Boga, pa brzo podiže svoj pohlepni pogled sa njenih nogu i zagleda se nekud u plafon. Duboko je uzdahnuo. Da li je moguće da mu više neće biti dozvoljena ni ona najsitnija zadovoljstva.

Ostadoše kod Adriana još pola sata, onda se svi rukovaše i razidoše. Dolores ostaviše u samostanu, a Robert pođe sa Donovanom u njegov stan. Sveštenik mu je ponudio da ostane kod njega tih nedelju dana. Nameravao je da ga malo pripremi za novi posao. Zajući da Robert nema pojma o Bogu, najpre mu je dao da čita Novi zavet, a onda još tri knjige novijeg datuma. Prva se zvala "Paralelni svet", druga "Antihrist je među nama", a treća je imala bombasti naslov "Pet minuta do Annagedona"! U te četiri knjige, nalazilo se gotovo sve što je Robert trebalo da zna. Donovan se nadao da je Robert postao vernik i da ga više niko na svetu ne može razuveriti da Boga nema, jer se svojim očima uverio u postojanje đavola. Pored čitanja ovih knjiga, Robert je proveo i dosta vremena u večernjim diskusijama sa Donovanom.

Sveštenik je pozvao onu Vladinu agenciju i zakazao Robertu sastanak za sledeću sredu u deset pre podne. Proveravajući adresu na vizit karti, Robert se zagleda u sjajnu mesinganu ploču na zgradi na kojoj je bilo ugravirano USIS. On je znao daje to informativni servis Sjedinjenih Država, poznat u celom svetu. Svaka ambasada je imala pripojeno odeljenje USIS-a. Čovek koga je trebalo da sretne, zvao se Teodor Bler.

Robert se pope liftom na osmi sprat zgrade i najavi sekretarici:

- Moje ime je Brant. Gospodin Bler me očekuje u deset. Samo minut kasnije, u vratima susedne kancelarije pojavi se krupan muškarac pedestih godina.

- Ah, gospodine Brant, - pride on Robertu i rukova se, - očekujemo vas.

On uvede Roberta u svoj ured koji je imao dupla vrata. Ona spoljna normalna, i druga, unutrašnja, postavljena i tapacirana kožom za prigušivanje zvuka. U kancelariji se nalazio još jedan mladi čovek koji ustade i pruži Robertu ruku.

- Agent Kuper - predstavi se kratko. - Centralna agencija za informacije - pruži on Robertu svoju legitimaciju. Robert se zagleda u fotografiju, pa u agenta. Kog vruga CIA hoće od njega?

- Roberte, - pokaza mu Bler rukom, - sedite. Mogu li da vas sa bilo čim poslužim?

72

73

- Ne, hvala - promuća ovaj, sve zabrinutiji ovim iznenadnim prisustvom agenta CIE.

- Onda pređimo odmah na stvar- vrati se on u svoje udobno sedište za masivnim stolom, pretrpanim hartijama i fasciklama. - Kada smo pre pola godine onako velikodušno ponudili "Novim Krstašima" našu TV tehniku, imali smo na umu i jedan tajni plan! Kao što verovatno znate iz svakodnevnih vesti, naša i kolumbijska vlada se naporno ali bezuspešno bore protiv tamošnjeg kralja droge Luisa Bandere. Šteta koju mu nanosimo je praktično beznačajna, a mi smo izgubili pet najboljih agenata na terenu. Očigledno se radi o izdaji s naše strane, ali to nije vaš problem.

- Moj problem?! - dotače se Robert po prsima, - Ja nemam nikakav spor sa Luisom Banderom! Ja sam filmski reditelj koji odlazi u Kolumbiju da napravi nekoliko potresnih dokumentara-ca o tamošnjoj bedi i sirotinji!

Bler se kratko zagleda kroz prozor kancelarije, pa natrag u Roberta.

- Da, znam to - nastavi smirenim tonom. - Mi i nemamo nameru da vas sprečimo u vašim humanim planovima. Kad smo vas pozvali ovamo, računali smo na vaš patriotizam. Pomislili smo, možda bi ovaj čestiti Amerikanac želeo da nam pomogne. Iz vašeg dosijea, - otvori on spremnu fasciklu ispred sebe, - vidi se da ste upravo to. Besprekoran, vrlo talentovan i u svakom pogledu ispravan američki građanin koji nije nikad bio u sukobu s vlastima.

Robert ga je gledao zapanjen, pa se okrete u pravcu agenta.

- Ne radi se ni o čemu strašnom - umirivao ga je ovaj. -Saslušajte nas!

Bler dohvati jedan drugi papir u koji se zagleda.

- Ovo je današnji sažet pregled situacije u svetu koji izdaje CIA. Dok mi ovde diskutujemo, u svetu se vode tačno sto dva nacionalna, regionalna ili plemenska rata. Sto dva! - podvuče on.

74

- Najnoviji je upad turskih snaga u Irak gde se vode borbe s Kurdima. Rat u Čečeniji još traje, a na Balkanu se verovatno nikad neće ni završiti. Jedan od tih malih, prljavih ratova, vodi se i u brdima kolumbijske provincije Duarte. Samo u toku prošle godine, tamo je pobijeno dve hiljade vladinih vojnika, agenata i nedužnog stanovništva. Ma koliko se Bandera trudio da to prikaže nekakvim lokalnim građanskim ratom, mi svi dobro znamo daje taj tip običan kriminalac, ubica i bandit! Znam, dve hiljade mrtvih ne znače mnogo kada se uporede sa milion i po pobijenih u Ruandi i Bosni, ali za nas je vrlo važno da se Luis Bandera ukloni iz svog prljavog biznisa. Jer, zbog njegove droge takođe umiru hiljade nedužnih Amerikanaca! A vi možete da nam pomognete da ga zauvek uklonimo i sprečimo u njegovom zločinačkom delovanju!

Robert ga je slušao čvrsto stisnutih usana. On opet pogleda u agenta CIE.

- Ne brinite, od vas se ne očekuje da nekog ubijete. Samo da pritisnete jedno malo dugme tačno u određeno vreme!

- Ne mogu da verujem svojim ušima! - bunio se Robert. -Ovako nešto sam video samo u akcionim filmovima.

- U stvari, to što ste videli u filmovima, svakodnevno se dešava - potvrdi Bler i ustade od stola.

On se uputi jednom metalnom ormanu koji otključa i iz njega izvadi jednu novu televizijsku kameru. On je prinese Robertu i stavi mu je u krilo. Robert se zagleda u tehniku s vidnim zadovoljstvom. Bio je to poslednji model beta-kamere sposobne da snima sa 900 linija rezolucije. On podiže upitan pogled u Blera, pa u agenta Kuperu.

Kuper, koji je do tada uglavnom ćutao, ustade i pride Robertu i čučnu pored njegove fotelje. On poče da mu objašnjava:

- To što imate u krilu je poslednja reč tehnike. Beta-kamera s visokim stepenom rezolucije. Fotografija gotovo ravna film-

75

skoj. Pritisnete ovde, kamera snima, pritisnete ovde, kasetna iskoči napolje. Spolja, ništa neobično. Ali, unutar je ugrađena jedna mnogo manja, minijturna

kamera, kao i snažan baterijski odašiljač slike! - Kuperov glas sad postade mnogo napetiji. -Kad pritisnete ovo dugmence, ta unutarnja kamera počinje da snima i njenu sliku emituje odašiljač od našeg špijunskog satelita koji se nalazi nad Kolumbijom svaka dva "parna" sata! U dva, četiri, šest, i tako dalje. Predeo u kome ćete se vi nalaziti, satelit će nadletati "tačno" u dva i petnaest, četiri i petnaest, i tako dalje! Imate samo pet minuta vremena da nam pošaljete kvalitetnu emisiju u obliku slike i tona. Nama, u stvari, nisu toliko važni ni slika ni ton, koliko vaš signal. Jer onog momenta kada vi pritisnete ovo dugme, satelit će automatski putem radara, zabeležiti i laserskim zrakom fiksirati vašu poziciju dole na zemlji. Preostaće vam samo dva sata da se sklonite iz tog opasnog područja. Otprilike toliko je potrebno specijalnoj jedinici kolumbijske vojske i našim agentima da opkole i zauvek eliminišu i Luisa Banderu i njegove kriminalce!

- A onda će doći neki drugi Luis Bandera i preuzeti i njegov biznis i njegovo upražnjeno mesto! - dodade Robert jetko.

- Možda! - složi se agent CIE. - Ali stalno će imati na umu šta se desilo njegovom prethodniku i neće spavati mirno! Kao što znate, likvidirali smo mi i pre Bandere kraljeve droga. Mi želimo da im dokažemo da možemo kad god to želimo da ih zbrisemo sa njihovog terena!

- A Luis Bandera živi već previše dugo, zar ne? - opet će Robert.

- Dobro ste to primetili. U pitanju je izdajnik s naše strane. Neko koje prodao svoju dušu za par miliona dolara! Neko koje pokazao prstom na naših pet mrtvih agenata! Hoćete li da vas povezem i upoznam s njihovim porodicama?

Robert samo proguta pljuvačku.

76

- Šta hoćete od mene? - za\ api jedva čujnim glasom. - Da budem vaš šesti čovek kome će Bandera lično ispaliti metak među oči?

- Ne - mirno odgovori Kuper. - Za vas ćemo znati samo ja i gospodin Bler. Čak ni direktor CIE neće imati pojma ko ste vi. Ovog puta nemamo nameru da bilo šta prepustimo slučaju! I kad ste već spomenuli gubitak vašeg dragocenog života, dozvolite da vam pokažem par fotografija.

Kuper se saže i iz svoje tašne izvadi nekoliko crno-belih fotosa. Na njima se videlo pet leševa sa velikim ranama načinjenih nožem na vratu, prerezanim od uha do uha.

- To se u kriminalističkim krugovima naziva "kolumbijska ogrlica"! - objasni Kuper muklim glasom. - Imamo informacije da ih je poklao lično Luis Bandera! Robert skloni pogled sa užasnih fotografija.

- Pobjijeni su u toku jedne godine, a njihovi leševi ostavljeni ispred vrata američke ambasade u Bogoti! Prevezli smo ih ovamo u metalnim, hermetički zatvorenim sanducima, kako ih ne bi ovakve videle njihove žene i deca.

Robert je razmišljao.

- Ne znam, - uzdahnu. - Bog je rekao čoveku da ne ubija, a ja sam Božji čovek. Vi očigledno želite da osvetite vaše pobjijene agente, a Bog nam jasno poručuje daje "osveta njegova"!

- Pomislite na to šta bi bilo da se kojim slučajem našao neki odvažan Nemač i na vreme ustrelio Hitlera! Preko trideset miliona duša bi umrlo prirodnom smrću!

- Pa, bilo je hrabrih Nemaca koji su to pokušali, zar ne?

- Velika je razlika između "pokušati" i "učiniti"! - podvuče Kuper.

- Ako se bojite šta će na to Bog reći, - umeša se Bler, -molim vas da mirno spavate. Tim činom spasićete stotine nedužnih ljudi od sigurne smrti!

Samo prošle godine, Luis Bandera je razneo paklenim mašinama dvesta osam nedužnih

77

ljudi, žena i dece u svom sumanutom obračunu sa kolumbijskom vladom. Da se našao neko hrabar, ti ljudi bi još bili živi!

- Sve što se od vas traži, - uskoči Kuper u diskusiju, - je da pritisnete ovo prokletu dugme! Prvom prilikom koja vam se ukaže, prodite teritorijom koja se nalazi pod kontrolom tog bandita i obavite svoju građansku dužnost.

- A šta ako taj vaš agent izdajica posumnja u moj identitet? - proveravao je Robert posledice.

- Ni slučajno! - odbi Kuper takvu mogućnost. - Baš zato smo izabrali vas, jer imate perfektne reference. Čak niste bili ni u vojsci! Vi ste poznati američki reditelj koji je iz humanih razloga došao u Kolumbiju da snimi nekoliko dokumentarnih scena za svoju versku organizaciju. Sem toga, vi ne "ličite" na agenta ili špijuna. Zbog svega toga, vi ste savršen izbor!

Robert pristade. One užasne fotografije nisu mu izlazile iz glave. Ostao je kod Blera još čitava tri sata. Kuper ga je uputio u sve tajne nove tehnike, a i u neke važne detalje špijunske prirode.

GLAVA PETA

U ponedeljak ujutru, u stanu oca Donovana je zazvonio telefon. U jedan po podne korporacija čijim su avionom Robert i Dolores trebali da putuju, poslaće po njih svog vozača i kola. Ova iznenadna vest prilično uznemiri inače staloženog Roberta. Dok je Donovan zvao samostan i pričao sa Dolores, Robert je nervozno šetao po primaćoj sobi. On se konačno zaustavi ispred plakara iza kojeg se nalazila njegova nova kamera. Ova špijunska naprava mu se nikako nije svidala. Još bi ga mogla stati glave, razmišljao je dok se pakovao. Pored tri poveća sanduka sa TV uređajima, Robert je poneo samo jednu putnu torbu sa najnužnijim stvarima i nekoliko pari novog veša. Na sebi je imao nove farmerke, tamno plavu košulju i crni kožni žaket. Kupio je to od novca koji su mu dali "Krstaši" da se pripremi za put. Takođe je primio unapred i prvu platu od sto dolara.

Dolores ih je čekala pred velikom kapijom samostana. Pored nje se nalazila i sestra nastojnica koja je blagoslovi i poljubi u obraz. Vozač stavi njenu torbu pozadi pored Robertove i otvori joj vrata. Devojka ude i sede pored Roberta koga kratko pozdravi. Dok su se vozili prema aerodromu, on ju je nekoliko puta odmerio sa strane. Dolores je bila zaista davolski zgodna u kratkoj suknji i tamnim čarapama koje je imala na sebi. On je u životu bio u neposrednoj blizini mnogih filmskih zvezda, ali one se nisu mogle ni uporediti sa Dolores. Samo da nije tako smrtno ozbiljna, protestovao je u sebi. Reklo bi se da nije ni naročito

79

govorljiva. Do sada je čuo da je izgovorila samo tri reci. Zbog čega li je ova lepa devojka toliko odsutna duhom i tako depresivna?

Kao daje osećala na sebi njegova nema pitanja, Dolores ga pogleda.

- Zabrinuta sam - reče iskreno i kratko.

- To može lako da se zaključa po vašem preozbiljnom držanju.

- Po prirodi sam ozbiljna. Moraćete da se na to priviknete.

- Ipak bi devojka vaše spoljašnosti trebala bar ponekad da se nasmeši.

- Ne nalazim apsolutno ništa smešno u ovom životu. A ni u svom!

Robert odluči da ne komentariše njene reci. U ovakvim situacijama je najbolje ćutati i čekati da se stvari same odvijaju svojim prirodnim tokom.

- Nisam sigurna da ću vam biti od neke velike koristi. Ja nemam pojma o snimanju tona - poveravala mu se nesigurnim glasom.

- Dolores, - pogleda je on prijateljski, - zar ste malo puta videli TV reportere kako drže mikrofon pred osobom koju inter-vjuišu? Pa, to je prava dečja igra! Ja ću vam pripremati tekstove i pitanja koja ćete prevesti na španski i izgovarati pred kamerom iza koje ću se j.a nalaziti! Šta tu ima da se uči?

- Hvala vam na lepim recima, ali ja ću i dalje biti nervozna. Sve dok se sama ne uverim da sam sposobna za taj novi posao. Znaite, ja se nisam pripremala da budem TV reporterka.

- Šteta! - jadikovao je Robert. - A ja sam ubeden da bi vas milioni vrlo rado gledali! -

- Govorite o mom fizičkom izgledu?

Robert se samo nasmeši i zagleda kroz prozor. Ulazili su na aerodrom. Više niko ne progovori sve dok se kola ne zaustaviše ispred zgrade iz koje su polazili samo putnici sa privatnim avionima. Vozač im ponese prtljag do carine koja ih brzo pro-

pusti, jer je Robert imao uredne papire za kameru. Lični prtljag im čak nisu ni otvarali. Vozač ih je i dalje čekao kako bi im pomogao da odnesu stvari do samog aviona koji je stajao nedaleko i čiji su motori već radili. Dok su išli, Robert je zapanjen posmatrao veliki privatni džet kanadske proizvodnje. "Kanader" je važio za najkomfortniji i najluksuzniji "poslovni" avion tog tipa. Robert propusti Dolores da se popne prva, pa ude i sam. Unutrašnjost aviona je odgovarala visokoj ceni. Skoro sve je bilo presvučeno u sivu mekanu kožu, dok su deo tepih i plafon bili tamno plavi. U jednom od desetak kožnih sedišta, sedela je zavaljena mlada žena tridesetih godina i sa nekim razgovarala telefonom. Robert i Dolores su stajali zbunjeni, ne znajući šta da rade. Onda Dolores kratko pogleda u Roberta i pokaza na sused-na prazna sedišta, kako ne bi smetali vlasnici aviona. Ali pre nego što su seli, vlasnica ih pozva rukom da pridu i sednu na sedišta bliže njoj. Robert propusti Dolores do prozora s leve strane, a sam sede preko puta domaćice, koja je ćutke slušala nekog na telefonu...

- Okej, Džef, uradi onako kako smatraš da je najbolje.

Upozori agenciju da je vrlo važno da te dve TV reklame budu gotove pre sajma u Njujorku!

Ona spusti slušalicu na aparat koji je bio ugrađen u zidu sa njene leve strane, pa se znatiželjno zagleda u svoje putnike.

- Vi ste od onih... - nagađala je, - "Krstaša", ili tako nešto?

- Robert Brant! - pruži joj ovaj ruku. - Moja reporterka Dolores Koneli!

- Predstavi devojkju pored sebe.

- Ariana Graf! - rukova se žena sa njima.

- Graf? - seti se Robert velikog zaštitnog znaka na repu aviona. - Vi ste od porodice Graf? Čuvene firme za proizvodnju kozmetike?

- Vrlo ste obavešteni, gospodine Brant - pohvali ga ona. -Da, ja sam ta. Jedina preživela i jedina vlasnica korporacije "Graf kozmetiks."

M

- Kakva slučajnost - trljao je Robert čelo. - Pre dve godine mi je vaša agencija ponudila da snimim za vas reklamni film. A ja sam odbio!

- Može li se znati razlog vašeg odbijanja? Robertu bese neprijatno, ali nije imao drugog izbora.

- Ne sećam se više detalja, ali mi se čini da sam odbio iz protesta prema farmaceutima vaše korporacije. Društvo prijatelja životinja me je obavestilo da vi vršite eksperimente na životinjama, pa su mi tom prilikom poslali i jedan tajno napravljen snimak. Kada sam video oslepele zečeve i druge sitne životinje iznakaženih glava, smučilo mi se. Znate, ja obožavam životinje i slažem se s onima koji smatraju da čovek treba da ih zaštiti, a ne da ih ubija i zloupotrebljava zbog svojih bolesnih ambicija!

Ariana Graf ga je gledala gotovo s mržnjom.

- A na čemu ili na kome vi predlažete da vršimo te eksperimente? Možda na osuđenima na smrt, pre nego što ih pogube? Mislím da ste i vi i to glupo Društvo prijatelja životinja obični hipokriti! - odbrusi mu ona. - Sve te životinje na kojima su vršeni eksperimenti s otrovnim supstancama bile su nakon toga uspavane injekcijama magnezijuma. Da ih mi nismo iskoristili u naučne svrhe, negde u polju ili šumi bi ih rastrgli gladni vukovi i lisice. Licemerno je kritikovati naš metod rada, a s druge strane nas hvaliti kako zapošljavamo preko tri hiljade gladnih ljudi u pet zemalja!

- Vi ste me pitali, a ja sam vam iskreno rekao svoje mišljenje.

- Miš Graf - pojavi se u vratima kabine vitka plavuša u kostimu stjuardese, - kapetan kaže da smo dobili dozvolu za pole-tanje. Molim vas da se vežete.

Devojka se spusti u pomoćno sedišta do kabine, diskretno zaklonjeno zavesom.

Avion se malo zatrese i poče polako da rula prema glavnoj pisti. Niko nije više ništa rekao sve dok se nisu našli iznad oblaka obasjani suncem. Iznad vrata kabine se ugasi

znak za pušenje i sigurnosne pojaseve. Stjuardesa im ponovo pride.

- Kada želite da vam serviram ručak? - obrati se Ariani.

- Što se mene tiče, možete odmah - reče ležerno i vrati pogled na mali prozor. Bila je, očigledno, još mek ljuta.

S njene leve strane zazvoni telefon instaliran između dva prozora...

- Šta je? - upita grubo, onda začuta slušajući sagovornika par trenutaka. - Ovako recite vašem usranom predsedniku... Ukoliko večeras na prijemu ne vidim i njega i onu njegovu kučku, neka zaboravi na moju pomoć na predstojećim izborima! Otvaranje nove fabrike je mnogo važnije za njegovu političku karijeru, nego za moj ego! Da me je o tome obavestio pre par dana, sada bih se sunčala na Bahamima, umesto što se vučem po ovoj vrućini da bih otvorila novu fabriku! Nema prijema, nema dolara za izbore! Jesam li bila jasna?!

Pre nego stoje onaj s druge strane imao vremena da bilo šta kaže, Ariana ljutilo zalupi slušalicu. Robert i Dolores se samo kratko i ćutke pogledaše.

- Neverovatno! - protestovala je Ariana gledajući kroz prozor. - Neki ljudi su naprosto nemogući! Ponudiš im šaku, a oni požele celu ruku. Kao vi, na primer, - pogleda ona u Roberta. - Umesto da ste mi zahvalni što sam vam ponudila besplatan let do Bogote, vi me optužujete da mučim životinje i vadim im oči!

Robert odluči da malo ublaži napetu situaciju.

- Vaš sarkazam je na mestu, ali ja vas ne krivim ni za šta. Meni je vrlo dobro poznata organizacija velikih korporacija. I sam sam pripadao jednoj više od šest godina. Što se tiče naše zahvalnosti, nisam još imao priliku da vam od srca zahvalim u ime naše organizacije ne samo za ovaj let, nego i za sve što ste za nas do sada učinili. Mi dobro znamo koliko košta let za dvoje do Bogote sa ovolikim prtljagom i uređajima. Vašim humanim gestom uštedeli ste nam hiljade dragocenih dolara, koji će sada moći da se upotrebe u druge, važnije svrhe.

83

"

Ona ga opet pogleda, ovog puta s nešto manje pakosti. - U stvari, ne zahvaljujte meni. Što se mene lično tiče, ja ne bih tim gladnim lenštinama iz trećeg sveta udelila ni dolara! Ideja da vam se pomogne došla je od mog šefa za propagandu. Verovatno je smatrao da će nas manje kritikovati za te oslepele zečeve ako učinimo i neko dobro delo. Ja, gospodine Brant, ne verujem u dobra dela, nego samo u predan i naporan rad. Tako me je stalno učio moj pokojni otac. Kada je moj slabić brat nastradao u jednom od svojih mnogobrojnih sportskih automobila, otac mu čak nije došao ni na sahranu. Odsedeo je kod kuće mrtav pijan, skrhan od razočarenja. Od mene je napravio ovo što sam, svidala vam se ovakva ili ne!

- Cenim kod ljudi iskrenost - pohvali je Robert. Ona mu uputi kiseo osmeh, pa se opet zagleda u snežno bele oblake koji su se lenjo vukli ispod njih. Kako bi joj dao malo vremena da se smiri i odljuti, Robert odluči da ćuti. On se u međuvremenu zagleda u raskošni ambijent skupog džeta. Primetivši njegov zadivljeni pogled i Ariana podiže oči na kožom obloženi plafon putničkog salona.

- Moj siroti otac - zagonetno se smešila. - Megalomanija ga je progonila od prvih dana njegovog bednog detinjstva. Rođen u siromašnoj porodici nemačkih emigranata, težio je boljem. Kada se konačno u četrdesetoj silno obogatio, odlučio je da se osveti svom siromašnom poreklu. Kupovao je vile, jahte i luksuzne automobile, a kada je kanadska kompanija odlučila da proizvede ovaj do sada najveći privatni džet, moj otac je bio treći na listi. Odmah iza kanadske vlade i saudijskog kralja. Naprosto je "morao" ovo da ima. Bila je to jedina igračka koja mu je nedostajala u kolekciji njegovog siromašnog detinjstva.

- Mora daje vrlo skupa - zaključila Robert.

- Kada je pre deset godina naručen, cena mu je bila osam miliona. Sada bih, međutim, mogla da ga prodam za blizu dvadeset. Samo na prvu isporuku se čekalo tri godine, a danas se čeka i do sedam!

84

- A bogati su nestrpljivi, zar ne? - dodade Robert jetko. - Gospode, kad samo pomislim, - glasno je računao, - za dvadeset miliona dolara, dve stotine hiljada bednih porodica posvetu bi se hranilo cele godine!

Primedba razljuti Arianu koja opet planu:

- Šta hoćete da kažete, da sam grešna što se vozim u ovome?

- Pojam greha je vezan samo za postojanje Boga. Ako Boga nema, - objasni, - onda nema ni greha. Sve je dozvoljeno!

- Sranje! - naljuti se Ariana. - Te gluposti s Bogom izmislili su slabići za druge slabiće, kako bi im olakšali težak život. Sveštenici su vekovima plašili siromašne mase sa paklom i đavolom, kako bi ih lakše kontrolisali. Za nagradu su od raznih careva i kraljeva bili obasipani zlatom! Bog je ništa drugo do čista izmišljotina za siromašne duhom!

Robert mudro odluči da prećuti dalji komentar. Bilo je očigledno da je milionerka tog jutra ustala na Jevu nogu, a on nije želeo i da je polomi. Ariana se zagleda u Dolores koja je sedela na sedištu s druge strane. Kako su sedišta bila niska, devojka nije znala šta da radi s dugim nogama. Kada ih je konačno prekrstila, to je delovalo krajnje provokativno. Još uvek ljuta, Adriana nastavi glasno da protestuje:

- Bog! Da ga ima, ovaj jebeni svet ne bi bio pun nepravdi. Samo pogledajte ovo - pokaza u pravcu Dolores. - Kako je priroda mogla da se ovako kadno našali sa mnom, a onda kreira nešto ovako savršeno!

Dolores se zagleda u nju, ne znajući kako da reaguje.

- Pogledaj te noge - žestila se milionerka. - A pogledaj ove moje - zadiže ona svoju kratku haljinu još više. - Kratke, krive, dlakave! Pogledaj tu dugu tamnu kosu poput svile, a meni već otpada u trideset trećoj - smače ona sa glave plavu periku kako bi im pokazala svoju prerano proređenu kosu. - Kažem vam, ceo ovaj smrdljivi život je jedna velika nepravda!

85

Ona ponovo namesti periku, pa se tužno zagleda u devojku preko puta.

- Šteta što je mutava - dobaci sarkastično.

- Ne budite nepravedni prema sebi - konačno progovori Dolores. - Ne vidim apsolutno ništa odbojno na vama. Mnoge žene bi bile presrećne da imaju takve noge. Ja, na primer, smatram da su moje preduge i da sam građena preterano izazovno. Uopšte nisam zadovoljna svojim fizičkim izgledom.

- Jeste li je čuli? - zagleda se Ariana u Roberta. - ??? nam se ta mala ruga? Kako možete bilo šta da prigovorite vašem izgledu? - uputi joj prekoran pogled starije sestre. - Moje najlepše manekenke mogu da se sakriju pred vašom raskošnom figurom nimfe! Vi ste savršeno građeni, devojko! Evo, - pogleda ona u Roberta, - neka vam kaže ovaj filmski... šta ste... - zbuni se ona - koji ste đavo?

Robert se nasmeši. Arianino neurotično ponašanje ga je zabavljalo.

- Reditelj - reče on. - To jest, "bio sam" filmski reditelj pre nego što sam prihvatio ovaj posao.

- Koji je vaš najpoznatiji film? - interesovala se Ariana. - Jeste li radili sa Robertom De Nirom?

Robert se još više nasmeši i počea po glavi.

- Ne. Nisam bio tako poznat. Uglavnom sam snimao filmove za televiziju u kojima su gostovale starije holivudske zvezde. Gospodinu De Niru sam se približio samo jednom u životu, kada mi je predao Zlatni ekran za najbolju dokumentarnu dramu. Tada smo se i rukovali.

- Razočarana sam - napući Ariana usne. - A ja sam sreća najmanje desetak najvećih zvezda na našim modnim revijama.

Stjuardesa uveze kolica sa ručkom koji im odmah servira. Ariana i Dolores na jednu stranu aviona, a Robertu na drugu. Robert primeti da Ariana postaje sve nervoznija. Tri puta je salvetom obrisala nož, jer su joj misli, očigledno, lutale ko zna gde.

86

Takođe je često pogledavala u Dolores i njene lepe noge, pa Robert pomisli daje Ariana možda lezbejka.

Javna je tajna da su u krugovima visoke mode gotovo svi homoseksualci ili lezbejke. Niko ništa ne reče dok se stjuardesa nije udaljila, onda Ariana opet pogleda u Dolores.

- A vi? Šta ste vi "bili" pre nego što ste postali ovo što ste sada?

Dolores ju je kratko gledala pravo u oči, onda hrabro saopšti:

- Prostitutka.

Robert, koji je bio prineo ustima čašu sa sokom, sav se poprskao po beloj košulji. Sa zaprepašćenjem pogleda u devojkicu sa druge strane.

- Molim? - upita Ariana takođe u šoku/ - Vi se šaljete?

- Nikad se ne šalim - reče preozbiljna Dolores. - U osamnaestoj sam postala prostitutka i bila sam to donedavno. Otac Donovan me je pokupio sa ulice pre nekoliko nedelja i ... sada sam, eto, ovde s vama.

- Interesantno, - zavalila se Ariana dublje u meko sedište, potpuno zaboravljajući na ručak pred sobom. - Ta profesija me je oduvek fascinirala. Uvek sam se pitala, kakva to sila nagoni žene da spavaju sa stotinama nepoznatih muškaraca.

- Ona opet spusti pogled na devojkicu visoko otkrivene noge. - Naravno, lepoticici poput vas nije bilo teško da dođe do klijentele, zar ne?

Ali Dolores ju je samo mirno posmatrala.

- Da li možete da se setite svih muškaraca sa kojima ste spavali? Nemojte me, molim vas, pogrešno razumeti, po prirodi sam znatiželjna. Nikad ranije nisam bila u društvu prostitutke. Naprosto me interesuje.

- U redu je - nije se ljutila Dolores. - Naravno da se svega sećam. U, stvari, neću to nikad ni zaboraviti.

- Koliko? - upita Ariana u napetom iščekivanju. - Brojke me fasciniraju!

H 7

- Bojim se da ću vas teško razočarati - upozori je Dolores. - Moja prva i jedina mušterija bio je moj očuh.

- Izvinite? - naže se Ariana malo napred.

Dolores najpre proguta pljuvačku, pa se zagleda kroz mali prozor.

- Dobro ste čuli... - otpoče ona svoju tužnu priču. - Imala sam deset godina kada mi je iznenada umrla majka. Ostavila me je da živim s očuhom, jednim spolja ugladenim i kulturnim direktorom lokalne gimnazije, koji je iznutra zaudarao na trulež ljudskog šljama. Po prirodi je bio ljigav i perverz. Još dok sam bila mlada, primetila sam kako me krišom posmatra dok sam se presvlačila za kupanje na bazenu. Bio je prosto opsednut erotikom mladih devojkica. Kao opčinjen bi satima piljio u mlade mažoretkinje koje su u sportskoj dvorani vežbale za priredbe ili parade. Mene su zamolili da im zbog svoje visine budem predvodnica. Dobila sam seksi uniformu od sportskog društva i naučila da žongliram sa paradnim štapom. Umela sam da kao balerina visoko podižem noge, a tada bi sa svih strana zabljeskali blicevi slikajući moje snežno bele gaćice. To me je na početku zabavljalo, onda su mi se odjednom muškarci zgadili. Otkrila sam da su veliki slabići. Moj očuh mi je u tome mnogo pomogao. U početku je bio vrlo oprezan i tolerantan, nudio mi je po deset dolara da mu poziram u mojoj paradnoj uniformi ili bikini kostimu, što sam ja radila zbog džeparca. U stvari, dobro sam znala šta je noću u svojoj sobi radio s mojim slikama!

- Staje radio? - nestrpljivo upita Ariana.

- Pa... znate, vodio je ljubav s njima.

- Mislite masturbirao - ispravi je ova.

- Šta bi drugo - zagleda se Dolores ponovo kroz prozor. - A onda je jednog dana meni ponudio da mu to radim i podigao cenu na dvadeset dolara. Kako mi je to bio jedini prihod, pristala sam bez mnogo otpora. U početku mi je bilo malo neprijatno, ali sam se uskoro privikla. Počela sam tako da zarađujem po nekoliko stotina mesečno.

- Zar u tom mestu nije bilo nikakvog drugog posla za devojkicu vaših godina? - ne izdrži Robert da upita.

- U Ludvilu? - pogleda ga ona. - U oba restorana i nekoliko radnji već su radile moje drugarice i drugovi, a vlasnik bioskopa je već spavao sa dve moje drugarice koje su bile razvodnice. Seks u Ludvilu nije bio nikakav tabu. Svi su to radili, manje-više tajno. A onda sam završila gimnaziju i poželela da idem u koledž za primenjenu umetnost. To je bio momenat koji je moj očuh jedva dočekao. Objasnio mi je da imam dve mogućnosti. Prva, da ostanem niko i ništa u Ludvilu, eventualno da radim kao kelnerica u lokalnom baru, ili da postanem ugledna i visoko obrazovana dama sa diplomom fakulteta. Diploma mi je ujedno bila i putna karta za svet. Međutim, koledž je vrlo skup i on mi je predložio da sama

zaradim taj novac. On će mi, naravno, obezbediti radno mesto. U školi? Ne, rekao je - u njegovom krevetu! Pošto sam ga fizički podsećala na svoju pokojnu majku, rekao je da će izludeti ako me uskoro ne bude imao.

- I šta ste mu vi odgovorili? - opet je prekide nestrpljiva Ariana.

- Odbila sam s objašnjenjem da želim da ostanem devica! Međutim, posle niza razočarenja i uzaludnog traženja posla, morala sam da se dogovorim sa njim. Nikakvo ljubljenje ni oralni seks nisu dolazili u obzir. A on je svaki put morao da navuče kondom. Pristao je bez mnogo otpora.

- Ne razumem, - prekide je Ariana. - Zašto ste čuvali usne, a podavali telo? Zvuči nelogično.

Dolores, koja je celo vreme gledala kroz prozor, morade ovde da se suoči sa Arianom.

- Ne znam... - pogleda je vlažnih očiju. - Valjda sam u očajničkom pokušaju da bar nešto sačuvam, želela da to budu usne.

Ariana ništa ne reče. Kratko su se gledale u tišini, a onda Ariana ustade i sede preko puta Dolores. Ona uze njene ruke u svoje i nežno ih steže.

- Imate divne senzualne usne - otvoreno joj se divila. - Dobro ste učinili što ste ih sačuvali samo za sebe.

- U stvari, imala sam na umu svog budućeg supruga i našu decu. Da sam pristala na bljuvotine koje je od mene zahtevao moj očuh, nikad ne bi mogla da ih poljubim! I ovako mi se povraća kada se svega setim.

- Nastavite, molim vas - gledala ju je Ariana s vidnim simpatijama.

- Onda smo ugovorili cenu - nastavi Dolores, ali više nije krila vlažne oči. - Za svaki snošaj mi je davao pedeset dolara u kesu. Tako su prošle tri i po grozne godine i ja sam se konačno dokopala moje dragocene diplome. U banci sam čak imala i oko tri hiljade uštedevine...

- Isuse! - prekide je Ariana zaprepašćeno. - Pa, koliko puta vas je... - ali se ne usudi da završi misao.

- Tačno sto osamdeset dva puta - reče Dolores kojoj su se sada niz obraze kotrljale krupne suze. - Ali, molim vas, nemojte da me žalite! Ja nisam bila "žrtva" tog čoveka. Ja sam bila njegova "kurva"! Sve što sam radila, činila sam po sopstvenoj volji. Onda sam jedne noći naprosto pobešla i od njega i od mog odvratnog života. Na žalost, umesto da odem u bilo koje drugo mesto, došla sam u Holivud.

- Šta vam se desilo u Holivudu? - gorela je Ariana od znatiželje.

- Ništa. U tome i jeste problem. Pošto sam izgubila nekoliko meseci tražeći posao i konačno ostala bez ijednog dolara, moja gazdarica, prostitutka po profesiji, spremno mi je ponudila da joj se pridružim u poslu. Zaključila je da sam kao stvorena za kol-gerlu i odmah mi ugovorila prvi posao na Beverli Hilsu. Trebala sam da zarađujem po pet stotina na noć! Međutim, te prve noći moja mušterija se iznenada razbolela. Da ne bih izgubila tu noć, moja gazdarica me je ponudila prvom čoveku koji je naišao ulicom, jednom anglikanskom svešteniku.

90

- Spavali ste sa sveštenikom? - razgorači Ariana oči.

- Trebala sam, ali tada se sam dragi bog umešao u moj užasni život i zaustavio me na tom jezivom putu.

- Šta se desilo? - želela je Ariana da zna.

Dolores im ispriča o strašnim događajima od te noći, kao i njenom susretu s Isusovim kipom i zavetom koji mu je tom prilikom dala.

- Ovo je prosto neverovatno - zaključila Ariana na kraju.

U vratima kabine se pojavi vitka plavuša i zabrinuto zagleda u njih.

- Zar nešto nije u redu sa hranom? - upita ona blede u licu.

- Hrana? - pogleda Ariana odsutno u stjuardesu, pa u svoj ručak. - Ne, sve je u redu. Samo smo svi iznenada izgubili apetit - reče ona zagonetno.

Po uplakanom devojčinom licu, plavuša mudro zaključila da treba da ih ostavi same. Ona se okrete i vrati u prvi odeljak aviona. Putnici su izvesno vreme ćutali, svako zabavljen sopstvenim mislima. Robertu tek sada postadoše mnoge stvari jasnije, a Ariani se njeni problemi takođe učiniše beznačajnima u poređenju sa životom Dolores. Više je nije gledala sa zavišću, već s nekom vrstom pobožnog

poštovanja. Još uvek joj blago stežući ruke u svojim, Ariana predloži tonom starije sestre:

- Ako vam ikad dosadi ovo porucanje sa sveštenicima, molim vas da mi se javite. Vrata moje kompanije biće vam uvek Širom otvorena. Ako ikad promenite mišljenje, napraviću od vas

jednu od najlepših manekenki Amerike!

- Kao što rekoh, - nasmeši se Dolores tužno, - niti smem, niti želim da prekršim obećanje dato Isusu. Još uvek smatram, i ništa me neće ubediti u suprotno, daje moj život one kobne noći spasao sam Bog!

Ariana joj konačno ispusti ruke, pa se zaveli dublje u svoje mekano sedište, posmatrajući je zamišljeno. Pošto sama nije

91

verovala u Boga, neverovatna ispovest ove mlade devojkice počela daje brine. A šta, razmišljala je, ako Bog ipak postoji? Šta bi mu ona rekla? Kako bi mu objasnila svoje rasipništvo i njenu ravnodušnost prema sudbinama miliona gladnih?

Robertova računica po kojoj bi sa cenom ovog aviona moglo prehraniti dvesta hiljada bednih porodica, odjednom se ugnezdila u njenom mozgu poput nekog tumora. Ne, odbi ona užasnu pomisao. Mogućnost postojanja Boga učinila joj se suviše strašnom. Bilo bi to zaista surovo.

92

GLAVA ŠESTA

U Bogotu su sleteli dva časa kasnije. Ariana, koja se već ranije doterala i našminkala, navuče svoje bele kožne rukavice i prvo pruži ruku Dolores.

- Gospodice, - smešila joj se ljubazno, - uopšte vam ne laskam kad kažem da sam osećala veliko zadovoljstvo slušajući vas, a još veće uzbuđenje gledajući vas!

- Zadovoljstvo je bilo obostrano - uzvratila Dolores s istom merom učtivosti.

- Što se vas tiče, - okrete se Ariana Robertu koji je stajao, - uprkos odbojnosti koju osećam prema ljudima s filma, molim vas da mi se obratite ako vam bilo šta zatreba u Kolumbiji. Ovo je vizit karta direktora moje fabrike u Bogoti - pruži mu je ona. - On će sve učiniti da vam izade u susret.

- Najlepše vam hvala - nakloni joj se Robert galantno. Činilo se da su ovim konvencionalnostima sve nesuglasice

bile izglađene, pa se Ariana uputi izlaznim vratima s nekom vrstom izveštačenog smeška na licu. Tamo je neprijatno zapljusnu vruć i vlažan vazduh tropskog leta, od čijeg udara malo zatrepala svojim dugim, veštačkim trepavicama.

Iz čiste učtivosti, Robert i Dolores ostadoše u avionu, čekajući da se bogata vlasnica prva udalji sa svojom svitom. Dole ispred samog stepeništa, stajala su duga bela luksuzna kola, a pored njih dve ljudske grdosije, očigledno telohranitelji. Bili su odeveni u tesna siva odela, a na očima su imali tamne naočare za sunce. Obojici su iza levog uha visile tanke žice za

93

slušalice. Neodoljivo su podsećali na članove tajne službe američkog predsednika. Iz kola izade jedan elegantno odeven muškarac pedesetih godina, očigledno latinskog porekla.

- Miš Graf, - pođe on srdačno u susret Ariani, - dobrodošli u Kolumbiju!

Dok se s njim rukovala, Ariana pogleda okolo.

- Šta se desilo sa mojim direktorom, gospodinom Sančezom?

- Gospodin Sančez moli da ga izvinete. Pripreme oko večerašnjeg prijema su ga potpuno angažovale. Ja sam vaš novi direktor za propagandu u Kolumbiji, Raul Domingez. Naređeno mi je da vas odvezem pravo u predsedničku palatu, gde će se večeras, u vašu čast, održati gala prijem.

Ariana baci brz pogled na dvojicu telohranitelja, od kojih je jedan već držao otvorena vrata, pa se saže i uđe unutra. Raul uđe za njim. Pošto su još jednom "važno" proverili okolinu, udoše i dvojica stražara, od kojih jedan sede za volan, a drugi do njega. Arianin prtljag je već bio smešten u prostrani prtljažnik kola, koja lagano kliznuše prema izlazu iz aerodroma...

- Neverovatno! - protestovala je razočarana Dolores, još uvek sedeći u avionu pored malog prozora. - Njeno Veličanstvo su dočekali sa pratnjom i nisu je čak ni pitali ima li propisan pasoš! A mene i vas će verovatno pretresati do kože!

- Naročito vas! - pretio joj je Robert s pakosnim osmehom dok je skupljao njihove torbe.

Dolores prođe pored njega s prekornim pogledom, pa mu čak malo isplazi jezik. Robertu bese drago što se malo raskrivi-la i postala pristupačna. On ponese za njom obe torbe, kao pravi džentlmen. Avionu sada pride jedan stari džip landrover, za čijim volanom je sedeo neki sveštenik u starom, izbledelom odelu. On im najpre mahnu rukom, pa uz škripu zaustavi automobil nedaleko od malih vrata za prtljag. Dok su radnici slagali sjajne aluminijske kofere u otvoreni džip, sveštenik pride gostima pružajući im obe ruke.

94

- Gospodin Brant? Miš Koneli? - veselo je provera\ ao, -dobrodošli u Bogotu! Ja sam vaš vodič, otac Ramirez!

Dok je levom šakom stezao Dolores ruku, desnom se rukovao sa Robertom.

- Odmah krećemo - obavesti ih on. - To jest, čim prodemo carinsku kontrolu. Molim vas pripremite sve vaše papire.

Robert sede do sveštenika, a Dolores se smesti na prazno sedište pozadi. Ali, umesto da ih poveze do aerodromske zgrade, otac Ramirez odveze džip do jedne manje zgrade sveže ofarbane u svetio zelenu boju. Tu se nalazila carinska kontrola za putnike sa privatnim avionom. Sveštenik pokupi sve njihove papire i predade ih dežurnom službeniku s kojim je nešto pričao na špan-skom. Dolores nije bila u pravu kada se bojala pretresanja, nisu ih čak ništa ni pitali. Samo su prebrojali sanduke s kamerama i udarili pečate u pasoše. Očigledno su dobro poznavali sveštenika, a takođe i "Nove krstaše". Svi se vratili do džipa gde ih Ramirez obavesti:

- Ovako! Pošto imamo još dobra četiri sata do mraka, naredeno mi je da vas, ako je moguće, pre toga provezem kroz "vruću" teritoriju - našali se.

- Mislite kroz oblast koju kontroliše Luis Bandera? - pomogao mu je Robert.

- Nemate čega da se plašite. Gospodin Bandera i "Krstaši" stoje "ovako"! - pokaza mu on dva zakačena prsta. - Možda će nas kratko zadržati, malo njuškati oko vaših video uređaja, ali to je sve što će učiniti. Oni vrlo dobro znaju ko smo mi, i da radimo za Boga, a ne za CIU!

Robert tu proguta pljuvačku.

Istog trenutka, ali nekih desetak kilometara južno od grada, gotovo bešumno je klizila bela limuzina sa Arianom i njenom pratnjom. Milionerka je ćutke gledala kroz zatamljeno staklo, dok je njen pratilac s nekim tiho razgovarao telefonom. On završi razgovor i nasmeši joj se:

- Mere predostrožnosti! U Kolumbiji s^ nikad ne zna. U poslednje vreme su vrlo popularna kidnapovanja bogatih ljudi zbog visokih učena.

Dok joj se cerio, Ariana gaje pažljivije pogledala. Pa, ona uopšte i ne poznaje ovog tipa, pade joj na pamet. Bilo ko je mogao da joj se lažno predstavi. I zbog čega sfe sada voze po periferiji grada? Zašto joj se ovaj čovek tako ču^no smeši? Arianu odjednom obuze neka crna slutnja. Precizne^ Se dogovorila sa direktorom fabrike da je on lično sačeka na aerodromu i odvede u njegovu, a ne rezidenciju predsednika Kolumbije!

Kola odjednom uleteše u neki mračni pQdvožnjak i počеше naglo da kočē. Pošto je između njih i vozala bilo uzdignuto tamno staklo, ona i pored velikog naprezanja ništa ne ugleda. Vrata do nje se širom otvoriše i u njima se pojavi neki čovek s uperenim revolverom.

- Napolje! - naredi grubo, na lošem engleskom.

- Šta je ovo? - pogleda Ariana strogo u SVOg navodnog direktora propagande.

- Kao što rekoh, - cerio joj se Raul bezobrazno, - dešavaju se otmice bogatih ljudi. Naročito Amerikanaca! - podvuče on.

- Sta hoćete? Mislim, koliko? - raspitivala se Ariana za cenu.

- Ja?! - zapanji se Raul. - Ni dolara! Trebale mom gazdi. Pre tri dana američka tajna služba je uhapsila ćelu njegovu porodicu na putu za Brazil, i to sa svežnjevim od deset milion adolara! On sada sve želi natrag, ili će vam lično prosvirati metak kroz glavu!

- A koje taj vaš gazda? - prkosno će Ariana.

- Zove se Luis Bandera! - smrtno se uozb,j]ij Raul.

Pri pomenu imena poznatog bandita, i Arianu obli smrtno bledilo.

- Idemo! - dreknu onaj bandit sa vrata i grubo je ščepa za mišku vukući je napolje. Za njom izade i Raul.

Uguraše Arianu ujedan mali zatvoreni kamion na kome je stajala firma neke kompanije za pranje veša. Onaj s revolverom je gotovo baci na neke prljave čaršave, pa se skljoka na pod nasuprot od nje. On drškom revolvera lupi po malom prozom, dajući tako vozaču znak da može da krene. Ariana gaje posma-trala razrogačenih očiju, ne usuđujući se da pisne.

Zbog zastoja u tunelu, rastojanje između kamiona i lan-drovera koji je vozio otac Ramirez, smanjivalo se svakog minuta. Kada je džip konačno mimoišao kamion sa otetom Arianom, nalazili su se već podosta van Bogote. Oba vozila sada su se pela strmim serpentinama prema obližnjim brdima obraslim u tropsko raslinje.

- Gde, u stvari, idemo? - upita odjednom Robert.

- Naš glavni centar se nalazi u jednom planinskom gradiću na obroncima Siera Duarte. Organizacijom upravlja otac Emanuel iz mesta koje se zove Reseda. Pošto se malo odmorite i priviknete na klimu i okolinu, otac Emanuel će vam izneti svoje ideje za snimanje tih video sekvenci.

Robert učuta. On se okrete da vidi šta radi Dolores. Devojka ga zamišljeno pogleda. Ostatak puta provedoše u isprekidanom i nevažnom razgovoru. Nisu se zaustavljali čitava tri sata, a onda se, iznenada, na sred puta ukaza vojna rampa i nekoliko naoružanih stražara kolumbijske armije. Džip se zaustavi u oblaku crvene prašine.

- Vaše papire, molim! - pride im jedan brkati oficir.

On bez reci pregleda njihova dokumenta, onda obide džip par puta, ali ništa više ne reče. Samo je rukom malo odgurnuo jednu kasetu s uređajima i kratko se zagledao u de\ ojčine visoko otkrivene noge. Dolores instiktivno poče da vuče svoju suknju prema kolenima. Primitivši ovo, brka se nasmeši i zaklima glavom. On vrati sve papire ocu Ramirezu, pa mu se obrati na španskom:

96

97

- Da sam na mestu vaše mlade gošće, ja bih se presvukao u neku manje provokativnu odeću. Neke farmerice, na primer. Inače će je Luis i njegovi divljaci živu rastrgati.

- Oh, Bože! - zavapi sveštenik. - Nečeg sličnog sam se i sam pribojavao.

- Šta predlažete? - upita Dolores oficira na perfektnom španskom.

Iznenaden, oficir se vrati dva koraka i zagleda u nju.

- Kao što rekoh, navucite neke pantalone. Ne samo što će vas zaštititi od neželjenih pogleda, već ćete se i osećati komotnije.

- Nemam ih - tužno priznade Dolores.

- Onda neka vam Bog pomogne! - oficir ih pozdravi vojnički, stoje ujedno bio i znak da mogu da nastave.

- Da nemate možda neke vojničke pantalone? - zavapi Dolores.

- Taman posla! - odbi oficir ovu mogućnost. - Tek tada bi vas ubili!

Sveštenik pritisnu gas i džip krenu uzbrdo. Primedba onog oficira zabrinu Dolores. Kako je mogla da pode na put u džunglu ovako odevena, korila je sebe. Bilo joj je jasno u kakvoj bi opasnosti uskoro mogla da se nađe. Ali ono što su ugledali kroz jedan sat, prevazilazilo je i najgora očekivanja. Našli su se u centra nekakvog bivšeg rudarskog naselja smeštenog u najgušćem delu tropske šume. Dok su se lagano vozili uzanim puteljkom, sa svih strana su im se cerili neki čudni tipovi. Ova groteskna mešavina uglavnom muškaraca svih godišta, nije imala ništa zajedničkog sem gomile redenika prebačenih preko gradi i automatskih pušaka u rukama. Među ovom "vojskom" nalazilo se i nekoliko krezavih devojaka neodređenih godina. Srž Luisove bande sačinjavali su, očigledno, seljaci iz okoline, a među njima je bilo i nekoliko Indijanaca.

9 H

Otac Ramirez zaustavi kola na sred male čistine, ispred najveće kolibe napravljene od sušene cigle i slame. Oko gostiju odmah počese da se okupljaju radoznalci. Kao da čeka na neku carinsku kontrolu, Ramirez ostade za volanom.

Gosti u džipu takođe ostadoše da sede, napeto iščekujući šta će se dogoditi. Jedan mladić, ne stariji od osamnaest godina, pride vrlo blizu Dolores. On jednostavno nije mogao da skine pogled sa njenih otkrivenih bedara u tamnim svilenim čarapama. Kao opijen, on jednog momenta podiže ruku i gotovo sa obožavanjem prede vrhovima prstiju po njenom kolenu. Dolores ga je samo uplašeno gledala, ne usuđujući se da bilo šta učini ili kaže.

Odjednom se iza mladića stvori visoka, korpulentna figura koja ga grubo odgurnu u stranu. Taj čovek četrdesetih godina, sa kratkim, uredno podšišanim brčićima, neodoljivo je podsećao na heroje iz čuvenih meksičkih filmova. Samo su mu nedostajali gitara i sombrero. U stvari, bio je odeven u elegantno krem odelo strane proizvodnje. Onaj mladić ga povuče za rukav i reče nešto na španskom.

- Ja sam Luis Bandera - predstavi se Robertu i Dolores, i ne pogledavši u sveštenika Ramireza. - Izvinite zbog ponašanja mog momka, ali ovde retko zalaze lepe žene, a lepotice poput vas, - obraćao se Dolores, - samo jednom u životu! Dolores mu se ljubazno nakloni.

- Ne znam da li ste ga razumeli, ali on vam predlaže da mu ostavite vaše čarape, a on će vam platiti sto dolara.

- Dobro sam ga razumela, španski mi je maternijezik. Luis Bandera se prijatno iznenadi. On pogleda u pravcu kolibe, pa doviknu:

- Marsija! Iznesite napolje sto i stolice za naše goste!

- Senjor, - umeša se otac Ramirez, - mi bismo radije nastavili. Uskoro će mrak. A i naši gosti su vrlo umorni nakon dugog leta.

99

- Da sam na mestu vaše mlade gošće, ja bih se presvukao u neku manje provokativnu odeću. Neke farmerke, na primer. Inače će je Luis i njegovi divljaci živu rastrgati.

- Oh, Bože! - zavapi sveštenik. - Nečeg sličnog sam se i sam pribojavao.

- Šta predlažete? - upita Dolores oficira na perfektnom španskom.

Iznenaden, oficir se vrati dva koraka i zagleda u nju.

- Kao što rekoh, navucite neke pantalone. Ne samo što će vas zaštititi od neželjenih pogleda, već ćete se i osećati komotnije.

- Nemam ih - tužno priznade Dolores.

- Onda neka vam Bog pomogne! - oficir ih pozdravi vojnički, što je ujedno bio i znak da mogu da nastave.

- Da nemate možda neke vojničke pantalone? - zavapi Dolores.

- Taman posla! - odbi oficir ovu mogućnost. - Tek tada bi vas ubili!

Sveštenik pritisnu gas i džip krenu uzbrdo. Primedba onog oficira zabrinu Dolores. Kako je mogla da pođe na put u džunglu ovako odevena, korila je sebe. Bilo joj je jasno u kakvoj bi opasnosti uskoro mogla da se nađe. Ali ono što su ugledali kroz jedan sat, prevazilazilo je i najgora očekivanja. Našli su se u centru nekakvog bivšeg rudarskog naselja smeštenog u najgušćem delu tropske šume. Dok su se lagano vozili uzanim puteljkom, sa svih strana su im se cerili neki čudni tipovi. Ova groteskna mešavina uglavnom muškaraca svih godišta, nije imala ništa zajedničkog sem gomile redenika prebačenih preko grudi i automatskih pušaka u rukama. Među ovom "vojskom" nalazilo se i nekoliko krezavih devojaka neodređenih godina. Srž Luisove bande sačinjavali su, očigledno, seljaci iz okoline, a među njima je bilo i nekoliko Indijanaca.

98

Otac Ramirez zaustavi kola na sred male čistine, ispred najveće kolibe napravljene od sušene cigle i slame. Oko gostiju odmah počеше da se okupljaju radoznalci. Kao da čeka na neku carinsku kontrolu, Ramirez ostade za volanom. Gosti u džipu takođe ostadoše da sede, napeto iščekujući šta će se dogoditi. Jedan mladić, ne stariji od osamnaest godina, pride vrlo blizu Dolores. On jednostavno nije mogao da skine pogled sa njenih otkrivenih bedara u tamnim svilenim čarapama. Kao opijen, on jednog momenta podiže ruku i gotovo sa obožavanjem prede vrhovima prstiju po njenom kolenu. Dolores ga je samo uplašeno gledala, ne usuđujući se da bilo šta učini ili kaže.

Odjednom se iza mladića stvori visoka, korpulentna figura koja ga grubo odgumu u stranu. Taj čovek četrdesetih godina, sa kratkim, uredno podšišanim brčićima, neodoljivo je podsećao na heroje iz čuvenih meksičkih filmova. Samo su mu nedostajali gitara i sombrero. U stvari, bio je odeven u elegantno krem odelo strane proizvodnje. Onaj mladić ga povuče za rukav i reče nešto na španskom.

- Ja sam Luis Bandera - predstavi se Robertu i Dolores, i ne pogledavši u sveštenika Ramireza. - Izvinite zbog ponašanja mog momka, ali ovde retko zalaze lepe žene, a lepotice poput vas, - obraćao se Dolores, - samo jednom u životu! Dolores mu se ljubazno nakloni.

- Ne znam da li ste ga razumeli, ali on vam predlaže da mu ostavite vaše čarape, a on će vam platiti sto dolara.

- Dobro sam ga razumela, španski mi je maternji jezik. Luis Bandera se prijatno iznenadi. On pogleda u pravcu kolibe, pa doviknu:

- Marsija! Iznesite napolje sto i stolice za naše goste!

- Senjor, - umeša se otac Ramirez. - mi bismo radije nastavili. Uskoro će mrak. A i naši gosti su vrlo umorni nakon dugog leta.

99

- Baš to sam imao na umu kada sam vas pozvao da nam se pridružite. Umor o kome govorite jasno se vidi na njihovim licima.

Govorio je vrlo dobro engleski. Ramirez pogleda u Roberta, koji se složi.

- To je u redu. Malo odmora nam neće škoditi.

- Sem toga, - nastavi Luis, - oblast je privremeno zatvorena za bilo kakav saobraćaj.

- Izvinite? - zagleda se Ramirez u bandita.

- Padre, - objasni ovaj kratko, - niko živ neće napustiti ovaj kamp dok se uspešno ne završi operacija koju upravo sprovodi-mo. Ta, vi me bar dobro poznajete, nikad ne govorim gluposti!

Ramirez ga je gledao čvrsto stisnutih usana. Luis je danas bio vrlo ljut, a to nije bio dobar znak. Banditi su obično ljudi nepredvidljivog ponašanja. Šta li se to dogodilo? Ovakvom obrtu situacije se nije nadao. Jutros su ga propustili bez problema.

- Dozvolite - pruži Luis galantno raku prema Dolores i otvori joj zadnja vrata džipa.

On povede devojkicu do upravo postavljenog stola. Robert i sveštenik im se pridružiše. Jedna mlada žena ih posluži flašom kisele vode. Odnekud se na stolu nadoše i biskviti kubanske proizvodnje. Tako su svi sedeli i ćutke se gledali. Ali Luis Bandera nije bio voljan da otpočne bilo kakav razgovor. Nešto ili nekog je nervozno čekao. Videlo se to po njegovom stalnom okretanju prstena na ruci. Ova neprijatna tišina potraja dobrih desetak minuta, onda zakrča mali toki-voki radio na stolu. Bandit ga zgrabi i prinese uhu...

- Vrlo dobro! - pohvali on nekog s druge strane, pa zatvori radio. - Za par minuta sve će vam biti mnogo jasnije - objasni on svojim nervoznim gostima. - Radi se o drskoj akciji vaše usrane vlade u Vašingtonu, čiji su agenti pre tri dana prisilno spustili avion sa mojom familijom u Brazilu. Ne samo što nezakonito

100

drže u pritvoru moju ženu i dvoje dece, već su mi zaplenili i avion i sve što se u njemu nalazilo. Preko deset miliona dolara vrednosti. Moram što pre da kaznim vaše neodgovorne političare, i istovremeno ih poučim lepšem ponašanju. Tako će me ubuduće više poštovati.

Dok im se obraćao, iz tamnih očiju su mu gotovo prskale iskre.

- Mi nismo odgovorni za glupe poteze naše vlade - objasni mu Robert mirnim glasom. - Mi radimo za Boga.

- Njemu i zahvalite što ste još živi!

Iz daljine se začu šum motora. Svi se zagledaše u tom pravcu, a Luis ustade. U prašini pred kolibom se zaustavi onaj kamion sa reklamom za pranje veša.

Otvoriše se zadnja vrata i u prašinu se skotrljaše tri tela. Onaj oficir sa rampe i njegova dva mlada vojnika. Oficir je bio mrtav, a vojnici lakše ranjeni. Sedeli su u prašini, posmatrajući okolinu sa užasom u očima. Posle vojnika napolje izade Raul Domingez. Prepoznavši ga sa aerodroma, Robert i Dolores se ukočiše od straha.

- Nismo imali drugi izbor - pravdao se on Luisu. - Zaustavili su nas kod reke gde su već postavili rampu.

- Rampu, hm? - merkao je Luis vojnike. On ih zaobiđe, pa se zagleda u unutrašnjost otvorenog kamioneta.

Iz ugla gaje gledala preplašena Ariana.

- Madam! - pokaza joj bandit rukom da izade. Ugledavši prašnjavu Arianu kako se trese od straha, Robert

pomisli da će da se onesvesti. A kada im se konačno pogledi sretoše, Robert joj prstom preko usta dade jasan znak da se ne poznaju. Ariana je izgubljeno piljila u novu okolinu.

- Miš Graf, - objasni joj bandit, - vi ćete do daljnjeg biti moj zarobljenik, sve dok vaša vlada ne pošalje natrag u Bogotu i moj avion, i sav prtljag, i moju porodicu! U suprotnom ću morati lično da vas ubijem!

101

Užasnuta Ariana nije imala snage ni da reaguje. Tresući se, ona opet pogleda u pravcu Roberta i Dolores. Robert neprimetno dotače devojčinu nogu, dajući joj time znak da ćuti.

- Vodite je! - naredi Luis svojim ljudima, pa se opet zagleda u dvojicu ranjenih vojnika na zemlji. - O kakvoj se to rampi radi?

- Mi ništa ne znamo, senjor - promuca onaj stariji. -

Poručnik nas je jutros tamo dovezao i naredio da postavimo saobraćajnu rampu. Luis Bandera nastavi ljutilo da seta oko zarobljenika, razmišljajući šta da uradi. A onda, kada se niko tome nije nadao, izvuče ispod sakoa sjajni revolver i ispali nesrećnim vojnicima po jedan metak u potiljak. Dolores vrisnu užasnuta i prekri usta rukama, a otac Ramirez skoči sa svoje stolice u znak protesta.

- Za ime Isusa, čoveče, zašto ste to uradili?!

Luis podiže revolver i uperi ga u sveštenikovu glavu.

- Sedite! - naredi mu ledenim glasom. - Uopšte nisam raspoložen za vaša verska naklapanja!

Ramirez se prekrsti i polako sede za sto. Dok su odvlačili pobijene, Luis dade Raulu znak glavom da ga sledi. Oni udoše u kolibu. Ovim okrutnim gestom neopravdanog nasilja, Bandera je želeo da dokaže da je on gospodar situacije koja se svakim trenutkom pogoršavala. Bandit je ovu poslednju uvredu američke vlade smatrao ličnim obračunom, mada je bio svestan da će se ceo rat voditi isključivo na njegovom terenu. Robert je gledao za njim u pravcu kolibe, brzo razmišljajući. Ukoliko je kod njega do tada bilo i najmanje sumnje, Bandera ju je ovim užasnim činom sada potpuno otklonio. Ovaj čovek je bio životinja i trebalo gaje što pre onemogućiti u njegovom daljem divljanju.

- Šta da radimo, oče? - upita Dolores drhtavim glasom.

- Ništa, dete moje. Molimo se Bogu!

- Bojim se da nam Bog neće pomoći - umeša se Robert, -

102

ako se unapred pomirimo sa sudbinom koju nam upravo određuju ona dva bandita u kolibi!

- A šta nam vi predlažete?

Robert nije smeo da mu odgovori. Umesto toga, on nastavi brzo da razmišlja. Morao bi pod hitno da se dokopa one vražje kamere. On proverio vreme na svom novom ručnom satu koji je kupio pred polazak. Bilo je prošlo pola osam. Za tačno dvadeset i sedam minuta, oblast će nadletati onaj špijunski satelit. Iz misli ga trgoše Luis i Raul koji izadoše iz kolibe. Luis sede za sto, a Raul privuče slobodnu stolicu. Sa sobom je stalno nosio mali toki-voki radio.

- Ovako stoje stvari - odluči Luis da ih više ne drži u neizvesnosti. - Poslali smo američkoj vladi jasan ultimatum. Ukoliko moja porodica i sav moj prtljag ne stigne do sutra u podne na aerodrom u Bogoti, i Miš Graf i svi vi bićete mrtvi! Međutim, primetivši smrtno bledilo na licima svojih gostiju, on se nasmeši.

- Naravno, to što sam rekao, ne znači i da ću učiniti - umirivao ih je.

- Ali ste zato bez trunke grize savesti pobili one jadne vojnike! - nije mu otac Ramirez dozvoljavao da ih zavede.

- Oče, pa vi bar dobro znate čije interese štiti kolumbijska armija! - pogleda ga bandit sa vidnim razočarenjem.

- Samo Bog, - nastavi Ramirez prkosno, - onaj koji nam je podario život, jedini ima pravo da nam ga oduzme!

- Na kom mestu ste im predložili našu razmenu sa vašom porodicom?- prekide Robert diskusiju koja je vodila u opasnom pravcu.

- Onog momenta kada moj čovek potvrdi daje avion sleteo, - objašnjavao mu je Luis, - vi i gospođica Graf bićete odmah prebačeni na aerodrom u Bogoti. Njen avion će noćas biti miniran i vi ćete ostati u njemu sve dok se ja i moja porodica dovoljno ne udaljimo sa našim avionom.

103

Robert ga je kratko posmatrao, pa opet pogleda na sat.

- Staje? - upita Raul. - Žurite u bioskop? Na ovo se oba bandita nasmejaše grohotom...

- Ne, - sačeka Robert strpljivo da se smire, - samo prover-avam koje je vreme u Americi. Kroz otprilike tri sata, sve TV mreže će početi sa ovim glavne vesti. A to je dovoljno vremena da se dopisništvu bilo koje američke TV mreže u Bogoti dostavi autentičan i vrlo dramatičan snimak kidnapovane Miš Graf. I, kao što znate, dobre slike govore mnogo više od reci! Bio bi to dobar pritisak i na američku javnost i na političare. Stotine poslovnih ljudi bi se dokopalo telefona!

Luis Bandera ga je ćutke gledao, onda se okrete Raulu.

- Mi imamo TV kameru, zar ne? Onu što si nam doneo iz Japana.

- Na žalost, nalazi se u prtljagu vaše supruge! - podseti ga ovaj.

- Ali, gospodo, - umeša se Robert, - nisam mislio na amatersku kameru. Zeleo sam da vam ponudim našu, profesionalnu. U našem prtljagu se nalazi poslednja reč televizijske tehnike. Dozvolite da vam pokažem.

Ne čekajući na njihov pristanak, Robert ustade od stola, priđe zadnjem delu landrovera i izvuče jedan od metalnih sanduka. On ga položi na zemlju i izvadi iz njega beta-kameru koju je dobio od CIE. Držeći je u ruci, on pođe natrag ka stolu, ali Raul skoči sa stolice i zaustavi ga rukom.

- Polako! Ostanite gde ste! Moja dužnost je da nas sve zaštitim od raznih neprijatnih situacija!

Znajući čega se Raul plaši, Robert stade i pritisnu jedno dugme. Kamera automatski izbacila držač za kasete. Bio je prazan.

- Ne brinite - umirivao gaje Robert. - Kamera je uvek prazna prilikom transporta. Evo, sami se uverite.

104

On podiže praznu kameru kako bje Raul i Luis bolje videli, onda se vrati do džipa i postavi je na njegov motor suprotno okrenutu od onih za stolom. I ne sluteći da kamera već uveliko

radi, Raul se polako spusti natrag na stolicu.

Kada je u zamračenoj sobi na ekranu kanala 305 zatreper-

ila slika, dežurni agent skoči kao oparen i utrča u susednu veću sobu.

- Gospodine Kuper! Emisija iz Kolumbije! Kanal 305 je otvoren!

- Ali... to nije moguće - zurio je agent u mladića. - Pa, tek jutros su otputovali za Bogotu!

- Ne znam, gospodine, ali kanal je otvoren.

Kuper i još jedan agent potrčase za dežurnim u susednu sobu. Ceo jedan veliki zid te sobe bio je prekriven TV monitorima. Većina je bila plava sa brojevima satelitskih kanala u sredini, a pet ekrana su treperili sa porukama. Otvoreni usta, Kuper priđe broju 305 i zagleda se u ljude za stolom. On odmah pre-poznade

Luisa Banderu i njegovu "levu ruku", Raula Domingeza. Za stolom su sedeli i Robert i Dolores sa nekim sveštenikom i o nečem pričali sa banditima.

- Ne razumem! I dalje je Kuper bio zbunjen. - Na ovo nisam bio spreman.

Iza njegovih leđa se zaustavi admiral Bleklok, šef tajnih operacija. On mu poturi pod nos jedan papir.

- Sve će vam biti jasnije kad ovo pročitate. Upravo je stiglo iz naše ambasade u Bogoti.

Kuper se zagleda u pismo ambasade poslalo faksom u kome su se nalazili zahtevi Luisa Bandere, kao i njegove pretnje o ubijanju svih taoca. Kuper se zagleda u admirala. Ovaj uze natrag papir, presavi ga i strpa u džep. Zatim mirno sede u veliku fotelju na sred kontrolne sobe.

- Jesmo li primili koordinate? - upita on mladog oficira.

- Još ne, admirale. Trebalo bi da stignu tačno u osam časova.

105

- Da li se emisija snima? - proveravao je šef službe.

- Da, gospodine. Sve se stalno snima.

Odjednom se Robert diže od stola i stojeći poče nešto živo da objašnjava Banderi. On se zatim uputi prema kameri. Admiral, koji je upravo prinosiso cigaretu ustima, sav se okameni u napetom iščekivalju. On se uplaši da Robert ne prekine emisiju pre nego što satelit izmeri koordinate signala koji locira njihov položaj na mapi tog regiona. Ali Robert samo podiže kameru i prenese je na drugi, zadnji kraj džipa. Postavio je tako daje sada snimala njega i ono što je radio. Robert "namignu" u objektiv, pa poče da otvara neke kofere sa uređajima. Vadio je iz njih kasete sa video trakama. On se odjednom saže, kao da želi da zaveže odvezane pertle na cipelama. Dok je govorio, povremeno je bacao pogled na objektiv kamere...

"Slušajte me pažljivo - poruči on onima iz CIE. - U kampu čije ćete koordinate uskoro primiti, pored mene i gospođice Dolores, nalazi se i Ariana Graf. Bandera se uopšte ne šali kad vam poručuje da će nas sve sutra pobiti ukoliko se ne udovolji njegovom zahtevu. Malopre je pred našim očima ubio dvojicu vojnika..."

Robert odjednom prestade da govori. Iza leđa mu se približiše dvojica naoružanih bandita koji su posmatrali kameru i pušeći o nečemu diskutovali. Morao je da sačeka dok se oni ne udalje. Ovo je, međutim, bilo previše i za iskusnog špijuna kakav je bio admiral Bleklok. Još uvek stežući neupaljenu cigaretu u desnoj ruci, on polako ustade sa svoje stolice očiju prikovanih za mali ekran monitora 305. Dobro je znao da će se emisija uskoro prekinuti zbog preletanja satelita. Ona dvojica bandita se konačno pomeriše i odoše u pravcu jedne kolibe. Robert se osvrte oko sebe da proveri da lije opet sam, pa pogleda u pravcu kamere...

"Kao prvo i najvažnije, odmah pošaljite poruku u Bogotu da u potpunosti pristajete na njihov plan razmene. To će ih odobro-

106

voljiti i malo opustiti. Vrlo je važno da oni što pre saznaju da ste pristali! Mi ćemo pokušati da ih ovde zadržimo do deset, ali nisam siguran da ćemo uspeti, jer nešto sumnjaju i pričaju da treba uskoro da krenemo na drugo mesto. U petnaest do deset pokušaćemo da se iskrademo iz kampa. Krenućemo nazad prema Bogoti. Obavestite kolumbijske trupe o našem dolasku, da nas usput ne pobiju" To je sve..."

Robert opet dohvati kameru koju ponese natrag prema stolu, ali, kao što se admiral i bojao, slika poče naglo da bleđi, da bi uskoro potpuno nestala...

- Sve je u redu, admirale - pruži oficir koordinate svom šefu.

- Odmah to pošaljite specijalnom odeljenju. Kuper! - zovnu on agenta. - Iz ovih stopa obavestite ambasadu u Bogoti o našem pristanku i podvucite važnost poruke.

Robert ubaci novu kasetu u kameru i zaklopi je.

- Sve je spremno - raportira on Luisu i Raulu.

- Sedite, Roberte! - povuče ga Bandera za rukav. - Ja i gospodin Raul smo se dogovorili da ipak ništa ne snimamo. Hvala vam na originalnoj ideji, ali Raul misli da će vaše vlasti biti predusretljivije ukoliko ne prime nikakav izveštaj o vašoj situaciji. Vi nas razumete, zar ne?

- Nema problema! - prekrsti Robert ruke.
Iz kolibe ponovo pozvaše dvojicu šefova da uđu. Raul ponese sa sobom toki-voki.
Kada se udaljiše, Dolores pogleda u Roberta.

- Nije mi jasan ceo ovaj cirkus sa TV kamerom Šta ste time hteli?
- Sve što je trebalo da se uradi, ja sam uradio - pohvalio joj se Robert. -
Sad nam jedino preostaje da čekamo i da se pripremimo za begstvo. Imate li
možda neku ideju kako da ih zadržimo u ovom kampu do deset časova?

- O čemu to pričate? - upita devojka Ijutito.
- O ovoj TV kameri na stolu - pokaza on glavom u pravcu instrumenta. - Pre
polaska sam je dobio na poklon od speci-

107

jalnog odeljenja ClE! Zamolili su me da im malo pomognem oko lociranja Luisove
bande. Nisam to želeo da vam kažem, ali sada moram jer je signal o našem tačnom
položaju već poslat!

- Roberte, jeste li vi pri čistoj pameti? - proveravala je Dolores zabrinuto.
- Kada sam se malopre uverio da je Luis Bandera zver u ljudskom obliku, i da se
Bog ni u ovom slučaju neće umešati u krvave i grešne odnose između čoveka i
đavola, setio sam se one tvrdnje po kojoj su oni koji mirno posmatraju nasilje,
isto toliko krivi kao i oni koji ga čine!

- Isuse, pa vi se ne šalite - preblede Dolores. - I šta će se sada desiti?
- Dok mi ovde pričamo, specijalna jedinica kolumbijske vojske je već u pokretu.
Imamo samo dva sata vremena da se pripremimo. Tačno u deset, na ovaj kamp će se
sručiti pravi pakao.

Robert joj je govorio tiho, ali ih otac Ramirez, preokupiran svojom molitvom,
ionako nije mogao da čuje.

- Oh, Bože moj! - prekri Dolores šakom usta.
- Ne paničite! - upozori je Robert. - Bolje razmišljajte o tome kako da ih ovde
zadržimo do deset. Toliko je potrebno vojsci za napad. I stalno imajte pred
očima Luisa Banderu kako nam svima ispaljuje po metak u potiljak!

Na vratima kolibe se opet pojaviše dvojica bandita. Po vedrom izgledu na
njihovim preplanulim licima, moglo se zaključiti da su upravo primili dobru
vest.

- Drugovi! - dreknu Luis sa uzdignutim rukama. - Momci! Mućaćos! Pobili smo!
Naši neprijatelji su se predali! Moja porodica i ja bićemo sutra popodne ponovo
zajedno!

Sa svih strana zaurlaše stotine glasova, a desetine kapa i šešira poleteše prema
sve tamnijem nebu. Stotine bandita se okupi oko svog vođe, koji je još uvek
držao obe ruke iznad glave...

108

- Prijatelji! - vikao im je radostan. - Ovo je razlog za slavlje! Napravimo
tijestu! Donesite tekilu! Bure tekile!

Ljudi se pomamiše pri pomenu pića. Nastade pravi dar-mar kroz koji se Luis jedva
probio do stola. On se zadovoljan spusti na stolicu i zagleda u svoje goste.

- Vaša vlada je na sve pristala - hvalio se Robertu i Dolores. -Sutra ćete biti
slobodni!

- Luis, - spusti se Raul na stolicu do njega, obgrlivši ga oko ramena. - Ne
mislím da je točenje tekile najbolja ideja -prigovarao mu je glasom iskrenog
prijatelja. - Sutra je vrlo važan dan. Ali nikad se ne zna kakva će biti noć!
Bandera se zagleda u svog šefa obezbeđenja.

- Misliš? - uozbilji se.

- Poslušaj me. Opet ti ponavljam, treba smesta da predemo u kamp pored Rio Ora.
Dobro znaš da smo sve ove godine preživeli jer smo na vreme menjali naše
pozicije. Sada je vreme! - podvuče Raul.

Luis se osvrte po razdraganim ljudima koji su pevali i igrali. Popališe se i
prve sijalice koje je, sudeći po zvuku motora, najverovatnije snabdevao neki
generator.

- Ne znam - dvoumio se Luis. - Ljudi su već premoreni od stalnih pokreta.
Zaslužili su malo odmora i zabave. Šta vi mislite? - pogleda on u svoje goste.

- Mislim da ste u pravu - priskoči mu Dolores u pomoć. -Ljudi nisu životinje, već društvena bića. Možda bih čak mogla i da vam malo pomognem - predloži ona. Svi za stolom se zagledaše u lepu devojkicu, očekujući objašnjenje. Samo je Robert znao razlog njenog ovakvog ponašanja. Dolores je odlučila da mu pomogne da što duže zadrži Luisove ljude u kampu.

- Pre nego što sam prišla "Novim krstašima", - tobože im se poveravala, - svašta sam u životu radila. Bila sam uglavnom kel-

109

nerica, pa hotelska sobarica, a jedno vreme sam radila i kao striptizeta!

I Luis i Raul su je slušali poluotvorenih usta. Robert proguta pljuvačku, a otac Ramirez razgorači oči.

- U svom prtljagu imam i poslednju seksi odeću. Zadržala sam je za uspomenu, znate - sramežljivo im se pravdala. - Mogla bih da je obučem i malo zabavim vaše ljude. Naravno, ako mi budete garantovali bezbednost od onih nasrtljivih ili pijanih.

- Gospođice, - obrati joj se Luis tihim glasom. - Na bini će vas čuvati dvojica momaka sa mašinskim puškama! Ukoliko neko pokuša da vas dotakne, ostaće bez ruke!

- Dogovoreno - složi se Dolores i ustade od stola. - Gde mogu da se presvučem?

- U mojoj kabini - pokazala Luis na kolibu. - Marsija će vam pomoći.

Dolores im se svima ljupko nasmeši i ode prema džipu u kome se još uvek nalazio njihov prtljag. Ona podiže svoju putnu torbu i uputi se u pravcu kolibe.

- Bina?! - zagleda se Raul u svog gazdu. - Odakle nam bina?

- Sad ćemo je napraviti! - ustade bandit i zapljeska snažno rukama kako bi ga ostali bolje čuli. - Momci! Imamo za vas veliko i prijatno iznenađenje! Naša lepa gošća iz Amerike ponudila se da nas večeras sve malo zabavi! Ali, da bi svi mogli bolje da je vidite, treba odmah da improvizujemo binu! Gerera, donesi i dva jaka reflektora! - vikao je nekom u pozadini.

Kamp je uskoro ličio na ljudsku košnicu. Tekila se već uveliko točila, a začu se i kucanje dasaka. Dvojica momaka su razvlačili električni kabl, pa se Robertu za trenutak učini da se opet našao na nekom filmskom poslu. Na žalost, seti se on, u ovom filmu neće biti mnogo preživelih!

Za to vreme, Dolores je otvarala svoju putnu torbu u jednoj sobi kabine. Ona se gotovo s nežnošću zagleda u svoju odeću nesuđene prostitutke. Pored kožne kratke suknje, koju joj je

110

pozajmila Rozi, tu se nalazio i njen kompletan veš, uključujući i crne čarape sa podvezicama. Devojkica počela polako da se presvlači, a u sebi se moleći Isusu daje noćas ne ostavi. Kada je nakon pola časa ponovo izašla iz kabine, na sebi je imala kišni mantil vezan oko vitkog struka. Pošto su Luis i Raul otišli da pomažu oko izgradnje bine, za stolom su samo sedeli Robert i sveštenik. Dolores im se pridružila i sede pored Roberta. Dugo su se gledali bez reci.

- Jeste li sigurni da znate šta radite?- upita je Robert brižno.

- Apsolutno. Imam i traku - pokazala mu ona. - Izvodila sam ovu tačku mnogo puta za... znate koga! - naznači ona, misleći na svog perverzno oćuha.

- Ipak, - bojao se Robert za nju. - Ova rulja bi zaista mogla da vas živu rastrgne, kao što vam je i obećao onaj nesrećni oficir.

- Život je prepun opasnosti, zar ne? - nasmeši mu se ona. -Vi ste vaš deo posla obavili, sad je red na mene!

- Oče! - pozva Robert Ramireza. - Kad počne šou i kad sve oči budu uprte u gospođicu, mirno ustanite i idite do one kolibe sa crvenim vratima. Tamo se pod stražom nalazi kidnapovana Amerikanka. Pokušajte da nagovorite stražara da vas pusti do nje iz humanih razloga, ili kako biste se s njom molili. Ukoliko vam to uspe, poručite joj da se smiri i pripremi za begsrvo!

Sveštenik se zagleda u Roberta. Nešto mu nije bilo jasno. Ipak, shvatio je da ne treba dalje da se raspituje, pa samo potvrdi glavom daje razumeo. Utom se kod stola pojavi Raul koji ih kratko izvesti daje sve spremno za početak. Robert ga upita da li može da snimi šou za uspomenu, što mu Raul bez problema odobri. Sa kamerom u ruci, Robert i Raul pođoše za Dolores koja je išla ka pozornici. Na

maloj improvizovanoj bini su zaista već stajala dva naoružana mladića, od kojih joj jedan pruži ruku i pornože da se popne. Još dok je stajala onako pokrivena mantilom, sa svih strana zaurlaše uzbuđeni glasovi u znak pozdrava.

Dolores pokaza malu traku jednom od stražara. Ovaj samo klimnu glavom i nekom zviznu. Na bini se stvori veliki stereo radio sa dva zvučnika. Dolores postavi radio ispred sebe, pa ubaci unutra malu kasetu. Iz zvučnika zatrešta poznati rok...

Ono stoje zatim usledilo teško je i opisati. Dolores se najpre samo malo blago ljuljala u bokovima, onda smače sa sebe mantil i ostade u mini suknji i tamnim mrežastim čarapama. I dalje se zavodnički njišući u bokovima, devojkica je graciozno hodala s kraja na kraj male bine, a onda poče da se igra i sa svojim telom i sa svojim zabezegnutim posmatračima. PITO se lagano oslobodila bele bluže, onda kratke kožne suknje, pa poče polako da otkopčava desnu čarapu. Odjednom, odnekud se stvori onaj mladić sa novčanicom od sto dolara koju poče da joj pruža preko ivice improvizovane bine. Dolores ga prepozna i, pošto se oslobodila desne čarape, uhvati je sa dva prsta i spusti sa visine tačno na njegov otvoreni dlan. Ona se zatim saže i uze od njega novčanicu, vragolasto mu namignuvši. Sa svih strana se začuše protesti i psovke upućene mladom srećniku...

- Smirite se, molim vas! - podiže ona obe rake prema masi kojoj se obrati na španskom. - Ja radim za jednu humanitarnu organizaciju kojoj je svaki prilog dragocen! Zbog toga sam spremna da vam rasprodam sve sa sebe, ali sledeći kupac mora da ponudi više od sto dolara! Je li pristajete?!

Masa zaurla... Prema bini pojuri nekolicina njih držeći po nekoliko novčanica u rukama. Dolores skide levu čarapu koja odmah ode za tri stotine. Ona primeti da je novi vlasnik prineo čarapu svom nosu i duboko uzdahnuo njen opojni miris. Do bine se probiše mladić i njegova devojkica, nudeći pet stotina za mini suknju i bluzu. Dolores ih spremno proda, trpajući dolarske novčanice u pojas svilenih gaćica. Na red dođe držač haltera, pa onda grudnjak. Dok ga se lagano oslobađala, masa se utiša kao u crkvi. Još uvek držeći skinuti grudnjak preko golih grudi, Dolores je šetala binom merkajući potencijalne kupce...

112

- Staje? - viknu im ona glasno. - Šta ste se učitali? Daje li neko hiljadu?

- Tri! - naglo ustade Raul vadeći svoj debeli novčanik. On izvadi novčanice i prinese ih bini. Dolores čučnu ispred njega blago raširenih nogu. Ona mu svečanim gestom uruči grudnjak, a ganster je galantno poljubi u ruku. Masa opet zaurla od uzbuđenja, a devojkica se uspravi, sada odevena samo u svilene mini gaćice. Ona pogleda na svoj mali ručni sat, pa, da ne bi ispala sumnjiva, pride radiju i promeni traku na dragu stranu. Već je bilo devet i dvadeset. Mora još nekako da izdrži bar dvadeset minuta. Iz radija zatrešta novi, još brži rok, a Dolores otpoče svoju završnu igru izazovno se uvijajući. Svaka poza je izazivala urlanje uzbuđenih gledalaca, a kada se okrenula i sag-nula gledajući ih kroz rastavljene noge, masa polude. Devojkica se tog trenutka učini da je iz tame, u stvari, posmatra njen odvrtni očuh, koji je obično tom prilikom masturbirao. Osećajući da je muzika pri kraju, devojkica se konačno podiže sa poda na kome je ležala i izvadi iz gaćica one dolarske novčanice. Bio je to jasan znak šta sledi. Nekoliko najbližih bini podigoše ruke sa dolarima, ali ih sve okameni snažni glas njihovog gazde:

- Deset hiljada! - ustade Luis Bandera sa svog sedišta u prvom redu i podiže deset krupnih novčanica koje je već držao već spremne u šaci.

Masa se naglo utiša. Ovo je bilo previše za njihove pre-napete živce.

- Ali pod uslovom da vam ih ja lično skinem! - dodade da ga svi čuju.

- Za taj novac? - pogleda ga Dolores sa bine. - Nema problema!

Nov talas delinjuma zahvati posmatrača koji su pomislili da će se to desiti pred njihovim očima. Međutim, na njihovo opšte razočarenje, devojkica se opet ogrnu svojim mantilom i skoči sa bine ispred bandita. Ona mu blago istrže dolare iz rake, pa šapnu u uho:

113

- Zašto mi to ne uradite tamo u vašoj spavaćoj sobi? Banderi zasijaše oči. Pa, to je sve vreine imao na umu.

Robertu skoro ispade kamera iz ruku. Želeo je da spreči Dolores, ali gaje masa nosila u suprotnom pravcu. Njemu odjednom proradi kliker, jer je primetio daje tri puta gledala na sat. On pogleda na svoj, bilo je dvadeset do deset. Oh, Bože, prolete mu kroz glavu. U opštem metežu i razdraganom galami, Robert mirno vrati svoju kameru u džip za čiji volan sede i odveze ga nešto dalje iza Luisove kabine. Tamo se sreće sa ocem Ramirezom koji ga poverljivim glasom obavesti o situaciji:

- Stražar koji je od mene tražio blagoslov, nije smeo da me pusti u baraku, ali mi je dozvolio da se javim zatvorenici kroz mali prozor. Žena je u vrlo lošem psihičkom stanju i preklinje vas da nešto poduzmete. Rekla je da će, ako se spase, zauvek poverovati u Božju moć i dati milione našoj organizaciji!

- Bogati! - usmeri Robert oči prema tamnom nebu. - Svi su isti! Sedite u džip, oče, i čekajte nas!

Robert se krišom približi Luisovoj kabini u koju su upravo ulazili on i Dolores ogrnuta mantilom. Šta li sad ima na umu, pitao se Robert sa zebnjom. Luis Bandera propusti devojkicu da uđe prva, pa onda zaključa za njima vrata. Po njegovom zajapurenom licu se moglo lako zaključiti šta želi. Dolores mu se zavodnički smešila, izlazeći u susret njegovim grešnim nam-erama. Ona raskopča mantil, onda levom rukom instiktivno potraži u džepu mali sprej koji joj je Rozi dala one kobne noći. Većina prostitutki ga je imala za slučaj krajnje potrebe. Sprej je bio neka vrsta nervnog gasa, koji bi privremeno gotovo paralisao potencijalnog napadača. Luis joj pride, stavljajući ruke oko njenih bokova. Želeo ju je više nego ijednu ženu do tada. -Moram da vam priznam, - poveravao joj se, - noćas ste me veoma uzbudili. Imate li vi, devojkicu, pojma koliko će se zbog vaše igre noćas prosuti sperme? Što se mene tiče, ja se jedva suzdržavam. Molim vas, ne terajte me da vas silujem, ali ja vas noćas moram imati! Recite vašu cenu.

- Već ste me platili, - prelazila mu je Dolores vrhovima prstiju preko drhtavih usana, - međutim, malo ste previše popili. Smeta mi miris alkohola - tiho je prigovarala. - Otvorite usta.

Luis primeti u njenoj ruci malu kutiju sa sprejom za "osveženje daha" i širom otvori usta. Ona mu ih popraska i bandit ostade kao ukopan otvorenih usta. U poslednjem trenutku je shvatio šta mu je uradila i pođe rukom u pravcu sakoa ispod koga je nosio revolver, ali i ruka mu se ukoči na pola puta. Dolores ga vrhom prsta gurnu i on se nepomičan skljojka na krevet. Ona mu izvadi revolver i pride malom stražnjem prozoru. Iza kabine nije bilo nikog. Ona iskoči napolje i potrča u pravcu u kojem je videla Roberta sa džipom.

- Ovuda! - začu ona njegov uzbuđeni glas.

Ona mu dade revolver, a on je zgrabi obema rukama.

- Šta se desilo? Gde je Luis? Šta ste mu uradili?

- Od uzbuđenja se iznenada onesvestio! - izvadi ona iz džepa mali sprej.

Sa je to, za ime Boga?

- Ne radite samo vi za CIU! - pravila se Dolores važna. - To je specijalni sprej za privremeno paralisanje napadača. Prostitutke ga imaju u tašnama. Ali sad moramo da požurimo, jer sprej deluje samo desetak minuta ili kraće!

- Pred kabinom Ariane Graf nalazi se samo jedan stražar -obavesti je on.

- Prepustite ga meni!

Pre nego stoje Robert uspeo i da zine, Dolores je već žurila prema jednoj od poslednjih kabina u naselju. Ugledavši je, stražar skoči sa zemlje, uperivši u nju svoj automat. Ona zaključa da mladić nema više od dvadeset godina.

Prepoznavši devojkicu pred sobom, vojnik spusti pušku i sa divljenjem se zagleda u nju. On je pokušavao da nešto vidi iz daljine, pa je sada piljio u lep-^oticu kao u kakvom snu.

14

15

- Razmišljala sam, - poče Dolores zavodničkim tonom, - da nema smisla da vi baš ništa ne vidite od programa. - Ona razgr-nu mantil, a stražaru gotovo iskočiše oči. - Palo mi je na pamet da biste možda vi želeli da me oslobodite ovog poslednjeg komada mog veša!

Mladiću se učinilo da će izgubiti svest već od samog načina na koji gaje ona gledala trepćući. Kao daje neka opojna nimfa odjednom pala s neba, njemu se zamagli pred očima od njenog preslatkog prisustva. On potpuno zaboravi na svoju dužnost i nasloni pušku na zid barake. On zgrabi Dolores u želji da je privuče usnama, ali se ona okrete u stranu...

- Uh! - mrštila se nelagodno. - Kako bi bilo da malo osvežim vaš dah - ona spremno izvadi sprej i poprska mu otvorena usta.

Mladić se skljojka na zemlju, a iz mraka priskoči Robert koji mu uze pušku. Oni u stražarevom džepu pronadoše ključ od kabine i otvoriše vrata. Na podu je, u polutami, sedela Ariana, gledajući u njih kao u nekakve utvare. Oni joj pomogoše da ustane i svi zajedno potrčase ka džipu.

- Avioni! - odjednom zaurla nečiji glas. - Napad! Gasite svetla! Napad!

Robert sede za volan i pritisnu gas pošto je džip ostavio sa upaljenim motorom. On zaobiđe nekoliko baraka i nade se na uzanom putu koji je vodio u džunglu i natrag za Bogotu. Ali samo stotinak metara niže, oni naleteše na stražara sa uperenom puškom. Džip se uz škripu kočnica zaustavi u mestu. Vojnik im pride sa strane, puške uperene u Robertovu glavu.

- Gde ćete vi?

- Gospodin Bandera nas šalje natrag za Bogotu sa specijalnom porukom - umeša se Dolores na španskom.

Vojnik poče nervozno da se osvrće, jer mu nije bilo jasno zašto se iz kampa čuje tolika galama. Začuše se eksplozije prvih raketa, a prelete ijedan helikopter u niskom letu.

16

- Šta se, dodavola, dešava?! - vikao je zbunjeni stražar. Dolores otvori usta da mu nešto kaže, ali umesto toga vris-

nu užasnuta. Stražar se bez reci sruši na zemlju pogoden u levo oko. Džip opkoliše vojnici kolumbijske armije. Bilo ih je najmanje dvadesetak. Njihov oficir se probi napred i zagleda u putnike. On im se prijateljski nasmeši.

- Vi ste Robert Brant? - pogleda on u vozača.

Robert potvrdi klimnuvši glavom. Privremeno je bio izgubio moć govora.

- Naređeno mi je da vas lično sprovedeni do američke ambasade u Bogoti - obavesti ih on i stade na papučicu džipa. -Dole malo niže nalaze se naša vozila. Robert nastavi u tom pravcu.

Za to vreme u kampu Luisa Bandere je vladao pravi haos. Čertiri vladina helikoptera ispalila su preko trideset raketa u toku prvih dva minuta. Sve je gorelo. Oni preživeli banditi koji su potražili spas u džungli, bili su gotovo svi pobijeni od zaseda. Luis Bandera se nikad nije ni probudio. Raznela ga je jedna od prvih raketa, zajedno s njegovom kabinom. Od tri stotine i pedeset njegovih bandita, preživelo je svega dvadeset i dvoje. Među njima se nalazio i jedan mladić koji je na grudima još uvek čvrsto stiskao jednu mrežastu čarapu. Te strašne noći, po ko zna koji put u čovekovoј istoriji, ponovilo se Isusovo proročanstvo da će oni koji od mača žive, od mača i umreti. Hoćemo li ikad to naučiti!

117

- Nećete, - umirivao ju je Robert. - Luis Bandera je mrtav! Raznesen u komade zajedno sa svojom barakom. Čuo sam jutros rano na radiju.

- To je nepravedno - bunila se Ariana. - Zašto čovek koji je svojom rukom uništio tolike živote, može umreti samo jednom!

- Bojim se da se tu ne može ništa učiniti u ovim dimenzijama. Što se Luisa Bandere tiče i njemu sličnih bandita, za njih bi najbolje bilo da nikad ne umru! Ariana se trudila da razume njegove poslednje reci. Robert joj blago steže ruku za koju ju je držao.

- Sada se odmorite, jer je otvaranje nove fabrike pomerenom za sutra ujutro, posle čega će se održati veliki prijem u vašu čast.

Robert ustade i pogleda u Dolores koja je stajala s druge strane.

- Ostavimo sad gospođicu da se odmori, a ja bih želeo da se o nečemu sa vama dogovorim u mojoj sobi.

Uputivši Ariani još jedan prijateljski smešak, Robert joj klimnu glavom i sa Dolores napusti sobu. Čim su ušli, devojka tiho zatvori visoka vrata na kojima ostade naslonjena.

- Ne znam jeste li primetili da je propustila da vam kaže koji je njen "četvrti" greh koga će morati da se odrekne!

Robert zastade u pokretu i zagleda se u nju.

- Obećala je Bogu da više neće biti lezbijka! - objasni mu Dolores. - Čele noći je plakala i poveravala mi se. Zadremala je tek pred zoru. Ali nije trebala. Čim sam je ugledala u onom avionu, znala sam da više voli devojke od muškaraca.

- Tračerko! - glasno prošaputa Robert koji joj se unese u lice. Dolores odjednom dobi iznenadnu želju da ga zagrlji i poljubi. Ona se strese od te pomislii brzo napusti vrata. Sela je na ivicu njegovog kreveta i odande ga posmatrala. Robert nastavi da pakuje neke trake i sitne stvari.

- Šta sad? - upita ona kratko.

120

- Ne znam. Sekretar ambasade mi je još sinoć rekao da niko ne srne napustiti zgradu dok se stvari malo ne raščiste i ne stignu dvojica službenika iz Vašingtona.

- Agenti CIE - mudro zaključili Dolores. - Verovatno dolaze po njihovu smrtonosnu kameru. A na čemu ćemo mi nastaviti da snimamo te dokumentarce?

- Snaći ćemo se već nekako - sleže Robert ramenima. -Možda će nam Ariana kupiti još bolju!

Ovo podseti Dolores da iz džepa farmerki izvuče svežanj dolarskih novčanica sa kojima počne da se hladi kao s nekom lepezom.

- Šta ćemo s ovim? Nakupila sam tačno 13.900 američkih dolara. Imate li vi pojma, čoveče, koliki je ovo novac! U Kolumbiji vam preseku vrat za dvadeset dolara! Razmišljala sam da ne bi bilo loše da se malo bolje snabdemo sportskom odećom i nekim nužnim stvarima potrebnim u ovim vrućim pre-delima.

- Ali... - zbuni se Robert, - zar niste sinoć vikali sa bine da je to u dobrotvorne svrhe?

- Jesam, ali otac Ramirez je sinoć kad smo dolazili ovamo odbio da to primi.

Rekao je da moram sama da odlučim o sudbini tog novca, jer on pripada meni!

Robert se spusti do nje na ivicu kreveta i uze novčanice iz njene ruke. Dugo ih je, zamišljen, razgledao.

- Vi mora da se u sebi grohotom smejete kad pomislite na muškarce i njihove seksualne slabosti, zar ne? Mnogi od nas su spremni da rasprodaju sve što imaju, kako bi se našli u zagrljaju neke privlačne žene.

Ali uvek preozbiljna Dolores, ne nasmeši se ni ovog puta.

- Nema tu ničeg smešnog - reče ona. - U pitanju je naša snaga volje. Jaje nisam imala, a nije je imao ni moj siroti očuh. Bili smo vrlo dobra kombinacija.

Svakoje grabio ono što mu je nedostajalo. Ja njegov novac, a on moje devojaštvo!

121

Robert oseti da je dotakao neprijatnu temu.

-1 ja imam slabosti - priznade joj. - Na sreću, nisu seksualne prirode. Od malih nogu sam bio opsednut filmom i stvaralaštvom. Još u školskom kino-klubu, dok su se moji drugovi zabavljali s devojkama, ja sam studirao projektore, kamere i slične tehnikalije. Bio sam prosto fasciniran "živim slikama" na zidu ili platnu. Još uvek smatram da je film jedno od najvećih otkrića modernog vremena.

- Kad ste upoznali svoju prvu devojku? - želela je Dolores da zna.

- Nemojte mi se, molim vas, rugati ako vam to kažem - upozori je on. - Ali, imao sam već dvadeset i pet godina kada sam prvi put s devojkom bio u bioskopu!

- Zašto tako kasno? - upita ona sve slabijim glasom.

- Kao što rekoh, moja prva ljubav je bio film i, na žalost, to je i ostao.

Dolores se zagleda u pod pred sobom. Odjednom je obuze neki neobjašnjiv nemir. Robertova iskrena ispovest ju je postidela i istovremeno uplašila. Razlika u njihovom shvatanju ličnog morala bila je tako velika. Da li će je on ikad premostiti i približiti joj se? Dolores oseti koliko joj ovaj smireni čovek nedostaje u njenom tužnom i usamljenom životu. Hoće li ona biti u stanju da ga privoli na njenu ljubav? Devojka se odjednom sva strese. Ta, o čemu to ona bulazni? Ko bi se normalan zaljubio u bivšu prostitutku koja se za novac podavala svom očuhu!

- Pričajte mi o sebi - zamoli ga ona, kako bi rasterala bujicu glupih misli. - Pričajte mi o svim vašim devojkama.

- Koješta, Dolores, ta, svega sam ih imao četiri! Dolores se učini da se provalija među njima odjednom proširila za nekoliko milja.

- Četvrta i poslednja, - nastavi on, - bila je glumica i napustila me čim je saznala o mojoj materijalnoj i umetničkoj propasti. Zvala se Monika.

122

- Ne tugujte za njom - reče ona šapatom. - Nije vas ni zaslužila.

Robert se zagleda u njene tužne oči spremne da zaplaču.

- A vi? Koliko se dečaka obesilo zbog tog vašeg prelepog tela?

- Ja? - pogleda ga ona. - Nisam bila te sreće da me neki dečak povede u bioskop. Kao što znate, prvi i poslednji čovek u mom životu, bio je moj očuh. Ali, ko zna sa koliko njih bi završila u krevetu, da me sam Bog one noći nije u tome sprečio!

Robert joj blago dohvati ruku u koju joj vrati one dolarske novčanice.

- Ko zna kako bih i ja završio da sam otišao putem koji mi je davno nudio.

Kako bi je malo utešio, a najviše iz želje da joj se približi, Robert počeo da joj priča o svom poslu, susretu s Nedom i prodajom duše Bogu. Dolores ga je slušala širom otvorenih očiju. Njoj je postajalo sve jasnije da ih je Bog zbog nečega odabrao, a to saznanje joj uli novu nadu. Ona još uvek nije bila svesna svoje prve velike ljubavi, ljubavi koja se u njoj širila pomamom velike vatre. Dok su Robert i Dolores razgovarali u potkrovlju ambasade, na glavnom ulazu zgrade pojavi se Danijel Bronson, pomoćnik trgovačkog atašea. Dok je prolazio velikim predvorjem, sekretarica sa recepcije mu mahnu rukom da joj pride.

- Poruka za vas, gospodine Bronson! - pruži mu ona komad papira.

Bronson se zabrinuto zagleda u ime kompanije i broj telefona. Radilo se o izvoznom preduzeću kolumbijske kafe, ali samo je on znao ko se, u stvari, krije iza te lažne firme. Postoje brzo razmislio, Bronson se okrete prema izlazu zgrade i ponovo se nađe na ulici. On se uputi nekoliko blokova prema centru grada, gde se nalazio njegov omiljeni kafe "Karibe". Seo je za prazan sto na maloj terasi i odmah se zagledao u novine koje su

123

već čekale prve goste. Prvom stranom je dominirao krupan naslov: KARTEL LUISA BANDERE NOĆAS RAZBIJEN U KOMADE!

Ispod naslova se nalazila Luisova slika, a zatim nekoliko fotografija raznesenog kampa. Imao se utisak kao daje desetak bombardera preletelo barake i sraunilo ih sa zemljom.

- Šta želi gospodin? - pride stolu mlad kelner koji gaje poznavao.

- Kao obično - pogleda ga Bronson. - Engleski mafren sa crnom kafom.

Mladić se nakloni i udalji, a Amerikanac nastavi da čita. Novine su bile pune hvale za "hrabre i profesionalne" specijalne jedinice kolumbijske armije, koje su u iznenadnom naletu bukvalno zbrisale Luisov kamp sa mape tog regiona. U toku "očajne i uporne" borbe, Luisova banda je gotovo sva izginula. Nije bilo ni govora o gubicima vojske, na šta se Bronson usiljeno nasmeši. Sve je tako očigledno ukazivalo na prste CIE, da mu se glasno smejalno. Brinulo ga je jedino to što on o tome nije imao pojma, a, izgleda, ni draga dvojica agenata iz ambasade nisu znali za ovu munjevitnu operaciju. Da li je sada došao čas da on mirno podvuče svoj nestašni rep među noge i neprimetno se udalji iz cele gužve?

- Mister Bronson! - pozva ga onaj kelner. - Telefon za vas! Bronson mirno presavi novine i ude u mali kafe. On se odmah uputi govornici u uglu gde gaje čekala skinuta slušalica.
- Bronson! - reče kratko u slušalicu.
- Raul! - odgovori hrapavi glas s druge strane. Agent ostade par trenutaka bez reci...
- Raul? - ponovi on za svaki slučaj. - Ali... zar ti nisi mrtav?
- Zar to nije očigledno? -.upita onaj mračnim tonom.
- Šta se desilo, Raule?
- To bi ti trebalo da znaš! Zato smo te i plaćali u zlatu, da nas na vreme obavestiš o operacijama tvoje usrane vlade!

124

- Što sam uvek do sada i činio - podseti ga Bronson. - Na žalost, ovog puta nikom nisu verovali.
- Šta predlažeš?
- Kao prvo, smiri se i ispričaj mi detaljno kako je do napada došlo i ko se sve u kampu nalazio.
Raul mu ovo ispriča za tri minuta...
- O kakvim to reporterima govoriš? - nije Bronsonu bilo jasno. - Zar niste u kamp odveli samo milionerku?
- Ali, pre nego što smo stigli, đavo je naneo u kamp onog popa Krstaša i dvoje reportera sa televizijskom kamerom. Navodno su putovali za Resedu, ali smo morali da ih za svaki slučaj zadržimo, dok se afera sa razmenom ne obavi.
- Nešto tu nedostaje... - reče agent. - Pričaj šta je bilo dalje. Raul mu prepriča poslednjih pola časa boravka u kampu...
- Neverovamo! - divio se Bronson. - CIA je postala vrlo kreativna u poslednje vreme. I šta se onda desilo?
- Ta mala je predložila da za naše momke izvede striptiz, a onaj sa kamerom je sve snimao.
- Opisi mi tu kamera.
- Kog vruga ja znam! - Ijutnu se Raul. - Kamera kao i svaka druga!
- Oh, ne, Raule - nasmeši se Bronson, - ta kamera vas je koštala glave!
- Kako to misliš?
- Imam gadan predosećaj daje ta kamera aktivirala neki signal. Kada se to sve dešavalo?
- Oko osam je počelo, a napad je izvršen tačno u deset.
- A to su sati prolaska satelita iznad Kolumbije!

Raul je ćutao s druge strane. Za njega su to bila španska sela.

- Gde si ti sada?
- U kampu Rio Oro. Ranjen sam, ali ne kritično. Još uvek mi stoji na raspolaganju jedan od naših aviona sakriven u

125

džungli. Ovde se nalazi i nekoliko tovara dolarskih novčanica. Zašto mi se noćas ne pridružiš, mogli bismo to da podelimo. Luis je mrtav!
- Ne znam - glasno se dvoumio Bronson. - Nisam siguran da bih mogao neopažen da se probijeni. Oblast je prepuna vladinih vojnika. Koliko je novca u pitanju?
- Oko četiri miliona.
- Ponesi sve sa sobom i javi mi se čim se središ.
Sa one strane se više ne začu ni reč. Veza se odjednom prekinu. Čudno se smešeći, agent napusti govornicu. Sve se odvijalo u njegovu korist. Možda je naišao pravi momenat da se izvuče čitav i ujedno prikaže lojalnim članom organizacije. Što se Raulove sudbine tiče, upravo je sebi potpisao smrtnu presudu. Ni milioni ga više nisu mnogo interesovali, imao ih je dovoljno. On prođe pored svog stola na kome se pušila kafa i tamo ostavi sto kolumbijskih pezosa. Uputio se natrag u ambasadu, usput o nečemu duboko razmišljajući. U holu ambasade ga je čekalo novo neprijatno iznenađenje. Baš tog trenutka u zgradu su stigli i agenti iz Vašingtona, Kuper i Bler. Ali Bronson je bio suviše oprezan i iskusan agent, da bi se bilo čime odao. Ugledavši ih, on raširi obe ruke i pođe

im u susret. Pošto su izmenjali nekoliko konvencionalnih reci, Bronson ih pozva da se popnu do njegove kancelarije na prvom spratu.

- Šta se dešava? - odmah upita Kuper. - Ima li novih informacija?

- Još nisam pročitao bilten ambasade, ali iz novina se vidi daje Luis Bandera sa celim svojim kartelom preko noći izbačen iz biznisa. Smeta mi jedino zašto mi ovde nismo bili obavešteni o toj operaciji.

- Zato što vam se više ne veruje - odbrusi mu Bler.

Kako bi im odmah stavio do znanja da on nije taj izdajnik, Bronson se nasloni na ivicu stola u nameri da im ispriča o preživlom Raulu i banditovim planovima za bekstvo. Već je

126

otvorio usta, ali ih ubrzo opet zatvori. Njemu se kosa podiže na glavi od pomisli da bi CIA mogla zarobiti živog Raula.

- Šteta - reče on neodređeno. - U stvari, vas ne krivim. Dobro ste postupili što ste ovo izveli u tajnosti. Verovatno ste time spasili i moj život.

- Verovatno - gledao ga je Kuper pravo u oči. Na stolu zazvoni telefon...

- Za vas - Bronson pruži Bler slušalicu preko stola. Agent je ćutke slušao izveštaj i brzo razmišljao. Upravo su

mu javljali da u kampu nisu pronađeni posmrtni ostaci Luisovog glavnog pomoćnika Raula. Po svemu se činilo da je uspeo da pobjegne. Bler se zahvali i lagano vrati slušalicu. Kratko je stajao pored stola, dok su ga druga dvojica napeto posmatrali. Bler odluči da igra na blef kartu.

- Ko je to bio? - upita Kuper.

- Kaže da se zove Raul i daje bio desna ruka Luisa Bandere. Nudi nam sporazum. Kaže da ako mu dopustimo da bezbedno napusti zemlju, otkriće nam čoveka koji je radio za njihov kartel!

- Šta kažete?! - zaprepasti se Kuper.

Samo Bronson ne pomeri ni najmanju poru na svom preplanulom licu. Mirno ih je i bez ikakvog interesa posmatrao. A, u stvari, suzdržavao se krajnjim naporom da ne padne sa stolice. Ona kurva Raul se, dakle, uplašio i odlučio da ga živog proda američkoj vladi. Morao je da ga se otarasi što pre.

- Hajdemo - odjednom se žurilo Bleru. - Raul je obećao da će nas pozvati opet kroz tri sata.

Oni napustiše kancelariju, prepustivši Bronsona njegovoj neprijatnoj sudbini.

- Ne mogu da verujem! - čudio se Kuper dok su koračali dugim hodnikom.

-1 nemojte! - upozori ga Bler. - Uopšte nisam razgovarao sa tim banditom! Na telefonu je bio zamenik šefa policije iz

127

Bogote! Obavestio me je da se Raul, po svemu sudeći, noćas nekako izvukao.

- Onda ne razumem! - zaustavi se Kuper u hodu i zagleda u svog šefa.

- Nemojte me, molim vas, razočarati. Ta, kakav ste vi tajni agent? Hoću da sva trojica preživelih agenata ovo čuju, jer jedan od njih će verovatno uskoro izgubiti živce i požuriti da zadavi Raula sopstvenim šakama!

Oni se popeše u potkrovlje gde pokucaše na Robertova vrata. Dolores im otvori i zagleda se u njih.

- Ah, gospodine Kuper! - prepoznade Robert agente. - Udite, molim vas! U stvari, nemate pojma koliko sam srećan što vas opet vidim! Pretpostavljam da ste došli po ovu vašu davolsku napravu! - ragao im se glasno.

- Vaša ironija je na mestu - pomirljivo će Bler. - Čitao sam izveštaj o noćšnjim događajima i mogu da zamislim koliko je bilo vruće.

- Vruće?! - uzviknu Robert Ijutito. - Bio je to pravi pakao iz kojeg smo se za dlaku izvukli! Malo je falilo pa da nam bandit ispali po metak u potiljak!

- Ali nije! - umeša se Kuper. - Baš zahvaljujući toj vražjoj kameri! U stvari, vi nemate pojma kakvu uslugu ste učinili i našoj i kolumbijskoj vladi. Ostaćemo vam zauvek zahvalni. Već smo se pobrinuli da se o vašem prisustvu u kampu ne pojavi u novinama nijedna reč!

Još uvek vidno ljut što su ga u ovo upleli, Robert pride kameri iz koje počeo da vadi onu kasetu sa snimljenim striptizom. Želeo je da je zadrži za uspomenu.

- Šta to radite? - odmah upita Kuper.
- Ništa. Vadim praznu traku koju sam sinoć ubacio u nameri da snimim bandite, ali mi nisu dozvolili.
- Sve smo videli - pohvali ga Bler. - Postupili ste vrlo originalno.

128

- Doneli smo vam dragu kameru - obavesti ga Kuper. - Nije nova, ali je isto tako kvalitetna.

Robert mu uputi pogled pun nepoverenja .

- Neka, hvala, - odbi on ponudu. - Snaći ćemo se nekako. Miš Graf će nam najverovatnije kupiti dragu, novu.

- Ja vas ne krivim što nam više ne verujete, ali samo pokušajte da zamislite šta bi vam se danas desilo da niste imali ovu kameru.

- Ništa! - slegnu Robert ramenima. - Danas bi nas zamenili za Luisovu suprugu i avion i mi bi nastavili sa našim planiranim radom.

Kuper oseti potrebu da se umeša.

- A ko vam tvrdi da bi naša vlada uopšte i pristala da pravi slične nagodbe sa banditom?

Robert im lagano pride i zagleda se u njih.

- Zar vi hoćete da kažete da bi nas naša vlada sve žrtvovala, kako bi ostala verna svojoj politici nepregovaranja sa teroristima?

- Gospodine Brant, - objasni mu Bler, - u očima naše vlade... svake vlade, - ispravi se on, - građani su kao pioniri u velikoj igri šaha. Neke izgubiš, neke spasiš, ali najvažnije je da si dobio bitku! Sinoć je dobivena jedna od velikih bitaka u našoj dugoj borbi protiv rasturača droge. Mi smo samo navratili da vam se lično zahvalimo i ujedno da vas upozorimo na vašu diskreciju u vezi noćasnje operacije.

- Pa, valjda ne mislite da sam poludeo da se hvalim okolo s glupostima koje sam za vas počinio!

- Za Sjedinjene Države! - odmah ga ispravi Kuper.

- Što se Sjedinjenih Država tiče, - Ijutnu se Robert, - zar vam se ne čini da one prečesto zabadaju svoj dugi nos u poslove drugih zemalja? Postoji ozbiljna mogućnost da nam ga jednog dana neko u Ijutini odgrize! Bila bi to vrlo gadna rana na našem naduvenom ponosu "jedine" preostale super sile, kako sebi rado tepamo u našim čestim nastupima busanja u gradi!

129

- Kad god su u pitanju interesi Sjedinjenih Država, - umeša se Kuper patriotski, - one su, kako kažete, rizikovale svoj dugi nos! Samo se selite koliko je američkih građana životima platilo neobuzdanu lakomost kolumbijskih kartela drogom!

- Da je nisu zloupotrebljavali, ne bi umrli! - odbrusi mu Robert.

- Ne svadajmo se, - smirivao je Bler situaciju. - Kao što rekoh, došli smo da vam se zahvalimo i ... - on izvadi iz novčanika jednu vizit kartu, - da vam ponudimo našu zaštitu u budućnosti.

Robert uze kartu i zagleda se u nju.

- Ukoliko vam nekad zatrebaju naše usluge, ili se nadete u nekoj opasnoj ili smrtnoj situaciji, molim vas da me pozovete na ovaj tajni broj.

- Hvala! - vrati mu Robert kartu. - Od danas, ja i moja saradnica ćemo se isključivo oslanjati na pomoć od Boga.

- Onda neka vam on i pomogne! - čudno mu se isceri Kuper, onda podiže sa kreveta kameru i ponese je vratima.

Bler se kratko zadrža u već otvorenim vratima, ali im, umesto bilo kakvih reci, samo klimnu glavom. Kada se vrata zatvoriše, zabrinuta Dolores pride Robertu.

- Jeste li baš sigurni da nam njihova pomoć neće nikad više zatrebati?

- Apsolutno!

- Ali, oni su u pravu, Roberte, - nastavi ona brižnim glasom. - Da nije bilo našeg signala satelitu, Luis bi nas danas sve lično postreljao. Mene verovatno poslednju, pošto bi me prethodno ceo kamp redom silovao!

Robert je trpao trake u torbu koju zatim zatvori. On se zagleda u njene sivo-zelene oči.

- Dolores. Molim vas da odmah sada, i u ovoj sobi, raščistite sa našim statusom u ovom životu. Ili radimo za CIU, ili radimo za Boga! Jer, ako radimo za Boga, onda se bojim da mu od danas

130

moramo ne samo neograničeno verovati, nego mu potpuno poveriti na upravljanje naše živote i prepustiti se njegovoj nevidljivoj ruci da nas dalje vodi!

- Ne ljutite se - pride mu ona bliže. Tako ga je "zavodnički" gledala trepćući poput neke velike lutke. Robert se samo nasmeši na ovu njenu nestašnu pozu i povede je za ruku prema vratima.

- Čekajte! Da proverim kako je Ariana.

Ona tiho odškrinu vrata susednog apartmana, ali zastade iznenadena prizorom. Na ivici kreveta je sedela već obučena Ariana, a na podu pred njenim nogama klečala je uplakana njena stjuardesa. Dok joj je devojka nežno ljubila ruke, Ariana ju je milovala po bujnoj plavoj kosi i nešto joj šapatom govorila.

Dolores pažljivo zatvori vrata.

- Šta kažete? - okrete se ona Robertu.

- Sudeći po mom skromnom iskustvu reditelja, na sceni su dve doskorašnje ljubavnice, od kojih je jedna iznenada odlučila da se povuče iz te grešne veze. Mislím da je gospođica Ariana ozbiljno odlučila da ispuni prvo od četiri obećanja data Bogu!

Sad Dolores uhvati njega za ruku i oni napustiše apartman.

Gotovo celo to popodne Robert i Dolores provedoše u društvu oca Ramireza koji ih je svojim landroverom vozao po Bogoti i ukratko upoznao sa tamošnjim socijalnim i higijenskim problemima. Robert ga je pažljivo slušao, ali bez nekog naročitog umetničkog nadahnuća. Da bi se u njemu pokrenule one glavne kreativne snage, morao je da se suoči sa nečim vrlo drastičnim. A to se desilo oko četiri sata. Pošto su uglavnom razgledali grad, Ramirez ih odveze na njegovu bednu periferiju. Vozili su se uskim, prašnjavim prolazima, jer to nisu bile ulice, između hiljada "kuća" sklepanih od komada industrijskih plehova, starih drvenih firmi i čvrste kartonaže. Kanalizacija se sastojala od plitkih iskopanih kanala po kojima je lagano tekla zagađena voda nezamislivog smrada. Oko i

131

ispred tih bednih straćara, igrala su se deca uglavnom obučena samo u sive, prljave majice. Dolores primeti da mnoge devojčice stare i preko 14 godina, nemaju ni donji veš. Bez stida su čučale ili sedele ispred svojih baraka, očiju uprtih u neobične prolaznike, koji kao da su pali s Marsa. A gosti u džipu su mirno i bez reci sedeli, jer ovde reci nisu bile ni potrebne. Beda je govorila sama za sebe.

A onda se odjednom nadoše na samom kraju grada, odnosno, njegovom najočajnijem predgrađu poznatom pod imenom "Jama", koje mu je, u stvari, najviše odgovaralo. Radilo se o nekadašnjim površinskim iskopinama nekakvog rudnika u čiju ogromnu rupu su sada kamionima dovozili đubre iz velikog grada. Rupa je veoma podsećala na krater nekog meteora u prečniku od najmanje dva kilometra. Vozili su se dugo nadole, dobro utabanim serpentinama koje su u ogromnoj spirali vodile do dna rupe.

- Kada se rupa napuni, - pričao im je Ramirez, - što će se desiti otprilike kroz pet do šest godina, rupu će zatrpati sa slojem od deset metara zemlje. Njegovi gosti su ga učtivo i bez reci slušali, mada im još uvek nije bilo najjasnije zašto ih vozi dole u taj grdni smrad i đubre. Uskoro će im i to biti jasnije. Džip se konačno zaustavi, a Ramirez napravi širok pokret rukom.

- Dozvolite da vam predstavim društveni talog Bogote! Preko naslaga raznog gradskog đubreta gacale su stotine

dece i mladih ljudi preturajući štapovima ili golim rukama po upravo prispelom đubretu. Ispred sebe su imali povezane nekakve torbe-kecelje u koje su povremeno nešto trpali. Na ovu bednu gomilu nesrećnika kričalo je nekoliko hiljada isto toliko gladnih ptica.

- Ovo je najveća robna kuća na svetu! - sarkastično nastavi Ramirez.-I sve što god nađete je za badava!

132

- A šta tu ima, za ime boga, da se nađe? - snebivala se Dolores na zadnjem sedištu.

Otac Ramirez se okrete prema njoj.

Nećete verovati - reče on tužno, - ali za ove bednike to je pravi rudnik zlata! Jedini koji im je dostupan u ovom životu i na ovom svetu.

- Šta traže? upita Robert ne skidajući oči sa ove grozne scene.

- Svašta, - sleže Ramirez ramenima. - Ostatke hrane, neotvorene konzerve kojima je prošao rok upotrebe koje bacaju restorani i hoteli, razne krpe koje još mogu da se nose, alumini-jumske kantice od koka-kole i sličnih pića, staklo i flaše, pa onda to sortiraju i prodaju drugim specijalizovanim otpadima metala, papira, stakla i tome slično.

Robert se zagleda u mledu devojku kratke crne kose koja je kopala po obližnjoj plastičnoj kesi za đubre. Vadila je napolje neku požutelu salatu, polutrulo voće, pa onda neku polupanu lampu u koju se kratko zagleda ne znajući šta s njom da radi.

Dok se saginjala njena otrcana haljina se vukla po đubretu.

Robert je piljio u nju kao opijen, onda poče da silazi sa svog prednjeg sedišta. On se lagano uputi prema tužnoj prilici, a Dolores odmah skoči za njim. Devojka ih je primetila tek pošto su je zaklonili svojim senkama. Ona se uspravi i zagleda u njih. Tako su se svih troje gledali nekoliko dugih trenutaka, onda je Robert upita:

- Kako se zoveš?

Dolores odmah prevede, a devojka odgovori mekim, ali pre-ozbiljnim glasom za njene mlade godine.

- Valdina - reče ona neizmenično ih gledajući s nepoverenjem.

- Ne boj se, Valdina - umiri je Dolores, - mi smo iz jedne verske organizacije. Ovaj gospodin bi želeo da ti postavi nekoliko pitanja.

133

- Koliko je stara? - pogleda Robert u Dolores koja prevede.

- Šesnaest godina.

- Šta radiš tu, Valdina? - želeo je Robert da zna. Devojka poče da objašnjava Dolores, a na oči joj uskoro podoše i suze.

- Kaže da živi sama sa mlađim bratom koji je teško bolestan i moraće da umre ukoliko ne počne da prima skupe injekcije za koje ona nema para. Zato dolazi ovde da sakupi što više stakla i kanti koje preprodaje otpadu.

- Pitajte je koliko može da zaradi za nedelju dana rada?

- Pet dolara - prevede Dolores pezose u američku valutu.

- A koliko koštaju te injekcije?

- Oko deset dolara komad - objasni Dolores.

- Pitajte je gde živi.

- Gde stanuješ, Valdina? - upita Dolores.

- Gore u naselju, nedaleko od jame.

- Pitajte je da li bi nas povelala tamo jer želimo da vidimo njenog malog brata.

Dolores prevede, a Valdina samo klimnu potvrdno glavom i pode sa njima. Otac Ramirez se samo mudro smeškao, ne mešajući se u ono što se dogadalo. On okrete džip i poče da se penje prema vrhu smrdljivog kratera.

Valdina ih dovede do nekakve bedne skupine plehutih i drvenih skloništa, koja čak nisu podsećala ni na kolibe. Njen "stan" se sastojao od jednog velikog drvenog sanduka za prevoz tehničkih mašina, kutija nije bila veća od dva sa tri metra, a "krov" se sastojao od velikog komada u sredini presavijenog lima, sa još vidljivom firmom bivšeg vlasnika. Valdina poče da odmotava neku žicu sa "vrata" sanduka.

- Uvek ga zatvorim žicom, - objašnjavala je Dolores, - da ne bi ulazili psi i druge lutilice.

Ona širom otvori vrata i gosti se zagledaše u mračnu unutrašnjost, naprežući \ id. Jedino svetlo je dolazilo iz otvora u

134

krovu, koji su služili i za ventilaciju. Sa obe strane sanduka nalazio se po jedan improvizovani ležaj prekriven prljavim čaršavom. Robert primeti dečaka, ne starijeg od dvanaest godina, koji je ležao na levoj strani poda, posmatrajući ih radozorno svojim velikim, tamnim očima. Dolores se nasmeši dečaku i objasni mu razlog njihovog iznenadnog prisustva.

Robert se povuče u sanduk i spusti na daščani pod u uglu. Bio je prosto poražen izgledom ove užasne stvarnosti. Između ležajeva se nalazio nekakav bedni noćni stočić, verovatno pokupljen sa otpada, a iznad njega mala polica sa improvizovanim kandilom i svećom, koja je očigledno služila i za noćnu rasvetu. Iznad police je visila Madona sa malim Isusom u naručju, i to je bila jedina dekoracija ovogbednog utočišta. I ta slika je verovatno bila pokupljena sa đubrišta, jer nije imala stakla, a falio joj je i donji deo starog, drvenog rama. Robert pokuša da zamisli Valdinu kako kleči pred tom svetinjom svake noći i moli se. Šta li joj je govorila? Verovatno joj se molila da ujutro nađe što veći broj praznih flaša i kanti od kole. Njegov pogled se konačno zaustavi na mladoj devojci koja je čučala u drugom uglu i tiho plakala. Robert odjednom oseti silan stid od ove nevine žrtve života. Setio se svog sopstvenog neznanja i duhovne zatucanosti, svoje relativno raskošne španske vile na Holivud Hillsu, njenih osam soba i salona, velikog bazena za kupanje sa uvek podgrejanom vodom, teniskog igrališta koje nije ničemu služilo, jer Robert čak nije ni znao da igra tenis. Nešto od neprijatnog poređenja, a više od ličnog stida, on se sav strese i vrati u realnost.

Ponovo se zagledao u nekoliko malih požutelih fotografija poredanih po polici. On podiže pogled na Dolores koja je stajala pognuta u malim vratima.

- Pitajte je da li bih mogao da pogledam one fotografije. Dolores prevede, a Valdina obrisa rukom suze i dopuza do police sa koje pokupi tri male slike. Ona se vrati pred Roberta

135

gde stade klečeći na podu. On uze slike iz njenih prljavih ruku i zagleda se u njih.

- Moji tata i mama, - objašnjavala je Valdina, - još dok smo živeli na našoj farmi.

Radilo se o uspomenu iz srećnije prošlosti. Robert se zagleda u njene vlažne oči.

- Šta se desilo?

- Posle rođenja mog brata majka se teško razbolela i otac je morao da proda farmu. Ali ni to joj nije pomoglo, umrla je posle godinu dana. Došli smo ovamo autobusom i sa jednim koferom. Otac se zaposlio u rudniku u kojem je poginuo u eksploziji sa još petoricom ljudi. Gazda naniše isplatio sto dolara na ime odštete. Sa tim novcem sam kupila ovaj sanduk i pravo na korišćenje otpada. Robert je fasciniran studirao njene tamne oči. On spusti pogled na drugu sliku. Tamo je stajala Valdina sa mladim bratom. Imala je bujnu, gotovo do zemlje dugu kosu. Robert pogleda u Dolores.

- Šta se desilo s njenom kosom?

Pri pomenu njene lepe kose, devojka opet zaplaka...

- Morala sam da je prodam - govorila je kroz suze. - Kad se Pepe naglo razboleo, doktor mi je objasnio da će umreti ukoliko odmah ne primi tri skupe injekcije.

Pošto više nismo imali para, ponudila sam jednom frizeru svoju kosu. Hvala bogu, odmah mi je platio, a Pepe je još živ.

- Koliko su joj platili za kosu? - raspitivao se Robert.

- Trideset dolara!

Robert je o nečemu intezivno razmišljao.

- Imam jednu ideju- pogleda on opet u Dolores. - Večeras ću je izneti Ariani na prijemu. Devojci recite da ćemo njenog brata iz ovih stopa prebaciti u bolnicu gde ćemo za njega platiti lečenje do potpunog ozdravljenja. Od nje tražimo malu uslugu, daje sutra ponovo posetimo sa jednom gospodom.

136

Dolores prevede, a Valdina zgrabi Roberta za obe ruke i poče da mu ih ljubi. Iznenaden ovakvim njenim gestom, on ih trže natrag, ali potom privuče devojku bliže sebi i čvrsto je zagrlji. Primetivši čudan sjaj u njegovim smeđim očima, Dolores

gotovo zastade srce.

Odmah prevezoše dečaka do bolnice u predgrađu, gde Dolores odmah isplati dve stotine dolara na ime njegovog lečenja. Ona ostavi i Valdini sto dolara, sa napomenom da će je sutra ponovo posetiti. Devojku ostaviše u bolničkoj sobi pored brata, pa se vratiše natrag u grad. Tamo su još imali dovoljno vremena da kupe sebi neke nužne stvari. Robertu jedno svečano odelo, a Dolores nekoliko haljina, od kojih jednu svečanu za predstojeći prijem u ambasadi.

Pred zgradom ambasade se oprostije sa Ramirezom i požuriše u svoje sobe u potkrovlju. Da ne bi smetala Ariani i njenoj privatnoj pratnji, Dolores zamoli Roberta da se okupa i dotera kod njega. Ovaj nije imao ništa protiv. U stvari, skoro je nije ni čuo. Već je bio sav opsednut novom idejom, a nužnost njene realizacije nagrizala gaje do kostiju. Žurilo mu se, ali nije znao u kom pravcu.

Iz ovog letargičnog stanja privremene otupelosti povratila ga je Dolores, kada se obučena i doterana pojavila u vratima kupatila. Robert je najpre samo zabezeknut piljio u lepoticu, a onda polako ustade iz fotelje.

- Ja... - zbuni se Dolores, - nisam nikad ranije imala ovako skupu haljinu. Šta mislite, da nije možda malo preluksuzna za moje godine?

- Oh, Dolores, molim vas, nemojte se pravdati. Vaša prirodna lepota je dar od Boga. Ne osećajte se zbog toga neprijatno. Haljina vam divno stoji. Ariana je bila u pravu kada vas je poredila sa njenim manekenkama.

- Ne znam, - proveravala je Dolores haljinu, - nisam sigurna. Ne bih želela da ovakvom toaletom zasenim Arianu u čiju čast se prijem održava.

137

- Dolores, - pride joj Robert, - ne budite nepravedni prema sebi. Pored vas bi prebledela i Venera lično! Mislim, od jeda!

Dolores mu uputi prekoran pogled. Robert, koji je već bio obučen, samo je galantno dohvati ispod ruke i povede ka vratima.

Gala prijem je bio zakazan za deset časova uveče. Ambasada je za ovu priliku pozvala dve stotine odabranih gostiju, uglavnom iz poslovnog sveta.

U dvoranu su puštena samo tri američka novinara, kojima je bilo zabranjeno da snimaju. Tačno u deset, na velikim ulaznim vratima se pojavila gošća. Dolores je bez razloga brinula, jer je i Ariana delovala više nego očaravajuće. Na sebi je imala kratku haljinu od skupe srebrne tkanine, iste takve cipele, a na vrhu izvanredno uređene perike malu dijamantsku dijademu. Uveo ju je lično ambasador, dok su za njima koračala ona dva pilota i stjuardesa. Prisutni su ih pozdravili gromoglasnim uzvicima oduševljenja. U stvari, pozdravljali su uspeh svoje i američke vlade u uništenju kartela Luisa Bandere.

Prolazeći pored Roberta i Dolores, Ariana zastade.

- Želela bih da vas dvoje budete večeras pored mene. Robert joj se ljubazno nakloni. Tako su je pratili do začelja

velikog glavnog stola. Uslediše zdravice, novi pozdravi, kratki govori koji su hvalili saradnju organa sigurnosti obe zemlje, pa konačno poslužiše gala večeru. Robert je sve vreme mudro ćutao, ali kad se začu muzika i gosti počеше da se

zabavljaju između sebe, on više ne izdrža. Bez mnogo uvijanja je izneo Ariani svoj smeo plan. A ona ga pažljivo i bez prekidanja slušala. Samo deset minuta je bilo potrebno Robertu da prenese svoje oduševljenje na Arianu...

- Razumem - reče ona na kraju. - Film bi uporedo prikazivao dva života. Prvi u depresivnoj crno-beljoj tehnici o sudbini te sirotice Valdine, a drugi bi u raskošnom koloru opisivao luksuz i rasipništvo prebogate vlasnice fabrika iz Amerike. Ona je

138

ohola, opijena svojim bogatstvom, gruba prema svojim potčmjenim službenicima, jednom rečju, besna od svega i svačega, dok ona druga skuplja po smrdljivim otpadima stare flaše kako bi izlečila bolesnog brata. Fantastično!

Robert je ćutke gledao, ne znajući kako ovo da razume.

- Pretpostavljam da će vam za ovo snimanje trebati i moj avion? - upita Ariana.

- U tom slučaju ću ga prodati kasnije.

- Vi niste osoba kojoj treba mnogo objašnjavati - gledao ju je on pravo u oči. - Vi dobro znate da se u drugom delu filma radi o vama i vašem bogatstvu. Nemojte se ljutiti što sam vas odmah uporedio sa bedom te nesrećne devojke i došao na ovu ideju o filmu. Ja vio dobro znam da vi više niste ona osoba koja je ovamo doletela s nama. Zato vas ne molim samo za vašu dozvolu i razumevanje, već će mi biti potrebna i vaša novčana pomoć!

- Koliko? - upita Ariana kratko.

- Želeo bih da se to snimi za veliko platno. Da taj film vidi ceo svet. Beda je ovde evidentna i biće besplatna, ali luksuzni deo filma će biti prilično skup.

- Koliko? - opet će Ariana.

- Takođe bi želeo da glavnu ulogu, odnosno vas, igra poznata holivudska zvezda. Osoba koju imam na umu verovatno će pristati za male pare.

- Koliko? - upita Ariana strpljivo po treći put.

Pre nego što će joj odgovoriti, Robert proguta pljuvačku.

- Oko milion dolara - reče on jedva čujno.

- U redu. Kad želite da počnete?

- Sutra ujutru! Ali ne pre nego što vam nešto pokažem. Jer samo tada ćete razumeti moj entuzijazam.

Ariana uze nekoliko svežih zrna grožđa sa velike činije pred sobom.

- Slažem se. Ujutru tačno u devet moram da prisustvujem otvaranju te proklete fabrike, zbog koje umalo nisam izgubila

139

glavu. Ta ceremonija će, kažu, potrajati do podne. Sa vama bih mogla da provedem jedno dva sata posle ručka, jer želim što pre da se vratim u sigurnost moje vile na Beverli Hilsu.

-1 vaša vila će mi trebati za film - odmah je obavesti Robert

- Što se novca tiče, - žvakala je Ariana grožđe, - imam jednu malu molbu. Pošto ću ja lično finansirati ceo film, želela bih da budem u njemu neka vrsta izvršnog producenta, naravno, s mojim imenom na početnoj špici.

- Biće mi čast - obožavao ju je Robert pogledom. - A ja ću se sa svoje strane iskreno potruditi da ovaj moj film zasluži neku svetsku nagradu, tako da možete da se ponosite kada se budete penjali na binu daje kao producent primite!

Ona mu samo kratak kiseo smešak. Kako ju je čitao. Tačno to je i imala na umu kada je prihvatila ponudu. Malo reklame i svetske pažnje ne bi škodilo ni njoj, a ni njenim kozmetičkim preparatima.

Dolores koja ih je sve vreme pažljivo posmatrala, uz sav trud nije mogla da čuje nijedne reci. Muzika i žagor gostiju joj to nisu dopuštali. Tek pošto su se popeli na sprat do njegove sobe, ona ga upita:

- Staje Ariana rekla na vaš predlog o novom filmu?

- Na sve je pristala. Čak se ponudila da bude i izvršni producent. Sutra posle otvaranja fabrike ćemo je odvesti da vidi gde živi Valdina. Želim da Ariana

oseti "srž" poruke mog budućeg filma. Hoću da je beda postidi, kao što ju je bogatstvo do sada fasciniralo.

Dolores se po prvi put nakon dugog vremena iskreno nasmeši.

- Znači, posao je pred nama!

- Zaista ste divni s osmehom na tim senzualnim usnama - ne izdrža Robert da joj ne da kompliment.

Dolores pogleda levo, pa desno ka praznom hodniku. Pitam se gde ću večeras da spavam - brinula se.

140

- Verovatno na mom krevetu, a ja na sofi u predsoblju! Tačno tog momenta, ali nekih tri stotine kilometara južno od grada, vozio se po mraku Daniel Bronson. Jedan od važnih kam-

O - 1

pova kartela Luisa Bandere, Rio Oro, nalazio se pred njim. Dobro znajući da ga CIA drži stalno na oku, agent se poslužio trikom. Bojeći se da su i njegov automobil, kao i svi automobili ambasade verovatno pod "elektronskim okom", on je pozajmio jedan stari mercedes od šefa kafea s kojim je bio dobar drug. Danijel je takode bio i jedini neoženjen od preostale trojice agenata, pa se na njega najviše i sumnjalo. Noćas mu se pružila poslednja šansa da se spase i izvuče iz kandži svoje špijunske organizacije.

Kada je osetio da se približio cilju, Bronson svirnu kratko tri puta, što je bio njegov privatni znak raspoznavanja u mraku. Na put pred njega iskočiše dvojica Raulovih momaka s uperenim puškama. Tek pošto su mu prišli i prepoznali ga, oni mu samo klimnuše glavom i propustiše ga u zamračeni kamp. U stvari, kamp je bio više nego dobro osvetljen punim mesecom koji se upravo digao iznad horizonta.

- Želim da vidim Raula - reče on telohranitelju pred vratima barake.

Momak ude i uskoro se vrati širom otvarajući vrata. Bronson ude u malu baraku i zagleda se u jednu priliku na krevetu pred sobom. Raul je stenjao sav u zavojima. Desna ruka mu je, takode, bila sva obavljena, kao i leva noga. Preko glave je imao beli povez niz koji je curio tanak mlaz krvi. Bronson sede na malu drvenu stolicu u uglu. Tako ga je ćutke posmatrao.

- Jesi li sam? - upita Raul.

- Ne brini. Pozajmio sam auto od Garsije.

- Rekao si da nećeš doći - podseti ga Raul. - Zašto si promenio mišljenje? Ne veruješ mi?

- Nešto ti ne verujem, a nešto mi gori pod petama!

141

- U stvari, trebalo bi da te ubijem. Tvojom, i isključivo tvojom krivicom i nepažnjom naš ceo kartel je sinoć zbrisan sa mape! Preživelo nas je svega deset! Zar ti se ne čini da bi i ti trebao da umreš?

- Već sam ti objasnio - ponovi Bronson. - Ovog puta CIA je odlučila da bude kreativna i originalna. Ubacili su među vas ljude spolja, na koje niko nije mogao čak ni da posumnja. U stvari, ja lično ne verujem da su taj snimatelj i njegova saradnica znali šta su uradili. Ta kamera im je verovatno bila tajno poturena.

- Oh, ne! - odbi Raul ovu mogućnost. - Ne samo da su znali, nego su sve vrlo vesto unapred isplanirali. Ta mala kurva nas je tako iznenadila i opila svojom erotičnom igrom, da nismo znali za sebe. I dok je ona izvodila za momke neviden striptiz, njen drugar je sve snimao i, kako ti tvrdiš, slao signale preko satelita! Oh, ne! - ponovi Raul sve ljući. - Sve je bilo savršeno organizovano. Jedino TI, - podvuče on, - nisi znao o čemu se radi!

Bronson gaje samo ćutke posmatrao. Počeo je odjednom da se brine za svoj bedni život. On pogleda u vrata kroz čiji je mali prozor piljio unutra Raulov telohranitelj, spreman da skoči na banditov mig. Situacija nikako nije bila dobra.

- I posle svega, - nastavi Raul da mu prigovara, - usuđuješ se da dođeš ovamo i tražiš svoj deo novca! Je l tako? Došao si po svoje milione, zar ne?

- Pa, zaslužio sam ih, zar nisam?

- Ne ovog puta - odbi Raul njegov zahtev. - Biće podcijeni porodicama naših pobijenih drugova, zajedno sa još pet miliona koji pripadaju kartelu. Sem toga, - jezivo se iscreri Raul, - tebi od večeras novac neće ni trebati!

I ne čekajući da Raul namigne svom čoveku na vratima, Bronson jednim munjevitim pokretom izvuče ispod kaputa svoj pištolj sa prigušivačem i opali u pravcu malog prozora u vratima. Pogoden sa oba metka u lice, bandit se sruši u prašinu, širom otvorenih očiju na zapanjenom licu koje pomodri.

142

Raul se i dalje cerio u Bronsona koji sad uperi pištolj u njega.

- Gud baj, prijatelju! - reče Bronson i sruši se sa stolice pogoden pravo u srce. Njemu nikad neće biti jasno šta ga je pogodilo.

Raul poče polako da odmotava zavoj sa svoje desne ruke u kojoj se ukaza revolver.

- Gud baj! - pozdravi i on Bronsona, pa ustade sa kreveta. U baraku grunuše ljudi i jedna devojkica...

- Isuse! Šta se desilo?

- Ništa strašno - objasni im Raul. - Našem prijatelju je dosadio život.

- Dijego je mrtav! - plakala je ona devojkica.

- Znam. Stavite i njegovu ženu na listu kompenzacije - reče bandit glasom poslovnog čoveka. - Da li je avion popravljen? - interesovao se.

- Sve je spremno.

- Onda, hajdemo! - šepao je Raul prema izlazu iz barake. Jedan iz pratnje reče nešto tiho u svoj toki-voki, a iza šume se začu zvuk avionskih motora. Ona devojkica pride Raulu i pomože mu da lakše korača.

- Angela, - potraži on njene svetle oči na mesečini. - Sad sve ostaje u tvojim rukama. Pobrini se da svi prime određenu pomoć, a onda pravo na aerodrom. I dalje plaćući, devojkica samo potvrdno klimnu glavom.

- Šta da radimo s Amerikancem?

- Ništa. Ostavite ga tamo u baraci pacovima. Bio je dubre za života, pa neka to ostane i posle smrti!

Pored aviona se svi pozdraviše i izljubiše. A onda, kada je Raul već podigao ranjenu nogu na prvu papuču u nameri da uđe, sa svih strana zabljestase desetine snažnih reflektora. Iz džungle počese da im prilaze naoružani vojnici. Raul primeti da ih predvode dvojica njemu nepoznatih civila.

143

- CIA, - prošaputa on mrzovoljan.

- Šta da radimo? - tresla se Angela.

- Ništa... Apsolutno ništa.

Bler i Kuper se zastaviše na tri metra od Raula. Tako su se svi ćutke posmatrali. U gotovo mrtvoj tišini, čula se samo vesela pesma cvrčaka.

- Ol rajt! - podiže Raul ruke. - Pobili ste ovog puta. Šta sad hoćete?

- Ništa - odgovori Bler hladno. - Samo smo hteli da vidimo iz blizine ljude koji su onako grozno poklali naše drugove!

Ovo nije bio nimalo dobar znak. Agenti se okretoše i udaljiše, a sa svih strana se osu puščana paljba po poslednjim članovima Luisovog kartela. Kada se sve ponovo utišalo, Kuper se vrati da vidi pobijene. On jednog momenta čučnu pored mrtvog Raula, koji gaje gledao širom otvorenih očiju.

- Zaboravio sam da ti objasnim kako smo vas pronašli - mirno je govorio mrtvom banditu. - Vaš prijatelj Bronson je pozajmio "pogrešan" automobil. Nije imao pojma da je policija već tri meseca pratila kafedžiju Garsija zbog rasturanja lažnih dolara. Kakav kiks! - kiselo se cerio Kuper u mrtvo lice.

144

GLAVA OSMA

Sledeće nedelje Robert je poslao faksom svoj koncept ocu Adrianu koji se složio bez primedni. Dogovoreno je da Robert posveti sledeći mesec dana isključivo pisanju novog scenarija, ali da to učini u Gvatemali. Zašto baš tamo? Zato što se u džunglama te zemlje nalazio čuveni katolički arheolog, u krugovima Krstaša poznat pod imenom Padre Domenik. Glavni štab Novih krstaša je smatrao da Robert i Dolores treba najpre da posete ovog gospodina, koji će ih uputiti u neke njima nepoznate stvari i važne tajne. On je već obavestjen o njihovom dolasku. Robert je pravilno razumeo ovaj zahtev i bez pogovora se s tim složio. U važnom poslu koji ga je očekivao, znanje je bilo glavni alat.

Put u Gvatemalu je ličio na sve, sem na izlet. Pošto su se nekako spustili na aerodrom po velikoj tropskoj kiši, morali su tu da prespavaju na klupama. A onda su nastavili put jednim prastarim autobusom još dva dana. Konačno su se ukrkali na nekakvu primitivnu lađu prepunu lokalnih Indijanaca. Padre Dominik ih je lično dočekaao na malom pristaništu zvanom Tera Karioke. Pošto su se ispozdravljali i izmenjali uobičajene kon-vencionalnosti, Robert se zabrinut zagleda u grupu od šest čudno uniformisanih indijanskih gerilaca.

- Ne brinite - primeti Domenik njegov brižni pogled. - To su prijatelji. Borci lokalnog pokreta otpora protiv gvatemalske vlade.

145

Znači, ponovo su se našli u jednom od ona sto četiri rata, koji su se tog meseca vodili u svetu po statistikama Ujedinjenih nacija.

- Oni su prijatelji - nastavi Domenik da objašnjava. - Dobrovoljno su ovde da bi nas otpratili do mog stana, a vašeg novog boravišta. Predeo je prepun naoružanih očajnika zvanih desperadosi, koji ne prežu ni od čega, a uživaju u ubijanju stranaca, naročito Amerikanaca!,

- Interesantno, zar ne, - kiselo se smeškao Robert, - čini se kao da ceo svet mrzi Amerikance.

- To je zato, gospodine Brant, što se petljate u svačiji biznis - objasni mu Miguel, voda grupe. - Vladine trupe nas svakodnevno istrebljuju s oružjem dobivenim od vas, američki kapitalisti pljačkaju naše rudnike dragog kamenja, otkupljuju naše farme i hacijende, potplaćuju vladine službenike i praktično rade u našoj zemlji šta god hoće!

- Žao mi je što to čujem okrete se Robert momku. - Ali, moram da vas podsetim da ja imam isto toliko uticaja u Vašing-tonu, kao i vi u poslovima vaše korumpirane vlade!

Miguel se na ovo prijateljski nasmeši.

- Znam. Padre Domenik mi je već sve ispričao o vama. Dobrodošli - pruži on ruku najpre Robertu, pa Dolores. - Božji ljudi poput vas, uvek su dobrodošli.

Mala motorizovana kolona krenu prema džungli. U prvom džipu je bio Miguel sa dvojicom gerilaca, za njima je vozio Padre Domenik svoj novi ford bronko, a na kraju je išlo jedno rusko vojno vozilo sa trojicom boraca. Ukoliko ih je neki des-perados i primetio kroz gustiš džungle, verovatno mu nije ni padalo na pamet da ih napadne.

Vožnja potraja puna tri sata. Gosti su uglavnom pričali Domeniku o svojim planovima, a on njima o svojim arheološkim nalazima. Padre Domenik je bio prosedi pedesetogodišnjak italijanskog porekla. Sa pozivom sveštenika raskrstio

146

je još u ranoj mladosti, iz samo njemu poznatih razloga. U želji da dođe do istine, odbacio je stare knjige i bacio se na iskopine. U Gvatemali se nalazio već pet godina, radeći na specijalnom projektu sa kojim će ih ovih dana upoznati. U toku razgovora, Robert i Dolores su često izmenjivali značajne poglede. Bilo je više nego jasno da se radilo o nekim velikim tajnama. Iz razgovora se moglo zaključiti da Domenik nije o svojim nalazima obavestio Čak ni svoje finansijere Krstaše.

Oko sedam popodne, džipovi se konačno zaustaviše na malom proplanku romantično osvetljenom niskim zracima zalazećeg sunca. Pred njima se dizala u nebo jedna prastara piramida sva zarasla u travu.

- Fantastično - prošaputa Robert za sebe.

- Stojite pred najstarijom piramidom na svetu - obavesti ih Domenik. - Ovo je, najverovamije, i prva velika građevina sazidana ljudskom rakom. Stara je oko sedam hiljada godina!

Oko njih počеше da se okupljaju umorni gerilci.

- A ovo su, - klirrmu Domenik u pravcu domorodaca, -direktni potomci Maja.

On povede premorene goste do velikog stepeništa gde im predloži da se popnu do njegovog boravišta u vrhu piramide.

- Molim vas, prebrojte stepenike - reče im on pred polazak. Na samom vrhu, Robert i Dolores se zagledaše jedno u drugo...

- Da, da, - pomagao im je Domenik. - Stepenika ima tačno 365, koliko i dana u godini. Interesantno, zar ne?

On ih uvede među stare memljive zidine. Bile su to odaje bivših sveštenika koji su vladali ovim izgubljenim carstvom teokratskog uređenja. Soba je bilo na izbor, mada ni jedna nije imala vrata.

- Ne brinite - umirivao ih je Domenik. - Promaja će vam u ovim tropskim uslovima dobro doći. Za gospođicu sam nabavio jedan indijanski ćilim.

147

On ga razgrnu rukom i pred Dolores se ukaza jedna mala bivša ćelija sa drvenim krevetom u uglu.

- Gospodin će stanovati odmah tu do vas, - povede ih Domenik do sledeće sobe. U prostoriji se nalazila mlada devojka indijanskog porekla. Ona se okrete i nasmeši gostima.

- Ovo je Bonita - predstavi je Domenik. - Sestra jednog od mojih telohranitelja. Mladići koji su nas dopratili žive u obližnjem selu. Svake noći se menja straža. Desperadosi sumnjaju da sam otkrio ovde neko silno blago, znate.

- A zar niste? - više ne izdrža Dolores.

Domenik prestade da se smeši. On joj se obrati veoma ozbiljan.

- Ono što sam ovde otkrio, uplašilo bi desperadose na smrt!

- A ko vam tvrdi da ćemo mi preživeti? upita Robert.

- Ljudi koji rade za Boga, ne plaše se ničega na ovom svetu! On im se kratko nakloni i sa Bonitom ih napusti. U sobi ostadoše stojeći Robert i Dolores, umorno se gledajući.

Prva dva dana i noći, gosti su uglavnom prespavali. Naporan put od tri dana, gotovo ih je smrvio. Tek trećeg dana ujutro, gosti se osetiše ponovo svezi i spremni za nove avanture. Sedeli su na vrhu stepeništa i čekali da se Domenik odnekud pojavi. Ovaj im se konačno pridruži oko podneva. Seo je između njih i najpre ih dobro prostudirao.

- Otac Adrian, - otpoče on, - inače moj gazda i finansijer ovog projekta, rekao mi je da ste vas dvoje izuzetne osobe i da radite na projektima globalne važnosti. Napomenuo je vaš budući film i zamolio me da vas malo podučim u nekim stvarima religiozne prirode. Ljudi koji rade za Boga moraju imati izvesno predznanje i biti duhovno na potrebnom nivou. U odgovornom poslu koji vi radite, greške nisu dozvoljene!

On tu prekide svoje izlaganje i pogleda po beskrajnoj džungli dole ispod njih. Pri samom podnožju piramide, Bonita je sušila veš.

148

- Maje su došli i naselili srednju Ameriku pre nekih petnaest hiljada godina.

Neki tvrde da su oni potomci drevnih Feničana, a drugi veruju da su Maje, u stvari, preživeli brodolomci potonule Atlantide. Ali ma ko da su bili, ovamo su došli naoružani ogromnim znanjem i veštinama.

On pokaza rakom na kamene stepenike.

- Kao što ste već primetili, oni su pre sedam hiljada godina znali da godina ima 365 dana, a njihov "večiti" kalendar ni do danas nije prevaziđan!

- Takođe su prvi imali jezik i pismo - nastavi Dolores. - Na žalost, prilikom španskog osvajanja kontinenta i masovnog nasilnog pokrštavanja, došlo je do potpunog uništenja njihovog pisma i jezika.

- Ne sasvim! - podseti je Domenik.

- U pravu ste - složi se Dolores. - 1562. godine katolički sveštenik Dijego Di Landa, preveo je ostatke jezika Maja na španski, u želji da ih bolje upozna i pripremi za nova masovna pokrštavanja. Onda je, razočaran njihovim tajnim obožavanjem starih običaja, naredio da se spale i unište gotovo svi pisani dokumenti Maja!

- Da... - tužno je klimnuo glavom Domenik. - Crkva je uništila više znanja nego Mongoli i Tataři zajedno! Ali otkud vi znate toliko o Majama?

- Studirala sam primenjenu umetnost. Naročito naroda indijanskog i španskog porekla. Tako sam saznala i da su ostale svega četiri knjige na jeziku Maja.

- Tačno. Iz tih knjiga se vidi da su Maje vladale odlično matematikom i da su usavršile sopstveni sistem računanja. Takođe su vladali i zapanjujućim poznavanjem astronomije. Otprilike pre hiljadu godina, izradili su svoj čuveni "večiti" kalendar, koji danas zaostaje svega 33 sekunde! Ovu piramidu je proučavalo mnogo poznatih arheologa u toku pedesetih godina. U samom vrhu, u jednoj tajnoj sobi, pronašli su čudne točkove

149
sa zupcima. Trebalo im je skoro mesec dana da bi konačno zaključili da se nalaze pred najsavršenijim kalendarom sveta. Original se nalazi u muzeju, ali ja sam uspeo da ga rekon-struišem i prevedem prvo na španski, a nedavno, ponovo, na originalni jezik Maja. Pođite sa mnom.

Domenik ustade i povede ih natrag u piramidu. On ih odvede spiralnim stepeništem u sam vrh, gde se nalazila soba bez prozora. Nasred sobe nalazio se veliki kameni sto, neka vrsta oltara, a na njemu drvena kopija nekakvog čudnog mehaničkog uređaja. Gosti su ga obilazili i dodirivali gotovo sa religioznim poštovanjem.

- Na šta vas ovo podseća? - pitao ih je Domenik.

- Pa... na neku vrstu naopakog zupčanika, zar ne? - nagađao je Robert.

- Tačno to. Umesto spolja, ovaj drveni obroč ima zupce iznutra. Unutar njega, nalazi se ovaj manji zupčanik koji predstavlja stoleća, a unutar njega, ovaj najmanji koji predstavlja 365 dana u godini. Gledajte... - zavrte on ceo mehanizam. - Kad se pokrene mali zupčanik, on pokazuje ne samo datum toga dana, već i njegovu "sudbinu"!

- Molim? - iskrivi Dolores glavu.

- Pazite... 365 zubaca su dani i to je ujedno i deo kalendara. Međutim, ovaj veći zupčanik je astrološki i na njemu se čitaju "sudbine" svakog dana te godine. Ako pažljivo čitate hijeroglif, primetićete da su na njima zapisane sudbine svih dana. Poplave, zemljotresi, vulkanske erupcije, tornada i velike nebeske katastrofe poput padova meteora i pojačanih delovanja sunčevih zraka. Jednom rečju, svaka kataklizma u prošlosti i budućnosti naše planete!

I Robert i Dolores ga pogledaše sa izrazitim strahom u očima.

- Oh, da! - pogađao je Dominik njihov strah. - Tu jasno piše i datum i sudbina "poslednjeg" dana naše civilizacije! Želite li da vam ga kažem?

150

- Molim vas - prošaputa Dolores slabim glasom. - Želim da znam koliko mi još preostaje.

Dok je Domenik vrteo zupčanik, Robert proguta pljuvačku. On nije bio baš siguran da želi da sazna taj datum. Točak se zaustavi na samom kraju hijeroglifa. Više ničeg dalje nije bilo. Domenik ih značajno pogleda.

- U nedelju, 23. decembra 2012. godine, u četiri sata popodne, zaustaviće se i točak ovog kalendara i ciklus života na ovoj planeti!

- To je to? - pogleda ga Robert. - Kraj svega? Kraj sveta?

- Ne. Svet kao takav neće još nestati. Ovde se govori o našoj civilizaciji. "Nešto" svemirskih razmera, nešto iz svemira dolazi na nas i uzrokuje kataklizmička potapanja velikog dela kontinenta. Nešto slično poplavi opisanoj u bibliji. Ali nisu to videli samo drevni Maje. Slične poplave su videli i mnogi drugi proroci i današnji živi proroci. Iz beskrajnog mora viriće samo vrhovi nebodera i televizijskih tornjeva! Naravno, ostaće i planinski predeli sveta, a na njima, verovatno, i nešto preživelog stanovništva. Po kalendaru Maja!

- naznači on.

- A po vašem ličnom mišljenju? - upita Dolores.

- Po mom mišljenju sve to je moguće. Geološki nalazi nam svedoče i to je naučno dokazano, da se Zemlja već nekoliko puta naginjala na jednu stranu, menjajući time osu obrtanja. Danas znamo da se poveći deo Evrope nalazio u ledenom dobu što je bila posledica menjanja Zemljine ose. Samo dvanaest stepeni bilo bi dovoljno da počne ponovo masivno otapanje polarnih kapa.

- Da li ozonske rupe na polovima imaju s tim neke veze? - upita Robert.

- Uzeli ste mi reč iz usta. Zašto bi se te rupe pojavile baš iznad teritorija lišenih bilo kakvog industrijskog zagađivanja? Ja nisam siguran, ali postoji mogućnost da neke globalne elektro-magnetne sile već deluju na polove i pripremaju ih na promenu položaja.

151

- Šta kažete na mogućnost pada nekog džinovskog meteora? - opet će Robert.

- Moguće, ali on ne mora i da pljusne posred Pacifika, na primer. Bilo bi dovoljno da prođe blizu Zemlje pa da poremeti magnetni pojas i polove.

- Kakva je sudbina današnjeg dana? - poželi Dolores da zna. Domenik vrati obruč ta nekoliko zubaca...

- Ništa naročito, ali sudbina godine nije najbolja. Ratovi, novi ratovi i još veći novi ratovi... Zatim, zemljotresi, vulkanske erupcije, pa još jači i smrtonosniji zemljotresi.

- Sve to piše u bibliji, zar ne? - pogleda ga Robert.

- Da, ali sa manje preciznosti. Najbliži ovom kalendaru je Nostradamus. Svi ostali proroci pominju te iste kataklizme, ali ih vezuju za događaje koji će prethoditi kraju sveta. Isus ih takođe pominje kao svedoke njegovog povratka na zemlju.

- Šta piše o Isusovom dolasku u tom kalendaru? - upita Dolores.

- Ni reci! Ali je zato precizno obeležen datum dolaska na svet đavolovog čoveka, nama poznatijeg pod imenom antihrist!

- Ne razumem - bunila se devojka. - Kako su mogli da propuste najvažniji događaj u celoj istiriji ove planete?!

- Zato što im je u planiranju ovog kalendaru pomagao lično đavo, a njemu ne odgovara da se veruje u Isusa i njegov skori povratak!

- Vi se šalite, zar ne? - proveravao je Robert s grimasom na licu.

- Na žalost, ne! Pođite sa mnom - pozva ih on. - Da vam pokažem nešto što do sada sem mene još niko nije video!

Domenik ih povede nazad na glavnu platformu gde najpre pomeri jedan manji kamen, a onda povuče ruku i nešto aktivira. U zidu se pojavi poveći prolaz, dovoljno širok da propusti čoveka normalnog rasta.

152

- Ovo sam ja otkrio. Bilo je suviše vesto kamuflirano. I mada su ovuda prošle desetine ekspedicija i arheoloških timova, svi su propustili glavnu tajnu i atrakciju ove važne piramide. Molim, sledite me.

On uđe prvi, a gosti za njim. Domenik se okrete i ponovo pažljivo zatvori kameni prolaz. Nadoše se u potpunom mraku. Domenik napipa baklju i palidrvce sa kojim je zapali. On počne prvi da silazi niz uzano stepenište, a Dolores i Robert iza njega. Robert prebroja četiri stotine dvadeset stepenika.

- Koliko? - zaprepasti se Dolores.

- Da, da, nalazimo se na oko stotinu metara ispod zemlje. Par metara dublje nego stoje piramida visoka - potvrdi Domenik Robertovu računicu.

Dok je Domenik nešto petljao oko teških vrata okovanih bronzanim ukrasima, Robert mu je osvetljavao sa bakljom u levoj ruci.

- Trebalo mi je mesec dana - žalio im se Domenik - dok sam resio specijalan matematički kod ove prve Verthajm brave na svetu!

- Ali... ovo je bronza - vukao je Robert rukom po starom metalu.

- Da, vrata su kasnije dodata kako bi se tajna što bolje sačuvala - okrete se Domenik malo prema njemu.

Vrata se konačno orvoriše i iz mračne odaje ih zapahnu neki čudni smrad. Bila je to mešavina memle i nečeg strašnog, neopisivog. Dolores se malo zakašlja, pa brzo stavi maramicu preko usta.

- Da, vrlo neprijatan zadah, zar ne? - saosećao je Domenik s devojkom. On ponovo preuze baklju od Roberta koji je zapanjen posmatrao ilustracije po zidovima uglačanog kamena. Ni on ni Dolores nisu nikad ranije videli ništa slično. Bila je to neverovatna mešavina slika i hijeroglifa, koji su očigledno svedočili o nečem vrlo važnom.

153

- Nalazimo se, verovatno, u prvom i najstarijem hramu podignutom u čast đavola - objasni im Domenik. - Dvorana je šest sa deset metara u obimu, a visoka je gotovo četiri metra. Pravo arhitektonsko čudo onog vremena, iskopano na dubini od dve stotine metara ispod površine zemlje!

Domenik pride Robertu koji je poluotvorenih usta razgledao i dodirivao neke čudne metalne alatke i uređaje povešane po zidovima ili poredane po udubljenjima sličnim našim stalamažama.

- Sprave za mučenje - objasni mu Domenik.

- Ne razumem - zurio je Robert u njega.

- Prethodnica čuvene Inkvizicije! - dodade Domenik s ironijom u glasu. - Ali, ovi sveštenici nisu "isterivali" đavola iz svojih nesrećnih vernika, već su mu "direktno slali" njihova izmučena tela!

- Mislite, - pride im Dolores, - žrtvovali su ih? Domenik se pomeri i osloni na veliki kameni podijum u sredini dvorane.

- Ovo je hram đavolov, a ovo njegov oltar - objasni im. - Suprotno oltaru pred kojim se slavi Bog, na ovom oltaru se slavio đavo. Maje nisu verovale u Boga kakvog mi danas znamo, nego samo u gospodara vatrenog sveta zvanog Sibalba, od čijih su ljutih plamenova strepeli. Bila im je poznata čela hijerarhija podzemlja. Znali su da đavo vlada okružen svojim demonima, kao što je Bog okružen anđelima. Na žalost, o Bogu nisu znali ništa, poznavali su samo snagu i čud đavolovu. U njihovim očima on je bio besna zver u ljudskom obliku. Kao takav im je i uterivao strah u kosti koje su im se tresle od pomisli na njegov bes. Pošto su sve prirodne nepogode pripisivali direktno njegovoj čudi, nije ni čudo što su stalno želeli da ga podmite, umilostive i ublaže njegov bes. A to se moglo činiti samo stalnim žrtvovanjem. Pogledajte sad ovaj iscrtani strip na zidu -povede ih on u stranu, bakljom osvetljavajući hijeroglife.

154

Priča počinje s odvođenjem mlade devojke sa farme njenih roditelja. Nju na silu vuku vojnici hrama. Dovode je ovamo u ovu dvoranu - vukao je Domenik prst slobodne ruke ispod nizova crteža. - Razapinju je po ovom oltaru. Tu je prvi siluje glavni sveštenik, zatim redom svi njegovi saradnici, a onda, već polumrtvu, vojnici koji su je priveli. Sad stupa na scenu krvnik koji joj prvo živoj vadi zube, lomi kosti, i tako dalje - odluči Domenik da ih više ne šokira.

- Na kraju je, tako poluživu, bacaju u ovu rupu, koja vodi direktno u pakao, odnosno, vatreni svet podzemlja, kako su ga Maje znali.

I Robert i Dolores već prilično blede stadoše uza zid. Kao da su podsvesno želeli da se zaštite od onog što je tek dolazilo.

- Sada ću vam pokazati nešto što niste nikad ranije mogli ni da zamislite - upozori ih Domenik. - Morate odavde da izađete s apsolutnim, nepokolebljivim uverenjem da đavo zaista postoji!

Domenik najpre izvadi iz džepa malo Hristovo raspeće, a Dolores se približi još jače uz Roberta, zabadajući prste u njegovu mišicu na desnoj ruci.

- Ne bojte se - šapnu joj on na uho. - Ja sam ovo već iskusio. Nemate pojma kako je đavo, u stvari, jadan i nemoćan pred

Božjom silom!

Domenik nešto pritisnu, a kameni oltar poče da se pomera u stranu otkrivajući ispod ogromnu, duboku jamu.

- Budite spremni - upozori on svoje nervozne goste. -Demoni koji su ovde uvek na straži, već su sišli dole da obaveste gazdu o našem prisustvu! Ali, ne brinite. On neće lično doći, jer je "vezan" za svoje podzemno carstvo. Vezuje ga njegov ugovor sa Bogom.

Iz crne jame poče polako da izlazi neka bela para, a zatim se začuše i glasovi. U stvari, to su bili krici i zapomaganje mučenih kroz vekove, jauci na hiljade zverski mučenih i žrtvovanih devojaka, mladića, dece. Čak se čulo i urlanje životinja. Bio je to užasni odjek mračne prošlosti ponovo puštene na slo-
155

vodu. A onda para poče da se formira u neke izopačene glave širom otvorenih duplji bez očiju...

- Demoni! - vikao je Domenik sa drage strane. - Ne brinite! Najgore što oni mogu je da proizvedu apericije i lakšu formu poltergejsta!

Morao je da viče, jer su ga krikovi i zapomaganja gotovo zaglušivali. Dolores se čitavim telom pripila uz Roberta, kome je njena topla blizina baš prijala. Tako su stajali u mestu, nepomični.

- To su duše onih što su mučili svoje nedužne žrtve! - nastavi Domenik da im objašnjava. - Hteli bi natrag u ovaj život! Valjda im je dole "toplo"!

Apericija je sad bilo pet - šest. U početku su samo jurile bezglavo po dvorani, a onda počеше da naleću i na užasnite posetioce.

- Ne! - upozoravao ih je Domenik. - Ne branite se! Ja ću ih se otarasiti!

On ispruži raspeće prema sredim dvorane i poče na latinskom glasno da priziva Isusa. Apericije počеше da cvile i da se "raspadaju", a utišaše se i glasovi. Ne potraja ni pun minut, a dvoranom opet zavlada grobna tišina. Samo iz dubine jame još su se čuli slabi glasovi i jaukanje. Onda se i to umiri.

- Mada mi vaša blizina vrlo prija, - šaputao je Robert devojci na uho, - mislim daje glavna opasnost prošla.

Dolores ga pogleda prekorno i odvoji se od njega.

- Jesam li vam rekao? - okrete se Domenik. - Da li vam je sad jasnija ona narodna izreka da đavo beži od krsta?

On vrati kameni oltar nad rupu.

- Koliko je to čudo duboko? - interesovao se Robert.

- To niko ne zna. Jednom sam pokušao da izmerim dugačkom žicom sa tegom na kraju, ali mi je svaki put neko ili nešto pokidalo žicu!

- Znači, rupa nije veslački iskopana? - zaključi Dolores.

156

- Ne. Ova bezdan je prirodnog porekla. Pošto su mudro zaključili da vodi pravo u podzemni svet. Maje su iznad toga sagradile ovaj hram i piramidu. Šta kažete? - upita ih Domenik za mišljenje.

- Ja... - razvlačio je Robert, - ja sam nešto slično video. Domenik im pride i zagleda se u Robertove smeđe oči.

-O čemu to govorite? Gde ste mogli da vidite nešto slično?

- U mojoj kući u Holivudu. Poželeo sam jedne noći da prodam dušu đavolu, a onda sam se iznenada predomislio i odlučio da je prodam Bogu. Izgleda da sam mnogo naljutio đavola čiji demoni su mi gotovo demolirali sobu!

- Šta kažete? - iznenadi se Domenik.

- Pričaću vam o tome. A mislim da će vam i gospodica ispričati o svom susretu sa Isusom!

Domenik je piljio u njih nekoliko dugih trenutaka...

- Da... - složi se on, - vas dvoje ste zaista neki posebni tipovi, na šta me je otac Adrian i upozorio telefonom.

- Otac Adrian nema pojma šta nam se desilo - dodade Dolores.

- Gorim od nestrpljenja - reče Domenik i povede ih ka vratima koja iza sebe pažljivo zaključa.

Gore u piramidi, još u toku ručka, i Robert i Dolores ispričaše Domeniku o svom iskustvu iz Holivuda. On ih je pažljivo saslušao, zagonetno se smeškajući. Sada je bio potpuno uveren da su njih dvoje od Boga izabrani.

Kasnije, u toku šetnje po okolini piramide, Domenik nastavi da im objašnjava:

- Kao i u svakom ratu, tako i u našoj borbi protiv zla, neprijatelj se mora unapred i studiozno proučiti. Naročito njegove slabosti, a davu i nema dobrih osobina. Sve u njemu i oko njega je čisto, okorelo i neobuzdano zlo. Postoje zlo direktan proizvod mržnje, svi oni koji rade za đavola su je prepuni. Jeste li приметili da pred svaki veliki rat, političari najpre raspiraju

157

nacionalnu mržnju prema svojim budućim protivnicima. Ovi im, naravno, ni u čemu ne ostaju dužni, i kada se obe strane konačno nađu suočene na bojnopolju, želja za ubijanjem i nanošenjem nezamislivog zla postane obostrana. Jedino davu trlja zadovoljno ruke i smeje se ovoj gomili idiota. On dobro zna da će sada početi da mu stižu na hiljade ubica i ratnih zločinaca sa obe strane. Zato nas je Isus stalno upozoravao da ne smemo umreti ni sa trunčicom mržnje u duši. Umesto da preziremo svog ubicu, treba da se molimo za spas njegove jadne duše, jer i on je naš brat po Bogu koji nas je sve stvorio. Isus je dobro znao šta se dešava sa grešnim i prodanim dušama nakon smrti. Na žalost, malo ljudi ga je razumelo, a samo dvanaest sledilo!

- Zašto su davolu potrebne naše duše? - zaustavi se Dolores u hodu.

- Da preživi - pogleda je Domenik. - Bez novih duša, davu bi se ubrzo raspao u ništavilo iz kojeg gaje Bog stvorio. Ne pitajte me kako davu "jede" naše duše, taj proces mi nije poznat, a i ne treba da se raspitujemo o tim stvarima. One su Božje tajne. Baš zbog te naše nezajažljive radoznalosti, Bog nas mora uskoro zaustaviti. Previše znamo i počeli smo da se petljamo u tajne života koje su do sada bile poznate samo Bogu!

Podoše dalje.

- Na vama je da ubedite što veći broj ljudi koji se kolebaju u svojoj veri. Spašavajte vašim radom te duše. One su vrlo dragocene našem Ocu. Zamislite da imate desetoro ili više dece. Odjednom neki stranac dođe i zavede vam sedmoro od njih. Šta mislite, da li biste ih tražili ili želeli da vam se opet vrate? Isto tako i Bog voli i želi natrag što više svoje izgubljene dece.

Sad se Robert zaustavi i zagleda u Domenika.

- Biće to težak posao - priznade mu. - Ljudi ne vole da im se propoveda, da se uče, ili da im se sugerišu stvari. Moderan čovek je uobražen i veruje u svoje stečeno znanje. Istina je dosadna. Niko je ne voli. Masa želi da se zabavlja, a ne maltretira nekakvim spiritualnim problemima.

158

Domenik sede na obližnji kamen. Kratko ga je posmatrao, onda zadovoljan uperi u njega kažiprst.

- Konačno ste shvatili, zar ne? Jedno od najjačih đavolovih oružja je zabava!

Što više zabave, to manje razmišljanja o problemima života i smrti! Za đavola i njegovu misiju najopasniji su oni koji još uvek razmišljaju. Njegov glavni cilj je isprati mozgove milionima onih koji su slabi duhom. Pogledajte u kom pravcu se kreće holivudska industrija zabave i razonode. Velike korporacije sve češće gutaju manje filmske kompanije. To se sve odvija po onom poznatom principu velike ribe koja jede manje ribe. Uništenjem onih manjih, još uvek slobodoumnih i nezavisnih kompanija, davu obezbeđuje za svoje niske ciljeve ogromnu i objedinjenu propagandnu mašineriju, koja će mu pomagati u osvajanju sveta i miliona novih duša!

Robert je imao problema s ovim tvrđenjem. On počeo da trlja čelo, pa se se zagleda u Domenika.

- Izvinite, ali čak i meni je teško da poverujem da svi ti moćni direktori korporacija, u stvari, rade za đavola! Čak bih mogao da se zakunem da gotovo niko od njih i ne veruje u postojanje đavola!

- To je tačno! Slažem se s vama - živnu Domenik. - Upravo to je i glavni đavolov cilj, da niko, ili što manje ljudi veruje u njegovo postojanje. Jer, kada bi ljudi znali da đavo stvarno postoji, vrlo malo njih bi za njega radilo. Ali svi ti direktori korporacija isto tako ne veruju u Boga!

On tu napravi malu pauzu, kako bi svojim recima dao više značaja.

- Filmska industrija, - počeo on da nabroja na prste, - novi talas divljačke muzike, isprazne knjige i romani koji opisuju isključivo seksualna zadovoljstva i pornografiju ljubanih odnosa, pa dečje igre za kompjutere prepune nasilja. U sva tri glavna izvora informacija, mislim na film, televiziju i štampu, sve češće se opisuju i veličaju homoseksualne veze među istim

159

polovima. U stvari, u zapadnom svetu vlada prava epidemija otuđivanja od Boga i njegovih zapovesti! Šta mislite, zašto?!

- Zbog skorog dolaska antikrista? - ponudi mu Dolores njeno skromno objašnjenje.

- Ni zbog čega drugog! - potvrdi on njenu sumnju. - U svetu vlada prava eksplozija uništenja čovekovog duhovnog života u korist nauke i tehnologije, hedoizma, materijalnih koristi, seksualnih užitaka i svih mogućih vrsta devijacija čovekovog duha.

- Čime, dakle, da se rukovodim u svojim budućim filmovima? - upita Robert.

- Poređenjem! - reče Domenik kratko. - Pokažite onima s još nešto mozga šta radi đavo čoveku, a šta mu nudi Bog. Možda će poneko shvatiti i na vreme potražiti spas.

- A šta nam to nudi Bog?

- Raj! Neopisivo duševno stanje, koje je u ovom materijalnom svetu nemoguće postići. Mi možemo o tome da pričamo, tome da stremimo, pokušati da to opišemo, ali ne možemo to stanje da zamislimo. Samo je Isus, koji nas je tamo pozivao i znao o čemu govori, jer je zbog nas bednika iz raja sišao na zemlju!

- I to s Isusom mi nije najjasnije - priznade Robert. - Zašto je, u stvari, došao i kako nas je to "oprao" od naših grehova?

- Pre Isusa, - objašnjavao im je Domenik, - ljudi su živeli bezbožno i paganski, jer su dolaskom na zemlju pokidali svaku duhovnu vezu sa svojim Tvorcem, Na zemlju je sa nama stigao i đavo, čije smo prisustvo od početka osećali. Čim smo stigli, đavo je uspeo da raspiri prvu zavist u Kainu, koja se pretvorila u mržnju, a ova u ubistvo Avelja. Zavist, mržnja, ubistva, da ne nabrojam i ostale đavolove izume i "patente", ima ih na stotine! Ali dragi Bog, koji nas je i dalje beskrajno voleo i želeo natrag, odlučio da pošalje svog najmilijeg anđela, svog "sina", da nas poseti kroz telo čoveka i upozori na smrtnu opasnost koja nam je pretila od đavola. Kao što se zna, Isus nas je posmatrao i

160

proučavao naše materijalne navike trideset tri godine, pre nego stoje među nas došao i počeo da nas posvećuje. On nam je objasnio da sem đavola, kome smo do tada služili, postoji i Bog, naš pravi otac, koji nas želi natrag, i kome ćemo se, ako se pokaje-mo i za za života ispravimo, nakon smrti ponovo vratiti. A da bi nam i dokazao da je smrt jedan običan prirodni proces u kojem strada telo, a ne i duša, Isus je "vaskrsao" nakon sopstvene smrti! Tim činom i svojim poslednjim "čudom", pobio je đavolovu tvrdnju da je smrt kraj svega i da od života treba grabiti svaki dragoceni trenutak i u njemu uživati. I danas pokušava u to da nas ubedi, svim sredstvima koja mu stoje na raspolaganju. Robert se češkao iza uha...

- Ako nas je Bog, kako kažete, toliko voleo, zašto nas je onda tako surovo isterao iz raja zajedno s đavolom?

- Dotakli ste jedno od pitanja zbog kojih sam odlučio da napustim crkvu. I mene su poput vas mučile mnoge kontradikcije iz biblije. Ali danas sam čvrsto uveren da smo dobrovoljno napustili svog oca. Đavo, koji nas je najpre zaveo, zatim

ovamo preveo, dobro je znao za postojanje dva paralelna sveta, kao i tajnu "prolaza" između njih. Međutim, kada smo se konačno našli na ovoj strani svemira, shvatili smo da u njega možemo da uđemo samo kroz tela drugih životinja. Na zemlji su postojali takvi uslovi, a najpogodnija životinja je bila jedna napredna vrsta velikog gorile,

- Znači, Darwin je bio u pravu, zar ne? - upade mu Dolores u reč.

- Teoretski, da. Sve životinje sem čovekolikog majmuna razvijale su se tačno onako kako je on i predvideo. Ali Darwinu nije bilo jasno zašto se samo jedna vrsta majmuna razvila u današnjeg čoveka, dok su sve druge vrste i dalje ostale primitivne! Kao i većina modernih naučnika, i Darwin je zapostavio postojanje duše. Ja lično smatram da su čovekom postali samo oni majmuni u koje su se uselili prvi duhovi! Na žalost, kao što rekoh, tom prilikom smo potpuno izgubili sećanje o Bogu i raj. Naša stalna težnja za luksuzom, lepim kućama, blagostanjem i sigurnošću, posledica je naše uspavane podsvesti o savršenom mestu u kojem smo nekad živeli.

- Pa, zbog čega smo onda bežali odande kad smo "sve" imali? - sve manje gaje razumeo Robert.

- Đavo nas je ubedio da ćemo u raj. Zauvek ostati neka vrsta "srećnih idiota", jer nas je Bog lišio iskustva, a samo kroz stečeno iskustvo ćemo se osećati kao i on, apsolutni i potpuni. Tek sada, i tek na ovom žalosnom svetu, postalo nam je jasno da nas je naš otac, u stvari, želeo da zaštiti od tog iskustva!

- Vi na sve imate spreman odgovor, zar ne? - proveravao je Robert.

- Oduvek sam se najviše plašio da ne umrem glup! Celog života sam se trudio da se naoružam znanjem, kako bih se lakše suprotstavio đavolu,

- Kad smo opet kod đavola, - seti se Dolores, - zašto se i đavo i njegovi demoni nisu s nama preselili u ovozemaljske životinje?

- Dobro pitanje - pohvali je Domenik. - To je zato što su i đavo i njegovi demoni pripadali višoj formi božjih bića. Pošto su znali velike svemirske tajne, nije im bilo dozvoljeno da se reinkarniraju kroz telo čoveka, koji je bio niža forma rajskog bića. Zbog svog velikog greha odvajanja od Boga, ni đavo ni njegovi demoni nikad neće moći da se rode kroz čoveka, kao što se rodio Isus, na primer. Ali im je zato dozvoljeno da navode i nagovaraju čoveka na razne grehe i zlodela. Sem toga, prelaskom u čoveka demoni bi izgubili svoju originalnu svest o sebi i time, kao i čovek, postali nepovratno "smrtni"! Zbog toga su odlučili da ostanu u paralelnom svetu, gde lagano "ispijaju" duše miliona svojih grešnih sledbenika. Kako bi im svima obezbedio tu dragocenu duševnu energiju, đavo je neumorno rovario po našoj ograničenoj svesti i praznio nam ionako ner-

162

azvijene mozgove. Kao što znate, taj proces cedjenja naše prvobitne svesti traje već hiljadama godina.

- Koje onda antihrist - nastavi Dolores, - ako nije reinkarnacija samog đavola?

- Antihrist će biti običan čovek - objasni Domenik. - Bog je i đavolu dao pravo da pred kraj sveta ima svog izaslanika na zemlji. I kao što se Isus borio za duše nas pokajnika, tako će se antihrist boriti da prikupi đavolu što veći broj grešnika. Đavo će ga u tome pomagati svim svojim zlim silama. Niko u Antihrista neće u početku sumnjati, jer će on činiti dobra dela i rešavati goruće probleme globalnih razmera. Slično Hitleru. U početku je obnavljao i gradió Nemačku, stavljajući je u red s najnaprednijim državama. Zavarao je time ceo svet. A kao što danas znamo, onda se preko noći pretvorio u najgrešnijeg čoveka svih vremena! Mnogi su mislili da je Hitler, u stvari, Antihrist, jer se sve stoje radio slagalo s biblijskim proročanstvima.

- Ali Hitler nije bio Antihrist, zar ne? - proveravala je devo-jka.

Pre nego što će joj se obratiti, Domenik načini grimasu punu sarkazma.

- Bojim se da je Hitler bio pravi mali skaut u poredenju s Anti liri stom!

- Zar će biti tako grozan? - upita Robert.

- Ja nemam ni reci, a ni mašte kojima bih vam opisao sve njegove osobine!

- Pomenuli ste datum njegovog dolaska u kalendaru - pod-seti ga Dolores.

-Upoznaću vas i sa tim groznim danom, - ustade Domenik sa kamenog stepenika na kojem je do tada sedeo. - Možda pred vaš polazak kući. Mislim da ste za sada videli i čuli dovoljno stvari da vam pokrenu sopstvenu maštu. Hajdemo! Nad piramidom se već uveliko spuštao mrak. Na njenom samom vrhu gosti malo zastadoše da se dive purpurnom hori-

163

zontu iza nepregledne džungle. Uzbudivala ih je činjenica da su ovaj isti prizor gledali i drevni Maje pre sedam hiljada godina.

Posle večere koju im je poslužila uvek vesela i raspoložena Bonita, premoreni gosti povukoše se svako u svoju kamenu ćeliju. Ali san im nije dolazio na oči. Ležali su nepomični i zurili u pun mesec koji se dizao nad prašumom. Pošto nije bilo prozora, unutra je ulazio miris isparenja džungle, kao i njeni noćni zvuči. Krikovi egzotičnih ptica i životinja se nastaviše skoro do ponoći, a onda se sve odjednom utiša.

Dolores koja je ležala na leđima, naglo otvori oči. Probudila ju je ova iznenadna tišina. Imala je jeziv osećaj da neko ili nešto prolazi džunglom i da su zbog toga životinje učutale. Ona se lagano uspravi na krevetu i spusti noge na kameni pod ćelije. Tako je malo sedela naprežući uši. Na sebi je imala samo majicu i gaćice. Vrućina tropskih šuma je bila nesnosna. Devojka konačno ustade i pođe ka izlazu iz ćelije. Ogrnuvši šareni indijanski ćilim koji joj je Bonita okačila umesto vrata, ona se zagleda niz hodnik na čijem kraju je gorela baklja. Dolores načini tri koraka, koliko ju je delilo od ulaza u Robertovu ćeliju.

- Kuc...kuc... - reče ona tiho. Je ? spavate?

Robert, koji je i sam osluškivao iznenadnu tišinu, okrete glavu prema vratima.

- Udite, Dolores.

Dolores uđe i spusti se na ivicu njegovog kreveta.

- Izvinite, - molila gaje za razumevanje.- Nikako ne mogu da zaspim. Osećam da ovde nismo dobrodošli i kao da čujem sa svih strana glasove demona koji žele da nas se rese. Ova iznenadna tišina me je jako uplašila.

- Upravo sam o tome razmišljao - priznade joj Robert. -Nisam bio u vojsci, ali znam iz mnogih ratnih filmova da šumske životinje uvek učute kada se neko strano telo šunja njihovom teritorijom. Odmah sam pomislio na desperadose i njima slične vucibatine.

164

Dolores mu potraži ruku u polutama...

- Nemate čega da se bojite - odmeri je on kritički. - Ovako odevenu, vas će, verovatno, čuvati za kraj! Kao poslasticu!

- Roberte, pakosniče jedan! - grdila gaje devojka. - Bilo mi je toplo! Zar niste i sami prilično raskomoćeni?

Ona nervozno pogleda u pravcu prozora, pa na izlaz iz ćelije.

- Nas čuvaju, zar ne? - tiho je proveravala. - Oni bi nas, svakako, upozorili pucanjem.

- Ukoliko su živi! - dodade Robert zloslutno. - I to sam dobro zapamtio iz ratnih filmova. Ni u jednom se nije pucalo u stražu. Sve se obavljalo nožem!

- Roberte, - gotovo je cvilela Dolores, - molim vas, ne plašite me!

On je blago privuče na gole grudi. Još uvek sedeći na ivici kreveta, devojka se gornjim delom tela nasloni na njegova dlakava prsa. Udišući opojni miris njene raspuštene kose, Robert zatvori oči. Tako su mu prijali udisaji njenih toplih grudi. Dok joj je nežno prolazio prstima kroz kosu, tiho joj je pričao.

- Vi me tako neodoljivo podsećate na Kendi, ljupku heroinu iz posleratnih stripova. U njenom telu žene, nalazila se neodrasla devojčica. Ja i moji drugovi smo prosto žderali njene erotične avanture. Imala je problem sličan vašem. Uvek bi se našla u centru događaja, oskudno odevena. Ili bi u žurbi zaboravila haljinu, ili bi je usput pocepala na nezgodnom mestu. Ja sam je, naravno, najviše voleo u donjem vešu i svilenim čarapama. Uvek bi joj jedan od haltera visio, što je bilo tako seksi. Često sam u mašti video sebe kako joj ga ponovo zakopčavam! Dolores malo odiže glavu kako bi mu videla od mesečine

sjajne oči.

- Vi, Roberte? - kobajagi se zapanji. - ali, ja vas smatram za jednog od najozbiljnijih ljudi na svetu!

165

- U zabludi ste, Dolores - skidao joj je on pramen kose sa očiju. I u meni, kao i u svakom čoveku, spava jedan mali đavo. Ovaj moj, kada je konačno shvatio da sam se do ušiju zaljubio u sedmu umetnost, zaspao je negde u najdubljoj pećini moje podsvesti.

- Hoćete li da ga probudim? - upita Dolores vragolasto. Ako vas to toliko uzbuđuje, i ja ću se oblačiti kao ta Kendi iz stripova vaše mladosti!

Robert pomisli da bi mogao ovako daje drži do kraja života, nešto neopisivo, nešto tako devičansko je zračilo iz ove prelepe devojkice. Sve što ona od njega očekuje je malo ljubavi i razumevanja: Kao gladan pas koji sledi onog ko gaje nahranio, i Dolores bi do smrti bila verna onom koji bi je iskreno voleo. Pri pomisli na vođenje ljubavi sa devojkicom kao što je Dolores, Robert se приметно stresе.

- Zima vam je? - upita ona.

- Stresao sam se od sopstvenih misli.

- Zar su bile tako ružne?

- Video sam vas u mašti obučenu kao Kendi i kako vodimo ljubav.

Ovo intimno priznanje uli novu nadu u praznu devojčinu dušu. Ona je od prvog susreta osetila neodoljivu privlačnost prema ovom zreлом čoveku umetničke duše. Za nju je on bio nedostižan san. Dok su se gledali obasjani mesecom, ona mu se sva upijala u oči. Učinio joj se najlepšim čovekom na svetu. Razliku u njihovim godinama nije ni primećivala. Kažu da je ljubav šlepa.

Ali primetivši čudan sjaj u devojčinim očima, Robert odluči da joj ga odmah ugasi i probudi je iz slatkog sanjarenja.

- Da li se padre Domenik vratio iz sela? - upita on, tek onako.

- Nije. Ja bih ga čula jer nisam mogla da zaspim. Rekao je da će fijesta potrajati duboko u noć... Šta da radimo, Roberte?

166

Umesto odgovora, spolja odjeknu prvo jedan puščani pucanj, a onda usledi kratak rafal iz mašinke...

-Nešto se dešava! - skoči Robert sa kreveta, vodeći Dolores za ruku.

Pošto su pažljivo proverili hodnik, uputiše se njegovom mračnijem kraju, onom koji je vodio napolje. Tu nije gorela baklja, ali je sve bilo osvetljeno punim mesecom. Nekoliko tamnih silueta je trčalo stepeništem prema vrhu.

- Isuse! - uzviknu Dolores prigušeno. - Tu su banditi!

- Bežimo! - povuče je Robert natrag u hodnik.

- Gde?! - vikala je uplašena devojkica spotičući se za njim. Robert se zaustavi u mestu, gledajući u nju. Ovo je bilo zaista nezgodno pitanje. Sve prostorije su bile prolazne i bez vrata, bilo gde da se sakriju, pronašli bi ih kroz dva minuta.

- Tajni prolaz! - sinu Robertu ideja.

Pojuriše u tom pravcu. Sa glavnog ulaza već su se čuli glasovi bandita. Robert u prolazu zgrabi jedinu baklju sa zida i ponese je sa sobom. On bez problema prepoznade pravi kamen, ali kada se u zidu pojavila rupa, nije znao šta da radi. On poturi ruku tražeći neki otvarač ili kvaku, ali ih ne nađe. Glasovi su irn se sve više približavali. Postojala je opasnost da ih uskoro pronađu.

- Roberte, - jecala je preplašena devojkica, - u čemu je problem?

- Ne znam... - mumlao je on, i dalje tražeći po rupi. - Ne mogu da pronađem kako se vrata otvaraju... Mora da ima neka poluga... nešto što... evo ga!

Teška kamena vrata se otvoriše i oni požuriše unutra. Sad se iza samih vrata videla poluga osvetljena bakljom. Robert ju brzo povuče, a kamena masa počе lagano da se valja natrag na svoje mesto. Ovih nekoliko sekundi učiniše im se najdužim u životu.

- Spašeni smo! - zaključi Dolores šapatом.

- Ne još! - upozori je Robert. - Ne znam da li su primetili odsjaj baklje dok smo silazili na donji nivo. Ukoliko jesu, čućemo uskoro njihovo lupanje po kamenim zidovima.

Dolores se tresla oslonjena leđima na suprotni zid uzanog hodnika, koji je vodio nadole, do dvorane hrama. Širom otvorenih očiju, gledala je preplašena niz beskrajno stepenište u neprozirnu tamu neizvesnosti.

- Ne brinite! - čitao je Robert njene crne misli. - Demoni će nas ovog puta ostaviti na miru i prepustiti naše sudbine desper-adosima!

Dolores ga pogleda. Dok mu se obraćala, vilice su joj se приметно tresle.

- Sve ovo nam se dešava zbog datuma, zar ne? Padre Domenik je obećao da će nam ga otkriti, a uvek prisutni zli dusi su to, verovatno, čuli!

Robert se malo naže prema njoj, osvetlivši joj bakljom blede lice.

- O čemu to govorite, Dolores?

- O datumu reinkarnacije Antihrista! Zar ste zaboravili? Robert ništa ne reče:

On oseti kako ga podilaze ledeni

žmarci. U hodniku je bilo hladno. On pronade u zidu držač u koji utaknu štap baklje. Malo je stajao osluškujući, onda se okrete devojci koja je cvokotala zubima i trljala miške na svojim rukama. Robert je privuče na grudi, masirajući joj leđa kroz majicu. Ona gaje zauzvrat grejala svojim toplim grudima.

- Roberte, - šaputala mu je u uho, - bojim se da nam je ovde kraj. Đavo nas odavde neće pustiti žive. Previše znamo. Nismo smeli da dolazimo ovamo.

- Koješta, Dolores, - umirivao ju je Robert. - Došli smo ovamo jer smo to morali. To je sastavni deo naših sudbina sa kojima više ne upravljamo. Naš boravak ovde ima svoju svrhu, a onaj koji o nama vodi računa znače kako da nas izbavi iz ove opasne situacije.

Prepustivši se tako potpuno volji Božjoj, Robert i Dolores ostadoše sedeći na kamenom stepeniku nekoliko sati. Pričali su o svemu i svačemu, dok im se baklja nije ugasila. Robert pogleda na svoj kvarcni sat.

- Bože moj! - iznenadi se. - Već je pet časova ujutru!

- Mislite da su otišli?

- Postoji samo jedan način da to proverimo.

Robert napipa u mraku onu polugu, a teški kamen se pokorno otvori. Pošto je napolju već svitalo, kroz hodnike su se sramežljivo probijali prvi zraci sunca. U piramidi je vladao apsolutni mir. Svud po prostorijama ležale su razbacane stvari, a Domenikova skromna biblioteka i radni sto bili su isprevertani i polupani. Na samom izlazu oni zapanjeni stadoše. Dole, ispred samog stepeništa piramide, ležalo je razapeto na zemlji pet osoba. Četiri muškarca i jedna žena.

- Gospode! - vrisnu Dolores i potrča nadole.

Razapeti na zemlji i vezani za male kočiće bili su to Miguel i njegova sestra Bonita, kao i trojica gerilaca iz sela. Svi su bili živi, mada se po njihovim okrvavljenim licima videlo da su bili izloženi nasilju. Dolores se najpre spusti do Bonite. Devojka je ležala raskrečenih i visoko otkrivenih nogu, bez donjeg veša. Tragovi nasilja su se jasno primećivali.

- Silovali su me - govorila je Bonita kroz suze. - Molila sam ih da me najpre ubiju, ali su se samo smejali. Tako me je sramota pred bratom.

- Tražili su nekakvo zlato - gledao je Miguel u Roberta. - Nisu nam verovali da je padre Domenik samo običan arheolog.

- Gde je on? - spusti se i Robert na kolena kako bi odvezao Miguela.

- Padre je mrtav! Iznenadili su nas rano jutros na povratku sa fijeste. Bilo ih je četvorica. Verovatno u želji da vas upozori na opasnost, padre je zgrabio pušku od jednog bandita i opalio u vazduh. Onaj drugi gaje na mestu ubio iz mašinke! Eno ga leži,

tamo iza severnog zida piramide - okrete Miguel glavu u tom pravcu, a onda zapanjen razgorači oči.

Robert se okrete, a sa zemlje skoči i Dolores. Iza piramide su im prilazila četvorica naoružanih bandita. Dok su lagano koračali, odvratno su im se cerili,

otkrivajući svoje pokvarene zube. Po smrknutom i strogom držanju njihovog vode, lako se moglo zaključiti da je profesionalni vojnik. Grupa ih opkoli sa uperenim puškama. Vođa bande odvratno pijunu, pa se zagleda u one razapete na zemlji. On repetira svoj karabin i preteći ga uperi Miguelu u glavu.

- Kaži ovima da ću te na mestu ubiti ako nas ne odvedu do blaga!

- O kakvom to blagu govorite? - upita Dolores na španskom. Vođa bande se najpre zagleda u njeno lice, onda u njenu

oskudnu odeću. On ostavi Miguela za trenutak i poče polako da obilazi oko devojke. Bio je očigledno zadovoljan njenim božanskim oblinama. On je slične devojke do tada viđao samo na seksi kalendarima. Odmah je odlučio da joj, pre nego što je ubije, lično smakne te mini gaćice.

- Ti govoriš španski? - iznenadi se.

- O kakvom balegu govorite? - ponovi Dolores pitanje. Bandit joj pride opasno blizu, unevši joj se u lice.

- Hoću da nas odvedeš do mesta na kome ste se ti i ovaj Amerikanac noćas krili. Tamo se nalazi zakopano blago Maja. Da nije prerano umro, onaj pop bi nam to, verovatno, do sada otkrio!

Dolores odmah prevede Robertu šta bandit traži.

- A šta će biti ako vam ne pokažemo to mesto? - želela je da zna.

- Onda ćemo jednog po jednog ubijati ove indijanske pse. A kada završimo s njima, razapećemo tebe i ovog tipa na njihovo mesto. Tebe ćemo najpre svi dobro napumpati, a onda prerezati vratove! Hoćeš da ti praktično pokažem kako će to izgledati?

170

Bandit izvuče iz futrole svoj dugački nož i kleče pored prestravljene Bonite. On je zgrabi levom rukom za kosu. a desnom joj prinese nož pod vrat...

- Prestanite! - zavrišta Dolores.

Bandit se uspravi, ali još uvek držeći nož u ruci.

- Dakle? Jesmo li se pogodili?

- Da... ali pod uslovom da ostavite ove nesrećne ljude na miru.

Tek tad se bandit nasmeši i vrati nož u futrolu. On se, zadovoljan, zagleda u svoje ljude. Za to vreme je Dolores prevodila Robertu o čemu se dogovorila s banditom. Ovom pade na pamet da bandit, verovatno, govori dobro i engleski, ali to drži u tajnosti iz taktičkih razloga.

- Dolores! - piljio je Robert, tobože zapanjen, u devojku. -jeste li sišli s uma? Zar ćete ovim odrpancima prepustiti onoliko zlato? Pa, oni čak ne bi mogli ni da ga iznesu iz riznice! Zar se nismo dogovorili da to podelimo na ravne časti?

Dolores, koja je bila bistre prirode, odmah prihvati njegovu igru.

- Roberte, zar hoćete da nas sve pobiju? Jeste li čuli šta je rekao za mene? Da će me sva četvorica silovati! Roberte, - rasplakala se Dolores, - vi dobro znate da sam još nevina i da bi me to ubilo!

Po iznenadnom bljesku u banditovim tamnim očima, Robert zaključio da je bio u pravu. Profesionalni vojnik je. verovatno, govorio bar nekoliko stranih jezika.

- Okej, okej, smirite se! - nevoljno će Robert. - U pravu ste. Ipak su naši životi i životi ovih jadnika, važniji od bilo kakvog blaga!

- Sledite nas - pozva Dolores bandite kroz suze.

Vođa reče jednom od njih da ostane dole, našta se Dolores naglo okrete.

171

- Ne! - protestovala je. - Morate svi da podete, jer je ploča prevelika i teška. Čega se bojite? Da vam ovi jadnici ne pobege-nu?

Mada nerado, bandit pogleda po razapetima, pa •• dade glavom znak svojim ljudima da svi pođu. Dolores i Robert su ih predvodili. Gore u piramidi, bandit se zaustavi pred ćelijom u kojoj je stanovala Dolores. On uđe i podiže sa poda i kreveta nekoliko njenih stvari, uglavnom donjeg veša. On prinese njen grudnjak okačen o vrh svog prsta i pohvali joj se:

- Nije potrebno biti neki veliki detektiv, zar ne, pa zaključiti da nedostaju dvoje ljudi iz piramide!

On ispusti grudnjak, pa izvadi iz džepa njihova dva pasoša. Dok im je to pokazivao, nadmoćno im se cerio.

- Možemo li dobiti nazad naše pasoše? - upita Robert devojku. - Mislím... s obzirom da smo napravili čvrstu nagodbu? Njima zlato, a nama životi? Ali bandit, koji je razumeo i Roberta i njegovu zamku, spremno ponudi devojci pasoše.

- Da, naravno! - složi se. - Čim nas dovedete do zlata, možete da idete! Još uvek ne shvatajući zašto su Robertu potrebni ti prokleti pasoši, ona mu ih predade, a on ih baci na njen krevet. Ova igra naročito nije bila jasna desperadosima koji su ih ionako već smatrali mrtvima.

- Ah! Konopac! - seti se, kobajagi, Robert.

- Konopac? - zagleda se Dolores u njega.

- Pa, kako ćemo se spustiti do pećine? - gledao ju je on iznenađeno.

Dolores odmah prevede, a vođa bande naredi da se iz džepa donese dugački konopac. Takođe upališe i tri baklje koje ponese sa sobom na donji nivo. Robert otvori tajni ulaz bez problema i na opšte zadovoljstvo bandita. Pri lakomij pomisli na silno zlato koje ih dole čeka, banditima su sijale oči. Kao ni svi oni koji ne

veruju u sudbinu, ni ovi nisu mogli ni da sanjaju o užasu koji će ih dole uskoro snaći. Samo su Robert i Dolores to naslućivali.

Čovek s konopcem se konačno vratio i oni počеше polako da silaze. Robert prvi, Dolores za njim, a iza nje četvorica bandita. Ali kada se dole nadoše pred bronzom okovanim vratima, Robert poče da se češka iza uha...

- Šta se desilo? - upita vođa Dolores.

Nečekajući na Robertovu reakciju, Dolores objasni na španskom:

- Ne znamo šifru brave. Samo padre Domenik je znao.

- No, problemi, senjorita! - stupi napred jedan od bandita i uperi u bravu svoju mašinsku pušku.

Robert i Dolores zapušiše uši. Odjeknu nekoliko kratkih rafala i brava se predade bez većeg otpora. Bandit odgurnu nogom teška vrata koja su vodila u hram. Udoše u dvoranu u čije se naslikane zidove najpre zagledaše...

- Hijeroglifi, - odmah objasni Dolores, - opisuju skupljanje zlata i njegovo pohranjivanje u pećinu ispod hrama.

Vođa bande se uznevereno osvrtao po praznoj dvorani...

- Pećina? Koja pećina?

Robert koji je zapamtio kako se teški oltar pomera, pride zidu i rukom se osloni na jednu od kamenih glava.

- Recite im da se sklone - reče on Dolores.

Banditi se povukoše prema jednom uglu, a Robert zavrnu kameno uho jednoj od figura u zidu. Prođe par trenutaka, onda se začu bolno stenjanje kamene gromade koja poče da se pomera u stranu, otkrivajući ispod sebe grotlo bezdana...

Vođa bande je piljio u mračnu jamu bez dna, onda pogleda u Dolores.

- Šta sad?

Ne znajući šta da mu odgovori, devojka se zagleda u Roberta.

172

173

- Hajde! - pogleda je ovaj tobože ljut. - Ovo je bila vaša ideja! Objasnite im da se ulaz u pećinu s blagom nalazi na otprilike trideset metara dubine. Onaj koji se prvi spusti, neka ponese sa sobom baklju kako bi bolje video uzani prolaz u zidu provalije!

Dolores prevede. Sve je zvučalo tako prirodno i uverljivo. Naročito vodi bande koji je razumeo svaku Robertovu reč. On odmah puknu prstima u pravcu jednog od svojih ljudi.

- Gonzales! - naredi inu on s autoritetom komandanta. - Veži se oko pojasa.

Ovaj poslušna bez otpora. Dok se levom rukom pridržavao za konopac, u desnoj je držao upaljenu baklju. Ona trojica su ga lagano spuštali. Robert se zagleda u zabrinutu Dolores. Već je prošlo više od dva minuta, a ništa se nije desilo.

Odjednom se iz dubine jame začuše poznati im krici jauka i zapomaganja. Banditi se ukočiše u mestu, unezvereno blenući jedan u drugog, a vođa u pravcu Dolores.

- Staje to, dodavola?!

- Ne obraćajte pažnju! - odmahnu ona rukom. - To su demoni. Padre Domenik nanije pričao da blago čuvaju zli dusi onih koji su ga dole smestili!

- Šta kažete? - zurio je bandit u devojkicu. Je P mu se to ona rugala?

Izgleda da nije, jer se iz jame začuše krici užasnog bandita koji je visio na konopcu. Preklinjao ih je da ga odmah vrata. Tog trenutka kao da se sam pakao sručio na prisutne, jer iz dubine jame šiknu napolje neka bela para koja odmah počeo da se formira u glave groznih apercija. Iznenadjeni obrtom situacije, banditi ispustiše svog nesrećnog drugara, čiji se krici izmešale sa urlanjem demona. Dolores prestravljena pritrča Robertu koji je dočeka u zagrljaj. Tako su. s užasom u očima, gledali jezivu igru demona. Pošto su ih nakaze opkolile i jurile oko njih, banditi su se branili rukama i urlali iz sveg glasa. Jedan od njih se

okrete ka uglu dvorane da dogradi svoju mašinku, ali ga nešto silno obuhvati i povuče u bezdan. U očajnom pokušaju da ga dohvati rukom, u jamu se stropošta i njegov drugar. Konačno ravnotežu izgubi i njihov vođa, ali on uspe nekako da se zadrži o kamenu ivicu grotla...

- Pomozite mi! - preklinjao je Roberta i Dolores.

Bilo ga je užasno gledati kako želi da se popne natrag, dok su ga demoni svim silama vukli nadole.

- Roberte! - pogleda devojkica u njega vlažnih očiju. - Pomozimo mu!

- Zašto? - upita ovaj. - Zato što je onako mučki ubio padre Domenika? Ili možda zbog brutalnog silovanja one nesrećne Indijanke? Ko zna koliko je ljudi u životu pobio! Zar ste već zaboravili šta su obećali da će učiniti sa nama?

- Svejedno! - vriskala je Dolores. - Čovek je!

Pre nego što će poći prema jami, Robert ga sarkastično odmeri još jednom.

- Ljudi ne čine dragim ljudima ono što je on učinio onima dole razapetima pod piramidom!

- Molim vas! - preklinjao gaje bandit sve slabijim glasom. Robert se konačno odvoji od zida, ali prvo pokupi njihove

puške i nogom ih odgurnu u jamu. On zadrži jedan karabin koji repetira i predade Dolores.

- Držite ovo. Za svaki slučaj!

Ali, demoni kao da su osetili šta se sprema. Naglo povukoše iznemoglog bandita koji zaurala poslednjom snagom. Za njim se strovališe u jamu i preostale apercije. Još malo se čuo njihov avetinjski jauk, onda se sve opet utiša.

- Neka im Bog pomogne -reče Dolores tiho i prekrsti se.

- Da su služili Bogu, zar bi sad otišli kod đavola? - pogleda je Robert.

On povuče kameno uho. a teški oltar se ponovo vrati nad jamu...

174

75

- Ipak, - plakala je devojkica, - bez obzira šta su za života učinili, ovo je strašna smrt!

- Ovako prolaze svi koji rade za đavola. Kada mu više ničemu ne služe, on ih jednostavno ostavi na cedilu. I tu im nije kraj, jer kada posle smrti dođu kod njega, davo im još ispije duše!

Robert pride uplakanoj devojkici i nežno je obgrli oko ramena.

- Tek sad mi je jasno zašto ste insistirali da nam vrata pasoše

- reče ona.

Pre polaska, Robert baci još jedan , poslednji pogled po hramu.

- Mislim da ćemo učiniti najbolje ako sve ovo što smo ovde videli i čuli mudro zadržimo za sebe.

- Slažem se s vama - pribijala se Dolores još jače uz njega.

- Apsolutno sam uverena da je padre Domenik platio životom svoju nameru da nam otkrije tajnu dolaska Antihrista na ovaj svet. I, mada sam se ponovo uverila da nas sam Bog čuva od zlih sila, mislim da stvari u vezi s đavolovim namerama ne treba da znamo!

Podoše prema stepeništu. Dolores se penjala prva sa bakljom u ruci, a Robert je išao za njom noseći pušku pokojnog vođe bande. Dok se penjala, devojkica se zanosno njihala u bokovima, što izazva pravu bujicu u Robertovoj umetničkoj mašti. Pored toga što je bila čarobno građena, Dolores je sva zračila ženstvenošću nimfe. Vrlo malo žena poseduje taj redak seksualni magnetizam. A one koje su njime obdarene, često ga nisu svesne. Dolores je bila taj tip mlade žene, koje možete ceo dan žderati pogledom, a ako vam se pruži šansa daje dodirnete, onda poželite stalno da je dirate, milujete, ljubite i utapate se u njenom telu vile. Robert je upravo o tome razmišljao dok se za njom penjao. Obline njenih nogu i kukova prosto su privlačile njegove umetničke ruke. Odjednom je poželeo da je zgrabi, da je čvrsto zagri i ljubi, da ude u nju.

176

"Bože", zakoluta on pokorno očima prema nebu, "mora da sam poludeo!"

Stigoše na vrh stepeništa gde se Dolores okrete da ga sačeka. Robert se zaustavi tri stepenika ispod nje.

- Stanite malo - zamoli je teško dišući. - Ne znam da li ste primetili, ali ja sam stariji od vas sedamnaest godina!

- Šta hoćete time da kažete? - uozbilji se devojkica. Robert se uhvati za oznojeno čelo i laktom nasloni o memljivi zid hodnika.

- Hoću da kažem da ste od mene mnogo mlađi, što znači fizički svežiji, i, definitivno, bolje građeni!

On prođe pored nje i izađe u hodnik. Dolores ga je sledila bez reci. Nije bila sigurna da li se on šali, ili želi da joj kaže da je prestar za nju. Ona razliku u godinama nije ni primećivala. Morala je da sačeka novu priliku da mu se približi. Dok je on pažljivo vraćao teška kamena vrata na njihovo tajno mesto, Dolores ga je osvetljavala bakljom, čvrsto stisnutih usana. Suzdržavala se krajnjim naporom da ne zaplače.

Požuriše ka izlazu iz piramide. Dok su užurbano silazili niz bezbrojne stepenike, Miguel ih je posmatrao širom otvorenih očiju. On je očekivao sigurnu smrt, a odozgo mu je silazio spas. Svemu se nadao sem da će ponovo videti ovih dvoje.

- Šta se desilo? Gde su banditi? - uznemiri se mladić.

- Ne pitajte! - čučnu Robert pored njega i poče da seče konopce kojima je bio vezan.

- Ne razumem! - vikao je mladić. - Pošli su gore s vama da preuzmu blago! Šta im se desilo? Jeste li ih na prevaru zatvorili u riznicu?!

- Koje blago, Miguel? - pogleda ga Robert s dosadom na licu. - Nema gore nikakvog blaga! Odveli smo ih pravo u smrt!

- Ne razumem... - trljao je mladić odrvenele dlanove.

- I ne trudite se. Banditi su zauvek propali u jamu bez dna. Nikad ih više nećete sresti ni na ovom, a, nadam se, ni na onom svetu!

i 77

Tog popodneva sahraniše padre Domenika kome su Indijanci napravili lep drveni krst. Posle svega što im se ovde poslednjih nekoliko dana desilo, Robert zaključi da ovo nije najidealnije mesto za pisanje novog scenarija. On zamoli Indijance da ih sutra rano isprate natrag do pristaništa.

Tri dana kasnije, sleteli su u Los Angeles. Ariana im je tamo ljubazno ponudila deo svoje ogromne vile na Beverli Hillsu, što su Robert i Dolores bez dvoumljenja prihvatili. Odlučeno je da oni ostanu tamo dok Robert ne završi skript, i ne sastavi malu ekipu za snimanje. Takode su se složili da se najpre završe sve scene sa Arianom na njenom imanju, a tek onda da se ekipa vrati u Kolumbiju i nastavi snimanje na otpadu kraj Bogote.

I tako, dok je Robert vredno kucao novi scenario na kamenoj terasi pored velikog bazena za kupanje, Dolores ga je služila osvežavajućim pićima. Ariana ju je savetovala da ga svaki put posluži odevena u drugi bikini kostim!

GLAVA DEVETA

178

Nedaleko od Rima, u jednom od njegovih najotmenijih predgrada, okružena velikim privatnim parkom, nalazila se vila Domenika. Ovu prekrasnu građevinu iz doba renesanse, zidali su još potomci prebogate porodice Borgeze. Vilu je 1955. otkupio čuveni arhitekta Boneli i adaptirao je. Njegov sin Nunzio je nasledio kasnije i vilu, i očevu građevinsku kompaniju, i njegove milione. U poslovnim krugovima italijanske elite, Nunzio je bio cenjen i poštovan poslovni čovek. Niko u poslovnim svetovima, sem nekoliko veoma bliskih prijatelja i rodbine, nije imao pojma da je Nunzio Boneli, u stvari, vrhovni sveštenik đavolove crkve za Italiju, u okultnim krugovima poznat pod imenom Empirator. Ova okultna sekta se takode zvala i Satanus Bragus, a osnovana je ubrzo posle uspostavljanja prve papinske vlasti nad hrišćanskim masama. Onog dana kada su hrišćani slavili proglašenje svog pontifa Bonifacija Trećeg, proizveden je i prvi Empirator satanske crkve, Eugenije Prvi. Od tog dana do danas, sektom je upravljalo sto osamdeset i troje Empiratora. Nunzio Boneli je bio njihov poslednji naslednik. Star pedeset i devet godina, bujne prorede kose, pravilnih crta na uvek preplanulom licu, jer kad bi u Rimu padao sneg on se sunčao u San Moricu, Nunzio je pre ličio na nekog poznatog italijanskog filmskog glumca nego arhitektu. Međutim, uprkos svom vidnom šarmu i očiglednom bogatstvu, ovaj poslednji đavolov Empirator se nikad nije ženio. U vili je živio sa jednom rođakom, vrlo lepom ženom starom trideset i pet godina. Zvala se Gabriela i ona je uglavnom vodila brigu o domaćinstvu, kao i

179

O ostalim potrebama njenog rođaka, uključujući i one seksualne prirode. Moral, vernost, nevinost i druge vrline kojima se hrišćani diče, u đavolovoj crkvi su ravne grehu. Sve ono što je

Isus propovedao i učio, đavo svojim sledbenicima zabranjuje. Nunzio je nešto zamišljen pisao za svojim ogromnim

stolom, kada se visoka ukrašena vrata njegovog radnog kabineta tiho i bez kucanja otvoriše. Znajući da samo Gabriela srne da ude bez kucanja, Nunzio i ne pogleda. Dok je pisao, slušao je zvonke otkucaje njenih visokih potpetica po mermernim pločama prostranog salona. Sve je u vili Domemk bilo pretencioznih razmera u širinu i visinu. Onom koji bi se tamo prvi put našao, odmah bi bilo jasno koliko je sićušan u poređenju s ovom kraljevskom veličinom.

Ženski koraci se zaustaviše ispred samog stola.

- Dobro jutro - promrmlja Nunzio i dalje zaokupljen pisanjem.

Kako bi privukla na sebe njegovu pažnju, Gabriela zaobide sto i sede na njegovu uglačanu površinu. Tom prilikom njena haljina od crne svile još više se zadiže, otkrivajući izvanredan par dugih nogu u crnim najlonskim čarapama. Ali, kao da joj ni ovo nije bilo dovoljno, žena prekrsti noge u krajnje provokativnu pozu. Nunzio konačno baci pogled na njene tamne čarape

1 deo donjeg veša koji se nazirao ispod haljine. Gabriela se često presvlačila u razne "tipove" perverznh žena. To je uvek činila kada bi se uželela neke nove, do tada nedoživljene seksualne igre. Dobro poznavajući ove njene seksualne fantazije, Nunzio podiže pogled sa nogu na njene tamne, uvek požudne oči.

- Gabi, - tepao joj je umorno, - ako danas izigravaš mladu, nezajažljivu udovicu starog milionera, koja jedva čeka da je neko odvede na muževljev grob i na njemu joj ga dobro nabije, mogu ti reći da izgledaš za pet!

Ona ništa ne reče. Samo ga je ozbiljno posmatrala, lagano njišući onom gornjom, prebačenom nogom.

180

- A dobro bi prošla - nastavi on da je hvali, - i u nekom od pornografskih filmova gospodina Kornelijusa!

Gvido Kornelijus je bio "kralj" italijanske pornografske industrije koja je pored filmova izdavala i nekoliko seksi časopisa i prljavih magazina. Ovde ne treba ni pominjati da je i on bio važan Član Saveta sotonine sekte.

- Primila sam noćas važnu poruku - reče ona ozbiljno. - Vrlo važnu!

Uozbilji se i Nunzio. Dobro je znao o čemu ona govori. On čak odloži naliivpero sa kojim je pisao i malo se zavalio u fotelju. Tako ju je gledao.

•

- Master je noćas lično kontaktirao sa mnom! - naznači ona. - Rekao mi je da će nam se lično obratiti na dan Crnog Sabata! Treba za tu priliku da mu pripremimo jednu nevinu devojku, ne mlađu od dvadeset jedne godine! Govoriće nam kroz njeno telo! Traži da budu prisutni svi članovi našeg užeg Saveta!

Govorila mu je lagano, naglašavajući važnost svake rečenice. Poslednji živi šef đavolove crkve piljio je u nju sa strahom u smeđim očima.

- Master? - ponovi on gotovo šapatom ime "gospodara" njihovih duša. - Ali, to se nikad ranije nije desilo! Gospodar je uvek slao nekog od svojih saradnika!

- Ne i ovog puta! - reče ona samouvereno. - Sinoć nisam dugo mogla da zaspim i oko ponoći sam progutala nešto više pilula za spavanje. Ubrzo sam pala u neku vrstu dubokog sna, sličnog komi, ali sam bila svega svesna. Telo mi je odjednom počelo naglo da propada. Uskoro sam se našla pred gospodarem. Direktno mi se obraćao, mada mi nije jasno na kom jeziku. Ali, sve sam dobro razumela!

Gabrijela je govorila istinu. Kroz vekove su se i Bog i đavo javljali čoveku kroz obdarene ljude slabog duha, koji su imali taj redak talenat i sposobnost da izađu povremeno iz svojih tela i vide do tada neviđeno. Proroci su nam o tim vantelesnim izletima-

181

ma ostavili detaljna svedočanstva u bibliji. Samo viša sila ih je mogla za trenutak osloboditi tela i prebaciti u daleku budućnost. Đavo i njegovi demoni služili su se sličnim kanalima, ali su se obraćali isključivo ljudima koji su sledili njihove niske interese.

- Na dan Crnog Sabata? - promuca Nunzio nakon duže pauze. - Ali, to je već iduće subote!

- Tačno - složi se ona. - Ne ostaje nam mnogo vremena. Moramo odmah zvati članove Saveta i pronaći tu devicu!

- Devicu? - opet se on zagleda u nju. - Sumnjam da u celoj Italiji možemo da nađemo nevinu devojku od dvadeset jedne godine!

- Možda ne u našim krugovima, ali oni dragi svakako imaju takvih cura!

"Oni dragi" su, naravno, bili hrišćani, ali se ime Hrista ili Boga u ovom hramu nije smelo ni pominjati. Gledali su jedno u drugo, očigledno razmišljajući o istom problemu.

- Karmela? - setio se on prvi. - Jedino bih se mogao u nju zakleti daje još nevinna.

- Karmela! - ponovi i Gabrijela sa čudnim smeškom na usnama.

Karmela je bila mlada devojka sa Sicilije, koja se kod njih nedavno zaposlila kao sobarica. Bila je vrlo zgodna, ali neobično povučena. Na Siciliji je završila srednju školu, ali je morala da dođe u Rim zbog posla. Devojkim je preporučila jedna proverena agencija, koja je snabdevala kućnom poslugom samo visoko društvo. Od kako je došla kod njih, više od sedam meseci, Karmela nije nikad napustila imanje. Slobodno vreme je provodila ili na bazenu, ili čitajući u svojoj skromnoj sobici u potkrovlju.

- Moramo biti sigurni - prošaputa Gabrijela. - Gospodar nam nikad ne bi oprostio takvu grešku!

- Doktor Ventura će to obaviti - reče Nunzio. - Čim je uspavamo, on će je pregledati!

182

- Dobra ideja - pohvali ga Gabrijela, nršno mu povlačeći prstima kroz srebrnastu kosu. - Zašto sad i ti mene ne provenš? Možda sam u međuvremenu postala opet nevinna!

- Gabi! - pogleda je on prekorno. - Kako možeš da pričaš gluposti u ovako ozbiljnoj situaciji!

Ona se sad sva nalegne na sto, raširivši po njemu duge noge. Tom prilikom je odgurnula sa ivice stola neke papire i sitne stvari.

- Vidim, zaboravio si važnost današnjeg dana - kritikovala ga je.

- A zar je trebalo da ga zapamtim?

- Muškarci! - načini on agrimasu. - Sebični, uobraženi, samoživi muškarci!
Ona lagano odiže glavu posmatrajući ga sa površine stola.

- Danas je tačno dvadeset godina od kako si me, na moj petnaesti rođendan, deflorisao na ovom istom stolu! - podseti ga s gorčinom u glasu. - Svega pet dana nakon što sam stigla kod tebe. Tako si me vesto zaveo!

Nunzio ju je tupo posmatrao. Kako vreme leti, razmišljao je. On se kao kroz maglu seti svog brata od strica i njegove žene. Kad su oboje poginuli u saobraćajnoj nesreći, Gabriijela je došla da živi kod njega. Bila je tako lepa, tako mlada i tako nedužna. Čim ju je ugledao, osetio je nezadrživu želju daje uprlja. Izdržao je svega pet dana, a onda ju je jedne večeri opio i izazvao kod nje do tada nepoznate slasti. Od tog trenutka devojka je gotovo poludela za seksom i telesnim užicima. Bila je "glavna atrakcija" na orgijama kulta. Stotine članova sekte je otada prošlo kroz njeno divno telo.

- Dođi - pozva ga ona rukom i prekinu iz misli. - Bila sam obučena u sličnu haljinu. Dan ranije si mi kupio i čipkani donji veš od svile. Pričao si mi kako te svila na ženskom telu opija i uzbuđuje. I mada si me nečim opio, još uvek se jasno sećam kako si me uneo u ovaj salon i položio preko ovog stola.

183

Doživela sam na njemu najveću do tada poznatu slast! Ona potraži njegovu ruku koju povuče i pokuša da ugura sebi među noge.

- Gabi! - prekori je on i povuče natrag ruku. - Kako možeš da budeš tako neozbiljna?

Gabriijela se uspravi na stolu, ali ostade oslonjena rukama zabačenim iza leđa. Tako ga je posmatrala, i dalje blago raširenih nogu.

- Šta misliš, zašto gospodar želi lično da nam se obrati? -gledao ju je Ninzio u tamne oči. - Mora da je u pitanju nešto izuzetno važno!

- Čim sam se vratila u telo i probudila, odmah sam o tome razmišljala - reče ona. - Samo jedna stvar mi je pala na pamet. Ništa drugo na svetu nije za gospodara važnije od skore pojave njegovog direktnog zastupnika u budućem svetu!
- Govoriš o Antihristu? - proveri on šapatom. Gabriijela potvrdi laganim klimanjem glave.

- U pravu si - složi se on s njom. - Gospodar verovatno želi da nešto učinimo. Nešto od velike važnosti za skora budućnost. Možda čak i da uvedemo njegovog čoveka u određeno visoko društvo. Koliko misliš da Antihrist ima godina? Gabriijela podiže pogled na ukrašeni plafon u čije šare se zagleda.

- Pa... po mojoj računici oko trideset osam.

- To je to! - konačno zaključi Nunzio. - Odmah uzmi listu članova saveta i, umesto što se tu zezaš, lično ih pozovi telefonom i pripremi za taj najvažniji sastanak u istoriji našeg kulta. Podvući važnost događaja, ali im ne govori detalje. Samo ili upozori da ne smeju ni po koju cenu izostati!

Gabriijela se bezvoljno skide sa stola i zateže haljinu i čarape. Pre nego što izade, ona se saže i otisnu mu na usta jedan sladak, vlažan poljubac.

184

- Ah! - seti se Gabriijela kod samih vrata i okrete stolu. - Šta da radimo sa upražnjenim mestom pokojnog profesora Kolomba. Bez novog člana savet neće biti kompletan.

Nunzio se zagleda u nju odsutnim pogledom iznenađenog čoveka.

- Nemoj reći da te nisam upozorila na ovo nekoliko puta! - podiže preteći kažiprst.

- Koliko smo do sada primili ponuda?

- Dovoljno - potvrdi ona. - Najviša nam je došla iz Sjedinjenih država. Neki bogati režiser iz Holivuda nam nudi deset miliona.

- Deset miliona dolara?! - prenerazi se Nunzio.

- Cene skaču, dragi! - smešila se Gabriijela. - Izlazimo iz recesije.

- Javi mu daje primljen - potvrdi Nunzio novo članstvo bez dvoumljenja.- I zamoli ga da ne zaboravi taj ček!

Gabrijela mu veselo namignu i izađe iz salona.

Za razliku od hrišćanske crkve, u čije upravno telo su se birali zaslužni članovi iz svih zemalja, članstvo u uži krug đavolove crkve se oduvek kupovalo. Pobeđivao bi onaj s najvišom ponudom. Lično bogatstvo pojedinaca u ovom kultu bilo je ujedno i najbolji dokaz njihove privrženosti đavolu i njegovoj folozofiji. Pošto se novcem i zlatom oduvek sve moglo kupiti, oni su i u ovom slučaju igrali odlučujuću ulogu.

Gabrijela otključa tajnu fioku u biblioteci i odmah poče da pretura po svežnjevima papira. Ona ubrzo pronade staje tražila i poče da bira brojeve na telefonu. Pogledala je na zidni sat i izračunala daje u Los Andelesu dva posle ponoći...

- Gospodin Fleming? Ned Fleming? - upotpuni ona ime.

- Da, - potvrdi mamuran glas s one strane Atlantika. - Šta hoćete?

- Izvinite što vas budim, ali stvar je važna i ne može da čeka - objasni Gabrijela. - Odmah se spremite i krenite na put. Budite

185

ovde u Rimu u subotu ujutru. Vila Domenika. Upravo ste primljeni u savet naše kompanije. Srećniče jedan! I ne zaboravite onaj ček na deset miliona!

Ali pre nego stoje Ned uspeo bilo šta da upita, veza se prekinula. On se odjednom potpuno razbudi i svega seti. Od uzbuđenja, slušalica mu skliznu iz ruke i tresnu o pod. Tresak probudi Nedovu suprugu Koni, koja se lenjo okrete u krevetu i zagleda u njega mamurno trepćući očima...

- Šta se dešava, dragi?

Ned sa poda uze slušalicu i vrati je na držač telefona. Onda se okrete svojoj ženi.

- Šta se dešava? - ponovi ona još uvek uplašena. - Upravo su me pozvali iz Rima. Jedna žena. Kaže da sam danas primljen u savet Satanus Bragusa i da se odmah spremim i doletim u Rim. Moram da budem tamo u subotu ujutru.

- Crni Sabat! - odmah se seti Koni. - Pa, to je izvanredno -divila se njegovom uspehu, kao da se radilo o dobijanju neke velike nagrade. - Da li ti, čoveče, imaš pojma kakva je to čast? Upravo si postao član svetske vlade onoga koji nam uskoro dolazi! Kroz par godina, drmaćeš svetom! Znala sam to još onda kada sam te srela na onom prijemu - hvalila se Koni.

Prirodno, ni jedno od njih više nije moglo ponovo da zaspi.

Da bismo bolje razumeli njihov entuzijazam, moramo još malo da objasnimo struktura tog đavolovog vrhunskog tela. Mada je empirator bio Italijan, u savet su ulazili članovi iz celog sveta. Bili su to industrijalci, važni naučnici koji su svojim "teorijama" potkopavali suštinu vere u Boga i njegovo stvaranje sveta, zatim svetske vojne i političke ličnosti, bez obzira na rasu ili nacionalnost. Pa, kako se savet sastojao od "krema" svetskog kapitala i političke moći, i beneficije članstva su bile mnogostruke. Često su se za stolom đavolovog saveta sklapali poslovni ugovori između država ili kompanija bilionske vrednosti. Od ovoga su, normalno, najviše koristi imali baš članovi

186

tog saveta. Zato treba pravilno razumeti Nedovo i oduševljenje i njegove lakome žene. Radilo se o njihovom ličnom prestižu, velikim količinama novca i nezamislivoj moći u budućnosti koja im se tako prejeteljski smešila. Na nesreću, nikad nisu čuli za onu narodnu "ko s đavolom tikve sadi..."

Za neupućene komšije, u vili Domeniki se te noći održavao još jedan od mnogih prijema visokog društva. Pozvano je šezdeset članova kulta s porodicama. Deca mlađa od petnaest godina nisu upućivana u tajne kulta. Ostajala bi kod kuće. Ali svi oni mladi članovi sekte koji su joj otvoreno pripadali, učestvovali su ne samo u tajnim ceremonijama, već i u orgijama koje su se održavale nekoliko puta godišnje. Ta omladina ne samo da se prljala seksualno između sebe i drugih, starijih članova, već se blud vodio i sa svojim roditeljima. Pošto reč ljubav ne postoji u đavolovom rečniku, onda se nije znalo ni za ljubomoru kada su bili u pitanju seksualni odnosi, l druge sekte, od kojih mnoge hrišćanskog korena, takođe praktikuju slobodan seks u svojim krugovima.

Ugledne goste su na ulaznim vratima lično dočekivali Nunzio i Gabriijela. Kada se na kamenom stepeništu pojavije doktor Ventura i njegova žena, Gabriijela ga polako povuče za ruku i odvoji od supruge.

- Doktore, - reče mu tiho u uho, - imam za vas jedan mali posao pre nego što počne svečana večera!

Iznenaden ovim njenim recima, Ventura je poslušno pošao za njom gore na sprat. Gabriijela ga uvede u jednu malu, ali čistu sobicu u samom potkrovlju. Na krevetu je već ležala onesveščena Karmela.

- Uspavala sam je pre pola časa - poveri mu Gabriijela i podiže sa noćnog stočića malu braon flašicu.

Doktor se zagleda u etiketu.

- Portofm? - zaključii. - Zar vam se ne čini daje to malo prejako?

187

- Devojka mora da bude bez svesti bar deset časova! Ventura spusti flašicu natrag na stočić. On se ne usudi ništa

da pita. Umesto toga, očekivao je Gabriijelino dalje objašnjenje.

- Želim daje proverite - reče ova konspirativnim tonom. - Potrebna rni je vaša apsolutna potvrda da je devojka još uvek nevina!

Ventura se sad ozbiljno uplaši. On čak odstupi dva koraka od kreveta.

- Šta nameravate? - promumla on zabrinuto.

- Ništa strašno! - umirivala gaje Gabriijela tihim glasom. - Devojka nam je večeras vrlo važna i mora da bude nevina.

- Gabriijela! - zagleda se doktor u ženu. - Ovo mi se ne sviđa. Mi nikad ranije nismo prinosili ljudske žrtve. Ako sada počnemo, moglo bi se to pretvoriti u katastrofalan kraj našeg kulta!

- O čemu to govorite? - zakoluta Gabriijela nervozno tamnim očima. - Niko nema nameru nikog da žrtvuje! Samo je pregledajte i recite mi da lije nevina! Nočas nam je vrlo potrebna, ali ne mogu još da vam kažem zašto!

Ventura je kratko posmatrao devojku na krevetu.

- Zar među našim članovima nema nevine devojke? - pogleda on opet u Gabriijelu.

- Molim vas, doktore, ne pitajte gluposti! - zamoli ga ona s dosadom u glasu. - Ta, vi bar znate da u našem kultu očevi lično deflorišu svoju žensku decu već na petnaesti rođendan! A meni je večeras potrebna devojka starija od dvadeset jedne godine!

Ventura poče da se osvrće po sobici, kao da nešto traži.

- Nisam ovo očekivao - mrmljao je nezadovoljan njenim objašnjenjima. - Za ovakav pregled potreban mi je ginekološki pribor.

- I o tome sam razmišljala - iznenadi ga Gabriijela i otvori fioku noćnog stočića iz koje izvadi nešto umotano u čistu belu salvetu. - Izabrala sam nekoliko komada od srebrnog pribora za jelo i dobro ih prokuvala.

1

i;

Ventura se zagleda u delove pribora, uglavnom manje ili veće kašike, kao i hvataljku za salatu. Ona mu se učinila najpogodnijom. Pored pribora se nalazila i mala, ali jaka baterijska lampa. Ventura se zagleda u plastičnu kesu sa dve sanitetski zatvorene rukavice kakve su se koristile za pranje sudova. Veoma su ličile na hirurške, ali su bile malo deblje.

- U redu, - složi se on i poče da navlači rukavice. - Skinite devojci donji veš i položite je tako da joj noge vise prema podu.

Dok je on odabirao sjajne uglačane delove pribora za jelo, Gabriijela povuče mlitavo devojčino telo još više ukoso. Ona joj najpre smače bele gaćice, onda je povuče za noge bliže ivici kreveta. Devojčine noge klonuše na pod. Doktor Ventura stavi svoje radne naočare i spusti se na pod između devojčinih raširenih nogu. U levoj ruci je držao spremnu hvataljku za salatu, koju nežno uvuče u devojčinu vaginu i istovremeno upali malu baterijsku lampu. Dok je studirao dokaze Karmelinog devičanstva, Gabriijela je nervozno šetala po maloj sobi.

Doktor Ventura se konačno okrete u njenom pravcu.

- Smirite se. Devojka je kao od majke rođena!

On se uspravi, vraćajući hvataljku na salvetu. Dok je pažljivo skidao rukavice, posmatrao je svoju domaćicu. Gabriijela je navlačila natrag devojčin veš.

- Ne znam šta nameravate s ovom devojkom, ali želim da znate da će izgubiti mnogo krvi u slučaju defloracije!
- Ne brinite, - uveravala ga je Gabrijela. - Niko ne sme čak ni daje dotakne!
- Onda vas sve manje razumem.
- Strpite se, doktore! Sve će vam postati jasno za vreme Crne mise.
Ventura steže vilice i napusti sobu. Gabrijela je išla za njim, ali samo do rnalog privatnog lifta pored čijih vrata je stražario jedan snažno razvijeni momak, inače poverljivi član kućne posluge.

189

- Mario, - obrati mu se Gabrijela tihim glasom, - zaključaj lift i idi u Kamelinu sobu. Devojka je u dubokoj nesvesti. Pažljivo je prenesi dole u hram i položi preko oltara. Ne vezuj je! Ostavi je ovako obučenu i ostani pored nje, za svaki slučaj. Crna misa će početi tačno u ponoć, kao i obično.
Gabrijela siđe u veliki foaje, gde se izmeša s gostima. Ona pogledom potraži Nunzia, kome namignu da je sve u redu.
U međuvremenu, domaći i strani gosti su se već uveliko upoznali i među sobom raspričali. Čim su tog jutra stigli u vilu, Nunzio je ponudio Nedi i Koni da odesnu kod njega kao lični gosti. Zato, kada se te večeri na prijemu pojavio Gvido Kornelijus, Nunzio požuri da ga upozna sa Nedom. Mudro je zaključio da će njihovo poznanstvo biti od obostrane koristi, jer su obojica bili čuveni po pravljenju jeftinih filmova...
- Znae, ja se, u stvari, divim vašoj američkoj nekulturi -poveravao im se Gvido s čašom u ruci. - Nigde na svetu se ne proizvede više literarnog, filmskog i grafičkog šunda nego u Americi. Kad god dođem u Sjedinjene države, ma gde da se okrenem, vidim jedno veliko umetničko đubrište! To je prosto neshvatljivo do koje mere ste vi isprali mozgove vašim građanima. Nigde na svetu se ne konzumira više umetničkog otpada nego u Americi i nigde za veći novac! Vaš narod troši milijarde na šund i gluposti.
- Ja pišem knjige koje tržište traži - gotovo se uvredi Koni.
- A moj suprug pravi najuspešnije filmove u Holivudu!
-Ali, gospodo draga! - uhvati je Kornelijus za ruku. - Ja vas ne kritikujem! Ja vam se divim! U stvari, zavidim vam! Ne znam šta bih dao da mi je samo malo procenat vašeg prebogatog tržišta!
- Gospodin Nunzio mi je rekao da planirate neki veliki film
- prede Ned na drugu, njemu bližu temu. - O čemu se radi?
Kornelijus se najpre osvrte oko sebe, kao da želi da im kaže neku tajnu.

190

- O presipanju iz šupljeg u prazno! - reče on tiho. -Nagomilao sam velike količine takozvanog "prljavog" novca od proizvodnje porno filmova, pa bih želeo da ga uložim u neki veliki projekat poput vaših iz Holivuda. Tako ću taj novac ne samo "oprati" od ružne prošlosti, već i mnogostruko zaraditi. Na žalost, mi ovde u Italiji nemamo kapacitete kao što ste vas dvoje!
- Pa, bar to nije neki problem- odmah proradi kliker u glavi uvek prisebne Koni. - Sve što treba da uradite jeste da uložite novac u projekt koji upravo pripremamo po mom novom bestseleru!
Posle gala večere koja potraja skoro do ponoći, raspoloženi gosti predoše u susednu veliku balsku dvoranu, gde je, navodno, trebao da se prikaže jedan novi akcioni film. Naravno, ovo je bio samo trik kojim je trebao da se zavara deo neobaveštene posluge. Jer, kada se velika vrata dvorane zatvoriše, iza njih je mogla da se čuje samo muzika i zvučni efekti filma koji se vrteo u potpuno praznoj sali! Svejedno, mnogi članovi posluge bi se tada značajno pogledali, sumnjajući da se iza velikih vrata odvija nešto mnogo veselije. Seksualne orgije su bile uobičajene u rimskom visokom društvu, a njihovo dugo korenje nam je dobro poznato. Međutim, ni jedan član posluge nije mogao ni da pretpostavi šta se, u stvari, dešavalo u dubokom podzemlju vile, u delu u kojem niko od njih nikada nije bio. Samo su Mario i njegova žena Liza znali za đavolov hram.
U niskom hramu, u najdubljim katakombama vile, stajalo je pedeset osmoro članova kulta Satanus Bragus. Svi su imali preko sebe prebačene crne mantije sa znakom sotone izvezenim u zlatu na leđima. Svi su ispod plašta bili goli, jer se nakon

svake Crne mise orgijalo do ranog jutra. Svaki član kulta imao je svoj mali ormar-kasetu u koji bi stavljao svoju odeću i nakit. Za vreme orgija, ništa nije smelo da bude u vezi sa telom. Takvi su bili propisi stari vekovima. Ali ovaj put, članove kulta je očekivalo malo razočarenje.

191

- Dame i gospodo! - okrete se odjednom Empirator Nunzio prvi prema njima i raširi ruke. - Naši dragi gosti! Nisam u situaciji da vam objasnim zašto, ali noćas, odmah nakon Mise, obucite se i vratite u dvoranu da vidite kraj filma. Samo članovi Saveta neka ostanu ovde u hramu! To je sve što mogu da vam kažem.

Članovi kulta počеше da se pogledaju između sebe. Do tada nikakve tajne unutar kulta nisu postojale. Ovo je za mnoge bio pravi šok. Dok je Empirator služio Crnu misu, prisutni su sve zabrinutiji gledali u pravcu crnog oltara, na kome se očigledno nalazilo nečije opmženo telo pokriveno crnim plišom. Misa se sastojala uglavnom od ruženja Boga i njegovog sina, na latinskom jeziku. Veličao se Sotona, gospodar njihovih duša i njihov dobrotvor u ovom i onom životu. Na kraju mise, pročitao je, po običaju, pasus iz đavolove "biblije", u kome se vernici podsećaju na hedonističke slasti i užitke koji ih čekaju kada se vrate đavolu. I noćas je iz te odvratne knjige mnogo toga obećano naivnim slušaocima. Sve su to bile apsolutne laži, jer oni retki Božji ljudi kojima je bilo dozvoljeno da zavire u podzemni svet đavolov, nisu videli tamo ništa drugo do beskrajnu duševnu patnju i kasna pokajanja! Ali, đavo je i ovom prilikom nastojao da zavede što veći broj potrebnih mu duša.

Nunzio na kraju zaklopi knjigu i opet se okrete prisutnima.

- Sada bih vas zamolio još jednom da se obučete i vratite u balsku dvoranu gde se prikazuje film. Ovde neka ostanu samo članovi Saveta!

Ljudi počеше da napuštaju mračnu prostoriju. Unutra ostadoše samo devetoro ljudi i Gabnjela, jedina žena član Saveta. Ona isprati poslednje vernike do teških metalnih vrata, koja za njima zaključa.

- Sta se dešava? - priđe bliže oltaru doktor Ventura. - Zašto ta devojka leži na oltaru?

192

Nunzio se okrete oltaru i tek tada skide sa Karmele teški crni prekrivač. Članovo Saveta se zagledaše u devojčino beživotno telo. Karmelina desna ruka je visila niz kameni oltar. Nunzio joj podiže ruku i položi uz njeno nepomično telo.

- Sada ćemo da čekamo - okrete se on opet onima pred oltarom.

- Sta ćemo da čekamo? - nervozno upita Gvido Kornelijus.

Pre nego što će im objasniti, Nunzio baci nervozan pogled na Gabrijelu.

- Gabi je nedavno primila poruku od gospodara koji je obećao da će nam se noćas lično javiti kroz telo ove devojke!

Grupa muškaraca ispred oltara istovremeno ustuknu nekoliko koraka. Možda su to učinili i zbog iznenadnog pokreta devojčine ruke, kojom se ona dotakla po grudima. Malo je tako držala ruku, onda otvori oči i zagleda se u zadimljenu kamenu tavanicu. Karmelino telo poče lagano da se podiže i ona se uskoro nade u sedećem položaju, gledajući u ljude pred sobom. Nunzio i sam side sa podijuma oltara i pridruži se grupi svojih zabrinutih prijatelja. Sada su svi zajedno sa zebnjom očekivali dalji razvoj događaja. Mlada devojka zakoluta očima koje odjednom pobeleše, a njeno telo se lako zatrese. Ona otvori usta iz kojih suknu napolje neka bela para. A kada joj se inače lepe plave oči ponovo vratiše u normalan položaj, bile su jarko crvene i kao da je iz njih nešto zračilo. Nešto veoma zlo i naopako. Iz tih odjednom divljih očiju, isijavala je neka mešavina mržnje, jeda, nemoćnog besa i nedvosmislene pretnje. Kako bi lakše sedelo na oltaru, devojčino telo presavi obe noge pod sebe. Bila je to banalna poza devojčure koja ne mari što joj se odjednom vidi donji veš. Onaj, ili "ono" u njenom telu, još malo se borilo sa mehanikom pokreta ruku i lica, onda se naglo umiri i zagleda u ljude pred sobom. Glas koji im se obratio, odiže slušaocima kosu sa glave. Činilo se da iz devojke govori čovek-zver. Kao kad bi lav odjednom progovorio.

- Izabrao sam vašu grupu - groktala je životinja iz devojke,
 - jer ste u najboljem položaju da mi pomognete. Sastav vaše sekte je perfektan za ono što nameravam. Kao što znate, kraj vremena se približava i ja sam sada stekao pravo da pomognem mom čoveku da dođe na svetsku vlast. Ali on može stupiti na scenu samo nakon precizno pripremljenih događaja. Vi ovde prisutni ćete mu ih pripremiti. Jednim grandioznim aktom nasilja, ili sa više njih, izazvaćete apsolutnu nestabilnost u svetu. Ekonomsku, političku, kompletnu anarhiju!

Sotona, jer to je bio on glavom, ovde malo zaslade, jer se devojčino telo vidno zamorilo od njegovog užasnog prisustva. Karmeline grudi su se teško nadimale, devojka je tražila izgubljeni dah.

- Šta želiš, gospodaru, da učinimo? - skupi Nunzio hrabrost da ga upita.
 - Konačnu odluku i detalje prepuštam vama - grmela je zver.
 - Samo tražim da to uzdrma ceo svet i uništi njegovu sadašnju strukturu vlasti. Učinite to u toku sledeće dve godine.

- Gospodaru, - cvilio je Nunzio jer nije znao na šta đavo cilja, - šta time želiš da kažeš? Da li da ubijemo predsednika neke velike države? Koje?
 Devojka je naglo bledela. Njena koža gotovo poplavi. Gubila je opet dah i činilo se da će klonuti svakog momenta. Ali đavo u njoj joj nije to dozvoljavao. Pošto se malo zaklatilo, telo se opet ukoči i postade stabilno.

- Ne jednog! - krkljao je glas iz devojke. - Pobijte ih svih sedmoro!
 - Sedmoro? - mucao je Nunzio potpuno zbunjen.
 - Sad moram da idem - reče grozni glas.
 - Gospodaru! - dreknu Nunzio panično. - Reci nam bar ime tvog čoveka i zemlju u kojoj sada živi! Njegove godine! Ne želimo da izneverimo tvoja očekivanja!
 - Teško onome ko to pokuša! - pretio je gospodar njihovih duša.

- Zato te molimo da nam ostaviš neku važnu informaciju! -preklinjao je đavolov Empirator Nunzio prvi.

Telo se malo odmori, a onda đavo saopšti ime i godine čoveka koji će se uskoro pojaviti na svetskoj sceni, ubrzo zatim zavladatai celim svetom, i pred sam njegov kraj, osigurati đavolu stotine miliona novih duša...

- Ne zaboravite, - završi on, - od što većeg broja duša, zavisi i moja i vaša dalja egzistencija! Ako uspete, zauvek ćete vladati pored mene! Ako me razočarate, zažalićete što ste se ikad rodili!

Telo odjednom snažno zadrhta. Činilo se da će izgubiti ravnotežu.

- Moram da idem! Odmah ubite ovu devojku! - naredi im.

- Daje ubijemo?! - zapanji se Nunzio.

- Uništite ovo telo! - zagrmje đavo. - Upravo ste čuli najveću tajnu na svetu!

Ona bi mogla kasnije toga da se seti! Morate da je ubijete jer se bez toga ne mogu vratiti natrag!

Doktoru Venturi prolete mozgom strašna pomisao. Kakva divna prilika da se đavo zauvek zarobi u devojci!

- Slabići! - vređao ih je đavo. - Kako ćete pobiti tolike vladare, kad ne možete ni jednu nemoćnu devojku?! Dajte mi nož - vikao je sve ljući.

Jedina prisebna Gabnjela skoči do susednog zida na kome je mek visio ukrašeni žrtveni nož iz sedmog veka. Ona mu ga prinese drhtavom rukom. Đavo joj zgrabi nož iz ruke i bez imalo oklevanja ga sa obe ruke zari pravo u Karmelino umorno srce. Onda se začu užasan urlik divlje zveri i telo se skljkoka natrag na oltar. Još se trgnulo u grču par puta, da bi se zauvek smirilo. Prisutni su u šoku piljili u krvave devojčine grudi i njene ruke koje su još uvek grčevito stezale dršku noža.

Doktor Ventura se konačno odvoji od grupe i pride nesrećnoj Karmeli.

- Je ? razumete? - pogleda u svoje okamenjene drugove. -Gospodar nam je ovim činom pomogao da se bez problema resimo tela!

Nisu ga razumeli...

- Kako ne shvatate? Karmela je živela povučeno, depresivno, i odjednom je osetila očajničku želju da pobegne iz tog sveta samoće i razočarenja. Sišla je u lovački salon sa čijeg zida je skinula ovaj redak nož iz sedmog veka, a kada se ponovo našla sama u svojoj sobi, zarila gaje u svoje srce!

On se ponovo zagleda u devojčino telo...

- Moramo odmah daje prenesemo na ovom plastu do njene sobe i položimo je na njen krevet! Zatim ćemo pozvati policiju. Ništa ne srne biti sumnjivo.

Po njihovim zadivljenim pogledima, moglo se zaključiti da se prisutni u svemu slažu sa njim. Bez daljeg odugovlačenja, dograbiše crni plašt sa telom i ponese ga u pravcu malog privatnog lifta. Domaćini su odlučili da ne zovu policiju pre nego što se film završi i gosti ne razidu. Poslednji je vilu napustio doktor Ventura sa ženom. On je ostao pored tela brinući za sve detalje koji bi mogli eventualno da izazovu sumnju kod policije. Ali, teško je posumnjati u samoubistvo onoga ko još uvek grčevito stiska dršku noža u svom srcu!

Napolju je počelo da ševa, a ubrzo po staklu njihovog fer-arija počese da dobuju prve kapi kiše. Ventura baci pogled na sat u kolima. Pokazivao je pola tri. Njegova lepa, dvadeset godina mlada supruga Sofija, sedela je za volanom ćuteći. Međutim, radoznalost mlade žene u njoj ubrzo pobeđi.

- Šta li te je to dole u hramu toliko potreslo da nisi u stanju ni da upravljaš automobilom?

- Bolje da ne znaš - promrmlja Ventura za sebe. Sofija je malo ćutala, onda opet primeti:

- Mora daje u pitanju nešto veoma važno. Ne sećam se kada sam te poslednji put videla ovako... uplašenog! - pronade ona pravu reč.

196

- Da, bojim se, Sofija - priznade Ventura kroz stisnute zube. - Video sam i čuo noćas nešto što nisam mogao ni da zamislim. Od stravičnog prizora nam se svima digla kosa na glavama. Bilo je užasno!

Sofija naglo smota volan u desno i parkira automobil na travu pored puta. Morala je po svaku cenu da sazna šta se noćas dole dešavalo.

- Nailazi oluja - objasni mu ona svoju naglu odluku da stane. - Dok čekamo, zašto mi sve ne kažeš. Biće ti mnogo lakše.

Doktor Ventura je izgubljeno piljio u svoju suprugu. Sreo ju je pre pet godina najednom prijemu. Kao i većinu muškaraca ne naročito privlačnog izgleda, i doktora Ventura je odmah privukla Sofijina lepota i seksepil. Zavela ga je još iste noći u sobi njegovog prijatelja. Pošto je Ventura već pripadao đavolovoj sekti, i Sofija se odmah priključila, i ona je poput njega bila luda za seksom, naročito grupnim, gde su partneri mogli da se menjaju brzinom menjanja sokni. Ali, Venturi je u poslednje vreme sve teže padalo da gleda kako mu mnogo mladi i snažniji članovi kulta "lome" lepu suprugu pred njegovim očima. Takođe je primetio da ona samo stenje i uzdiše kad vodi ljubav sa njim, a dere se kao koza kad je dohvati neki zgodan mladi jarac, kako je njene ljubanike u mašti video. Ovi prvi znaci ljubomore kod njega, bili su vrlo zabrinjavajući.

- Dakle? - trže ga ona iz misli. - Pričaj mi šta se to tako strašno dole desilo. Ti si noćas čak i primetno bled. Kako se osećaš?

- Povraća mi se - promumla Ventura. - Od onog što sam video i čuo.

- Šta si to video?

- Video sam sotonu! - reče joj gledajući je pravo u oči. - Lično se noćas pojavio kroz telo one nesrećne devojke što je ležala prekrivena na oltaru. Sofija, da si ga čula kada je iz nje progovorio, ti bi, verovatno, pala u nesvest! To nije bio ljudski

197

glas, to je bilo urlanje životinje! A onda, kada nam je sve rekao, zatražio je da mu se donese nož. Iz sve snage ga je zario nesrećnoj devojci u srce!

- Isuse! - prekri Sofija usta rukama. - Šta će se sad desiti?

- Ništa. Odmah smo preneli devojku u njenu sobu u potkrovlje i stavili je na njen krevet. Nunzio će odmah pozvati policiju i prijaviti njeno samoubistvo.

- Ali, to je strašno! - pojavio se prve suze u ženinim očima.

- Da, slažem se s tobom. Noćas sam o tome razmišljao, a i o mnogim drugim stvarima. Otkrio sam da nas je đavo sve lagao i na kraju će nas izigrati!

Sofija mu potraži ruku u tami automobila i nežno je privuče sebi. Napolju je kiša sada pljuštala, udarajući iz sve snage po crnom platnenom krovu skupog kabrioleta. Sa svih strana su sevale munje i udarali gromovi. Sasvim slučajno se činilo kao da sam đavo počinje na njih da se ljuti.

- Ti si, verovatno, već primetio da ja ne verujem ni u Boga, a ni u đavola - pričala mu je Sofija kroz suze. - ali sam zato od malena verovala u zdrav seks. Moja pokojna majka me je uvek učila i podsticala da grabim od života sve ono što me najviše uzbuđuje, a da ću na smrt misliti kada za to dođe vreme. Ti dobro znaš da sam prišla toj tvojoj sekti iz seksualnih pobuda i želje za stalnim užitkom.

- Da, primetio sam, - tužno joj se smešio Ventura. - I želim da znaš da mi je sve teže da gledam kako te tamo mnogo mladi od mene rasturaju pred mojim ljubomornim očima!

- Hajde onda da prekinemo sa tim glupim orgijama - brisala je Sofija oči malom papirnom salvetom. - Ja pristajem. Evo kunem ti se - diže ona ruku, - da nikad više neću leći ni sa kim, sem s tobom! Nisam znala da me voliš - završi ona šapatom. -Uvek sam mislila da si kao i ja, samo lud za seksom.

Doktor Ventura zgrabi svoju lepu suprugu u snažan zagrljaj. U blizini kola udari grom od čijeg treska automobil poskoči sa zemlje.

198

- Bože! - odvoji se Sofija od njega i prekrsti. - Bože, pomozite nam!

- Ne brini, srce, - milovao ju je Ventura po vlažnim obrazima. - Ovo što se dešava napolju nema veze s đavolom. Đavo radi na mnogo podmukliji način

- Šta vam je rekao? - tresla se mlada žena.

- Ne mnogo. Ali između redova onog što nam je rekao, otkrio sam dve laži koje svedoče daje i đavo "smrtan". Od nas je tražio pomoć za svog čoveka koji uskoro dolazi na svetsku vlast, i tom prilikom nas podsetio da nam je svima tamo potreban što veći broj duša, ako želimo da s njim zauvek uživamo!

Sofija je čekala objašnjenje.

- Ne razumeš? Ako je đavo večan, kako se tvrdi, zašto su mu onda potrebni milioni novih duša? Ja lično mislim da će on nas vremenom pokupiti do poslednje duše, kako bi produžio svoj bedni život. Kao i svaka zver, i đavo će na samom kraju "pojesti" poslednju dušu svog najbližeg saradnika!

Udari novi grom u šumu iza njih, a njegov iznenadni tresak izazva pravu paniku kod Sofije, koja ubaci menjač u brzinu i polete praznim putem prema Rimu. Kiša je sad lila kao iz kabla. I mada su brisači radili punom snagom, kroz sve više zamagljeno staklo videlo se sve manje.

- Sofija! - vikao je Ventura svojoj ženi. - smiri se! Ova oluja je prirodan proces električnog pražnjenja! Stani sa strane, slabo se vidi!

Odjednom ispod njih sevonu neko jako svetio, kao da se neki veliki kamion iznenada pojavio iza oštrec okuke...

- Isuse! - vrisnu Sofija i u želji da izbegne direktan sudar, naglo okrete volan u desno.

Ferari projuri između dva velika drveta i sjuri se niz neki vinograd prema podnožju brda. Ni kočenje, ni bilo šta drugo na svetu više nije moglo da zaustavi Sofiju i njenog supruga. Uskoro su iz sve snage udarili u banderu sa transformatorom. Od

199

siline udara eksplodirali su i transformator i automobil sa putnicima.

Usplahireni farmer koji je istrčao iz kuće, video je samo ogromnu vatrenu loptu

kako se diže prema olujnom nebu. Pomislio je daje to grom udario u transformator. Scena na koju su uskoro naišli vatrogasci, bila je užasna. Iz gomile isprepletenog metala, pušila su se dva potpuno izgorela tela muškarca i žene!

Nekoliko dana je trebalo članovima đavolovog saveta da dođu sebi. Gubitak tako važnog člana kakav je bio doktor Ventura, na preživele je delovao depresivno. Naravno, ne zbog žalosti. Uznemiravala ih je misterija kojom je ceo slučaj bio obavijen. Kada su se ponovo našli u Nunzijeovom radnom kabinetu, pred njima je na stolu ležao detaljan izveštaj sa mesta nesreće. Nabavio im ga je jedan član kulta, inače, policijski funkcioner.

- Ne razumem! - mumlao je Umberto Vespi svojim dubokim glasom. - Ovde piše da su iznenada i iz nepoznatih razloga skrenuli s puta. Daje za volanom sedeo dektor Ventura, još bih pomislio daje umro od srca. Ali, vozila je njegova tridesetogodišnja žena! Zdrava kao dren!

S ovim su se svi slagali, naročito oni koji su dobro poznavali Sofijino vitko i uzbudljivo telo.

- Ja mislim, - progovori Markus Kateli, inače naučnik, - da su doktor i njegova lepa supruga "moralni" da umru te olujne noći.

- Izvinite? - pogleda ga Gabrijela ispod oka.

- Policija je utvrdila - nastavi on svoju teoriju, - da se doktorov automobil najpre zaustavio pored puta. Zbog iznenadne velike kiše, zaključili su .1 ja se slažem s njima, ali dodajem da su doktor i njegova žena tom prilikom razgovarali o nečemu vrlo važnom, o nečemu o čemu nisu smeli!

- Vi hoćete da kažete da je Ventura ispričao Sofiji šta se te noći desilo u hramu? - proveravala je Gabrijela.

200

- Tačno to hoću da kažem. Jer ne vidim ni jedan drugi razlog zašto bi njih oboje odjednom isparili u plamenoj lopti! I možda to treba da nam svima posluži kao ozbiljno upozorenje. Vi svi dobro znate da se o nama s one strane vodi računa. Naš gospodar nam namešta ogromne profite, sređuje velike poslove i pomaže nam u našim karijerama i ličnom uspehu. Zauzvrat, od nas očekuje apsolutnu privrženost i pokornost. Tajna za koju smo te noći čuli, nije čak poznata ni budućem Antihristu!

- Mislim da ste u pravu - pogleda ga Nunzio smrtno ozbiljan.

Međutim, ova užasna teorija se nije svidela Nedu, koji skoro zažali što se upetljao u ovaj "kabinet" buduće đavolove vlasti na zemlji.

- A šta ako je to ipak bio samo nesrećni slučaj? - ponudi on objašnjenje. Svi prisutni ga začuđeno pogledaše. Učinio im se tako naivnim.

- U svetskim poslovima našeg gospodara "ništa" se ne dešava slučajno! - objasni mu Nunzio. - Zar vi ne pravite filmove "tačno onakve" kakvi odgovaraju njegovim budućim ciljevima? Zar vaša supruga ne piše "tačno onakve" knjige koje mame milione njenih čitateljki u hedonizam? Da ne pominjem prljave filmove našeg prijatelja Gvida, - pogleda on u producenta do sebe. - Mi svi ovde prisutni živimo i radimo "tačno onako" kako to od nas zahteva gospodar naših duša! Ovim je svaka dalja diskusija bila okončana. Nunzio zaklopi policijski dosije, kao daje time zauvek raščistio sa životima svojih bivših prijatelja, pa se zagleda po prisutnima, od glave do pete.

- Ali, mi se nismo, skupili da diskutujemo, nagađamo ili pretpostavljamo zašto su odjednom nestali naši dragi drugovi. Oni su sada sa našim gospodarom i ako su mu nešto skrivili, neka mu sada za to i odgovaraju!

201

Od ove mogućnosti nekoliko prisutnih se neprimetno stre-soše.

- Iz drugog, mnogo važnijeg razloga smo ovde - nastavi Nunzio. - Kao što ste na noć Crnog Sabata lično čuli, od nas se očekuje da pripremimo svet za dolazak misterioznog čoveka, širim masama poznatog pod biblijskim imenom Antihrist. I mada mi ovde prisutni znamo ko je on, sam taj čovek to još uvek i ne sluti. Taj čovek je, verovatno, apsolutni ateista koji ne veruje ni u Boga ni u đavola, ali zato đavo veruje u njega, a mi verujemo da naš gospodar zna šta radi.

Dakle, počnimo. Date su nam dve godine. Rečeno nam je da likvidiramo sedam predsednika, mada mi to još nije najjasnije.

- Pa to je bar prosto - umeša se Gabrijela. - Gospodar očigledno misli na "sedmoricu velikih"!

- Misliš na predsednike sedam industrijskih sila? - prover-avao je Nunzio.

- Na koga drugog bi se inače to odnosilo? Svake godine sedmorica velikih se sastaju u drugoj zemlji članici. Amerika, Kanada, Britanija, Nemačka, Francuska, Japan i Italija. Pošto su tih sedam zemalja ujedno i najrazvijenije industrijski, iznenadnim gubitkim svih njihovih vođa, došlo bi do katastrofalnog kolapsa međunarodne ekonomije i monetarnog fonda. Kao što se gospodar i nada, zavlada bi trenutna anarhija. Odjednom bi se one manje zemlje, koje se sada boje velikih, pomamile i odlučile da izravnađu nesredene račune sa svojim susedima i neprijateljima, organizovani kriminal bi gotovo preko noći preuzeo svetsku ekonomiju u svoje neosporno sposobne ruke, zavladao bi pravi haos!

- Gabrijela je u pravu - složi se Montego Kristi, inače jedan od najpoznatijih trgovaca ilegalnim oružjem u svetu. - Nikom bolje nego meni nije poznata situacija na tom polju. Najmanje deset nacija i plemenskih grupacija s nestrpljenjem očekuju šansu za osvetom. Velike sile su se veoma zadužile po svetu svojom jednostranom politikom jačeg.

202

- Ali, gospodo! - zapanjeno ih je slušao Ned. - To o čemu vi eovorite je prosto nezamislivo. Neizvodljivo! Tu grupu predsednika gde god se nađu, čuvaju po nekoliko hiljada specijalno obučениh policajaca.

- I do sada su duševno nestabilni pojedinci ubijali američke predsednike, zar ne? - podseti ga Umberto Vespi, inače, političar po zanimanju.

-Ali ovde se radi o sedmoricu najvažnijih ljudi na svetu...

- Najvažnija grupa ljudi na svetu sedi za ovim stolom! -prekide ga Gabrijela hladnim tonom vladara. - NIKAD to ne zaboravite! Jer, vi ste jedan od nas, VI ćete uskoro vladati celim američkim kontinentom!

Ned Fleming poče da se smanjuje u svom sedištu. Kada se nedavno ponudio za upražnjeno mesto novog člana saveta, o nečem sličnom nije ni sanjao. Jesu li svi ovi ljudi poludeli, ili još ne razume u šta se upleo. Onda se seti da je sve to čuo iz đavolovih usta. Znači, on, ipak, sve ovo ne sanja.

- Gde će se održati sledeća dva sastanka sedmorice velikih? - upita Gvido.

- Ove godine u Britaniji, a iduće u Italiji.

Na ovo se italijanska grupa članova značajno pogleda između sebe.

- Imate li neku originalnu ideju? - upita Nunzio.

Svi pogledaše u Umberta Vespia, s obzirom da je on radio za vladu.

- Aaaa... - razvlačio je ovaj nesigurno, - nisam sto posto siguran, ali u krugovima vlade se šuška da će se italijanski samit sedmorice velikih održati na mediteranskom ostrvcetu San Stefano.

- San Stefano? - naže se Nunzio da ga bolje vidi. - Ali... naša firma je upravo potpisala ugovor sa vladom da tamo podigne ekskluzivnu građevinu sa kupolom od stakla, koja već nosi ime La Rotonda!

203

- Dobro ste se setili! - cinički ga pogleda Vespi. - JA sam vam namestio taj veliki ugovor! - podseti ga.

Nunzio gaje gledao otvorenih usta. Mozak mu je radio brzinom kompjutera. Sve mu je odjednom bilo jasno. Rotonda se morala završiti za dve godine, dakle, pre početka svetskog skupa.

- Pa, to je divno - umeša se JVIontego Kristi. - Ukazuje nam se neverovatna prilika da još sada, tajno, pre nego što iko i posumnja, ugradimo u sve potporne stubove određenu količinu eksploziva i povežemo ih ujedan komadni prekidač! Nunzio ga je kratko gledao, onda odmahnu glavom.

- Ne u potporne stubove - ispravi ga. - Kupola bi se srušila uz lomljivu stakla, ali niko ne bi bio ubijen! U stvari, svi bi unutra ostali živi i zaštićeni baš od te velike kupole.

- Ne znam, ja nisam arhitekta, ali mogu da vam nabavim bilo koju vrstu eksploziva na svetskom tržištu!

- Bilo kojeg? - iskrivi se Gabriijela da ga bolje vidi.

- Samo ga imenujte! - pravio se Kristi važan.

- Mislim da bi jedna obična atomska bomba bila vrlo efektna - reče ona.

Na ovo nekoliko prisutnih vidno prebledеше.

- Kakva je razlika? - pitala ih je ona. - Valjda se nećemo prepirati oko "načina" na koji ćemo da pobijemo te svetske lidere. Naš je zadatak da ih POBIJEMO!

Kristi proguta pljuvačku...

- Dakle? -, upita ga Nunzio. •• Možete li tu da nam pomognete, ili je to malo veći problem koji prevazilazi vaše mogućnosti?

- Nema tako velikog problema koji ne može da se resi novcem - podseti ih na staru trgovačku uzrečicu.

- Hoćete da kažete da možete da nabavite atomsku bombu? - upita ga Umberto Vespi tonom političara koji je video sve u životu.

204

- Da, - pogleda ga Kristi pravo u oči! - Po pravoj ceni, naravno.

- A to je? - pomagao mu je Vespi s ironijom u glasu.

- Dvadeset miliona dolara - odvrati Kristi bez mnogo razmišljanja.

- Samo dvadeset miliona? - čudio se Vespi. - Pa, to nije problem. Mi imamo taj novac, zar ne, Nunzio?

- Jeste li to onako... lupili-, ili znate o čemu govorite? - upita ovaj.

1 - Normalno da znam. Za dvadeset miliona mogu da vam nabavim takvu bombu.

- Kako možete da budete tako sigurni? - upita Gabriijela. Pre nego što joj odgovori, Kristi je kratko razgledao svoje negovane nokte na desnoj ruci. On je iznenada pogleda.

- Pre dva meseca sam prodao jednu.

- Prodali ste atomsku bombu?! - skoči sa stolice uznemireni Vespi. - Je ? se vi to nama rugate, čoveče? Znate li o čemu govorite?

Umesto u Kristija, prisutni se zagledaše u Ijutitog Vespija, u kome se odjednom probudila ličnost uvređenog političara. Nije mu išlo u glavu da trgovac oružjem iz njegove zemlje prodaje okolo atomske bombe.

- Gospodine Vespi! - obrati mu se Nunzio oštrim tonom. -Molim vas da ne zaboravite ko ste! - upozori ga on. - Vi ovde ne sedite u klupi italijanskog parlamenta, već kao službenik i odani podanik našeg gospodara!

Uzrujani Vespi se lagano spusti na stolicu. Da bi ga dotukao, Kristi mu uputi jedan krajnje neprijatan smešak.

- Vi političari pojma nemate šta se događa u našoj zemlji. Samo brinete o vašim udobnim foteljama, čoporu mladih žena oko sebe i uvek nabijenim džepovima krupnim banknotama! Ja već godinama, ilegalno snabdevam Arape, Kurde, Irce i od

205

nedavno, neke ruske Muslimane, svim vrstama oružja i eksploziva. Čime bih, inače, podmićivao vas korumpirane političare!

Vespiji je trebalo vremena da se smiri. Dugo se niko nije usuđivao da uputi sledeće pitanje, a onda se okuraži Norman De Brisak, čuveni francuski fabrikant automobila.

- Može li da se zna kome ste prodali tu bombu?

- Svakako, - iznenadi se Kristi. - Medu nama ne srne biti nikakvih tajni.

- Kome? - žurilo se odjednom Gabriijeli.

- Jednom arapskom trgovcu, milijarderu.

- Šta će mu? - upita Gabriijela nervozno.

- Ne postavljaš glupa pitanja! - pogleda je prekorno Nunzio. - Devedeset odsto svih živih Arapa žele da raznesu Izrael atomskim bombama!

- Cime će je lansirati? - isceri se Kateli. - Nekom velikom praćkom?

Vespi ga pogleda gotovo sa sažaljenjem.

- Zar nije gospodin Sadam već dokazao da bilo koja meta u Izraelu može da se pogodi s vrlo malo tehnike!

- Polako! Polako! - podiže Nunzio ruke. - Sve ovo je šok za nas. Molim vas, smirite se, a vi, gospodine Kristi, budite ljubazni i objasnite nam od koga ste kupili tu bombu i koje je jačine?

- Kada me je taj Arapin zamolio da se raspitam, otputovao sam u Ukrajinu i posetio jednog bivšeg sovjetskog generala, dobroćudnog čiku u penziji. Zaprepastio me je kada mi je ponudio jednu bombu od deset kilotona. Bila je tajno demontirana sa troglave rakete SF-55. Dobri general se naljutio kada su ga penzionisali sa tridesetak dolara mesečno, pa je, za svaki slučaj, sakrio jednu od bojevih glava. Čak ni američki vojni pos-matrači nisu primetili manjak! Izveo je to zaista genijalno. Odmah sam mu ponudio deset miliona američkih dolara. Pristao

206

je bez mnogo razmišljanja, ali pod uslovom da mu novac prebacim u jednu kanadsku banku. Sada živi u toj zemlji sa članovima svoje uže porodice.

U salonu se mogla čuti muva. Prisutni su još uvek bili u šoku.

- Ne razumem, - mucao je Vespi, - zar niste rekli da je bomba plaćena dvadeset miliona dolara!

- Tačno, - potvrdi Kristi. - Deset generalu, a deset meni. Moram i ja od nečeg da živim, zar ne?

- Ali... svejedno, - bunio se Vespi, - to je ipak preniska cena za atomsku bombu te razorne moći. Rusi baš nisu naivni u trgovini oružjem. Ili je taj vaš general malo ćaknut čovek?

- Naprotiv! - podiže Kristi značajno svoje guste obrve. - Vrlo je pametan! U stvari, dobio je previše za jednu, praktično, neupotrebljivu bombu! Ovog puta ga više niko nije razumeo.

- Možete li da budete malo jasniji, Kristi! - obrecnu se na njega nestrpljiva Gabriijela. - Zašto bi bilo ko na svetu platio "neupotrebljivu" atomsku bombu dvadeset miliona dolara!

- Zato što je bila jedina na raspolaganju - objasni Kristi lakonski.

- Šta vam sad to znači? - upade Kateli, čiji se naučni egoizam odjednom našao povređenim. - Ta, valjda ja bolje-od vas laika poznajem atomsko oružje! Da lije ta bomba aktivna ili mrtva? - želeo je da zna.

- Mrtva je dok je neko ne aktivira - reče Kristi. - Hoću da kažem daje bomba jedan od poslednjih modela sovjetskog arsenala,, što znači da je kompjuterski kodirana. Dok se nalazila na vrhu rakete, bila je programirana da pogodi Pariz. A kada su je skinuli, otkrili su daje kodirana specijalnom šifrom. Na žalost, šifra je poznata samo naučniku koji ju je izmislio!

- A gde taj živi, ako već nije umro? Niko nema pojma, zar ne? - jetko primeti Vespi, koji je smatrao Kristija za jednog običnog šarlatana.

207

- U pravu ste - pogleda ga Kristi. - Međutim, ja nisam ništa od toga sakrio pred mojim arapskim partnerima. Oni znaju za taj problem, ali su mi rekli da će se oni pobrinuti da ga rese. To je sada njihov problem.

- Neverovatno! - nastavi Vespi da se snebiva.

- Ko bi, po vašem mišljenju, mogao da bude taj ruski naučnik? - upita Kateli.

- Raspitivao sam se o tome kod onog mog generala, ali sve što je on znao o toj bombi bilo je ime i broj serije. Kodirana je na ruskom kompjuteru LARISA 77. Ruski naučnici su imali običaj da nazivaju nove sisteme po imenima svojih žena ili dece. sedamdeset sedam označava godinu puštanja sistema u proces.

- Znae da ste nam sad mnogo rekli! - rugala mu se Gabriijela.

- Polako, gospodo - obrati joj se Kateli svojim mirnim glasom. - General nam je ovim, u stvari, otkrio više nego što je želeo.

Kristi ga pogleda preko stola.

- Vi poznajete neku takvu ličnost?

- Ne direktno, ali sam se veoma sprijateljio sa jednim mladim ruskim stručnjakom za kompjutere na jednom simpozijumu u Moskvi. Ima tome već više od

sedam godina, ali imena mu se još uvek sećam. Zvao se Vladimir Ognjanov i bio je prosto lud za zgodnim visokim plavušama! Po toj osobini sam ga i zapamtio. Uveče smo ih zajedno "lovili" po barovima Moskve. Možda taj čovek može da nam bude od koristi. Kao što znate, ekonomska situacija u Rusiji je vrlo loša, on je možda čak i bez posla. Kada je potpisan ugovor o demontiranju atomskog oružja, hiljade ruskih naučnika je, praktično, ostalo na uluci.

- Samo momenat! - zaustavi ga Nunzio pokretom ruke. - Zašto bismo se mi zamajavali oko dešifrovanja tog koda, kada je bomba već u rukama Arapa?

208

- To nije problem - objasni Kristi. - Ja mislim da su se Arapi već umorili od njenog "dešifrovanja" i da su sada spremni daje prodaju. Pogotovu ako im kažem da novi kupac nudi trideset miliona!

- Dvadeset pet! - pogadao se Vespi.

- Nismo u situaciji da se cenjkamo! - umeša se Nunzio. - Odmah danas potražite vašu arapsku vezu i ponudite im otkupninu - naredi on Kristiju. - Recite mu da bombu dopremi kako god zna do ostrva San Stefano! Tamo se upravo kopaju temelji za tu veliku dvoranu. Recite vašoj vezi da mermer uvozimo iz Libana i predložite mu da ugrade izolovanu bombu u jedan od tih velikih blokova.

Nunzio se sad okrete u pravcu Markusa Kate lij a.

- Kateli! Vi se odmah raspitajte gde bi taj ruski naučnik sada mogao da živi. Imate li njegovu adresu? Jeste li mu ikada pisali? Kakve su bile vaše veze?

- Čak sam i prespavao kod njega. Dopisivali smo se vrlo kratko. Sećam se da me je jednom zamolio da mu pošaljem neki časopis s golicavim pozama polugolih devojaka. Obožavao je zapadni ženski veš. Vladimir je, u stvari, jedan vrlo perverznan tip!

Nunzio tu pogleda u Kornelijusa.

- Vaše odeljenje! - namignu mu on vragolasto. - Pronadite jednu od vaših porno zvezda i to "baš onakvu", kakve taj ruski manijak voli! Recite joj da se spremi za put za Rusiju. Neka se pre toga dobro snabde golicavim vešom, čarapama i ostalom seksi opremom za zavođenje! Neka vam Kateli kasnije bolje opiše tog čoveka i njegove seksualne fantazije i slabosti.

Nunzio vrati pogled na naučnika.

- A vi, čim saznate gde taj tip sada živi, odmah stupite u vezu sa gospodinom Kornelijusom i tom devojkom. Pazite da ona ništa drugo ne posumnja, sem da je vodite kao "poslasticu" tom ruskom naučniku s kojim želite da napravite važan posao. Bogato je nagradite za njen trud!

209

- Najbolje bi bilo da ta devojka ne govori engleski ili druge svetske jezike - podseti ih uvek prisebna Gabrijela.

- Koje svetske jezike? - pogleda je Gv ido iskosa. - Cure koje za mene snimaju ponio filmove, jedva govore italijanski! To su, obične, lepe guske!

- Detalje prepuštam vama dvojici - završi Nunzio s njima, pa pogleda u sve bledeg političara. - A vi, gospodine Vespi, još jednom se dobro raspitajte o budućem mogućem mestu sastanka sedmorice velikih. Tu ne smemo da promašimo!

- Šta mi ostali da radimo u međuvremenu? - upita francuski industrijalac.

- Vi, gospodine Fleming, - baci Nunzio brz pogled na Neda, - i gospodin Šulc, - zaustavi se Nunzio na nemačkom fabrikantu konfekcije, - fmansiraćete ovaj najvažniji poduhvat u istoriji naše sekte! Čim se vratite kući, pošaljite mi po jedan barirani ček na deset miliona američkih dolara!

Ned je piljio u Nunzia. Tek kada je ovaj skinuo pogled sa njega, on proguta pljuvačku. I nova čast pripadništva savetu, a i druženje s đavolom uopšte, konačno su mu preseli. Sve one grdne milione koje im je đavo onako velikodušno obezbedio, sada je tražio natrag. Koni se ovo neće ni malo svideti, jer ona je prosto obožavala novac i ličnu moć koju joj je novac omogućavao. Kako će to da joj objasni, a da joj ne otkrije strašnu tajnu u šta se ovako nepromišljeno upleo.

- Ovaj... - poče on nesigurnim glasom, - kako da objasnim mojoj supruzi zašto vam šaljem toliki novac?
- Šaljete? - ponovi Gabrijela. - Zar vi lično nemate taj novac?
- Bojim se da sam vam ga upravo isplatio za ovo članstvo. Međutim, moja žena je vrlo bogata i ja ću morati da tražim taj novac od nje. Sem toga, uložili smo skoro dvadeset miliona u jedan veliki filmski projekat.
- Taj projekat je najvažniji U vašem životu! - podseti ga Nunzio. - Recite vašoj ženi šta god hoćete, sem istinu! A ako se i dalje bude protivila, mirno čekajte i posmatrajte njenu zlu sudbinu. Ubrzo ćete ostati bez žene, jer naš gospodar ne voli da mu se protivreči. Stalno imajte na utnu ono šta se prošle nedelje dogodilo doktoru Venturi i njegovoj supruzi!
- Sem toga, - pokuša Gvido da ga razveseli, - vaša supruga je mnogo starija i ružnija od vas! Naći ćemo vam mnogo mladu i sladu!
Ovim aktom surovog poređenja, problem budućeg finansiranja bese rešen.
- A može li da se zna kakva će biti vaša cenjena funkcija u budućem projektu? - usudi se da upita nemački fabrikant Šulc,
- Prirodno! - pogleda ga Nufizio bez trunke uvredenosti. • pored toga što ću ugraditi bombu u temelje kupole, ja ću je i aktivirati kad za to dođe vreme.
-Ali, čoveče, - zgranu se Vespi, - o čemu to govorite?!
- Odgovaram gospodinu Šulcu na pitanje o mojoj funkciji u ovom projektu. Pošto ću ja kao glavni arhitekta i izvođač radova jedini od vas da budem tamo prisutan, meni se i ukazuje fantastična prilika da aktiviram bombu.
U salonu zavlada grobna tišina.-.

210

21 1

- Najbolje bi bilo da ta devojka ne govori engleski ili druge svetske jezike - podseti ih uvek prisebna Gabrijela.
- Koje svetske jezike? - pogleda je Gvido iskosa. - Cure koje za mene snimaju ponio filmove, jedva govore italijanski! To su, obične, lepe guske!
- Detalje prepuštam vama dvojici - završi Nuiizio s njima, pa pogleda u sve bledeg političara. - A vi, gospodine Vespi, još jednom se dobro raspitajte o budućem mogućem mestu sastanka sedmorice velikih. Tu ne smemo da promašimo!
- Šta mi ostali da radimo u međuvremenu? - upita francuski industrijalac.
- Vi, gospodine Fleming, - baci Nunzio brz pogled na Neda. - i gospodin Šulc, - zaustavi se Nunzio na nemačkom fabrikantu konfekcije, - finansiraćete ovaj najvažniji poduhvat u istoriji naše sekte! Čim se vratite kući, pošaljite mi po jedan barirani ček na deset miliona američkih dolara!
Ned je piljio u Nunzia. Tek kada je ovaj skinuo pogled sa njega, on proguta pljuvačku. I nova čast pripadništva savetu, a i druženje s đavolom uopšte, konačno su mu preseli. Sve one grdne milione koje im je đavo onako velikodušno obezbedio, sada je tražio natrag. Koni se ovo neće ni malo svideti, jer ona je prosto obožavala novac i ličnu moć koju joj je novac omogućavao. Kako će to da joj objasni, a da joj ne otkrije strašnu tajnu u šta se ovako nepromišljeno upleo.

- Ovaj... - poče on nesigurnim glasom, - kako da objasnim mojoj supruzi zašto vam šaljem toliki novac?
- Šaljete? - ponovi Gabrijela. - Zar vi lično nemate taj novac?
- Bojim se da sam vam ga upravo isplatio za ovo članstvo. Međutim, moja žena je vrlo bogata i ja ću morati da tražim taj novac od nje. Sem toga, uložili smo skoro dvadeset miliona u jedan \eliki filmski projekat.

210

- Taj projekat je najvažniji u vašem životu! - podseti ga Nunzio. - Recite vašoj ženi šta god hoćete, sem istinu! A ako se i dalje bude protivila, mirno čekajte i posmatrajte njenu zlu sudbinu. Ubrzo ćete ostati bez žene, jer naš gospodar ne voli da mu se protivreči. Stalno imajte na umu ono šta se prošle nedelje dogodilo doktoru Venturi i njegovoj supruzi!
- Sem toga, - pokuša Gvido da ga razveseli, - vaša supruga je mnogo starija i ružnija od vas! Naći ćemo vam mnogo mladu i sladu!

Ovim aktom surovog poređenja, problem budućeg finansiranja bese rešen.

- A može li da se zna kakva će biti vaša cenjena funkcija u budućem projektu? - usudi se da upita nemački fabrikant Šulc.

- Prirodno! - pogleda ga Nunzio bez trunke uvredenosti. -pored toga što ću ugraditi bombu u temelje kupole, ja ću je i aktivirati kad za to dođe vreme.

-Ali, čoveče, - zgranu se Vespi, - o čemu to govorite?!

- Odgovaram gospodinu Šulcu na pitanje o mojoj funkciji u ovom projektu. Pošto ću ja kao glavni arhitekta i izvođač radova jedini od vas da budem tamo prisutan, meni se i ukazuje fantastična prilika da aktiviram bombu.

U salonu zavlada grobna tišina...

1

GLAVA DESETA

Robert je sedeo udobno zavaljen u mekom sedištu ogromnog džeta i kroz povremene nastupe dremeža razmišljao o proteklom snimanju svog poslednjeg filma. Završio ga je u Holivudu pre tri nedelje i prepustio ga Ariani da se baka oko marketinga i distribucije. Sada je u mislima prelistavao knjigu snimanja, poslednji put proveravajući da nije propustio nešto važno. Međutim, film koji je video na širokom platnu pre nedelju dana, bio je perfektan u svakom pogledu.

Kada se svetio u maloj dvorani laboratorije upalilo, osmoro prisutnih gledalaca su još dugo bez reci piljili u prazno belo platno. Ono što su upravo videli, za trenutak ih je potpuno apsorbovalo, gotovo šokiralo. Prva se u sedištu okrenula Ariana i gledala ga zabezegnuta. Tek tu, u toj maloj projekcionoj dvorani, konačno je shvatila svu težinu greha koji je do nedavno svakog dana i noći činila.

Robert se poslužio do tada neisprobanom tehnikom "upore-dog snimanja". Za priču je odabrao punu Širinu sinemaskopa, jer mu je taj format omogućavao dve paralelne slike istovremeno. Na levoj strani platna odvijala se crno-bela tragedija Valdininog života, dok je odmah do nje tekla priča u raskošnim bojama o prebogatoj vlasnici fabrika kozmetike, a dok se sirotica na levoj strani platna borila sa nepravdom i nedaćama svakodnevice, ona druga je besnela od svega i svačega, ne znajući šta da radi od dosade i bogatstva. Znajući da će gledalac imati problem praćenja obe priče istovremeno, Robert je usporavao tempo na levoj strani platna, dok se na desnoj dešavalo nešto važno.

212

Priča je bila prosto fascinirajuća u svojoj jednostavnosti. Na levoj, crno-beloj strani, Valdina se bori za život svog bolesnog brata, skupljajući otpad i pokušavajući da zaradi za injekcije, dok se ona druga uglavnom brine kako da se što bolje zabavi i razbije dosadu života. Pošto je počela da joj otpada kosa, ona naručuje najskuplje perike i nezadovoljna ih razbacuje po sobi. U međuvremenu, Valdina mora da odseče i proda svoju divnu dugu kosu za 20 dolara. Trgovac iz Bogote šalje kosu za Ameriku, gde je bogatašica sa Beverli Hillsa kupuje za tri hiljade dolara. I dok se ona zabavlja po prijemima i hvali Valdininom kosom, ova sahranjuje brata koga nije uspela da izleči zbog nedostatka materijalnih sredstava. Film se završava tragično i po razuzdanu milionerku, koja na kraju umire od prevelike doze kokaina izmešanog s alkoholom. Priča je urađena u stilu dokumentarne drame s dijalozima, a traje svega 45 minuta. U toku snimanja scena u Bogoti pridružila im se i Ariana. Došla je da ih poseti, ali i da nadgleda završetak izgradnje 140 montažnih kuća-baraka koje je o svom trošku podigla u blizini nove fabrike. Kuće su bile namenjene isključivo radnicima s decom bez sredstava za pristojan smeštaj. Ariana je došla da im lično podeli dokumenta o vlasništvu. Ovaj humani gest može se slobodno pripisati njenom dubokom uverenju da je samo Bog mogao da joj spase život onog kobnog dana kada je, po svim ovozemaljskim pravilima, trebala da umre. Jednu od tih novih baraka dobili su Valdina i njen brat, koji se u međuvremenu potpuno oporavio od bolesti i nastavio da pohađa školu. Valdina je takode pristala da igra sebe u filmu, što se pokazalo kao vrlo dobar izbor. Bila je uverljiva do suza. Ceo svoj honorar od 3.000 dolara oročila je u banci. S tim novcem i svojom budućom platom u fabrici, nameravala je da školuje mlađeg brata. Ariana ju je zaposlila u odeljenju pakovanja.

U sedištu do Roberta, koji je zadremao, sedela je Dolores i nešto marljivo pisala u svesku koju je držala na kolenima. U

213

toku proteklog snimanja, Robert ju je "unapredio" u svog asistenta režije. Bila je uglavnom zadužena za prikupljanje važnih podataka i materijala neophodnih za uspešno snimanje na terenu. I tog dana je bila lepa i delovala tako ženstveno u krem bluzi zakopčanoj do grla, kratkoj tamno zelenoj suknji i s tamnim čarapama. Dolores je nastojala da i načinom odevanja ublaži i prikrije svoj prirodni seksepil, mada joj je to retko polazilo za rukom. Sve na njoj je bilo previše savršeno i prenaglašeno. Probala je i farmerice, ali su je onda muškarci još više gutali pogledima. Na kraju se opredelila za skromnu uniformu poslovne sekretarice, sa do grla zatvorenim bluzama i suknjama malo iznad kolena. Tako su joj duge noge ostale i dalje najveći problem.

Pored Roberta i Dolores, u prvoj klasi je bilo još pet putnika. Ariana im je kupila karte prve klase, želeći da imaju što veću udobnost i privatnost u diskusiji i planiranju budućeg projekta. U istom redu, ali nekoliko sedišta dalje od prolaza, sedeo je jedan elegantan gospodin pedesetih godina. I svojim izgledom i načinom oblačenja, neobično je podsećao na nekog filmskog glumca iz posleratnog Holivuda. Prosedu kosu češljao je u stilu Keri Granta, a male brčiče po uzoru na Erola Flina. Jednom rečju, bio je vrlo markantan. Dolores ga je primetila, naročito njegove česte poglede kojima je prosto milovao njene prekrštene noge. Kako bi ga iznenadila u "šteti", Dolores se naglo okrete prema njemu. Ali umesto da se zbuni ili postidi, elegantni gospodin joj se ljubazno nakloni i čak približi za tri sedišta. Sada gaje od Dolores odvajao samo uzani prolaz.

- Ja vam se ozbiljno izvinjavam - reče pokornim glasom krivca, -jer vidim da ste primetili moje uporne poglede na vašim savršeno građenim nogama. Ali nisam piljio u vas iz nekih nepristojnih pobuda. Bože sačuvaj. Kod kuće imam dve ćerke vaših godina. Posmatrao sam vas iz čisto profesionalnih razloga.

214

On izvadi iz džepa vizit kartu i pruži joj preko prolaza.

- Zovem se Harvi Smit - predstavi joj se. - Predsednik sam čuvene fabrike ženskih čarapa. Mislim da se ne varam ako tvrdim da upravo imate na sebi jedan od naših proizvoda iz serije "Šapat svile".

Još uvek držeći njegovu kartu u ruci, Dolores se zagleda u svoja otkrivena kolena. Čovek je bio u pravu, ona je kupovala njihove čarape.

- Molim vas, ne ljutite se zbog moje profesionalne indiskrecije, ali mislim da bi mlada devojka takvog izgleda i ovako savršenih nogu, trebala da izbegava hula-hopke koje sada nosite. Uveren sam da bi vam evropski tip čarapa s halterima čarobno pristajao. Ovo vam ne savetujem samo kao stručnjak za ženske čarape, već i kao veliki poznavalac ženskih nogu.

- Kakva je razlika? - pravila se Dolores neveštom.

- Velika, gospođice - objasni joj. - Zamislite da putujete vozom prekrasnim pejzažima ali u kupeu sa spuštenim zavesama. Slično je i sa rukom koja putuje kroz neispitane pre-dele ženskog tela. I kao što otvoreni prozori otkrivaju putniku do tada neviđene pejsaže, tako i francuske čarape diskretno otkrivaju draži ženskih nogu. Mi ih proizvodimo u desetak modela i boja. Prodaju se kao alva!

- Ali... - kao čudila se Dolores, - ja sam uvek mislila da samo prostitutke nose takve čarape.

- Mnoge žene - ispravi je Smit, - naročito one sklone čestom vođenju ljubavi, nose takve čarape. Vrlo su praktične, a i ventilacija je bolja.

Dolores se ovaj ljigavi fabrikant sve manje sviđao.

- A na osnovu čega ste zaključili daje i meni potrebna "ventilacija"?

- Oprostite! - požuri on da joj se izvini. -I sam vidim da sam malo preterao s ovom poslednjom neumesnom primedbom. U stvari, prišao sam vam s namerom da vam ponudim visoku cenu

215

za samo jedan dan snimanja vaših nogu u poslednjim modelima naših čarapa.

Kako gaje Dolores i dalje posmatrala smrtno ozbiljna, Smit oseti potrebu da joj objasni:

- A cena vrhunske manekenke je deset hiljada dolara za dan snimanja. Devojka malo otvori usta, ali ništa ne reče. O nečemu je intenzivno razmišljala. Radilo se o velikoj sumi novca, a ona se zaklela Isusu da nikad više neće zloupotrebiti svoje telo ili ga prodati za novac. Šta da radi, lomila se. Ako ga odbije, ovaj će svakako naći neku drugu, s još lepšim nogama. Ta će štupati novac u džep ili ga potrošiti na sebe. A Dolores bi s tim novcem mogla da pomogne i usreći mnoge nevoljнике. Ona zamisli da tu negde, u jednom od praznih sedišta, sedi Isus i čeka na njen odgovor. A onda odjednom dođe na originalnu ideju.

- Pristajem - reče konačno. - Ali pod jednim malim uslovom.

- Molim vas, recite ga! - žurilo se oduševljenom fabrikantu.

- Čim se vratite u Los Angeles, pozovite Fosterovu fondaciju i preuzmite brigu o pedesetero siromašne dece na godinu dana. To će vas otprilike koštati oko deset hiljada dolara.

Smit pomisli da sanja. On nije razumeo ni jednu reč. O čemu to ova lepa devojka trabunja?

- Izvinite, - protrese on glavom, - o kakvoj to fondaciji govorite?

- Gospodin koji ju je osnovao bio je veliki američki humanista i zvao se Foster. Preko njegove organizacije bogatiji građani mogu da "usvoje" po jedno ili više siromašne dece iz bilo kojeg regiona takozvanog sveta u razvoju. Svakog meseca, toj deci se preko fondacije šalje po dvadeset dolara, a oni vama pošalju svoje fotografije i kratku biografiju porodice. To su uglavnom deca vrlo siromašnih roditelja, čiji bedni prihodi jedva dostižu sto dolara godišnje! Otprilike sto puta manje nego što vi meni nudite za samo JEDAN DAN snimanja mojih nogu!

216

Smit proguta pljuvačku. Bio je apsolutno šokiran njenim recima.

- Razumem - promumla slabim glasom. - Vi želite da vam pribavim taj dokument o usvajanju pre nego što počnemo snimanje.

- Učinili biste mi tim humanim gestom veliko zadovoljstvo - nasmeši mu se Dolores onim njenim retkim, preozbiljnim načinom. - A ja ću vam se za uzvrat staviti na raspolaganje ceo jedan dan. Pretpostavljam da ćete snimati samo i uglavnom moje noge, zar ne?

- Ako gospodica tako želi, nigde vam se neće videti lice. Gde mogu da vas nađem u Los Angelesu i pod kojim imenom?

- Zovem se Dolores Koneli - predstavi se, ali ga ne udostoji pružanja ruke. - U Graf korporaciji će vam reći gde možete da me nađete.

Ali Smit ju je i dalje netremice posmatrao.

- Ne znam da li primećujete koliko ste me zbunili ovim vašim neobičnim zahtevom. Znao, ja nisam u svojoj karijeri navikao da me odbijaju ili mi postavljaju nekakve uslove. Međutim, vi ste ozbiljno uzdrmali moju samouverenost i arogantan stil. Dok bi svaka draga devijka skočila od uzbuđenja, vi me još uvek gledate s prezirom u očima. Ta preozbiljnost takode ne pristaje vašim mladim godinama. Ko ste vi, devojko, za ime boga?

- Ne znam da li ćete me pravilno razumeti, ali smatram sebe običnom božjom sluškinjom. I ja i ovaj gospodin do mene, radimo za jednu versku organizaciju, putujemo po svetu i snimamo bedu i tragediju miliona nesrećnih. Možda vam je sada jasniji moj zahtev za usvajanjem dece.

- Vaše reci me čine sve više krivim. Hoćete li ikad da mi oprostite onu neumesnu primedbu o čarapama. Ispao sam pravi neotesanko!

- To je u redu - umirivala ga je Dolores. - U stvari, razmis-
Hću o vašem predlogu. Možda mi malo "ventilacije" ne bi škodilo!

217

Smit zažali što ju je ikad sreo. On joj se samo nakloni i povuče natrag u svoje sedište. Više se nije usudio ni daje pogleda. Dolores ga isprati pogledom, pa se

okrete prema Robertu. Ovaj je i dalje "dremao" zatvorenih očiju, ali sa čudnim osme-hom na usnama. Bilo je očigledno da je prečuo dobar deo njihovog razgovora.

- To sa francuskim čarapama - primeti on još uvek zatvorenih očiju, - i nije tako loša ideja. Ni ja ne mogu da zamislim uspešno vođenje ljubavi sa ženom u hula-hopkama. Čovek je u pravu, uopšte nisu praktične.

- Sram vas bilo! - prekorela gaje Dolores. - Umesto što ste se pravili da spavate, zašto mi niste priskočili u pomoć?

- Vama? U pomoć? - otvori on konačno oči. - Ta, ubili ste čoveka u pojam! U stvari, unakazili ste ga! Još uvek mu nije jasno šta gaje to udarilo!

- Roberte! - prekori ga ona. - Budite ozbiljni i recite mi da li sam ispravno postupila.

- Interesuje me samo kako ste došli na tu ideju o usvajanju dece.

- Vrlo jednostavno. Od kako sam se prepustila Bogu, osećam da više nemam prava čak ni na svoje telo. Pošto sam ga u mladosti onako vulgarno zloupotrebila, sada moram da ga iskoristim za više interese. Inače mi dragi Bog neće nikad oprostiti!

- Već vam je oprostio - tešio ju je on. - Onog momenta kada vas je prihvatio da radite za njega. I ne preterujte u vezi vašeg ranijeg grešnog života. Naši gresi se kreću od psovanja Boga, pa sve do ubistva. Vaš greh se sastojao u dobrovoljnom zavodenju vašeg perverzno oćuha - kraj priče! Zaboravite to!

- Ne mogu, Roberte - devojčine oči se naglo ovlažiše. -Umesto da ga odbijem i prezrem, ili da mu pomognem na neki drugi način, ja sam doprinela da postane još perverzniji. Pa sam mu za to još uzimala novac, čime sam se izjednačila sa najgorom

18

prostitutkom. Zato se bojim da ću stalno biti svesna svog greha. jer ga samo tako više neću ponoviti.

Robert joj palcem zaustavi krupnu suzu koja joj se kotrljala niz obraz.

- Naša patnja je najsigurniji dokaz da smo se izmenili i shvatili težinu svojih grehova - govorio joj je tonom starijeg brata.

- Hvala vam, Roberte. I na prijateljskoj utehi, ali najviše na poverenju i šansi koju ste mi pružili. Ja dobro znam da je Holivud prepun mladih, sposobnih asistenata, ali vi ste ih ignorisali i ponudili meni taj odgovorni posao.

- Kad ste to spomenuli, nisam do sada imao pravu priliku da vam zahvalim na onako profesionalno obavljenom poslu oko našeg filma, I mada nisam ni za trenutak posumnjao u vaše intelektualne i organizacione sposobnosti, ipak ste me prijatno iznenadili.

- Zaista tako mislite? - treptala je ona nevino.

- Zaista! Od prvog susreta ste mi postali veoma dragi. Delovali ste bespomoćno, a, u stvari, bili ste nesvesni svojih sposobnosti. Kao i svakom muškarcu, i meni je imponovala vaša ženska bespomoćnost. U skromnom pokušaju da pomognem vama, u stvari sam lečio sopstvene rane povrednog egoizma. Bili smo savršena kombinacija dvoje slepaca, koji su pokušavali da prevedu jedno drugo preko nabujale reke života.

- Da - složi se ona. - Oboje smo bili duhovno tako slepi.

U odeljak stupi ljupka stjuardesa sa portabl telefonom u rukama. Dok je hodala između redova, proveravala je brojeve na sedištima. Devojka se zaustavi pored Dolores i nasmeši Robertu.

- Vi ste Robert Brant? Imate telefonski poziv iz Los Andelesa - obavesti ga ona i uključi gajtan telefona u priključak na zidu. Robert uze od devojke telefon i stavi slušalicu na uho...

- Robert? - začu se uzbuđen Arianin glas sa druge strane. -Šta da radim? Distributeri odbijaju da prikažu vaš film jer je

219

prekratak! A filmovi koji se ne prikazuju bar nedelju dana u bioskopu, ne mogu da se kandiduju za Oskara! Poludeću!

- Dobro došli u filmski biznis! - rugao joj se Robert s gorčinom u glasu.

- Ali, Roberte, film mora da se kandiduje za Oskara! Šta da radim?!

Robert nije odmah znao šta da joj kaže, ili kako da je uteši.

- Ponudite ga televiziji. Oni će ga obručke zgrabiti, a broj gledalaca je neuporedivo veći. Zar naš cilj nije da film vidi što veći broj gledalaca?

- Ali, onda gubimo pravo na Oskara! - ponavljala je Ariana problem.

- Iznajmite bilo koji bioskop u Los Angelesu i platite im da vrte film nedelju dana. Štampajte oglas u novinama i kasnije pošaljite akademiji kopiju kao dokaz da se film prikazivao u bioskopu. Tako mnogi rade. A onda ga odmah predajte televiziji, kako bi i drugi članovi filmske akademije mogli da ga vide kod svojih kuća!

- Mislila sam na to - reče Ariana. - Pronašla sam i dva bioskopa, ali oni kažu da moram "popuniti" program od dva sata! Šta im to znači?

- To znači da naš film možete prikazivati samo kao žurnal ispred nekog drugog, dužeg igranog filma.

- Gde, do đavola, da ga nađem? - ljutila se Ariana. Robert je kratko razmišljao...

- Čekajte! - počeo on da pretura po svom notesu. - U Torontu u Kanadi jedan reditelj pravi filmove slične našem. On će biti presrećan da vam ustupi jedan od njih. I njega kao i nas distributeri izbegavaju!

Pre nego što će prekinuti vezu, Robert joj izdiktira ime i adresu tog čoveka.

- Šta se desilo? - raspitivala se Dolores. Robert joj ukratko prepriča Arianin problem.

220

- Tako sam i mislila - smešila se devojka ogorčeno. - Mora da ste do srži uvredili gospodu s Beverli Hillsa kada ste ih onako grubo uporedili sa svetskom sirotinjom. Nadam se da ste im pokvarili bar tog dana apetit!

- Ne brinite. Sa novcem gospođice Graf, većina tehničkih prepreka će biti savladana. Akademija neće smeti formalno da odbije film u žanru doku-drama, a kako će za njega glasati, to sam Bog zna. Ja lično verujem da će ga diskvalifikovati još odbor za prijave!

- Svejedno. Videće ga ceo svet preko televizije! - prkosno će Dolores.

- Ni u to se ne bih zakleo - Robert je i dalje bio skeptik. - Vi pojma nemate koliki je đavolov uticaj na sve veće poslove.

Dolores se tužno zagleda u njen notes na kolenu.

- Mogu da zamislim. Kada je uspeo da ovako strašno potkopa moral obične porodice, onda nije teško razumeti raspadanje čitavih nacija.

- Šta kaže FBI za stanje američke porodice?! klimnu on u pravcu notesa.

- Prema najnovijim statistikama, - pogleda ona u svoje zabeleške, - nemoral u američkom braku je prosto tragičan. Svaki treći je bar jednom razveden, a u svakom četvrtom braku bar jedan partner vara onog drugog, što znači da se četvrtina cele nacije otvoreno između sebe kurva! Glavni razlog je nezadovoljstvo seksualnim sposobnostima svog bračnog partnera. A tamo gde je preljuba teža za izvođenje, uglavnom iz materijalnih razloga, sve češće i otvorenije se napadaju sopstve-na deca. Jedno od desetoro američke dece bilo je, ili je, seksualno ili fizički zlopotrebljeno unutar porodice. Deset procenata! Robert podiže pogled sa notesa i zagleda se u njene tužne oči. Statistika je očigledno podsetila Dolores na ružno iskustvo njene sopstvene mladosti.

221

- A oni koji nemaju tri čiste da se okome na sopstveno dete, - nastavi ona da mu čita, - obilno se koriste dečjom pornografijom, l, mada su zakonom zabranjeni, magazini, filmovi i video trake su svima dostupni, kao i bilo koja druga droga. Glavni snabdevači tih dečjih pornografa su Indokina i Malezija. Prilikom posete FBI-u, jedna od njihovih agenata mi je prikazala na malom ekranu jedan takav film... Niz ulicu vrlo otmene četvrti silazi devojčica, ne starija od trinaest godina, sa školskom torbom u ruci. Obučena je u dvodelnu uniformu neke privatne škole. U beloju bluzi široke kragne i mini suknjici od škotske tkanine, deluje vrlo seksepilno. Ona se zaustavlja na uglu, gde sebi kupuje sladoled. Pošto je sela na klupu u malom parku, počinje da liže sladoled. S druge strane ulice, na verandi svoje bogate vile, sedi prosedi gospodin poodmaklih godina, oko šezdeset. On prosto proždire očima devojčicu koja to primećuje i počinje da "oblizuje" sladoled na krajnje sugestivan način! Čovek s druge strane ulice

počinje da se preznojava, a devojčica na klupi lagano širi noge i pokazuje mu svoje rože gaćice. Ovaj joj ne ostaje dužan, pa vadi svoj debeli novčanik i izvlači novčanicu od sto dolara. Mlada učenica dobro razume njegov "rečnik" i počinje prosto da "guta" sladoled u ruci... Odvratno, zar ne?

- Ali vrlo maštovito - pohvali Robert svog kolegu. Dolores mu uputi prekoran pogled, pa nastavi:

- Tu ovaj gospodin lagano ustaje i ulazi u svoju kuću, a učenica proveri da li je ko gleda, pa prelazi ulicu i ulazi za njim u kuću. Još u predsoblju, čovek joj predaje onih sto dolara i oni se penju na sprat. Kamera snima ovu scenu iz donjeg ugla, kako bi se što duže i bolje videlo ispod njene suknje. Ono što sledi na spratu, previše je bolesno da bih se usudila da vam prepričavam. Dolores ga je tužno posmatrala.

- Dozvolite da ja završim priču - ponudi se Robert. - Pošto su se popeli na sprat i ušli u spavaću sobu, učenica se najpre natenane skinula, po svim propisima striptiza, a onda se spustila

779

na kolena i izvela na tom srećniku neviđenu sekvencu oralnog seksa. Zatim je vodila s njim ljubav u različitim pozama.

- Vi ste videli taj film? - zapanji se Dolores.

- Nikad u životu. Ali to je tačno ono što traži taj deo bolesnog tržišta.

- Ali, Roberte, - protestovala je devojka, - to je strašno! Jer. čak i da su upotreбили stariju glumicu, ona je u svemu stoje činila sugerisala vrlo mladu devojku, još uvek devojčicu!

- Šta da vam kažem? Producentima tog filma bio je očigledno poznat podatak da dvadeset procenata američkih devojaka gube nevinost do petnaeste godine!

- Da, - tužno će Dolores, - i ta statistika je, na žalost, tačna. - Ali ono što najviše zabrinjava je seks sa sopstvenom decom. Slušajte ovo - okrenu ona list na notesu. - Najviše se zloupotrebljavaju deca od pet do dvanaest godina, dakle, u uzrastu kada su nemoćna da se brane. Sve počinje s milovanjem ili masturbacijom, a završava oralnim ili običnim seksom. Deci se pretil fizičkim kažnjavanjem i stalno im se ponavlja da moraju da čute, jer im i tako niko neće poverovati. To je tačno, zar ne? - pogleda ga ona. - Teško je i zamisliti da otac može seksualno da nasrne na sopstveno dete. To ne rade čak ni životinje. Čak i one. bića bez svesti i razuma, ne diraju svoj porod dok ne odraste i oformi se.

Robert se zagleda kroz mali prozor u plavo sunčano nebo.

- Da li je moguće da je čovek gori od životinje? - pitala se Dolores.

- Dok smo bili primitivci, ni mi to nismo radili - reče Robert. - Tek sa postizanjem više svesti i intelektualnog znanja, počeli smo da eksperimentišemo na svim poljima, pa i u seksu. Pedofili su se kroz vekove branili da ih je deci privlačila njihova nedužnost. U stvari ih je privlačila želja za "uništenjem" te iste nevinosti. Čovek je zao po prirodi svog grešnog porekla. Da nismo težili grehu, ne bismo se odlučili za đavola i odrekli Boga.

223

Ne znam da li ste primetili, ali dok su ljudi više verovali u Boga, drukčije su se ponašali. Uvek su se stideli onoga čime se danas diče. U Americi je "zakonom zaštićen" onaj koji nasamari glupljeg od sebe i uzme mu pare. Takvom dasi se tapše i svi ga slave, a mnogi mu čak zavide na sposobnosti i inteligenciji! Svedoci smo užasnih posledica đavolove kampanje ispiranja mozgova masama. Sotona nas je kroz svoje medije konačno uverio da Bog ne postoji i da je time "sve što nam godi" dopušteno.

- Ali Boga ima, zar ne? - insistirala je Dolores.

Robert se okrete prema njoj i zagleda u njene sivozelene oči.

- Dolores, molim vas da shvatite jednom za svagda ono što ću vam sada reći. Svaka ideja ima svog mislioca. Svako umet-ničko delo svog stvaraoaca. Svaki plan ima svog arhitektu. Dakle, i svemir ima svog kreatora. Pa, pogledajte samo oko sebe. Sve na svetu funkcioniše besprekorno. Od najsitnije ćelije lista na drvetu, do najsavršenijeg bića na Zemlji, čoveka. Kako je to moguće? Zato stoje

sve bilo "unapred" isplanirano i zamišljeno od nekog super-uma svemirskog porekla, kojeg mi nazivamo Bogom. Teorija slučajnog stvaranja je neprihvatljiva čak i malom detetu. Uzmimo za primer ovaj vaš sat - uhvati je on blago za ruku koju zadržava u svojim. - Dobro ga pogledajte. Sačinjen je od stotinu sićušnih delova, od kojih su mnogi nevidljivi običnom oku. Zamislite da ga razbijemo i rastavimo u te sitne delove, a onda ih sve stavimo u jednu solju za čaj. Da je teorija o slučajnom stvaranju sveta tačna, onda bi se i ti delovi uzastopnim mešanjem u šolji ponovo sastavili u ovaj sat! Smešno, zar ne? Oboje dobro znamo da se ni nakon tniliona godina mućkanja, ovaj sat ne bi ponovo sastavio u ovo što je sada. Sajdžija gaje zamislio i napravio, a budala gaje rasturila! Istina je tako prosta, Dolores.

224

Ali devojka ga je i dalje posmatrala sa strahom u očima.

- Nedavno sam u jednom uglednom naučnom časopisu pročitala članak u kome se tvrdi baš suprotno. Autor kaže da su neki fizičari uspeli da u improvizovanim laboratorijskim uslovi-ma kakvi su vladali na Zemlji pre milijardu godina, proizvedu osnovne žive ćelije. Uspeli su to upotrebom specijalnog gasa, neke guste biološke čorbe i elektriciteta visokog napona, sličnog gromu.

- To je tačno - složi se i Robert. - Ali da im Bog već nije obezbedio te gasove, hemijske supstance i elektricitet, ne bi mogli ništa da izmućkaju!

- Taj isti autor zatim zaključuje da i mi nismo ništa drugo do slučajni biološki nus-proizvodi prirodnog procesa stvaranja sveta, odnosno neka vrsta bioloških robota koji mogu da misle!

- Sranje! - naljuti se Robert. - I sam sam o tome dosta razmišljao, I baš sam se poslužio primerom modernog kompjutera. Te "pametne" mašine mogu brzo da računaju, pišu, kom-binuju i čak planiraju, ali "samo ono" što im je čovek prethodno uprogramirao! Nijedan kompjuter ne može da "kreira" nešto što se već ne nalazi u njegovom elektronskom mozgu. Ni jedan kompjuter nije "svestan" svog postojanja. Samo je čovek sves-tan sebe i može da kreira, jer je sam delo Božje kreacije! I da nemamo u sebi taj Bogom dani "duh", bili bi tačno to o čemu piše taj naučnik - biološki kompjuteri!

Dolores mu se upijala u oči.

- Ali nismo, zar ne? Hvata me užasan strah od mogućnosti da smo samo "mašine koje misle". Ja sam već bila mašina, Roberte. Pre nego što sam saznala za Boga. Ja sam već bila biološki robot za seksualnu razonodu mom očuhu. Bez viših osećanja, bez stida, bez ponosa, bez duha! To je užasno osećanje ličnog ništavila!

- Dobro mi je poznato! - naglasi on s gorčinom u glasu. - Ne zaboravite kome govorite. I sam sam živeo bez Boga četrdeset godina!

225

Ona ga je ćutke posmatrala, a onda mu se obrati s očajem u glasu:

- Roberte, moramo da pomognemo ljudima da shvate da su bez Boga niko i ništa! Moramo u njima da probudimo želju za Bogom i večnošću. Moramo da ih sprečimo da žive kao mašine koje čekaju da ih dotrajale pobačaju na ljudski otpad. Moramo im nekako objasniti da ne žive dobro. Roberte, samo vi možete da im dočarate sav užas koji čine kada krađu od svoje i tuđe dece nevinost, od Boga im poklonjenu! Robert ju je slušao s pažnjom, a onda se odjednom nečeg setio. On joj oduševljeno još jače steže ruke koje joj je držao.

- To je to, Dolores! - uzbuđivao se. - Upravo ste izgovorili ime našeg budućeg filma. Nazvaćemo ga "Kradljivci nevinosti"!

U Manilu sleteše dva sata kasnije po lepom, sunčanom vremenu. Na aerodromu ih je čekala Miranda Lopez, filipinska novinarka i saradnica Novih krstaša. Bila je to visoka žena četrdesetih godina, vrlo prijatne spoljašnosti. Ona će biti njihova veza i vodič kroz sumnjive četvrti velikog grada. Pošto se i sama bavila problemima porodice i morala, Miranda je poznavala mnogo ljudi i žena koji su se angažovali na tom polju. Još uvek neudata, posvetila je veći deo života ovim gorućim problemima. U profesionalnim krugovima je važila za talentovanu novinarku jakog karaktera i uvek solidnih izvora informacija.

Miranda je svojim gostima rezervisala dve sobe u luksuznom hotelu Afrodita, čuvenom po bogatoj klijenteli iz celog sveta koja je dolazila u Manilu iz čisto "seksualnih" razloga. Diskretno osoblje je to dobro znalo i uvek bilo spremno da proda svoje usluge i veze za koji dolar. A dolar je u Manili vrlo vredna valuta. Dok im je pomagala da iznesu na sprat svoje stvari, Miranda im je o tome detaljno pričala.

- Za pet dolara ovde vam dođe vrlo lepa devojka, pravo u sobu. Govorim o seoskim devojkama, odnosno kućnim

226

pomoćnicama. One boljeg izgleda vrlo rado se prodaju i sa strane, za džeparac. One mlađe, još uvek maloletne, obično u sobu doprati neka starija osoba koja ih čeka pred vratima. Te usluge su malo skuplje. Dečak od deset do petnaest godina košta do dvadeset dolara, a devojčice istih godina i do pedeset. Nevinost se i ovde veoma ceni, cena joj se penje i preko hiljadu dolara, zavisno od lepote deteta!

Robert stade i spusti kofere na crveni tepih dugog hodnika.

- Čekajte! - duboko je disao umoran i zaprepašćen. - Je li vi hoćete da kažete da je trgovina decom ovde zakonom dozvoljena?

- Daleko od toga. Ali, oni koji se ovde brinu o zakonu, policija, na primer, često gledaju kroz prste prekršiocima, bogatim strancima. Od devojke koja je prodala nevinost najmanje trideset procenata ide u tajni fond lokalne policijske stanice! Govorim o korupciji. Nigde na svetu nije razvijenija od naše. I za to "nasleđe" moramo zahvaliti našem pokojnom predsedniku Markosu. Tvrdi se da su on i Imelda opljačkali ovu bednu zemlju za blizu trideset milijardi dolara!

- Ali, to je strašno! - posmatrao ju je Robert zapanjeno.

- Kažu da je u Indokini situacija još gora - upozori ga Miranda. - Tamo vam nevine mlade devojke vrlo često policija doprati do vrata ispred kojih čeka da obavite svoj prljavi posao i isplatite im na ruke! Čula sam o takvim slučajevima od jednog tamošnjeg kolege novinara.

Podoše nekoliko metara dalje i zaustaviše se pred vratima s brojem 26. Miranda im otključa i širom otvori vrata.

- Dobrodošli u vaš novi stan!

Robert propusti Dolores i uđe u prostranu sobu.

- Ovde su skoro svi apartmani međusobno povezani - pride Miranda jednim vratima u zidu i otvori ih. - Iz razumljivih razloga, naravno. Osoblju je tako lakše da prokrijumčari one maloletne bez pratnje. Mislim na decu sa ulice, bez roditelja. Ili one

227

koji su gladni i spremni da se prodaju za par dolara. A takvih na ulicama Manile ima na hiljade! Robert je piljio u nju bez reci.

- Zašto me tako gledate? Zar vas dvoje ne dolazite iz grada koji sve češće nazivaju Novim Vavilonom?

- Ja dolazim iz njegovih "predgrađa"! - objasni joj Dolores. - Stanovala sam u kući jedne crne prostitutke koja mi je često pričala o moralnoj propasti američkog društva. Od nje sam prvi put čula da na Beverli Hills majke iz siromašnih zemalja dovode svoje kćerke i prodaju ih za hiljade dolara.

Miranda ih oboje kratko odmeri, pa se uputi izlaznim vratima.

- Budite spremni na mnogo gore stvari! - upozori ih. - Ostaviću vas da se odmorite, a sutra ujutru ćemo se naći dole u restoranu. Tačno u devet!

Ona im klimnu glavom i izađe. Robert pogleda u primetno bledu Dolores. Devojka je bila veoma umorna od predugog leta preko Pacifika. On unese njenu putnu torbu u susednu sobu koja je bila iste veličine i raskoši. Obe sobe su imale pored kupatila i po jednu manju sobicu za presvlačenje i šminkanje. Imale su i velike TV ekrane ugrađene u zidove, sa VCR uređajima za gledanje filmova. Dok je Dolores raspremala svoje stvari, Robert se zagleda u spisak filmova za iznajmljivanje. Pored dvadesetak normalnih filmova za široku publiku, tu se nalazila i lista porno filmova za dame i gospodu. Svako je mogao da izabere prema ličnom afinitetu. Za dame koje ne vole muškarce, bili su na raspolaganju filmovi s lezbijkama. Slično i za gospodu koji ne mare mnogo za žene. Takođe je

bila štampana NAPOMENA o "specijalnim" filmovima za one koje ne mogu zadovoljiti ni muškarci ni žene.

- Neverovatno! - smešio se Robert gledajući listu u ruci. - Pitam se kakvi su im ovi "specijalni" filmovi!

Dolores mu pride i umorno se zagleda u listu.

228

- I to ćemo proveriti jedno veče.

Primetivši da je ona već raskopčala svoju bluzu, Robert vrati listu.

- Izvinite. Kada se naspavate, kucnite mi na vrata. Primetio sam dole otmen bar sa muzikom i nekoliko restorana. Tamo ćemo za vreme večere videti "sastav" bogatih gostiju i pratiti njihovo ponašanje.

Dolores je gledala za njim sve dok nije zatvorio vrata, onda poče polako da se svlači.

Večera zamalo nisu prespavali. Prvi se probudio Robert i zagledao u kvarcni sat iznad televizora koji je pokazivao deset minuta do devet. Na brzinu su se obukli i sjurili u prizemlje hotela. Večera se služila samo do deset. Ali su zato posle večere mogli mirno da sede, pijuckaju kafu i slušaju španski zabavni trio sa mladom pevačicom izvanrednog glasa. Da bi je bolje čuli, oni u jedanaest predoše u susedni bar. Tu ih je očekivalo malo iznenađenje. U samom uglu sedeo je gospodin Harvi Smit i pričao sa jednim čovekom latinskog izgleda. Po njihovim ozbiljnim licima i poverljivom načinu razgovora, moglo je lako da se zaključi da se radi o nekoj poslovnoj stvari. U sred razgovora, onaj Latinac izvadi iz biznis tašne neki album koji rastvori ispred Smita. Dok mu je nešto pričao, Smit je ćutke razgledao album.

- Sta mislite da se nalazi na tim slikama? - kopkalo je Dolores.

- Verovatno mnogo lepih nogu! - zaključi Robert. - Gospodin Smit je fabrikant ženskih čarapa, zar ne?

Dolores ga pogleda s razočarenjem.

- Zašto su neki muškarci tako jadni kada je u pitanju seks? Zašto sve na svetu odmah povezuju sa seksom? I meni je jasno da se u tom albumu ne nalazi nameštaj!

- završi ona jetko.

- Dolores draga, - uhvati je Robert preko stola za ruke. - Niste u pravu kada se ljutite samo na muškarce. I žene su se od

229

pamtiveka koristile seksom. Zbog žena su se vodili mnogi ratovi, a neke kraljice su tajno ili javno "častile" u krevetu svoje vitezove kako bi sebi obezbedile što dužu vlast. Ne zaboravite daje seks kroz vekove bio jedini luksuz podjednako dostupan i bogatima i siromašnima. Kad kažem podjednako, tu ne mislim i na kvalitet seksa. Bogati su oduvek bili okruženi lepim i skupocenim stvarima, pa i zgodnijim ženama, ali su se zato lepe siromašne devojke rado prodavale pripadnicima viših slojeva iz sličnih sebičnih razloga, da bi bile okružene tim istim lepim stvarima. Zato je seks i do danas ostao neka vrsta začaranog kruga, u koji svi žele da uđu, ali onda ne mogu više iz njega da izađu. Dobro pogledajte oko sebe. Skoro sve reklamne poruke uz autoputeve, na krovovima velikih zgrada, na plakatima ili na televiziji, "seksualnog" su porekla. Čarape, donji veš oba pola, kozmetika, šminka, farmerice, ko ih reklamira? Uglavnom mlade zgodne žene savršenih oblina. Hoću da kažem, kada bi lepe žene odbile da se slikaju u pikantnim pozama, milioni muškaraca bi se manje uzbuđivali gustirajući ih!

- Ali, Roberte, - bunila se Dolores, - ko kontroliše tržište? Ko kontroliše ženu u ovom izrazilo muškom svetu? Moj rođeni očuh je od mene otvoreno tražio seks da bi me školovao! Slično je i sa drugim devojka i ženama koje prodaju svoja tela u reklamne ili niže svrhe. Mnogima je to jedini izlaz iz bede, jedini način da se dokopaju novca koji kontrolišu muškarci.

Kad god bi se setila svoje grešne prošlosti, Dolores bi se ovlažile oči. Ona odluči da iskoristi momenat i direktno proveri svoju najveću sumnju.

- Ja znam da ću zauvek ostati kriva u vašim očima što sam pristala na prljavi predlog mog očuha, ali smatrala sam da nemam drugog izbora.

- O čemu to govorite? - steže on jače njene ruke.

- Govorim o vašem suzdržanom ponašanju prema meni. Mada sam vam se nekoliko puta gotovo vulgarno nudila, vi ste me uvek elegantno izbegli.

230

- Nisam VAS izbegavao, Dolores - ispravi je on mirnim tonom. - Izbegavao sam naš grešni odnos. Previše vas cenim da bih vas zbog jednog sebičnog trenutka, ponovo vratio u ružnu prošlost od koje tako očajno želite da pobegnute. Oboje smo grešili u ranijem životu jer smo živeli bez Boga. Sada oboje moramo da mu dokažemo da smo se iskreno i trajno promenili i da ćemo od sada živeti prema njegovim zakonima. Dolores draga, ja ne mogu s vama ni da zamislim tako jeftin odnos kakav

je flert!

>

U devojčinim očima se pojavile prve suze.

- Ni ja ne želim flert sa vama, Roberte. Ja sanjam da vam zauvek pripadnem. Moj užasni očuh mi je pomogao da zamrzim muškarce. Toliko duboko, da sam prezrela čak i idealnog čoveka iz svoje mašte. Moj grešni odnos s očuhom učinio je da izgubim svaku nadu. Bila sam ubeđena da su svi muškarci sebična đubrad. A onda sam sreća vas. Odmah sam primetila da ste drugačiji. Kada ste mi se obraćali, gledali ste me pravo u oči, umesto u noge! Vaša ozbiljnost i zrelost počeli su da mi vraćaju nadu u ljude. Počela sam ponovo da fantaziram. Da sanjarim. Vaša stalna blizina počela je u meni da budi uspavanu ženu. A onda me je iznenada uhvatio silan strah da me ne odbijete zbog

moje prljave prošlosti!

- Što se vašeg seksualnog iskustva tiče, ne mogu da vas uporedim čak ni sa devojkama s kojima sam se družio. Sve su bile hladne, proračunate i planski su prilazile stvarima u životu. Svaki intiman odnos koji sam s njima imao, koštao me je na kraju nekoliko puta više nego da sam doveo kući devojku s ulice. Zato kada uporedim vas sa tim takozvanim "finim" curama, od kojih su neke imale za sobom i po tridesetak ljubavnika, vi mi se sa vašim iskustvom zaista činite pravom devicom!

Dolores gaje posmatrala s obožavanjem zaljubljene žene.

- Hvala vam, Roberte, na utešnim recima. Tradiću se da ni vas, a ni Boga za koga sada radim, nikad više ne razočaram.

231

Znam da nisam bogzna šta, i uvek ću biti svesna svoje grešne prošlosti, ali pre nego što umrem želela bih da doživim svoju prvu, pravu ljubav. I mada sam u ranoj mladosti bila veliki slabić i glupo se uprljala, ipak sam uspela da sačuvam nešto i od svoje nevinosti. Usne nisam dala nikome! Sačuvala sam ih samo za onog koga budem iskreno volela.

Ona sanjalački zaklopi oči i prinese mu još bliže svoje poluotvorene usne.

- Za vas, Roberte!

Robert oseti kako mu se suši grlo. Kao hipnotisan je upijao pogledom njene senzualne usne. On po prvi put u životu oseti potpun teret iskušenja. Postade mu jasno kako je morao da se oseća Adam kada mu je Eva ponudila prvo zabranjeno voće. Od kako se njegov život onako dramatično i iznenada izmenio, Robert je o svemu razmišljao sa više lične odgovornosti.

- Bog mi je svedok, Dolores, da vas večeras želim više nego i jednu ženu. Ali baš to saznanje da me on sada posmatra, ne dopušta mi da pogrešim. Ni jedan gospodar ne voli sluge koji ga tajno potkrajaju. A mi smo sada sluge Božje i kao takvi moramo da se pridržavamo njegovih zakona. A ti zakoni su nam jasno zapisani i oni ne dopuštaju ilegalnu ljubav. Počinio sam dosta gluposti u životu i grešio iz neznanja, ali vas ću poljubiti samo pred oltarom!

Dolores otvori oči u kojima bijesnu iskra nade.

- Čekaću taj divni trenutak - reče ona šapatom.

Nije bila razočarana. U stvari, godile su joj njegove iskrene reci. Ona oseti da joj se on obraća s poštovanjem čoveka koji ceni njenu devojačku žrtvu. Znala je da on ne želi da oskrnavi nevinost njenih usana, jer to smatra bezbožničkim aktom sebičnosti.

Još uvek se držeći za ruke, dvoje zaljubljenih, jer to su sada bili, ostadoše sedeći za stolom još čitav sat. Dok su zaljubljeno pričali, lica su im bila tako blizu da su jedno drugom osećali dah.

231

Živi su izgarali od ljubavne čežnje, ali su bili i svesni moguće kazne. Razum je pobedio njihove brze otkucaje srca. Ako ih je Bog zaista tog trenutka posmatrao, mora da je bio veoma zadovoljan. Njih dvoje su bili na sigurnom putu da mu se zauvek vrate.

Idućeg jutra u devet časova, sastali su se sa Mirandom Lopez u hotelskom restoranu. Za vreme doručka, novinarka im je ukratko izložila svoj plan rada za tu nedelju. Ona će ih voditi po problematičnim gradskim četvrtima, a oni će sami odlučiti šta će da snime i sa kim će da razgovaraju. Dogovoreno je da počnu od seksi bazara, najpoznatijeg sastajališta prostitutki nižeg ranga. Cena tih seoskih devojaka kretala se od pet do dvadeset dolara. Robert oseti, urođenom intuicijom reditelja, da se tamo verovatno nalazi jezgro njihovog novog dokumentarca.

Ova ulica srama imala je samo jedan kraj, ulaz iz luke. Na drugom kraju je bila "šlepa", bez izlaza. Tako je i simbolički podsećala na sudbine onih koji su u njoj pokušavali da nađu izlaz iz svoje bedne situacije. Nije ga bilo. Alije zato sve vrvelo od uglavnom mlađeg sveta oba pola. Kao i na svakom tržištu, i na ovoj pijaci belog robija vladali su zakoni ponude i potražnje. Moglo je to da se zaključiti i po sastavu mušterija za stolovima ispred stotinu malih barova i kafea. Oni stariji, pregovarali su s onim mladima. Svakoje tražio ono što mu je najviše nedostajalo. Mladi su bili gladni novca, a oni stariji njihove mladosti. Stranci su se razlikovali po onome što su pili. Bila su to uglavnom skupa pića, dok se lokalna sirotinja zadovoljavala sodom i koka-kolom. Robert je sve to odmah primetio. Sedeo je napred pored Mirande koja ih je lagano vozila.

Kraj ulice je ličio na depresivno i bezizlazno predvorje pakla. Tu se uglavnom nalazio društveni talog, oni bez sredstava za piće ili kafu. Tu je mogla da se odvede iza ćoška zgodna mlada devojka za svega pet dolara. Tuda su se uglavnom muvali mornari raznih nacija, ostaci američke vojske i lučki radnici.

233

Dakle, svi oni slojevi koji su zarađivali bar pet dolara na dan. Miranda okrete automobil i ugasi motor. Tako su ćutke sedeli i posmatrali bedu oko sebe.

- Neverovatno - glasno se čudio Robert. - Kojim jezikom se ovde govori?

- Malajan dijalekt je zvaničan, - objasni Miranda, - ali, kao i u svakom biznisu, tako i u ovom, većina se služi španskim i engleskim.

Robert nešto primeti i izađe iz automobila. Nasloni se na krov kola preko kojeg je posmatrao drugu stranu ulice. Na stepeništu neke oronule zgrade, sedele su dve mlade devojke. Ona niža rastom, koja se stalno kikotala, gurala je laktom onu do sebe, više sramežljivu. Pokazivala joj je u pravcu Roberta i nešto joj šaputala na uho. Razlika je bila tako očigledna. Ona niža je bila prostitutka i tako se oblačila i ponašala. Na sebi je imala kratku crvenu suknju i majicu ispod koje nije nosila grudnjak. Na nogama nije imala čarape. Ona druga, viša rastom, bila je mnogo zgodnija, imala je uz telo pripijenu plavu mini haljinu od svile, a na nogama crne čarape i cipele sa visokim potpeticama. Robert se pitao da li uopšte ume u njima da hoda. Po preteranoj šminki, moglo se zaključiti da su je pripremali za "prvi nastup" u novom životu buduće prostitutke.

Ona niža konačno poče da maše Robertu, a ovaj joj uzvрати rukom. Ali Robert je sad posmatrao trećeg člana ove male grupe, dečaka ne starijeg od četrnaest godina. Stajao je na tri metra od devojaka, oslonjen na zid, krajnje tužnog izgleda na mršavom licu. Na zemlji pored njegovih nogu ležao je stari kofer uvezan kanapom da se ne bi raspao. Primetivši da ona devojka poziva Roberta rukom da im priđe, dečak joj nešto reče, nešto neprijatno, jer se sad obe devojke kao ose okomiše na njega psovka. Dečak učuta i tužno se zagleda u Roberta. Ovom je sad već sve bilo jasno. Iz automobila izađe Dolores i nasloni se do njega.

- Strašno, zar ne? - primeti devojka. - Dečak je očigledno brat buduće uličarke koji pokušava daje odvrati od tog puta.

- A njena drugarica - nastavi Robert, - čini sve kako bi je što pre uvela u buduću profesiju. Uvek sam tvrdio da život piše najbolje scenarije i slagao se sa mišljenjem velikog italijanskog reditelja De Sike, da su najuverljiviji glumci oni sa ulice!

- Šta nameravate? - upita Dolores.

- Molim vas, dajte mi kameru.

Dolores iz prtljažnika izvadi poveću TV kameru i dade je Robertu. Devojke sa stepeništa se malo smiriše. Situacija im nije bila najjasnija. Robert postavi kameru na krov automobila i rukom upita onu nižu devojku da li može da ih snimi. Ova šapnu nešto devojci do sebe, pa potvrdi glavom. Robert namesti kameru na rame i usmeri je u njihovom pravcu. Primitivši da ih snima, ona niža poče da koketira. Polako je širila noge, dok mu potpuno nije otkrila crne gaćice. Ali to joj nije bilo dovoljno, pa poče da se "oblizuje", a onda spusti desnu ruku među noge, povlačeći srednjim prstom preko gaćica. Robert upotrebi lagani zum na krupan plan devojke. I mada se radilo o krajnje vulgarnoj sceni, snimak je vredeo milion dolara i govorio sve jezike sveta.

- Pobrkale su nas sa lovcima na porno talente - zaključí Robert snimajući. - A to se najbolje plaća.

- Da sam na vašem mestu, - upozori ga Miranda iz automobila, - ja bih sklonila tu skupu kameru! U ovom kraju ne vole "svedoke"!

Robert spusti kamera na krov, a zaustavi se i ona devojka na stepeništu. Tako su se kratko ćutke posmatrali. Robert izvadi iz novčanika 20 dolara i dade ih Dolores.

- Molim vas, idite do njih i objasnite im ko smo u stvari. Ponudite im tih dvadeset dolara za jedan kratak razgovor. Recite im da nas interesuje ko su, odakle su i kakva ih je to nevolja na-terala da potraže spas u paklu.

Ali pre nego što se Dolores i pomerila, na drugoj strani ulice dođe do novog nesporazuma između devojaka i onog dečaka.

Mora da ih je ovog puta teško uvredio svojom primedbom, jer sad skoči ona u plavoj haljini i pride mu preteći. Pošto se izvikala na njega, ona mu opali žestok šamar. Dečak se uhvati za obraz i zanese, a na oči mu potekoše suze. Devojka u plavoj haljini je i dalje vikala na njega, pokazujući mu rakom pravac u kojem želi da se izgubi. Dečak joj odgovori nešto kratko, pa se saže, podiže svoj kofer i uputi se lagano niz ulicu brišući rukom vlažne oči.

Ovo je bilo previše za uzbuđenu Dolores koja ostavi Roberta, požuri u pravcu dečaka i zaustavi se ispred njega. Dečak stade i zagleda se u lepu devojku pred sobom.

- Kako se zoveš? - upita ga Dolores na engleskom, ali pošto je on ćutao, ona ponovi pitanje i na španskom.

- Pepe - promuca kroz suze.

- Pepe, - nagađala je Dolores, - ona devojka što te je ošama-rila je tvoja sestra, zar ne?

Dečak potvrdi glavom i dalje brišući rakom suze. On spusti svoj bedni prtljag na zemlju i skrhan tugom čučnu uza zid. Osetio je da mu je Dolores prišla iz dobrih namera, a njemu je tako strašno bila potrebna nečija pomoć. Robert ih je s druge strane ulice i dalje posmatrao oslonjen na krov automobila. Dolores primeti dečakove zabrinute poglede u pravcu Roberta, pa i sama čučnu do njega uza zid, kako bi ga bolje videla.

- Ne brini, Pepe - požuri ona da ga razuveri.

- Mi smo američki reporteri i radimo za jednu dobrotvornu organizaciju. Tebe bih samo zamolila da mi iskreno ispričaš kako je došlo do ovog tužnog dana.

Dolores izvadi iz tašne maramicu kojom poče da mu briše lice. Pošto se malo smirio, dečak je pogleda pravo u oči. Bio je impresioniran i njenim ponašanjem i njenom lepotom. Učinila mu se previše čarobnom da bi bila zla. A on je o zlu već saznao tako mnogo i tako prerano.

- Da - potvrdi on na španskom. - Ona starija u plavoj halji-" nije moja sestra, i ona draga mi je rodaka, ali dalja. Ona je prva došla u Manilu pre dve godine i postala... ovo što je. Onda je pisala mojoj sestri kako ovde dobro živi i kako je i njoj obezbe-dila dobar posao. Pošto smo vrlo siromašni, moja sestra joj je poverovala i odmah se spremila za put. Ali moji roditelji su se zabrinuli i poslali me sa njom. Majka je pozajmila novac za naše karte i rekla mi da neće moći mirno da umre, ako joj ja lično ne potvrdim da se Blanka ovde snašla.

- Razumem - reče Dolores tiho, pa se zagleda u dve devo-jke nedaleko od njih. Ove su je posmatrale bez grimasa i očigledno zabrinute. Prostitucija je zvanično bila zabranjena, mada su joj svi forumi gledali kroz prste. Ova prljava trgovina ljudskim telom, donosila je državnoj kasi preko pedeset miliona dragocenih dolara godišnje. Dolores je, dakle, mogla da bude i neka vladina službenica ili, još gore, tajni agent policije. Prvobitno kikotanje im je sad preselo, a na licima je mogla da im se primeti panika. One se naročito uplašiše kad Dolores ustade od zida i pođe u njihovom pravcu. Dok im je prilazila, obe devojke se sabiše jedna uz drugu, na levi deo stepeništa na kojem su sedele. Dolores čučnu ispred njih, pogledom fiksirajući onu stariju, dečakovu sestru.

- Je ? tačno ono šta mi je tvoj brat ispričao?

- Zavisi šta vam je rekao - primeti ona draga umesto Blanke.

- Strpi se - pogleda je Dolores sjajnim očima. - S tobom ću razgovarati kasnije.

Blanka je posmatrala Dolores ispod oka. A šta ako je ona zaista policajka?

Devojka odluči da igra na sigurnu kartu. Znala je da policija ne voli laži.

- Pepe ne laže - potvrdi ona tihim glasom krivca. - Ne znam šta vam je tačno rekao, ali došla sam ovamo da potražim posao i nešto zaradim.

237

- Na seks bazaru? Ovako izazivački obučena? - Dolores joj nije dala da mnogo manevriše. - Zar se pošten posao ne traži na berzi rada? Šta tražiš ovde, na samom dnu ovog ljudskog đubrišta?

- Ovuda prolaze i ljudi koji traže pomoć u restoranima i domaćice kojima trebaju kućne pomoćnice - opet se umeša ona druga.

Dolores ju je tužno posmatrala.

- Zašto se bavite prostitucijom?

- Ja nisam prostitutka! - odmah je ispravi Blanka i izvadi iz tašne jedan papir koji joj pruži. - Imam o tome i potvrdu!

Dolores se zagleda u uverenje od lokalnog lekara, da je devojka još uvek nevinna. Dok ga je čitala, njoj zamalo ne grunuše suze na oči. Međutim, devojke su pogrešno protumačile njeno uzbuđenje. Ona vrati pogled na Blanku.

- Zašto ti je potrebno uverenje o nevinosti, ako si došla ovamo pošteno da radiš? Ja još nisam čula da neko traži pomoćnicu s ovakvim uverenjem.

Blanka se našla u uglu u koji se sama sabila. Ona nije znala šta da joj odgovori. Umesto nje, opet se snašla njena iskusnija rodaka.

- Neke ljubomorne gazdarice traže od devojaka ovakva uverenja, jer onda njihovi muževi ne smeju da ih diraju.

- A ja sam, opet, imala pogrešan utisak - rugala joj se Dolores, - da joj je uverenje potrebno kako bi što bolje prodala svoju nevinost prvoj mušteriji! Prostitutki se Dolores sve manje sviđala. Više nije bilo sumnje, ovo su policajci iz nekog specijalnog odeljenja za suzbijanje javnog nemoralu. Previše toga su znali. Tako su se čutke posmatrale, onda Blanka popusti pod teretom osećanja i poče gorko da plače.

- Vi to ne razumete - jecala je Blanka. - Mi smo tako siromašni. Moj otac je radnik i jedva zarađuje da nas prehrani.

Želela sam da mu pomognem, da nešto zaradim i pošaljem im, pa makar morala da prodajem i svoje telo... Šta će mi pišljiva nevinost kad sam stalno gladna, gola i bosa i svega željna!

- Strašno! - čudila se Dolores glasno. - A ja znam jednu devojkicu koja bi dala sve na svetu zajedno ovakvo uverenje!

- Evo joj moje! - baci Blanka pred nju zgužvani papir. - Prodaću joj ga za deset dolara!

Dolores podiže uverenje i ponovo se zagleda u njega. Na um joj pade jedna originalna ideja, pa pogleda u sve ozbiljniju prostitutku.

- Kada si pozvala ovamo svoju rodaku, jesi li joj pisala čime se baviš?

Devojka odmahnu glavom, čvrsto stisnutih usana.

- Jesi li joj uopšte objasnila koliko će zarađivati kao prostitutka, a koliko će joj oduzimati tvoj makro za "zaštitu"? Jesi li joj pričala o brojevima? Da li se uopšte sećaš koliko se prljavih lučkih radnika, stranih mornara, vojske i raznih vucibatina istreslo u tebe? Koliko si abortusa već napravila? Koliko te koštaju i koliko si puta dobila batine što se nisi bolje pazila?

Sad se rastuži i mala prostitutka.

- Šta vi fine devojke znate o bedi i nemaštini - poče ona da plače.

- Više nego što ti možeš i da zamisliš - reče Dolores gorkim tonom.

Primeti da Blanka ima oko vrata lančić sa malim raspećem, koje joj je ispalo iz haljine.

- Jedino mi još nije jasno zašto nosiš tog Isusa oko vrata. Želiš da on bolje vidi prljavštinu i greh kojim nameravaš da se baviš? Zar te nije ni malo strah od njega? Zašto se njemu nisi obratila za savet ili pomoć? On nikad nije odbio nikog ko mu se iskreno obratio.

- A zar mislite da nisam? - plakala je devojka. - Molim mu se od kako znam za sebe! Ali umesto utehe i pomoći, evo u šta me je uvalio!

239

- Uvalila si se sama! - podseti je Dolores.

Blanka resignirano otkopča lančić s raspećem i baci ga pred Dolores.

- Evo ga vama! Što se mene tiče, Boga nema!

Dolores mimo podiže raspeće i tužno se zagleda u njega. Bože, šta da radim s ovim devojka, pitala se u sebi. Ona prikopča lančić sebi oko vrata, pa se ponovo zagleda u Blankino uverenje o nevinosti.

- Koliko bi mogla da dobije za nevinost? - upita ona Blankinu rodaku.

- Ne znam - sleže ova ramenima. - Možda dve ili tri stotine dolara.

Dolores je kratko razmišljala.

- Imam predlog za tebe - obrati se ona Blanki. - Spremna sam da otkupim tvoju nevinost za tri stotine dolara, ali pod uslovom da se iz ovih stopa vratiš sa bratom u svoje selo. Dobro razmisli. Ako ostaneš ovde kao prostitutka, taj novac nećeš zaraditi ni za dve godine. Samo pitaj tvoju rodaku koliko je uštedela za ove dve godine u Manili.

- Pristajem - prošaputa zapanjena devojka.

- I pošto će tvoja nevinost od sada pripadati meni, - nastavi Dolores, - ja ti ne dozvoljavam da je izgubiš pre prve bračne noći! Moraš da mi se pred ovim raspećem zakuneš da ćeš se pošteno pridržavati našeg dogovora. Ne smeš da dodirneš drugog čoveka do svog zakonitog muža. Inače, teško tebi!

- Neka mi tako Bog pomogne! - podiže Blanka desnu ruku.

- Odakle ste? - upita Dolores.

- Iz jednog brdskog sela sa ostrva Mindanao.

- Kako ste doputovali ovamo?

- Brodom.

- Imate li povratne karte?

- Povratne? - pogleda je Blanka razočarano. - Jedva smo skupili za prevoz u jednom pravcu! Karla je rekla da će poslati Pepea kući o svom trošku.

- Pepe! - pozva Dolores dečaka koji im odmah pride. -Tvoja sestra i ja smo se nagodile. Odmah se vraćate natrag na Mindanao.

Dečak ju je gledao zbunjen obrtom situacije.

- A ja? - uplaši se ona druga. - Šta će se desiti sa mnom? Šta ću reći čoveku koji joj je kupio ovu haljinu i te stvari? Ako ona nestane, on će me zadaviti! Molim vas, nemojte to da mi uradite! - preklinjala je ona Dolores..

- Pa tvoj problem je bar jednostavan. Pridruži se rodaci i vrati se u selo.

Reci svojim da si ovde služila kao kućna pomoćnica i da si nedavno otpuštena.

- S čim da se vratim? - rasplaka se devojka. - Imam u sobi trideset sakrivenih dolara i nešto nemačkih maraka. Sramota me je. da se s tim pojavim posle dve godine. Moji misle da sam služila u jednoj otmenoj kući.

- Karla, - dotače je Blanka po ramenu. - Ja ću ti dati sto dolara od mog novca
- ponudi joj ona. - Molim te vrati se s nama i sve zaboravi. Zar ne vidiš da nam je ova devojka od Boga poslata. Ovakva prilika ti se nikad više neće ukazati. Brišući rukama suze, Karla potvrdi glavom da pristaje.
- Gde stanuješ? - dodirnu je Dolores po suzama umrljanom licu.
- Tu iza ugla u jednom jeftinom hotelu. Delim jednu sobicu sa još dve cure.
- Idi odmah i pokupi šta imaš, ali pazi da te neko ne primeti.
- Poslužiću se dvorišnim ulazom. Imam ključ - izvadi ga ona iz džepa i pobeže iza ugla zgrade.

Karla stade u dvorištu. Srce joj je tako snažno udaralo, daje mislila da će iskočiti. Naslonila se kratko na prljavu ogradu, kako bi malo došla sebi. Bila je svesna važnosti ovog trenutka od kojeg joj je zavisio život u bukvalnom smislu. Ona se brzo prekrsti, pa pride malim drvenim vratima i otključa ih.

240

241

Soba je bila prazna. I svojom veličinom, a i svojim prljavim zidovima, više je podsećala na špajz nego na hotelsku sobu. Postoje malo oslušnula na vratima, Karla se baci na pod kako bi ispod kreveta izvukla svoj mali kartonski kofer, u kome se nalazila sva njena ovozemaljska imovina. Proveri sadržinu, pa ga zaklopi i požuri ka vratima i tu zastade. Umalo nije zaboravila svoju bednu uštedevinu. Popela se na stolicu i iz lampe izvukla malu rolnu savijenih stranih novčanica. Ugurala je to u džep, pa se zagledala u šifonjer. U njemu su visile skupe seksi haljine ostalih devojaka. Zgrabila je nekoliko i sa tri para cipela potrpala u jednu plastičnu kesu.

Na ulici ju je čekala Miranda pored automobila. Ostali su već sedeli unutra. Uvukoše nekako i Karlu, pa se uputiše ka pristaništu za putničke brodove. Tamo im rekoše da brod za Mindanao polazi tačno u podne. U njihovu luku će stići sledećeg večeri. Dolores im je uzela kabinu druge klase sa tri ležaja. Želela je da poštedi devojke od eventualnih primedbi i dobacivanja onih iz niže klase. Bile su previše napadno obučene.

Dok su čekali polazak broda, svi su seli za jedan sto na maloj terasi restorana pristanišne zgrade. Dolores im je prethodno u ženskom toaletu odbrojala novac i spakovala u tri male prazne kutije od čokolade. Potraži ih u svojoj tašni i poreda na sto ispred sebe. Dok je to radila, prisutni su je posmatrali s napetim iščekivanjem.

- Unutra se nalazi tvojih tri stotine dolara - pruži Dolores prvu kutiju Blanki. - Za uzvrat tražim da mi ostaviš ono uvere-nje o nevinosti. Devojka potvrdi da se slaže. Ona bez brojanja proviri u kutiju, pa je zatvori i ugura u svoju malu tašnu.

- Ovih tri stotine je za tebe, Pepe - pruži Dolores dečaku drugu kutiju. - Jer da nije bilo tebe i tvoje velike ljubavi za sestru kojom si skrenuo našu pažnju, mi joj nikad ne bismo ni prišli. Neka te zbog toga Bog blagoslovi. Nešto mi govori da ćeš ti mudro sačuvati i iskoristiti ovaj novac i postati dobar čovek!

24;

Pepe uze kutiju, pa baci brz pogled na svoju sestru. Blanka se saže prema njemu i poljubi ga u obraz.

Dolores stavi treću kutiju pred iznenađenu Karlu.

- Ovih tri stotine dolara su za tebe, Karla. Odlučila sam da te počastim zbog tvoje dobre volje i odluke da prekineš s ovakvim načinom života.

Karli se od uzbuđenja oči napuniše suzama. Uze kutiju koju zadrža u rukama s nekom vrstom" religioznog zanosa. Odjednom joj prolete kroz glavu da im je Dolores možda od Boga poslata anđeo. Ona tako lepu ženu nije nikad do tada videla, a i devojčine reci i dobrotu su joj bili sumnjivi.

- Ko ste vi? - uspe da promuca.

- Ne brini - blago joj se nasmeši Dolores. - Mi radimo za jednu religioznu dobrotvornu organizaciju iz Sjedinjenih država. Ali novac koji sam vam upravo dala, lično je moj. I učinićete me zaista srećnom ako ga mudro iskoristite i

njime promenite vaše živote nabolje. I pazite! - upozori ih ona. - Dobro ga sakrite i nikom ne pokazujte. Ljudi su ljubomorni, a ima i onih koji bi vas hladnokrvno pobili za mnogo manje od sto dolara!

Dolores izvadi tri karte i pruži ih Blanki.

- Uzela sam vam kabinu druge klase, da vas niko ne uznemirava.

- Hvala vam na svemu - reče devojkica. - Neka vas Bog blagoslovi!

- Čuvaj ga se! - upozori je Dolores. - Ne zaboravi šta si mi obećala! On ume da se veoma naljuti na one koji prekrše zavet dat njemu.

Sa broda se začu zvuk sirene koji je pozivao putnike da se ukrcaju. Niko više ne reče ni reci. Pepe i devojkice uđu na brod, ali se samo pomeriše u stranu i ostadoše da stoje iza gvozdene ograde broda. Dolores, Robert i Miranda su stajali na doku. okrenuti im licima. Tako su se ćutke posmatrali, onda Blanka poče opet da plače, pružajući desnu ruku prema Dolores, s nekom očiglednom ali nejasnom namerom.

243

1

- Kakav je sad problem? - upita ova.

- Vratite mi to raspeće, molim vas! - preklinjala ju je devojkica.

- Zašto? Zar ga se nisi odrekla i odbacila? Rekla si da Boga nema!

- Pričala sam gluposti - jecala je devojkica. - Bila sam očajna. nisam znala šta govorim... Tek sad mi je jasno da vas je on poslao, da ste vi odgovor na moje molitve... On će mi oprostiti, on svima oprašta...

Dolores skide lančić i malo ga zadrža u ruci. Zatim ga dobaci Blanki preko niske ograde broda koji lagano poče da se udaljava od dojka. Devojkica zgrabi raspeće, prinese ga usnama i poče da ga ljubi. Ganuta ovim prizorom, Dolores se okrete Robertu sa suzama u očima.

- Hajdemo odavde! - odjednom joj se negde žurilo. Ona se okrete i pode u pravcu parkinga.

Prolazeći pored stola za kojim su malopre sedeli, Dolores primeti ispod stolice plastičnu kesu sa stvarima koje je ponela Karla. Ona se okrete, ali brod je već bio daleko od obale. Dolores se saže i podiže torbu na stolicu. Zagleda se u par haljina i cipela unutra. Sve joj je bilo jasno. Te stvari nisu pripadale Karli. Devojkica je naprosto promenila mišljenje i odlučila da svoj poslednji greh zauvek ostavi u Manili. Želela je da se vrati kući čista i preporođena.

Za vreme vožnje natrag i ručka u hotelu malo su govorili. Svih troje je još uvek bilo pod utiskom dramatičnih događaja od tog jutra. Robert je u mislima polako sastavljao novi scenario, Dolores je analizirala svoju odluku da pomogne nesrećnim devojkama, a Mirandase iskreno ali bezuspešno trudila da sve to razume. Mnoge stvari nisu ulazile u glavu ove praktične novinarke.

- Vaš rad je očigledno veoma human - pogleda ona u Dolores. - Međutim, ako nastavite da otkupljujete zle sudbine raznih nesrećnika, a znamo da ih ima na milione, bojim se da ćete brzo bankrotirati!

Dolores joj se blago nasmeši.

- Već sam blizu. Na žalost, ne mogu svima da pomognem. A najveći problem svih bednika je nedostatak novčanih sredstava. Lakomi su se od pamtiveka bogatili na račun siromašnih masa. Ono troje mladih su direktna posledica vekovnog pljačkanja naroda od beskrupuloznih pojedinaca. Tako danas imamo prosto smešnu situaciju u svetu. Neki su pojedinci toliko bogati da, prema statistici Ujedinjenih nacija, svega dvanaest hiljada ljudi imaju u privatnom vlasništvu više kapitala od celog ostatka sveta! Zamislite tu užasnu koncentraciju novca. Zamislite to grešno bogatstvo. Zamislite duševnu prazninu tih bezbožnika bez osećanja i samilosti za svog bližnjeg. Dakle, neko mora da pomogne tim do kože opljačkanim jadnicima, zar

ne?

- Ali, Dolores, - bunila se Miranda, - vi to ne možete da učinite sopstvenim novcem! Socijalni slučajevi su problem vlada i zemalja u kojima žive.

- Kojih vlada? - načini Dolores odgovarajuću grimasu na licu. - Većina vlada u svetu su korumpirane grupe pojedinaca gladnih vlasti, koje na vlast dovode bogati da bi radili za njihove interese. Zar vas nisu predsednik Markos i njegova nezajažljiva supruga osiromašili za trideset milijardi dolara? Robert ju je gledao i slušao s obožavanjem. Preobražaj ove mlade devojke bio je prosto neverovatan. Pred njegovim se očima događalo čudo.

- Trideset milijardi! - ponovi Dolores gotovo s gađenjem. -Svakom živom Filipincu je rrtogla da se popravi ili podigne nova kuća!

Dok su oni diskutovali, u susednom baru je za svojim stolom u uglu sedeo Harvi Smit, stalno gledajući na svoj zlatni roleks. Na vratima se konačno pojavi njegova veza. Smit podiže ruku, kako bi privukao čovekovu pažnju...

245

244

- Izvinite - reče Gomez sedajući. - Čekao sam poziv iz San Pabla. Devojka pristaje, ali vas, kako reče, na kolenima moli da je sačekate nedelju dana.

- Nedelju dana?! - zaprepasti se Smit.

- Žao mi je, gospodine Smit, sve sam pokušao. Devojka kaže da je sama u kući sa starom i bolesnom majkom porodice kod koje služi. Ako bi je sada ostavila, žena bi verovatno sama umrla. Ako hoćete, ja ću vam pronaći i dovesti neku drugu. Harvi Smit je ćutao. Bilo mu je veoma stalo baš do te lepe Indonežanke.

- Neka, hvala - odbi on. - Dok ovde čekam, obiće ću neke poslovne prijatelje i robne kuće koje prodaju našu robu. Kad je rekla da će biti u Manili?

- Idućeg utorka u podne. Odmah ću vam je dovesti pravo u hotel.

- Onda neka ostane na tome - složi se Smit. - Šta pijete?

GLAVA JEDANAESTA

Stotinak kilometara južno od Moskve nalazi se poveći grad od preko pola miliona stanovnika i tužnim imenom Tula. To jutro, koje želimo da vam opišemo, po svemu je odgovaralo • depresivnom imenu grada. Iznad starih, sivih i neodržavanih zgrada, vukli su se teški preteći oblaci. Niz makadamom popločanu ulicu tresao se od kočnja poluprazan tramvaj. Bilo je osam ujutro i većina ljudi je već otišla na svoja radna mesta. Tramvaj se konačno zaustavi uz užasnu škripu kočnica. Iz njega siđe samo jedan čovek obučen u neku vrstu sivozelene uniforme iz jednog dela. Na leđima mu se video utisnut znak gradske čistoće. On najpre pride malom udubljenju između dve zgrade, gde proveri metalnu pregradu od pletene žice. Iza nje su se nalazila njegova radna kolica, metle i drugi alat za održavanje javne čistoće. Pošto je proverio katanac i uverio se da je sve u redu, on se uputi preko ulice u malu prizemnu radnju gde ga je očekivao njegov uobičajeni jutarnji sendvič i čaša kiselog mleka. Dok je sedeo za malim šankom uz veliki prozor i uživao u svom doručku, s pažnjom je posmatrao drugu stranu ulice. Tamo su se uz sam ivičnjak parkirala jedna crna kola sa imenom i znakom hotela RUSIJA ispisanim na prednjim vratima. Ispod reklame je pisalo Moskva, kao i adresa i broj njihovog telefona. Kog vruga traži ova gospoda u Tuli, razmišljao je Vladimir Ognjanov dok je žvakao. Međutim, iz automobila niko ne izađe. Valjda su došli da odvezu nekoga u Moskvu, zaključio on i obrisa ruke i masna usta papirnatom salvetom. Rukom je mahnuo debeloj gazdarici i vlasnici radnje i izašao napolje.

247

246

Dok je nešto kasnije otključavao svoja kolica i alat. Vladimir je nastavio da povremeno gleda na drugu stranu ulice. Onako, iz čiste radoznalosti. A onda primeti kako se lagano spušta staklo na zadnjim vratima i na prozoru se pojavi

glava nekog nepoznatog čoveka. Interesantno, primeti Vladimir, čovek je gledao pravo u njega. Valjda želi da ga pita za neku ulicu.

- Vladimir? - pozva ga onaj iz limuzine. - Vladimir Ognjanov?

Vladimir se zbunjen dotače rukom po prsima.

- Da, da - potvrdi onaj. - Dođite ovamo, čoveče! Vladimir propusti tramvaj da prođe, pa pređe ulicu i naže

se pored otvorenog prozora automobila marke mercedes. On i dalje nije mogao da prepozna čoveka koji je njega očigledno znao. Pored putnika je sedela i mlada žena u kratkoj crvenoj haljini, dugih prekrštenih nogu od kojih se Vladimiru naježi koža.

- Vladimire! - čudio se stranac. - Da li je moguće da me se ne sećate? Istina, nismo se videli osam godina, ali to nije razlog da zaboravite starog prijatelja. Ta, zajedno smo obijali barove po Moskvi u pauzama simpozijuma. Čak sam i prespavao dve noći u vašem apartmanu!

Vladimir ga se odjednom seti. Ali, umesto da mu se na licu pojavi radost, on se još više snuži. Bilo gaje u stvari sramota što ga je ovaj pronašao na samom dnu njegovog bednog života.

- Markus Kateli? - nagađao je on glasno. - Šta vi, čoveče. radite u Tuli?

Kateli mu ne odgovori odmah. Dugo ga je gledao u oči, tražeći u njima bar neki preostali zračak želje za životom, ali ga nije primetio.

- Vas tražim, Vladimire - reče Kateli tiho.

- Mene? - još više se zapanji bivši naučnik. - Kome ja trebam u životu, gospodine Kateli - pitao se Vladimir ogorčenim glasom čoveka razočaranog u svet. 248

- Meni trebate - ponovi italijanski naučnik. - Kako bi bilo da danas izostanete sa posla i pođete sa nama do Moskve - predloži mu on. - Molim vas, budite moj gost danas i noćas, sve ću vam objasniti u hotelu!

Primitivši sa kakvom pohlepom Rus proždire očima devojčine otkrivene noge, Kateli odluči da mu poveća apetit.

- Nju sam poveo samo za vas! - reče on na ruskom, onda se okrete devojci i nastavi na engleskom, kako bi ga i ona razumela.

- Mlada dama pored mene se zove Klaudija, a ovo je -okrete se on opet prema Vladimiru, - moj prijatelj, inženjer Ognjanov!

Mlada žena se proteže bliže prozoru kako bi pružila Vladimiru ruku i kako bi on mogao bolje da zaviri među njene bujne dojke koje su se stiskale u dekolteu uz telo pripijene haljine. Vladimir ju je posmatrao s nevericom dobitnika glavnog zgoditka na lutriji. Svemu je mogao da se nada tog sumornog jutra, sem ovome.

- Sačekajte me trenutak - zamoli on Katelija i požuri natrag preko ulice.

Ponovo je zaključao veliki katanac, a onda otkopča svoj radni kombinezon i skide ga sa sebe. Samo ga je bacio preko žičane ograde i vratio se crnoj limuzini. Sada je imao na sebi Čiste crne pantalone, belu košulju i preko nje tamno zeleni pleteni džemper. Šofer izade i otvori mu zadnja .vrata. Pošto su Kateli i Klaudija sedeli na zadnjem sedištu, Vladimir se udobno smesti preko puta njih. Crna limuzina bešumno kliznu niz ulicu.

- Jeste li nas očekivali? - odmeravao ga je Kateli, tobože iznenađen njegovim naglo promenjenim izgledom.

- Nisam - baci i Vladimir brz pogled na svoju skromnu odeću. - Nameravao sam da posetim lekara posle posla.

- Bolesni ste? - uozbilji se Kateli.

249

- Ne u bukvalnom smislu reci. Šećer mi je malo skočio poslednjih godina.

Kateli ga je posmatrao. Vladimir je mogao da ima oko pedeset dve ili tri godine. Kosa mu je bila prilično posivela i proredila se, još više otkrivajući visoko čelo nekad poznatog i briljantnog intelektualca. Još uvek je bio visok, koščat i

izgledno sportski, Vladimir, koji primeti Katelijev istraživački pogled, nelagodno se promeškolji. Bilo mu je-zaista neprijatno što gaje ovaj našao u tako bednom stanju.

- Kako ste me pronašli?

- Najpre sam vas potražio u vašem bivšem apartmanu u Moskvi. Tamo sam naišao na neko nemačko predstavništvo. Rekli su mi da ste im vi prodali stan pre dve godine i da nemaju pojma gde sada živite.

- Prodao?! - ponovi Vladimir s grimasom na licu. - Jedne noći su mi na vrata zakucala tri revolveraša, članovi naše u svetu već poznate ruske mafije i dok mi je jedan držao pištolj uperen u potiljak, druga dvojica su mi poturili pod nos pedantno otkucan ugovor o prodaji! Ponudili su mi hiljadu dolara gotovine, ili metak u glavu! Sta mi je preostalo? Prodao sam svoj veliki stan tom nemačkom predstavništvu za 50.000 američkih dolara, a gangsteri su mi izbrojali samo hiljadu! Ostalo su zadržali za sebe. Posle sam pročitao u novinama da su tako uradili mnogim penzionerima, usamljenim ženama i drugim nesrećnicima koji su sada u nemilosti i bez zaštite zakona kojih u Rusiji više i nema!

- Žao mi je - izjavi mu Kateli svoje iskreno saučešće. - Vaša ogorčenost je na mestu. Posledice svake revolucije su neprijatne i dalekosežne. Ova vaša je bar prošla bez većih žrtava.

- Strpite se da vidite njen pravi kraj! - reče Vladimir pretećim tonom.

Kateli ga pusti da se malo smiri, pa nastavi:

>50

- Onda sam otišao u vaš Institut za nuklearnu fiziku, ali ni tamo nisu mogli da mi pomognu. Doktor Zapatov mi je predložio da posetim šahovski klub čiji ste član bili dugo godina. Tek tamo sam saznao vašu novu adresu koju ste im poslali sa ovogodišnjom članarinom. Jutros smo vas potražili u vašem stanu ovde i vaša gazdarica nanije objasnila gde radite i sa kojeg ugla počinjete.

- Žaloso, zar ne? - rugao se Vladimir i sebi i svojoj zemlji. - Dobro me pogledajte! Pred vama sede "ostaci" bivšeg ruskog naučnika, genija za kompjutere, i da ne nabrajam kakvim su me sve počastima obasipali kada sam im trebao! Na sebi imam najbolje pantalone i džemper! Kada bih danas umro, u ovome bi me sahranili! Da li uopšte i treba da kažem koliko me je! sramota od vas i ove mlade dame!

Vladimir je sve vreme u stvari izbegavao da pogleda u Klaudiju. Jer, kako god da je sedela, ma šta da je radila s nogama, njena crvena haljina bila je toliko kratka, da joj se stalno i iz svakog ugla video donji veš. Ovakva njena garderoba bila je pažljivo isplanirana i dizajnirana još u Rimu. Gvido Kornelijus je specijalno za ovu priliku izabrao jednu od svojih najseksepilnijih porno zvezda. Klaudija je imala trideset pet godina, ali još uvek sveže telo devojke. U svemu je bila proporcionalna, ali za dva kilograma teža no što je trebalo: Pored toga, sve što je imala na sebi bilo je za jedan broj manje. Ovim trikom je postigla da sve na njoj izgleda nabujalo i kao da će da iskupi iz tesne haljine i donjeg veša.

Da ne bi gledao u plavu lepoticu, Vladimir je posmatrao sive pejzaže kroz koje su se vozili. Kateliju gaje bilo zaista žao. On primeti da se Vladimir dosta izmenio, ne samo u fizičkom smislu. Pad na društveno dno imao je na njega poražavajući efekat.

- Neverovatno! - primeti Kateli na italijanskom. - Pogledajte ovog čoveka - govorio je devojci. - Ovaj čistač ulica

251

je bio jedan od izumitelja najsavršenijih upaljača atomskih bombi! On je pravi genije za kompjutere. Nadam se da će prihvatiti moj predlog da dođe u Italiju i pomogne nam oko plasmana nove serije kompjutera. Budite s njim ljubazni, ali pazite da ni u čemu ne preterate. On je u teškoj krizi zbog javnog poniženja. Smrtonosna kombinacija! Vladimir se zagleda u njih.

- Gospođica ne zna baš dobro engleski, - požuri Kateli da mu objasni, - pa sam joj ukratko objasnio ko ste vi.

- Čistač iz Tule! - sumira Vladimir kratko.

Do Moskve im je trebalo svega četrdeset minuta. Kateli je odseo u čuvenom grand hotelu RUSIJA, gde je iznajmio dva prostrana apartmana. Jedan za sebe, a drugi za Klaudiju i njenog budućeg Ijubanika. Čim su stigli, Kateli predloži da ručaju. Vladimir je malo govorio, a Kateli je pazio da ga ne razdraži nekom nepoželjnom temom. Za stolom je hvalio rusku kuhinju, mada su ih služili isključivo francuskim jelima i vinom.

- Sramota me je da priznam - poverio im se Vladimir na kraju, - ali nisam ovako ručao u hotelu već šest godina! S čime? Kada je potpisan SALT 2, na brzinu su me penzionisali. Jedva sam plaćao kiriju i struju. Onda su zbacili jebenog Gorbačova s vlasti i doveli Jelcina. Penzija mi se odjednom smanjila na trećinu. Oni gangsteri su mi oduzeli stan, a mogao bih sada da ga prodam za sto hiljada! Sa onih hiljadu dolara i dva kofera stvari, toliko su mi dozvolili da ponesem, pobegao sam iz Moskve plašeći se za svoju glavu! U Tuli su me svi slušali sa simpatijama, ali nisu mogli da mi pomognu. Kada sam polupijan ispričao jednom policajcu šta mi se desilo, otputovao je sledećeg jutra u Moskvu i sa dva stražara otišao u moj bivši stan. Tamo su mu pokazali ugovor o prodaji stana i priznanicu da sam primio novac u gotovini. Kada se vratio, posavetovao me je da ćutim, jer bi me još i država mogla da me pita šta sam uradio s tim grdnom novcem. Poslušao sam ga i do sada se više nikome

252

požalio nisam. Taj policajac, inače veliki ljubitelj kompjuterskih igara, pronašao mi je sadašnji posao čistača koji me još održava u životu. Ja mu zauzvrat programiram nove igre ili popravljam kompjutere njemu i njegovim prijateljima. Nedavno mi je obezbedio stalan mesečni honorar da održavam kompjutere u celoj policijskoj stanici. Odmah sam počeo malo bolje da se hranim.

Kateli ga je ćutke saslušao, ne znajući šta da mu kaže ili kojim recima da ga uteši. Zaključio da je ovaj trenutak, prepun gorčine, možda dobar za frontalni napad. Čovek u Vladimirovoj situaciji nema više šta da izgubi. Zato će mu se i najskromnija ponuda učiniti velikom.

- Gospođice, - obrati se on Klaudiji poslovnim tonom, - kako bi bilo da se popnete do vašeg apartmana i malo odmorite, dok se gospodin i ja prošetamo pored reke.

Devojka odmah ustade, ljubazno im se nakloni, pa ode u pravcu lifta, zanosno se njišući u bokovima.

- Divna je, zar ne? - proveravao je Kateli Vladimirov ukus.

- Ako ste je zaista povelili zbog mene, - gledao je Rus za le-poticom, - mora da vam gori pod nogama!

Kateli je piljio u njega čvrsto stisnutih usana. On prvi ustade i sačeka Vladimira da mu se pridruži.

- Šta je? - smešio se ovaj. - Još uvek ne verujete našoj mladoj demokratiji?

Kateli ništa ne reče. Nije progovorio još dugo dok su šetali obalom reke Moskve. Zaustavio se tek posle desetak minuta pored jedne slobodne klupe na koju se obojica spustiše. Onda su se kratko ispitivali pogledima.

- U pravu ste - reče Kateli. - Potrebna nam je vaša stručna pomoć. Dobro znate da nisam prevalio ovoliki put i svuda vas tražio da bih vam rekao dobar dan! Pre puta sam se setio da ste svojevremeno voleli plavokose seks bombe, pa sam jednu takvu poveo sa sobom. Pazite kako s njom baratate, vrlo je eksploziv-

253

na! - našali se on. - Takođe sam ovlašćen da vam za vašu uslugu ponudim neograničenu sumu novca. Neprijatno mi je da priznam, ali drago mi je što vidim da vam novac treba.

- Da, - cerio mu se Vladimir u lice, - bez novca ste niko i ništa u današnjoj Rusiji! Vi kapitalisti ste nas dobro udesili sa vašom "demokratijom"! Sad smo

kao i vi, što si bogatiji, to si pametniji! A oni što nisu dovoljno pametni, naprosto neka nabave revolver!

- Vladimire - uozbilji se Kateli. - Koliko tražite da ponovo aktivirate i programirate jednu atomsku bombu?

- Koje snage? - upita ovaj kratko.

- Deset kilotona.

- Milion dolara!

- Dobićete ih i to u gotovini onog momenta kada obavite posao - složi se Kateli bez pogađanja.

- Imaću ih "pre" nego što vam programiram tu bombu! Kateli nije verovao svojim ušima. Da li je moguće da

Vladimir pristaje?

- Tek tako? - proveravao je. - Pristajete bez pitanja?

- Što se manje budem interesovao, duže ću živeti, zar ne?

- Kad možete da počnete?

- Kad vi kažete!

- Iduće nedelje. Odmah ću se vratiti u Rim i obezbediti mi-lion dolara u gotovini. Cekaće vas u sefu koji ćemo vam iznajmiti. Vi se u međuvremenu ovde malo odmorite, dobro obucite i siti nauživajte one lepe plavuše.

- Pa šta drugo da radim s njom, kad ste mi je već doveli!

- Kad vas pozovem telefonom, smesta doletite u Rim. S njom, naravno. I pazite, upozori ga Kateli, - devojka nema pojma zbog čega nam trebate. Rekao sam joj u kolima da ste veliki stručnjak za kompjutere i da vas angažujemo zbog lansiranja najnovijeg modela.

Vladimir gaje dugo ćutke gledao, a onda ga upita:

254

- Ko je ona?

- Kurva, Vladimire! - reče ovaj kratko i iskreno. - Igrala je u preko trideset porno filmova i verovatno spavala sa nekoliko desetina bogataša, producenata, političara, bankara i njima sličnog šljama!

- A s vama? - želeo je Vladimir da zna.

- Ja sam oženjen čovek - ogradi se Kateli.

- Vraže jedan - isceri se Vladimir na njega. - Dobro ste ovo izveli. Ima već pet godina od kako nisam spavao sa zgodnom mladom ženom. Mlade Ruskinje se ne podaju više za flašu vina i dobru večeru. Danas traže dolare. Živeo kapitalizam!

Kateliju još uvek nešto nije bilo jasno. Nešto je nedostajalo.

- Recite, Vladimire, kako to da vas uopšte ne interesuje ni poreklo te bombe, ni sudbine onih koje će svojom eksplozijom ponovo rastaviti u atome.

Vladimir se najpre čudno nasmeši i pogleda po okolini, pa ponovo u Katelija.

- Vi dobro znate da bih vas pre osam godina odmah prijavio našim vlastima. Ali, kao što vidite, stvari su se i ovde i u svetu znatno izmenile. Ja, koji sam nekad bio veći komunista od Brežnjeva, danas sam izgubio svaku iluziju i o svojoj zemlji i o ljudima koji su je ovako gadno izdali. Govorim o jebenim političarima bez talenta, lakomim pojedincima i beskrupuloznim gangsterima koji su mi pod pretnjom smrću oteli stan. Pa, pošto me je majka Rusija ovako dobro udesila, uključujući i moj sadašnji društveni status, zašto bih ja i dalje vodio računa o njoj i njenim pišljivim interesima. A pomoći ću vam oko te bombe i iz još jednog razloga. Pokažite ostatku zapadnog sveta staje uradio kad je rasturio preciznu mašinu zvanu Sovjetski savez!

- Zašto ste postali komunista? - upita Kateli.

- Od malena sam bio vrlo bistar, a u toku studija sam otkrio Još više istine o čoveku. Njegovo poreklo me nikad nije naročito mteresovalo, baš me briga da li ga je stvorio Bog, ili je pao s

255

Marsa. Međutim, njegovo ponašanje me je uvek fasciniralo. Odmah sam shvatio da je čovek civilizovana svinja u dobro skrojenom odelu. Izgled mu se time izmenio, ali ne i njegova izdajnička ćud. I dok sam ja kao idealista davao sve od sebe, oni oko mene su ćutke grabili i nosili kući. Danas oni i dalje lepo žive, a ja čistim ulice i spavam u jeftinij sobi na tavanu. Zašto me, dakle, pitate o

takvim glupostima kao što su lojalnost, karakter i čast, kad ih se moja majka Rusija odrekla pre mene!

- Još uvek mi niste objasnili koji je bio vaš glavni motiv da postanete komunista - podseti ga Kateli.

- Smatrao sam daje to religija budućnosti. Slagao sam se sa mišljenjem Staljina koji je u krugu svojih najbližih saradnika stalno ponavljao da su ljudi razulareno krdo stoke, koju stalno treba bičevati i dovoditi u red. On je prvi uveo taktiku izgladnjivanja masa, govoreći da su siti ljudi bezobrazni, jer čim više nisu gladni, odmah počnu da razmišljaju o nekakvim slobodama, demokratiji i drugim opasnim dogmama.

- Vi, znači, ne verujete u slobodu?

- Ne. Jer dok se svi ne budemo ponašali kao onaj prorok Isus, sloboda među ljudima neće biti moguća. Isus je bio prvi komunista, ali je, na žalost, ostao i jedini! Prekasno sam sve to shvatio. Novac koga sam se, u ime ideala, celog života odricao, danas mi je preko potreban. Zato ću vam bez problema prodati sve svoje bivše ideale. Povešću se primerom svoje majčice, Rusije!

Kateji gaje kratko posmatrao.

- A šta ako ne uspete da reaktivirate tu bombu? Otkud znate da ta bomba nije savršenija od onih na kojima ste radili?

- Čim ste spomenuli tu bombu, - smešio mu se Vladimir, - znao sam daje naša. Jer su samo naše lakome izdajice mogle da je prokrijumčare i prodaju.

- U pravu ste - potvrdi Kateli. - Bomba je ruska, jačine deset kilotona i iz serije LARISA 77.

256

- Srećniče! - namignu mu Vladimir veselo. - Larisa se zove kćerkica mog profesora doktora Aleksejeva, konstruktora tih savršenih kompjutera! Čak sam siguran da sam je ja lično kodirao. Da ne znate možda i njen serijski broj? Kateli je malo oklevao, onda potraži svoj notes i pokaza mu upisani broj.

Vladimir se pažljivo zagleda u šifra. Pisalo je NVG-MD-85-12-5. On pogleda u svog zabrinutog sagovornika i nasmeši se samouvereno:

- Nema problema. Dečja igra!

- Vladimire, ne mučite me. Kako možete da budete toliko sigurni?

- Ja sam je programirao.

- Vi, dakle, znate šta ta šifra znači?

- Nikolaj Vasiljevič Gogolj... Mrtve duše... Strana 85... Red 12 odozgo... Peta reč!

Kateli oseti kako ga podilaze ledeni žmarci.

- To znači da će ta reč iz Gogoljeve knjige dešifrovati kod?

- Ne budite tako naivni, Kateli - kritikovao gaje Rus. - Zar vi mislite da smo mi sisali vesla? Onda bi svaka šuša mogla to da otkrije i pritisne dugme! Ta reč će nam samo otkriti tajnu programa pod kojim je bomba kodirana i na čiju zemlju i grad je bila usmerena. Tek kad se sve to eliminiše iz njene memorije, bomba će biti spremna za novi program i vreme detonacije. Na vašu i moju veliku sreću, posedujem kopiju diskete sa mojih poslednjih stotinu šifri! Bez nje i vi i ja bismo mogli da se... znate šta!

Kateli se uhvati za čelo. Previše je čuo. Mora da mu je sam đavo pomagao u ovom slučaju, prolete mu kroz glavu. Sve se tako lepo slagalo, da se graničilo sa stvarnošću. On vrati mali notes u džep, pa se zagleda u Vladimira smrtno ozbiljan.

- Čim se vratimo u hotel, odmah ću pozvati Rim i javiti mojoj vezi da je ugovor sa ruskom kompanijom uspešno zaključen. Onda ću platiti sobu i vratiću se u Italiju koliko noćas.

257

Klaudija je rezervisala svoj apartman odvojeno, kako nas ovde ne bi doveli u vezu. Vi ćete biti njen gost dok vas ne pozovemo. Imate li važeći pasoš?

- Imam. Nedavno sam ga produžio u Tuli. Od kako sam počeo da servisiram te policijske kompjutere, štedim za kraći odmor u Grčkoj. Nameravao sam da putujem kolima sa jednim prijateljem i dve raspuštenice. Naravno, sad mi to više ne pada

ni na kraj pameti. Kurvica koju ste mi vi doveli sve ih prevazi-lazi u seksepilu, a verujem i u tehnicima!

- Ne znam to, Vladimire - osloni se Kateli na njegovo rame i ustade. - Jaje nisam ni pipnuo. Pođimo do foajea da vam dam novac za put. Uzeću ga karticom iz automata.

Još su malo postajali u foajeu hotela, a onda se srdačno ras-tadoše. Kateli se prezadovoljan popeo u svoj apartman da javi Nunziu dobru vest, a Vladimiru je rekao broj Klaudijine sobe koja se nalazila dva sprata niže. Ova mu otvori vrata još uvek u istoj mini haljini. Na nogama više nije imala tamne čarape, ali je zadržala crvene cipele sa visokim potpeticama.

- Ovaj kratak san mi je baš dobro došao - govorila mu je dok se vraćala na udobni hotelski kauč zauzimajući poluležeću pozu, malo raširenih nogu. Od Vladimira se samo očekivalo da joj priđe, klekne između njenih nogu i počne da joj skida gaćice. Ali ovaj to ne uradi. Stajao je na pet koraka ispred nje, posmatrajući je u zanosu prvog uzbuđenja.

Čudno, razmišljao je. Koliko jutros dao bih pola mesečne plate za ovakvu seksi sliku u boji, a sada mi se, evo, nudi živa stvar. Kako bi mu pomogla, Klaudija počne sama da svlači gaćice. Pritom joj se haljina još više zadigla, izazivajući kod posmatrača one najniže seksualne instinkte. Mlada žena je bila nekako vulgarno lepa i prosto stvorena za seks, jer ovakve žene je veoma teško zavoleti srcem. Vladimiru je bilo žao ove nesrećnice. Poistovetio ju je sa sobom. Oboje su bili niko i ništa, dva piona u velikoj igri međunarodnog šaha. Dobro je znao da

258

će ih njihovi moćni igrači uskoro žrtvovati. Ali, Vladimir je bio vrlo dobar igrač šaha. U njemu se odjednom probudi silna želja da pobedi u ovoj poslednjoj partiji u životu u kome je uglavnom gubio.

On otkopča pantalone koje mu spadoše na pod, a onda skide sve sa sebe. Go joj je lagano prišao i kleknuo među njene raširene noge. Pomisli da će ga udariti kap od erotične scene. A počne da ga opija i miris ženke. Klaudija načini pokret rukom da bi skinula svoju tesnu haljinu, ali je Vladimir zadržao.

- Ne! Molim vas, ostanite obučeni. Baš sam vas tako zamišljao u beskrajnim časovima samoće. Obožavam da vodim ljubav sa obučenim ili poluobučenim ženama. Njihove svilene haljine i čipkani veš me dovode do ludila. Ako se skinete, neću moći čak ni da se uzbudim. Meni su gole žene tako ružne i sve slične. Oni koji su izmislili svilene čarape, kombinezone i donji veš, znali su to. Imao sam druga u Moskvi koji nikad nije prevario svoju inače vrlo zgodnu suprugu. Kad sam ga upitao kako može stalno da spava sa jednom te istom ženom, zagonetno mi se nasmešio i rekao da ne znam o čemu govorim. Rekao mi je da njemu svake noći u krevet ulazi "druga žena", ali u istom telu!

Klaudija ovo nije razumela. Ona nije bila intelektualni tip, već tačno ono o čemu muškarci već vekovima fantaziraju - živa lutka za seks. Izvanredno građena, uvek spremna za akciju i glupa! Vladimir je verovao da će se uskoro na tržištu pojaviti baš takve klonovane lutke, slične Klaudiji.

Puna dva dana i dve noći Vladimir i Klaudija nisu izlazili iz sobe. Tamo su im donosili hranu i piće, a oni su se u međuvremenu voleli. Na podu, na kauču, na krevetu, na stolu, u kadi, na malom balkonu, na stolici... svuda. Klaudija je stalno menjala "garderobu", a njen pomahnitali ljubavnik kondome. A kada su se zasitili takozvanog "normalnog" seksa, lagano su uplovili u sfere čiste perverzije, u kojoj zdrav razum gubi svaki značaj. Oni koji još uvek trvde da su ljudi poreklom životinje, mogli su u ovoj hotelskoj sobi da nadu dokaz za svoju teoriju.

259

U petak popodne, Vladimir se konačno zamorio i odlučio da skokne natrag u Tulu po svoje lične stvari. Iznajmio je jedan od hotelskih automobila sa zamračenim staklima i poveo Klaudiju sa sobom. Usput su se siti naljubili, a u Tuli joj je pokazao svoju bednu sobicu na tavanu. Dok je pakovao kofer, Klaudija je razgledala slike oskudno odevenih žena izlepljene po prljavim zidovima.

- Sa svima sam vodio ljubav - hvalio joj se Vladimir. - Po nekoliko puta. Ona ga bez reci pomilova po licu, pa pride malom prozoru koji je gledao u prljavo, zapušteno dvorište. Kako bi tobože bolje videla okolinu, Klaudija kleče na mali sanduk za drva koji je ležao uz prozor. Tom prilikom suknja joj se još više zadigla, otkrivajući draži njene stražnjice. Klaudija je bila specijalista za slične erotične poze. Naučila ih je snimajući porno filmove. Ovo je bila jedna od tih pogibeljnih poza, zbog kojih slabići poput Vladimira prodaju i ženu, i decu, i zemlju odjednom. Fiksirajući zamagljenim pogledom čarobni prizor pred sobom, Vladimir počeo da otkopčava šlic. Poželeo je da se žestoko osveti svojoj bednoj sudbini baš u ovoj memljivoj sobici u kojoj je proveo mnoge sate sanjajući o boljem životu. A po mišljenju Vladimira Ognjanova, život bez seksa je bio kao hrana bez začina - neukusan!

Na recepciji hotela u Moskvi ih je očekivao telegram. U njemu je pisalo na engleskom jeziku: ZVALI SMO VAS ALI VAS NIJE BILO - UGOVOR O PRODAJI POTVRĐEN - ODMAH DOĐITE NA POTPISIVANJE - GVIDO! Telegram je bio adresovan na Klaudijino ime i sobu, štiteći tako Vladimirov identitet. O njemu u Moskvi nije bilo ni traga ni glasa. Kako je u sastavu hotela bila i agencija Alitalije, Klaudija je kupila dve avionske karte prve klase u jednom pravcu do Rima. Vladimir nije želeo da se pojavi čak ni na njihovom šalteru. Bila mu je još 260 uvek u sećanju stara sovjetska navika da se svi i sve tajno snima, Za svaki slučaj. Želeo je da naprosto "nestane" iz Rusrje, na neobjašnjiv način i zauvek. Već sledećeg jutra ih je na aerodromu u Rimu dočekaao Kateli lično. Sada su na zadnjem sedištu kola sedeli Vladimir i Klaudija držeći se za ruke, a Kateli ih je zadovoljan posmatrao sedeći na sedištu naspram njih.

- Vidim da ste srećni i do ušiju zaljubljeni - zaključio on. Ovo je bilo samo delimično tačno. Oni nisu bili zaljubljeni jedno u drugo, već u ono što su jedno drugom radili. Pošto su oboje bili perverzne prirode, nije nikakvo čudo što su se tako dobro slagali i zalepili jedno za drugo.

- Na žalost, - načini Kateli tužno lice, - moram da vas rastavim nekoliko dana. Čim stignemo u vilu koju sam vam iznajmio, ja i gospodin Ognjanov idemo na put. Krstarićemo nekoliko dana jednom luksuznom jahtom, na kojoj će se voditi vrlo važni poslovni razgovori oko proizvodnje tih novih kompjutera. A Vladimir nam je tamo najvažniji! - podvuče on.

Klaudija tužno pogleda u svog Ijubanika i utisnu mu u obraz jedan nežan, vlažan poljubac.

- Čekaću vas - poručio mu glasom zaljubljene Šiparice koja je upravo otkrila čari prve ljubavi.

Vladimir je samo ćutao, studirajući Katelija. Odjednom mu nije verovao. A ovaj kao da je osetio o čemu Rus razmišlja, pa požuri da ga razuveri.

- Usput ćemo navratiti do jedne banke, gde ćete u trezoru na spratu proveriti sadržinu svog sefa - on izvadi i pruži mu emajlirani ključić. - Blagajnik na spratu ima duplikat ovog ključa i on će vam pomoći da otvorite sef. Unutra ćete naći tašnu sa Papirima. Proverite ih.

Sve je, dakle, funkcionisalo poput preciznog sata. Ali ovaj sat nije pokazivao tačno vreme, pa se Vladimir trudio da i to nekako sazna.

261

- Koliko dana ćemo provesti na tom poslovnom krstarenju?

- Dve nedelje. Poslovni partneri nas očekuju kod ostrva Krita. Tamo ćemo na njihovom brodu obaviti transakcije. Posle toga ćemo se odmah vratiti u Rim. Ne brinite, Klaudija će već nekako preživeti. Vaša nova vila je skoro prazna, a Klaudija obožava kupovinu.

- Da li hoćete da se udate za mene kada se vratim? - Vladimir pogleda u mladu ženu koja razrogači oči. - Mislim da bi mi život bez vas bio nesnosan i besmislen. Ne mogu više ni da ga zamislim bez vašeg čarobnog prisustva.

- Pristajem - reče Klaudija, a na oči joj navreše suze. Ona nije bila preterano inteligentna žena, ali nije bila bezosećajna. Dobro je znala ko je, ali se, kao i svaka žena, duboko u sebi nadala da će neko jednog dana možda poželeti da mu pripadne zauvek.

- Pristajem! - ponovi ona za svaki slučaj.
- Dobro! - klimnu joj Vladimir glavom. - Čim se vratim, venčaćemo se. Ja se nadam - pogleda on u Katelija, - da će nam gospodin Kateli biti jedan od kumova.
- Sa najvećim zadovoljstvom! - raširi ovaj obe ruke.

U banci se Vladimir uskoro uverio da je Kateli održao datu reč. U privatnom sefu iznajmljenom na njegovo ime, nalazila se torba sa uredno naslaganim novčanicama u ukupnoj vrednosti od milion američkih dolara. On vrati metalnu kasetu natrag u sef i pozva rukom blagajnika koji je čekao u susednom odeljenju. Pošto su zajedno okrenuli svaki svoj ključ, blagajnik ga upita na engleskom kako želi da se služi svojim sefom...

- Postoje tri uobičajena načina - objašnjavao mu je Italijan. - Samo vi sa svojim ključem, vi i vaša supruga, ili bilo ko sa ključem ko zna tajnu šifru.
- Živimo u vrlo nestabilnom vremenu punom neprijatnih iznenađenja - reče mu Vladimir zagonetno se smešeći. - Mislim da će šifra biti najsigurnije rešenje.

262

- Onda je upišite ovde - okrete blagajnik njegov registarski karton.

Vladimir upisa: NVG-MD-85-12-5.

- Vrlo dobro - uze bankar kartu i sa svojim ključem je strpa u jedan mali koverat od čvrstog papira. -1 čuvajte taj ključić kao oči u glavi! - upozori ga pre nego što mu se nakloni. - Inače vam nikakva šifra na svetu neće pomoći!

Vladimir mu klimnu glavom i izađe iz prostorije sa velikim čeličnim trezorom.

Imao je jedino vremena da obide iznajmljenu vilu, sakrije u klozetu ključić od sefa i na kraju čvrsto zagrlji svoju buduću suprugu, koja je još uvek plakala od sreće.

- Budi u kući u slučaju da mi zatrebaš - reče joj tiho na uho. - Naročito posle dva popodne. Moram svakog dana da te čujem. Postala si mi svakodnevna potreba.
- 1 ti meni, Vladimire - šaputala je i ona njemu na uho. Vladimir je naglo ostavi i bez osvrtnja napusti vilu. Kateli je išao za njim. Kola su ih odvezla do morske obale odakle su se feribotom prebacili na malo ostrvce San Stefano, čuveno po svojim prebogatim stanovnicima i njihovim mondenskim vilama, baštama i bazenima za kupanje. Vladimir je posmatrao tu rajsku okolinu sa apetitom dečaka koji je ugledao u izlogu omiljeni slatkiš.

Dve i po hiljade kilometara dalje, na velikom satu Kremaljske kule poče da otkucava tri sata popodne. Prastare zidine Kremlja i njegovih čuvenih crkava kupale su se u jesenjem suncu. Prema kabinetu novoizabranog predsednika Ruske federacije koračao je Aleksej Tomkin, prosedi šef predsed-nikovog ličnog obezbeđenja. Pred visokim vratima, ukrašenim ruskim grbom sa velikim orlom, on stade, poravna svoju uniformu, pa tek onda pokuca...

- Slobodno! - začu se s druge strane.

263

Pukovnik zatvori za sobom vrata i pride velikom radnom stolu za kojim je novi predsednik nešto čitao. On umorno spusti svežanj papira iz ruku i zagleda se u svog šefa obezbeđenja.

- Vreme je za polazak, zar ne? - upita predsednik skidajući naočare za čitanje.
- U stvari... - oklevao je pukovnik, - dolazim zbog nečeg drugog. Do polaska imate još pola sata.

- O čemu se radi?

- Prosto ne znam kako da vam objasnim - stenjao je Aleksej. - Već tri puta dole u obezbeđenje nam dolazi jedan major obaveštajne službe i insistira da vas što pre lično vidi; Zove se Dimitrij Kazakov. Prvi put sam ga odbio i objasnio mu da vi nemate vremena za posete nižeg ranga od generala armije. Drugi put sam ga vratio i savetovao da svoj problem uputi vašoj službi za žalbe. Rekao je da se ne radi ni o kakvoj žalbi, nego o vrlo ozbiljnoj stvari. Rekao mi je da će se opet vratiti u petak, odnosno danas. Ja sam ga u međuvremenu proverio. Major je vojni obaveštajac i specijalista za nuklearno naoružanje. Član je i naše mešovite komisije sa Amerikancima. Govori perfektno engleski. Eno ga dole, stoji

kod ulazne kapije i kaže da će zaustaviti vaša kola i svojim telom ako treba. Šta s njim da radim? Stalno ponavlja da ne može ni sa kim da razgovara sem sa vama!

- Pa, pošaljite ga ovamo - trljao je predsednik oči. - Ionako sam već premoren od čitanja ovih zakonskih propisa. Nikad se ne zna! - pogleda on značajno u svog šefa obezbeđenja. - Možda je momak saznao nešto o novom puču. Nismo ga imali još od vremena Gorbačova!

Pukovnik samo lupi petama i udalji se iz kabineta oštrim vojničkim koracima. Dok je čekao, predsednik pride velikom prozoru kroz koji se zagleda u dvorište Kremlja. Tamo su već stajala spremna tri automobila i šest uniformisanih policajaca na motorima. Svakog petka u tri i trideset, predsednik je odlazio u svoju daću nedaleko od Moskve, koja je služila i njegovim 264 prethodnicima za odmor i rekreaciju. Ovaj novi predsednik, međutim, nosio je uvek sa sobom i fascikle pune važnih dokumenata. Govorio je da mora negde da ih pročita i da mu je svejedno da li to čini za svojim stolom, ili na klozetskoj šolji u svojoj daći.

Kada se na vratima začu kucanje, on se okrete u tom pravcu.

- Udite!

U kabinet stupi visok plavokos momak, ne stariji od trideset pet godina.

Marširao je sve do samog stola pred kojim se ukoči i lupi petama.

- Major Dimitrij Kazakov. Gospodine predsedniče, dozvolite da vam se obratim!

- Sedite, molim vas - ponudi ga šef ruske države ljubaznim pokretom ruke.

Major se spusti u susednu stolicu i dalje ukočen od pojasa naviše.

- Opustite se, pobogu, ta ljudi smo - sede i predsednik u svoju fotelju.

- Ja se izvinjavam što vas uznemiravam - malo se raskravi major, - ali nisam imao izbora. Ono što sam nedavno otkrio. nisam smeo nikom drugom da kažem. Dugo sam razmišljao i zaključio da to moram da saopštim lično vama, jer je postojala mogućnost da to nikad i ne saznate.

- Pričajte, majore - nasloni se prosedi predsednik na ivicu svog stola.

- Otkrio sam da nedostaje jedna nuklearna bomba iz našeg arsenala.

Predsednik je piljio u majora umornim očima. Je ? on to sanja? Jer, ako slučajno ne sanja, onda će uskoro zažaliti što se ikad rodio.

- Ponovite, molim vas - zamoli majora pred sobom, jedva čujnim glasom.

Major Kazakov umesto odgovora dohvati sa stola pero i komad čiste hartije. Dok je pisao, predsednik ga je posmatrao

265

krajnje zabrinut. Čovek mu se uopšte nije učinio mentalno nestabilnim, naprotiv, delovao je vrlo trezveno i samouvereno. Uze od njega ispisan papir i vrati svoje naočari. Bilo mu je jasno da major ne veruje kremaljskim zidovima. Nije im verovao ni novi predsednik. Demokratija je u Rusiji još uvek bila u pelenama. Vrlo prljavam!

- Vi se šalite! - zaključio predsednik muklim glasom čoveka koji je upravo saznao da mu je odbijeno pomilovanje smrtne kazne.

- Retko se šalim, sem sa svojom porodicom kod kuće. Apsolutno sam siguran u to što čitate! - potvrdi on neprikosnovenim tonom.

- Strašno! - reče predsednik i potraži u fioci kutiju sa šibicama.

Dok je palio papir iznad velike pepeljare, major Kazakov ga je netremice gledao.

Čini se da ni ova predostrožnost nije bila dovoljna šefu države, jer odnese pepeo do klozetske šolje, prosu ga i pusti vodu. I to dva puta-uzastopce.

Vrativši se u kabinet, dohvati sa vešalice svoj elegantni mantil i šešir i uputi se vratima, pa se zaustavi. Major Kazakov ustade sa stolice, ne znajući šta sad ovo znači.

- Šta ste se ukočili, čoveče, podite sa mnom! - pozva ga onaj sa vrata glavom i izade u susednu prostoriju.

Mada skoro trideset godina mladi, Kazakov je imao problema da ga prati u stopu. Predsedniku se odjednom negde veoma žurilo. On ne primeti na kapiji ni svog šefa obezbeđenja koji pride da mu poželi srećan put i odmor. Ugledavši majora kako ide za predsednikom, pukovnik mu rukom prepereci put.

- Gde ćete vi, majore?

Predsednik koji se već sagnuo da uđe u kola, opet se uspravi i okrete.

- Major ide sa mnom - reče odlučnim glasom gazde. - Biće moj gost preko vikenda.

266

Dok se motorizovana kolona polako udaljavala iz dvorišta, pukovnik Tomkin je češkao glatko izbrijanu glavu. Šta se, dodavola, dešava? Šta je to mogao onaj major da ispriča predsedniku kad se ovaj onako grdno uznemirio. Mora da se radi o nečem veoma važnom kad su ovog puta preskočili čak i njega, šefa obezbeđenja. Krajnje zabrinut, vrati se u svoju kancelariju. Dugo je gledao u telefon, onda ga naglo zgrabi i počeo da bira brojeve...

- Majore Godarev? - proveri najpre. - predsednik je na putu za daču. Nemojte me pitati za detalje, ali vas upozoravam da ovog vikenda otvorite četvore oči! Ne, ništa posebno ne pre-duzimajte, samo svima naredite da ne ispuštaju predsednika iz vida. Jer, ako mu se bilo šta desi, lično ću im povaditi oči! I vama! Vožnja od Kremlja do državne dače trajala je tačno sat i deset minuta. Za vreme vožnje predsednik nije izustio ni jednu reč. Kao ošamućen je zurio ispred sebe i samo bi povremeno bacio kratak pogled na ukočenog Kazakova. I mada je debelo staklo između njih i dvojice članova obezbeđenja bilo podignuto, dvojica pozadi ne progovoriše ni reci.

Kada su konačno stigli, sačekao ih je major Godarev sa ljubaznim smeškom domaćina. Ali predsednik odbi da odmah uđe u vilu.

- Hvala, majore, ali danas bih radije prvo malo prošetao. A vas ću zamoliti da povedete strogo račun da nas niko od obezbeđenja ne prati!

- Ali, gospodine predse...

-Niko!- prekide ga predsednik odlučnim tonom.

On uhvati majora Kazakova pod ruku i povede ga prema obližnjem veslačkom jezercem, koje je krasio divan veliki vrt Prepun drveća i cvetnih grmova koji su se polako gasili i spremali za zimski san. Major Godarev je stajao u mestu ne znajući koga da poslušati. Svog šefa obezbeđenja, ili svog šefa države.

161

Odluči daje ovaj drugi mnogo važniji za njegovu dalju karijeru i samo proguta pljuvačku.

Kada su se udaljili otprilike stotinak metara, predsednik stade i zagleda se u majora.

- Otkud znate daje bomba iz serije LARISA 77?

- Tačno tako piše na onij lažnoj, podmetnutoj.

- Otkud znate da je podmetnuta? Zar nije plutonijum uklonjen iz svih bojevih glava i storniran u podzemne bunkere?

- Sve bojeve glave u kojima se nalazio plutonijum još uvek malo zrače. Samo ova ne zrači, jer je potpuno nova i nije nikad ni punjena!

- Otkud znate? - insistirao je uznemireni šef države sve slabijim glasom.

- Nije kodirana - objasni mu major mirnim tonom. - Kada sam pokušao da na njoj upotrebim utisnuti kod, kompjuter je odbio da reaguje.

- Kakav joj je kod? - odluči predsednik da ga proveri.

- Isti kao i na onoj nestaloj. NVG-MD-S5-12-5.

- Šta to, dodavola, znači?

- Nemam pojma - priznade major. - Ali kada sam je priključio za kompjuter, otkrio sam daje bez programa. Prazna! Inače bi kompjuter zatražio da otkucam tajnu šifru. Gospodine predsedniče, molim vas da mi verujete da ta bomba nedostaje u arsenalu. Nisu to čak primetili ni naši budni prijatelji Amerikanci kada smo praznili taj silos. Ja sam to slučajno otkrio kada sam nedavno prebrojavao povadene čaure sa plutonijumom i uporedio ih sa ispražnjenim bojevim glavama. Falila je jedna čaura s plutonijumom! Umesto nje, leži jedna prazna!

- Bože moj! - prođe predsednik rukom kroz retku prozedu kosu. - Molim vas, recite mi da ste pogrešili!

- Ali nisam! Proverio sam bar pet puta pre nego što sam odlučio da vas zamolim za prijem. Bojao sam se da će moji pretpostavljeni pokušati da zataškaju skandal. Ili da zaštite svoje drugove iz tog dela armije.

>68

- Dobro ste uradili - pohvali ga predsednik. - Nego, kada ste već spomenuli armiju, da li možda znate ko je bio komandant tog regiona i tih silosa?

- Komandant oblasti je bio general Vinogradov, gospodine. Penzionisan je pre pet godina, baš u toku likvidacije tih silosa. Čim sam otkrio prevaru, odmah sam pokušao da ga nađem. Otkrio sam da je sa celom porodicom emigrirao za Južnu Ameriku ili Kanadu. Niko ne zna tačno, jer mu se gubi svaki trag. Onda sam pokušao da pronadem naučnika Ognjanova koji je bio zadužen za programiranje tih bojevih glava. Dok sam u Moskvi čekao da me primite, uspeo sam da saznam gde živi. Odmah sam otišao u Tulu gde je on sada zaposlen kao čistač ulica! - podvuče major važnost ove degradacije.

- Šta vam je on rekao? - goreo je predsednik od nestrpljenja
Major napravi kratku pauzu. Nije znao kako ovo da mu kaže.

- Nisam ga našao u stanu. Gazdarica mi je rekla da su pre tri dana došla po njega neka crna kola i odvezla ga u nepoznatom pravcu!

Predsednik Rusije je mislio da će se srušiti. Kao hipnotisan je piljio u svog mladog sagovornika. Ono što je upravo čuo, bio je nesumnjiv dokaz da major zna šta govori i da se država nalazi u smrtnoj opasnosti.

- Da li vi, majore, imate dovoljno mašte da zamislite šta sve može da se dogodi ukoliko su se neki teroristi dokopali te atomske bombe?

- Imam, gospodine. Zato sam vas i tražio.

Predsednik se okrete u mestu nekoliko puta, hvatajući se zatim rukom za obližnje deblo na koje se na kraju osloni leđima.

- Vidim da ste vrlo pametan, metodičan i savestan oficir. Bilo bi dobro da su neki naši generali sposobni kao vi. Pričaju daje Staljin takve kao vi odmah unapređivao u generale. Ja vas

269

unapređujem u čin pukovnika, a ako uspete da za deset dana, što znači pre dolaska američkog potpredsednika, resite ovaj slučaj i sprečite katastrofu koja lebdi nad svima nama, unaprediću vas specijalnim dekretom u najmlađeg general majora Rusije! Nemam šta drago da vam ponudim.

- A ako ne uspem? - želeo je Kazakov da zna.

- Ostaćete pukovnik, a ja ću imati tu neprijatnu dužnost da lično obavestim visokog američkog gosta o našoj velikoj sramoti! U tom slučaju, zamoliću vas da prisustvujete našem sastanku bez prevodilaca, s obzirom da govorite engleski.

- Biće mi potrebno jedno specijalno ovlašćenje.

- Čim se vratimo u daču, biće vam otkucano i od mene lično potpisano. Ostanimo kao sada u direktnom kontaktu. Bez papira i telefona! Bože moj! - opet se predsednik uhvati za svoje visoko čelo. - A nedavno nas je MOSAD upozorio da im je jedan teško povređeni arapski terorista na samrti pretio da će ih Alah uskoro na hiljade "ispariti u vazduh"! Na staje drago mogao da misli nego na tu našu prokletu bombu!

Novi pukovnik Kazakov nije znao šta više da mu kaže.

270

GLAVA DVANAESTA

Prošlo je već deset dana od kako su Robert i Dolores stigli u Manilu. Za to vreme snimili su dosta materijala, raznih intervjuva, bednih četvrti i tome slično, ali su još uvek čekali na ono glavno. Nedostajala im je srž ove ljudske tragedije. Bez toga će sav njihov trud ostati uzaludan. A "Kradljivci nevinosti" su bili vrlo važna dokumentarna priča nemenjena obrazovanju širokih masa, naročito buđenju nezainteresovanog i ravnodušnog gledaoca iz nostalgичnog

sna o boljem životu, za koji nije spreman ništa lično da uradi. A Robert je dobro znao da se uspravana savest najbolje budi vizuelnim kontra-šokovima. Dok u sobe gledalaca ne stignu "krvave" scene iz građanskih ratova u svetu, gledalac je sklon da ih pripiše statističkim podacima svog vremena.

I tog jutra je sastanak sa Mirandom bio na uobičajenom mestu, u restoranu hotela. Već sa ulaznih vrata je moglo da se primeti da im ona tog jutra donosi dobru vest. Postoje poljubila Dolores u obraz, Miranda dotače Roberta po ramenu, pa sede nasuprot Dolores, Nešto je nervozno tražila po tašni, onda izvadi jedan presavijeni papir i zadrža ga u rakama. Ona ih veselo pogleda.

- Danas imam pravu poslasticu za vas! - mučila ih je neizvesnošću. - Ono do čega vam je najviše stalo, nalazi se na ovom parčeru papira! Tražili ste neku "bombu", a ja vam donosim tonu TNT-a!

- Miranda, - zavapi Robert prekorno, - hoćete da umremo od znatiželje?

271

Miranda raširi papir i zagleda se u njega. - Ovo je ugovor između mene i jedne dvanaestogodišnje devojčice, prostitutke, koja pristaje na razgovor za petsto dolara! Majka ju je prodala još kada je imala deset godina. Mala govori španski i spremna je da iskreno odgovori na svako vaše pitanje. Razgovor će trajati jedan sat.

- Divni ste! - gledao je Robert Mirandu sa zahvalnošću. - To je tačno ono što nam treba. Njena osećanja, ekonomske posledice, društveni nivo njenih bolesnih mušterija i kakve perverzije od nje traže. U stvari, dao bih levu ruku za jednu njenu mušteriju!

- Oh, budite skromni, gospodine Brant! - bunila se novinarka. - Vi nemate pojma koliko me truda, trčanja i ubeđivanja košta ova mala! Što se njenih mušterija tiče, molim vas da budete realni. Ti ljudi su svesni svoje seksualne izvitoperenosti i bolesti. Sumnjam da bi i jedan pristao na otvoren razgovor.

- Kakav je plan - upita Dolores. - Gde ćemo da nađemo tu devojčicu?

- U ovom hotelu u jedan posle podne. Upravo sam re-zervisala sobu broj 19 i platila je! Izabrala sam tu sobu zbog nameštaja u duborezu u kojem lako može da se sakrije kamera.

- Ona ne želi da se vidi? - razočara se Robert.

- Nije ništa rekla. Ja sam sama iz iskustva zaključila da će devojka da odgovara s manje treme i otvorenije ukoliko ne vidi TV uređaje.

- Slažem se s vama - reče Robert. - Zašto svi zajedno ne pođemo posle doručka da pogledamo tu sobu.

Odmah posle zajedničkog doručka, Miranda ih povede na sprat gde se nalazila soba broj 19. Ona je otključa i propusti unutra Roberta i Dolores. Ovi se odmah složiše da je prostorija vrlo dobra za TV kamuflažu. Robertu prvo pade u oči visoki izrezbareni ormar, čudna mešavina španske renesanse i francuskog rokoka. On odluči da sakrije jednu manju kameru u 272

vrhu ormara. Zaključio je da će izrezbareni ukrasi dobro sakriti mali objektiv kamere.

- Pogodili ste - hvalio je Mirandu. - Soba je kao naručena. Idem da donesem iz naše sobe jednu malu kameru od 8 milimetara koja se neće videti iza ovih rezbarija. To je vrlo precizna TV kamera i ima radio-mikrofon. Njega ćemo sakriti ovde bliže noćnom stočiću, odakle će bacati na devojčicu diskretno svetio.

On pomeri jednu od fotelja bliže krevetu i namesti je pored stočića.

- Dolores, - zamoli on devojkicu, - molim vas da sednete ovde da bih video kako će vas lampa osvetljivati.

Dolores se spusti u fotelju tako pozirajući dok je Robert nameštao noćnu lampu. On ode do prozora i navuče teške zavese, pa kritičkim okom reditelja osmotri ćelu buduću scenu.

- Promeniću sijalicu. Ova je preslaba - zaključio. - Odmah ću se vratiti.

Dok su čekale da se Robert vrati, Miranda i Dolores su tiho pričale i dogovarale se o broju i važnosti pitanja koja će postaviti maloj prostitutki, jer tačno je

to bila. Za razliku od druge nesrećne dece koju prisiljavaju roditelji ili rođaci, ova se dobrovoljno prodavala za novac. Tako su je vaspitali majka i njen prijatelj, koji joj je pronalazio mušterije.

- Kako ste je pronašli? - interesovalo je Dolores.

- Preko prijatelja njene majke. Mislio je da mi dete treba zbog nekog mog prijatelja iz Amerike, ali sam mu odmah rekla istinu. Malo se začudio, ali se nije bunio. Doveo je na drugi sastanak devojčicu i sve ponovio pred njom. Želeo je samo da se on i njena majka ne pominju u razgovoru.

- Znači da ćemo biti ograničeni kod postavljanja pitanja?

- Nećemo, Dolores. O svemu možemo da je pitamo sem o majci i njenom prijatelju. Takođe ne smemo da pominjemo miena. Pristali su uglavnom zbog visoke cene. Ta mala mora da

273

spava sa najmanje deset mušterija da bi zaradila 500 dolara.] pored toga stoje vrlo lepa i razvijena, ne može da dobije više od 50 dolara po mušteriji. Konkurencija je velika i cene stalno lagano padaju!

- Da lije moguće - pitala se Dolores - da na svetu ima ljudi spremnih da za par dolara oskrnave devojčicu od 42 godina!

- Oskrnave? - nasmeši joj se Miranda gotovo sa sažaljenjem. - Vi pojma nemate šta se traži od tih mladih devojaka u ime "apsolutnog seksa"! Imam kod kuće jedan amaterski film, ali se bojim da biste posle njega danima povraćali!

- Videla sam jedan kod FBI-ja. To je odvratno šta se radi s decom.

Robert se vratio sa svojim TV igračkama koje počeo vredno da montira. Dok se on time bavljao, Dolores i Miranda su sastavljale listu pitanja. Da ne bi trošio baterije, Robert pomeri ormar i uključi kameru u struju. Unutra se nalazila nova kasetna sa trakom od sat dužine. On se pope na stolicu i fiksira objektiv kamere na žene koje su diskutovale. Obe su se jasno videle. Miranda koja je sedela na ivici kreveta, kao i Dolores u fotelji pored noćne lampe. On stavi u uho malu slušalicu." I radio-mikrofon je slao kristalno jasne signale njihovog razgovora. Sve je bilo spremno i funkcionisalo bez problema. Robert na kraju stavi u lampu jaču sijalicu, pa još bolje kamuflira mali radio-mikrofon da se ne vidi ispod abažura. Prosto je sijao od zadovoljstva.

- Dvanaest je! - odjednom ih upozori Miranda i ustade. - Dogovorila sam se da dođem po malu i da je posle razgovora vratim. Biću ovde tačno u jedan. Samo bih vas zamolila da mi spremite tih 500 dolara, takav je dogovor. Moram da im predam novac pre nego što mi daju devojčicu.

Dolores pogleda u Roberta. On je bio zadužen za budžet koji im je bio odobren za projekat na Filipinima.

274

- Poći ću dole s vama - reče on Mirandi. - U foajeu je automat za novac jedne američke banke i viza karticom mogu da unovčim do hiljadu dolara dnevno.

- ?? ste vi bogati! - kobajagi se čudila Miranda. - A ja radim za oko sto dolara mesečno!

- Tačno toliko smo plaćeni i nas dvoje - stavi joj Dolores do znanja.

- Znam - snuži se Miranda. - Sve znam o vama i vašoj organizaciji.

Pošto je dao novac Mirandi, Robert se vrati u sobu i sa Dolores nastavi da planira predstojeći razgovor. U tome im je uglavnom prošao ostatak vremena, kad se oko jedan sat na vratima začu tiho kucanje. Robert, koji je nervozno šetao prostorijom, naglo se zaustavi i zagleda u Dolores koja lagano ustade iz fotelje.

- Samo trenutak! - zamoli je on šapatom, pa se pope na stolicu i uključi malu skrivenu kameru na vrhu ormara.

Dolores sačeka da on završi, pa pride vratima i otključa ih. Na njihovo veliko iznenađenje, pred vratima je stajao upravnik hotela u pratnji jedne vrlo lepe i

otmeno obučene devojke indonežanskog porekla. Pre nego što progovori, on pročisti grlo. Bilo mu je očigledno neprijatno.

- Ja... ja prosto ne znam kako da vam se izvinim - mucao je zbunjen. - Ali, upravo sam otkrio daje došlo do velikog nesporazuma u vezi ove sobe.

Robert i Dolores su ga slušali s nevericom. O čemu on to priča?

- Ova soba je rezervisana i plaćena još pre dva dana. Moj mladi, i očigledno neiskusni pomoćnik, izdao je sobu gospodici Lopez rano jutros, bez prethodnog proveravanja liste rezervacija A kao što znate, oni prvi imaju prednost. Ja vam se izvi-njavam, ali moram da vas zamolim da napustite sobu do dva sata... To je samo sat vremena! - gledao ih je molećivo.

275

Robert proguta pljuvačku. Šta sad da radi? Gde je Miranda?

- To je u redu - prva se pribrala Dolores. - U pitanju je kratak razgovor koji možemo da pomerimo za jedan sat. Dozvolite samo da pokupimo papire.

Shvatajući da više nema vremena ni da zaustavi kameru, Robert samo uputi očajan pogled u pravcu ormara i pođe za Dolores koja gaje vukla za ruku.

- Jeste li poludeli? - zagleda se on u devojku. - A ona kamera?

- Ko zna za nju! - vukla ga je devojka prema liftu. - Kad se vratimo, premotajte traku. Kao što čovek reče, došlo je do nesporazuma.

Već su ušli u lift, kad ga Dolores vragolasto pogleda sa strane.

- Sem toga, - podiže ona obrvu, - ko zna šta ćemo sve videti na toj traci!

Robert se zagledu u nju. Brzo mu proleteše kroz glavu razne mogućnosti. U foajeu se sretoše sa Mirandom i devojčicom. Brzo su joj objasnili šta se desilo i odlučili da u međuvremenu zajedno ručaju. Dolores je čak odgovarala ova neplanirana pauza jer će im dobro doći da malo "raskrave" devojčicu za razgovor. Tačno tako su i postupili. Za stolom su o svemu pričali sem o onome zbog čega su se sastali. Ispostavilo se da je devojčica vrlo bistra i mnogo "starija" od svojih stvarnih godina. Bilo je očigledno da zna o životu i ljudima mnogo više od svojih normalnih vršnjakinja. Zvala se Angela i išla je u školu. Volela je crtane filmove i naveliko se raspričala sa Robertom o Holivudu.

Za to vreme, u sobi broj 19 je sedela na ivici kreveta sama i zamišljena mlada Indonežanka. Gledala je nepomično u pod ispred sebe, sve dok je iz misli nije trgnuo šum otvaranja vrata. Ugledavši u vratima elegantnog gospodina, ona ustade sa kreveta.

276

Harvi Smit zatvori vrata, ali ih ne zaključa. On joj pride srnešeći se i pružajući ruku.

- Harvi Smit - predstavi joj se kratko.

- Mada Karata - reče mlada žena, otkrivajući niz biserno belih zuba.

Harvi joj pokaza rukom da sedne natrag na krevet, a sam se spusti u fotelju koju su prethodno namestili Robert i Dolores. Pošto su teške zavese bile navučene, polumračnu sobu je osvet-Ijavala samo ona sijalica u noćnoj lampi. Pod tim diskretnim svetlom, Harviju se devojka učinila još čarobnijom. On zadovoljan zaključi da je čak mnogo lepša nego na fotografiji. Dok ju je pažljivo odmeravao od glave do peta, Indonežanka gaje gledala pravo u oči.

Bila je niska rastom, ali ne premala. Njena visina mu je odgovarala, a i njeno skladno telo negovane žene. Na sebi je imala elegantan rože kostim sa vrlo kratkom suknjom koja je otkrivala njene besprekorno građene noge. Međutim, prava le-pota je zračila iz njenih velikih tamnih očiju i sa čitavog lica. Sve na tom mladalačkom licu je bilo savršeno i proporcionalno. Harvi se posebno zagleda u njena mala ljupka usta. Zaključi da je devojka kao živa lutka.

- Koliko imate godina? - upita on, tek nešto da kaže.

- Trideset i dve.

Harvi iznenađeno raširi ženice. Izgledala je bar deset godina mlada.

- Sve Malajke i Indonežanke dugo deluju mladoliko - objasni mu ona.
- Oh, nemam ništa protiv! - šalio se Harvi. - Ali moram odmah da vam priznam da ste me očarali vašom izvanrednom pojavom. Još na osnovu vaše fotografije sam zaključio da ste izuzetni. U gotovo svemu ste se razlikovali od ostalih devojaka. Uopšte nemam nameru da to pred vama sakrijem, ali čim sam vas ugledao, znao sam da želim baš vas! A to sam, evo, dokazao 1 strpljivim čekanjem.

277

- Na čemu vam se od srca zahvaljujem - nakloni mu se ona. - I meni je bilo veoma stalo da se sretнем sa vama. Zato sam molila gospodina Gomeza iz agencije da vam objasni moj problem.

Dok mu je govorila, Harvi baci jedan brz ali krajnje nestašan pogled na njene visoko otkrivene noge. Oh, kako bi joj divno stajale čarape s halterima, prolete mu kroz glavu grešna misao. On se sav naježi pri pomisli na vođenje ljubavi s ovom mladom ženom.

- Želite li da vam nešto naručim pre nego što počnemo? - upita je on.

- Najlepše vam hvala - odbi ona. - Radije odmah predimo na stvar.

Dok je iz džepa vadio mali notes, Harvi nije mogao da skine oči sa nje.

- U vašem rezimeu, - pogleda on u notes, - stoji da ste fakultetski obrazovani i da govorate tri svetska jezika. Ako ih govorite ovako tečno kao engleski, gde ste ih tako dobro usavršili?

- Otac mi je bio indonežanski diplomata, tačnije, vojni ataše. Za vreme njegove službe u Parizu, gde sam usavršila francuski, udario ga je na ulici neki kamion čijeg vozača nisu nikad pronašli. Svega mesec dana nakon povratka kući, majka mi je bila uhapšena i umrla je u zatvoru pod sumnjivim okolnostima. Pošto su nam pasoši već bili oduzeti, poslužila sam se pasošem jedne drugarice na koju sam veoma ličila. Ovdе sam se odmah zaposlila kod porodice kod koje i sada radim.

- Zašto su vam ubili roditelje? - interesovalo je Smita.

- Nisam sigurna, ali mislim daje moj otac otkrio zaveru protiv Suharta u koju su bili umešani i neki visoki funkcioneri tajne službe. Pripremali su na njega atentat u Parizu.

- Sve mi je jasno - rastuži se Harvi. - Samo vas još molim da mi objasnite zašto želite da napustite porodicu kod koje sada radite. Gospodin Gomez mi je rekao daje to jedna vrlo bogata i otmena familija iz San Pabla.

278

Mada saže glavu. Očekivala je ovo neprijatno pitanje, ali je imala spreman odgovor.

- U pitanju su vrlo lični razlozi. Kada sam došla na službu kod te porodice, sin im je imao petnaest godina. Sada je već odrastao mladić i počeo je otvoreno da traži od mene seks! Nedavno me je skoro silovao u mojoj sobi, a kad sam mu pripretila policijom, obećao je da će umesto mene dovesti drugu, koja će biti presrećna da spava s njim. Odmah sam pozvala agenciju gospodina Gomeza i zamolila ga za uslugu. On je pomenuo vas i rekao da se interesujete za kućnu pomoćnicu.

- Razumem - snuži se Harvi Srnit. Ovome se nije nadao. A već se radovao kako će je noću zavodnički oblačiti i uživati s njom u raznim seksualnim fantazijama i erotičnim igrama.

- Interesantno, - glasno je razmišljao, - a ja sam bio uveren da su žene iz Indokine vrlo slobodne s muškarcima kad je seks u pitanju.

- To je tačno - potvrdi ona. - Malajke i Indonežanke se od malena pripremaju da služe svoje buduće muževe ili gospodare sa potpunom poniznošću i da ih u svemu zadovoljavaju, pa i u krevetu. I većina ovdašnjih žena to i čini bez mnogo razmišljanja o etici i moralu. Ali ja sam odrasla u porodici uglednih ljudi koji nisu svoju decu pripremali da budu sluge drugima. Sem toga, majka mi je bila hrišćanka i imala je na mene veliki uticaj. Njoj, i samo njoj, mogu da zahvalim na ovakvom shvatanju ličnog morala.

Harvi Smit nije znao šta da još kaže. Njegova prvobitna želja daje ima što pre u krevetu poče da splašnjava, a nada da će mu ova lepotica činiti noći uzbudljivim, poče naglo da bleđi. On poče da gubi prvobitni interes za nju.

- Kao što rekoste, ja sam udovac, već tri godine - pričao joj je tiho - i kao takav imam u kući problema i sa sobom i sa dve kćerke, već odrasle devojke. Ovamo sam došao jer sam čuo da su ovdašnje žene vrlo solidne i lojalne službenice i da... - on iznenada zastade...

279

- I da rado spavaju sa svojim poslodavcima? - pomagala mu je devojka.

- Ne, ne - zbuni se Harvi. - Hteo sam da kažem...

- To je u redu! - ona mu se blago nasmeši. - I ja ću spavati s vama. Kad god me poželite, samo mi recite.

- Ali... - mucao je zbunjeno Smit, - sad vas još manje razumem. Zašto biste se tako rado podavali meni, čoveku u godinama, a odbijate ljubav mnogo mlađeg sina vaših poslodavaca?

- Zato, gospodine Smit, jer ću biti vaša zakonita supruga - objasni mu ona.

- Molim? - poskoči Smit u stolici. - Gospođice, među nama mora da postoji neki veliki nesporazum. Ja nisam molio gospodina Gomeza da mi pronađe suprugu, već kućnu pomoćnicu! Svima nam je toliko potrebna, pa sam došao da lično porazgovaram sa njom i da je odmah povedeni za Los Angeles! Ja ne tražim ženu! - ponovi on.

U lepim očima mlade žene pojavile se prve suze.

- Ja nemam pasoš, gospodine - objasni mu ona tužno. - Onom s kojim sam prebegla, još davno je istekao rok, a novi ne smem da tražim jer bi me naša tajna služba odmah pronašla i ubila! Nadala sam se da ću vam se dopasti i da ćete mi pomoći.

- Oh, vi mi se veoma dopadate, - ispravi je Smit, - ali ste me malo šokirali izjavom o našem budućem braku.

- Gospodine Smit, - gledala ga je molećivim pogledom očajnika, - u mom slučaju to je jedino rešenje. Ja sam se već raspitala u vašoj ambasadi. Onog momenta kada se venčamo, ja ću kao supruga državljanina SAD dobiti novi pasoš! Sa novim prezimenom, naravno. Ako me vi kasnije ne budete želeli, slobodno me odbacite. Smitu je ovo bilo teško i da zamisli.

- Gospođice, nije vaš izgled u pitanju. Ta, prava ste lepota. Brine me šta će reći moje kćerke na sve to. Ja sam vrlo bogat čovek. U mojim fabrikama u Americi i inostranstvu radi preko

280

dve hiljade ljudi. Pored vile na Beverli Hillsu, imamo još dva imanja za rekreaciju. U pitanju su grdni legalni problemi.

Mada se okrete u pravcu noćnog stočića na kome je stajao blok sa hartijama za pisanje i pero. Ona stavi blok na krilo i potpiše se na dnu lista. Smit ju je začuđeno posmatrao.

- Ovim je i problem mog eventualnog nasleđa rešen - obrati mu se ona drhtavim ali odlučnim glasom žene koja zna šta hoće.

- Kada stignemo u Los Angeles, naprosto dajte ovaj papir vašem porodičnom advokatu da otkuca sve što mu vi kažete. Ovaj prazan papir je naš budući bračni ugovor u kojem se ja odričem svega što posedujete, u korist vaše dve kćerke! Ona mu pruži papir drhtavom rukom. Smit je gledao u prazan papir, ne znajući šta da misli. Njegov požudni pogled ponovo odluta sa papira na njene oble, visoko otkrivene butine u tamnim čarapama. Mada ni ovaj njegov pogled nije izmakao, pa odluči da mu pomogne i ubrza njegovu odluku. Ona ustade sa kreveta i poče polako da otkopčava gornji deo svog kostima. Kada ga se potpuno oslobodila, ispod njega se ukaza zeleni mini kombinezon. Ali kad poče da otkopčava i suknju, Smit poče da se preznojava.

- Gospođice, - promumla, - šta to radite?

Mada ispusti suknju na pod i izade iz nje. Zatim nastavi lagano da skida i tamne hulahopke. Stajala je tako pred njim u zelenom negližu, tamne rasute kose, lepa i zanosna poput Venere.

- Gospođice, molim vas, - zavapi Smit promuklim glasom.

- Zašto mi ovo radite? Šta hoćete od mene?

- Pokušavam da ubrzam vašu odluku. Ne znam kako drukčije da vam objasnim koliko mi je stalo da pobegnem i iz ove bedne zemlje i od sadašnjih gazda, koji i pored toga što me plaćaju samo dvadeset dolara mesečno, očekuju da budem kurva njihovom sinu jedincu. Kako me ne razumete?

281

Harvi Smit je mislio da će ga udariti kap. Pred njim je stajala vizija iz njegovih seksualnih fantazija, lepa kao boginja i na sve spremna. Njegov pogled više nije mogao da se odvoji od njenog kratkog kombinezona i crnih svilenih gaćica. Oh, kako je pozeleo da joj ih smakne i baci je na taj široki krevet. On počeo da se tresu. Onaj papir mu ispade iz ruke. Kao opijen je piljio u objekat njegovih najsmelijih erotskih snova. Oseti da će mu osigurač popustiti svakog trenutka.

Dole u restoranu su završavali ručak. Robert je stalno gledao na sat, bojeći se da im ovaj važan intervju danas ne izmakne. Strpljivo je čekao još desetak minuta, onda se tačno u dva uputi dugim koracima ka liftu kojim se pope na sprat. Pokuca na vrata sobe broj 19, ali se iznutra ništa ne začu. Sačekao je nekoliko trenutaka, pa polako okrete bravu. Ono što je ugledao kroz odškrinuta vrata, na mestu ga je okamenilo. Na sred kreveta je ležalo okrvavljeno telo one lepe Indonežanke. Ležala je na leđima, očigledno zadavljena čarapom oko vrata. Roberta uhvati panika. Pogleda u oba smera dugog hodnika, pa brzo šmugnu u sobu i zatvori vrata. Kratko je osmotrio situaciju. Morao je odmah da se dokopa one proklete kamere i mikrofona. Pomerio je ormar, isključio struju i povukao kameru. S kamerom u naručju Robert pride abažuru ispod kojeg smaknu sakriveni radio-mikrofon. Baci još jedan brz pogled na beživotno telo i opipa joj puls. Nije mogao da ga oseti. Požurio je ka vratima, ponovo proverio hodnik i izleteo iz te proklete sobe.

Dole ispred lifta zamalo da nije sudario sa upravnikom hotela.

- Ah, gospodine Brant - obavesti ga ovaj, - mislim daje soba sada prazna.

- Baš sam zbog toga poneo ovu kameru - snašao se Robert pokazujući mu uređaje u rukama. - Molim vas, javite nam kad sve bude spremno, u restoranu smo.

282

Upravnik uđe u lift, a Robert požuri ka stolu za kojim su sedele devojkice. Bio je vidno bled.

- Nije vam dobro? - odmah primeti Miranda.

Dolores je sa zebnjom piljila u kameru na Robertovom krilu. Bilo joj je jasno da se desilo nešto nepredviđeno.

- Ah, - trljao je Robert čelo, - nešto mi nije u redu sa stomakom. Možda neka infekcija. Zaista se osećam loše.

Utom se otvoriše vrata lifta na kojima se pojavi unezvereni upravnik hotela. On požuri do recepcije, izdajući svojim službenicima tiha naređenja.

- Šta se desilo, Roberte? - pogleda Dolores u njega.

- Ona devojkica, - govorio je ovaj engleski i kroz stisnute zube. - Mrtva je!

- Molim?! - zaprepasti se Dolores.

- Smirite se! - upozori ih Miranda. - O kakvoj se to devojkici radi?

- O onoj mladoj Indonežanki o kojoj smo vam pričali -objasni Dolores.

- Bože blagi!

- Je ? vas neko video u sobi s tom kamerom? - uplaši se Dolores.

- Niko. Sam dragi Bog mi je pomogao. Sve sam pokupio za manje od dva minuta.

Dolores je sa užasom gledala u kameru na njegovom krilu.

- Ali... to onda znači daje ubistvo snimljeno, zar ne? Robert spusti pogled na kameru i njene elektronske brojeve.

- Ne znam... Traka je čela snimljena i već se sama premotala. Ako zaista traje jedan sat, onda mora da je sve na njoj zabeleženo.

- To je strašno - paničila je Miranda. - Molim vas, gledajte da ne budemo upetljani u to. Čekajte me odve i nigde ne mrdajte bez mene! - upozori ih ona. - Ja ću odmah vratiti Angelu kući i zamoliti ih da razgovor obavimo dragi put.

Objasniću im daje u hotelu došlo do nesporazuma oko sobe.

283

Ona objasni Angeli na španskom da iz tehničkih razloga ne mogu da snime razgovor i da će doći ponovo kroz par dana. Devojčica se pozdravi sa Robertom i Dolores, kao da ih već godinama poznaje. Bila je spremna da se vrati, čak im je na odlasku doviknula "do viđenja"!

- Roberte! - uhvati ga Dolores za raku čim ostadoše sami za stolom. - Šta se desilo? Otkud znate da je mrtva?

- Video sam. Leži na krevetu sva okrvavljena i s čarapom oko vrata!

- Bože moj! - prekri Dolores usta rukom. - Koje mogao da učini takvo zlo? A bila je tako lepa i fina devojka.

- Očigledno je došlo do nekog tragičnog nesporazuma između nje i onoga sa kim je imala sastanak. Strpite se dok se Miranda ne vrati, a onda ćemo se popeti u naše sobe i sve razjasniti.

Sedeli su tako za stolom posmatrajući paniku u hotelu. Ambulantna kola su stigla malo pre policije, a onda ušetaše petoro detektiva i uniformisanih stražara. Kratko su o nečemu pričali sa upravnikom, onda se s njim popeše na sprat. Nije prošlo ni deset minuta, kad se na vratima lifta ponovo pojaviše dva detektiva vodeći pred sobom prebledelog Harvija Smita. Dok su ga obojica držala za mišku jedne ruke, on je koračao između njih sa sjajnim metalnim lisicama. Primitivši Roberta i Dolores za stolom susednog restorana, Harvi nešto reče jednom od detektiva i skrenu u njihovom pravcu.

- Miš Koneli! - obrati se on Dolores uzbuđenim glasom. - Molim vas, pomozite mi! Ovi ljudi iz policije kažu da sam uhapšen zbog ubistva neke devojke! Ja nisam nikog ubio! - zavapi on sa suzama u očima. - Molim vas, obavestite našu ambasadu i nađite mi nekog dobrog advokata. Jedino vas ovde poznajem.

Dolores ustade od uzbuđenja. Nije znala šta da mu kaže. 284

- Smirite se. Mora da je došlo do nekog nesporazuma. Odmah ćemo pozvati ambasadu, ne brinite... Gde će se nalaziti uhapšenik? - upifa ona na španskom jednog od detektiva.

- Danas i noćas u našoj stanici, tri bloka južno od hotela. Pre nego što je uspela bilo šta drago da ih pita, detektivi odvukoše Smita prema foajeju, a onda ga uguraše na zadnje sedište njihovog automobila.

-Ali... ovo je užasno! - gledala je Dolores za njima, još uvek stojeći. - Roberte, - pogleda ona u bledog prijatelja, - moramo da mu pomognemo. Pomerite se, čoveče!

Robert lagano ustade, držeći kameru u rakama. Oboje podoše ka izlazu gde se sretoše sa Mirandom koja se već vratila.

- Ko je onaj nesrećnik? - upita ih Miranda.

- Gospodin Harvi Smit, onaj fabrikant o kome smo vam pričali.

- Zašto hapse njega? - zbuni se Miranda.

- To ćemo videti uskoro! - podiže Robert značajno malu kamera.

Uputiše se ka stepeništu, jer je samo policija koristila lift. Baš kada su prolazili prvim spratom, radnici hitne pomoći su gurali hodnikom prekriveno telo nesrećne Indonežanke.

Kako nisu imali adapter za ovu vrstu trake, Robert prikopča kamera direktno za televizor u sobi. Posedali su oko malog ekrana i s napetošću očekivali da se pojavi prva slika. Kamera je automatski beležila vreme snimanja, čiji elektronski brojevi su mogli da se prate u levom donjem uglu. Sat kamere je kasnio minut i po u odnosu na regularno vreme. Robert ovo zabeleži na komadu papira. On je ujedno bio i prva ličnost koja se pojavila u ovom napetom trileru. Čim je ekran zatreperio, video se Robert kako silazi sa stolice. Nešto je rekao Dolores i ona priđe vratirna. Čuo se jasno njen razgovor sa upravnikom hotela, ali na slici se video samo Robert koji je stajao pored kreveta. Primitio

285

se njegov uznemireni pogled u pravcu objektiva, a onda je u scenu ušla Dolores i povukla ga iz sobe. Čulo se zatvaranje vrata, ali se na sceni niko ne pojavi ceo minut. Osoba koju su očekivali očigledno je stajala na vratima razgledajući sobu. Mada konačno uđe u kadar kamere laganim koracima. Zastala je pored kreveta, onda se okrenula i sela na njegovu ivicu. Tako je gotovo nepomična

sdela punih sedamnaest minuta. Opet se začu šum brave, a devojka pogleda u pravcu vrata. Uskoro u kadar uđe Harvi Smit, ljubazno joj se smešeći. Troje prisutnih posmatrali su. ovu jezivu dramu bez reci i netremice. Smit zamoli Madu da sedne, a on sede nasuprot njoj u fotelju. Pošto smo mi već prisustvivali ovom delu njihovog razgovora, nastavićemo da ga pratimo od momenta kada se mlada Indonežanka svukla i otvoreno mu ponudila čari svog lepog tela.

- Gospođice, - cvilio je Smit slabim glasom, - molim vas, obucite se!

- Vi me ne želite? - začudi se Mada.

- Naravno da vas želim. Supruga koju sam ludo voleo umrla je pre tri godine. Govorim istinu kada kažem da bih se najradije sada bacio s vama na taj krevet i ostao u vašem zanosnom zagrljaju čitav dan i noć! Ali mislim da ovo nije ni vreme ni način za tako prislan odnos.

Mada se lagano spusti natrag na ivicu kreveta. Vratila se i Smit u svoju stolicu. Sad mu je još teže padalo da gleda u njene gole butine i donji veš. Rukom se uhvati za čelo koje mu je gorelo.

- Sta da radim s vama? - kolebao se Smit.

- Oprostite mi na ovoj vulgarnosti - saže Mada glavu. - I sama vidim da sam izgubila kontrolu nad sobom.

- Imate li kod sebe nešto novca? - upita je on.

- Imam. U tašni je sva moja ušteđevina, nekih hiljadu dolara.

286

Smit ju je kratko posmatrao, onda izvadi iz novčanika tri novčanice od po sto dolara i pruži joj.

- Ovako ćemo uraditi - predloži joj. - Uzmite ovih tri stotine dolara i iznajmite za sebe neku bolju sobu za noćas. Ja ću večeras pozvati moje kćerke i objasniti im vašu situaciju. Ispričaću im i o vašoj spremnosti da se odreknete svega u njihovu korist. Ako se one slože, odmah ćemo se sutra venčati u američkoj ambasadi i već uveče otputovati za Sjedinjene države!

- A ako se one ne slože? - upita Mada sa zebnjom.

- Onda ćemo morati da izmislimo nešto drugo - završi Smit i ustade.

On joj se samo kratko nakloni bez reci i izade iz sobe. Čuo se šum vrata iza njega, a onda se sve utiša. Devojka je sedela puna tri minuta potpuno nepomična, onda se saže i podiže onaj prazan papir sa poda. Po trešenju njene ruke, moglo je da se zaključiti da plače. Uskoro se začuše i njeni glasni jecaji. Sedela je tako i plakala dok sat na ekranu ne pokaza dvanaest minuta do dva. Onda ona lagano podiže glavu i u nešto ili nekog se zagleda...

Robert, Dolores i Miranda prestadoše da dišu. Očekivali su ono najgore. Koje to sad ušao? Da li se Smit predomislio i vratio? Ali kao daje hteo da im uništi sve živce, nikako nije ulazio u deo osvetljenog kadra kamere.

- Ko ste vi? - upita devojka slabim glasom.

U kadar uđe visok mršav čovek u tamnom mantilu i sa šeširom na glavi. On se zaustavi ispred nje, posmatrajući je s visine.

- Ko sam ja? - upita. - Ja sam vozač onog kamiona koji je u Parizu usmrtio tvog oca izdajicu. Ja sam onaj koji je mesec dana J zatvoru saslušavao tvoju kurvu majku i sit je se najebo. Doduše, - kao seti se on, - pomagali su mi i ostali stražari. Šteta sto se kučka obesila, baš nam je svima bilo lepo. Dvojica stražara su je posetili te noći čak i u mrtvačnici!

287

- Životinje! - kriknu Mada sva u suzama. - Ostavite moju mrtvu majku na miru! Šta hoćete od mene?

- Istu onu crnu fasciklu zbog koje smo ubili tvog oca i majku.

- O čemu to govorite? Ja nemam pojma ni o kakvoj fascikli!

- To isto je tvrdila tvoja majka skoro mesec dana u zatvoru. I danas se pitam kako je mogla sve da nas izdrži?

On izvuče ispod kaputa veliki revolver na koji poče da montira prigušivač. Radio je to mirnim pokretima i gotovo s dosadom na surovom licu. Mada ga je posmatrala s mržnjom buduće žrtve, još uvek sedeći na ivici kreveta. Ona se jednog momenta naglo okrete u stranu s namerom da potrči prema vratima, ali je onaj spremno

dočeka snažnim udarcem velike šake koja joj raskrvari lice i baci je ledima na krevet. Odande ga je sva užasnuta gledala raširenih očiju, željnih da što duže gledaju.

- Možda i govoriš istinu, ali meni je naređeno da te u svakom slučaju ubijem. Ubica završi s montiranjem prigušivača, pa se malo nadnese nad bespomoćnu ženu na krevetu. Dok ju je desnom rukom lagano pipao preko gaćica, Mada ga je gledala s odvratnošću u očima koje su se polako gasile.

- Zaista šteta što nemam više vremena za tebe - žalio joj se. On naglo uperi revolver u njenu glavu, koju Mada okrete u stranu da ne gleda. Kratko je nišanio u nju, a onda se nečeg seti i vrati revolver natrag pod sako.

- Imam bolju ideju - reče. - Namestiću sve tako da izgleda kao da te je ubio onaj tip s kojim si se ovde sastala. Nadam se da te je dobro zadovoljio, jer to ti je bilo poslednje!

Ubica se saže i sa poda podiže njene tamne hulahopke. Primitivši šta namerava, telo mlade žene se prope i zauze odbrambeni položaj. Da bi je sprečio, on skoči preko nje na krevet i jednim veštim zahvatom joj omota čarape oko vitkog
288

vrata. Dok ju je gušio, njeno telo se trzalo u grčevima, da bi se na kraju potpuno umirilo. Izgleda daje neko prošao pored vrata, jer su se iz hodnika začuli nečiji veseli glasovi i smeh. Ubica popusti smrtonosni stisak i ostavi joj čarape omotane oko vrata. Zatim baci kratak studiozan pogled po sobi i nasmeši se zadovoljan obavljenim poslom. Lice mu se tu najjasnije videlo. Bilo je to lice čoveka bez duše, hladno, beživotno, gotovo veštačko. On izađe iz kadra, zatim iz sobe...

- Isuse blagi! - držala se Dolores za obraze. - Sirota žena!

- Sve je jasno - teško je disala Miranda. - Kada se žalila na probleme s gazdama, Mada je prikrivala istinu. Pazila je da suviše ne zabrine gospodina Smita. Nije smela da mu kaže da su joj za petama okrutni zaverenici!

Samo jedan i po minut kasnije, ekran potamni i traka poče da se premotava.

- Zašto su je ubili? - plakala je Dolores.

- Pa, čuli ste, - objašnjavala joj je Miranda, - zbog neke crne fascikle njenog oca. Unutra se verovamo nalaze imena i podaci o zaverenicima.

- Šta sad da radimo? - pogleda Robert u novinarku. - Šta nam vi predlažete? Vi poznajete lokalne zakone i pravne propise. Vi nam recite u šta smo se uvalili.

- Nisam sigurna - zamisli se Miranda. - Ja predlažem da sačekamo do sutra, a ja iz ovih stopa idem u redakciju. Odmah ću pozvati našeg poslovnog advokata i raspitaću se o posledica-ma ovog tajnog snimanja. Vas dvoje u međuvremenu kontaktirajte američku ambasadu. Samo njima smemo za sada da kažemo za traku!

Ona dotače rastuženu Dolores po ramenu i brzim koracima napusti sobu. Kako bi je bar nečim utešio, Robert čučnu ispred Dolores i uhvati je za obe ruke.

- Čim se traka premota, - govorio joj je, - odmah ću napraviti još jednu kopiju direktno na onu veliku kamera. Nikom ne
289

smemo da verujemo, a naročito lokalnoj policiji strane zemlje. Jer, ma koliko se trudili, tradicija im ne govori u korist. Zato moramo da imamo duplikat u slučaju da se original iznenada "izgubi"!

Ona gaje tužno gledala, onda izvuče svoje ruke iz njegovih i snažno ga zagrlila oko vrata.

- Roberte, tako se bojim! - poveravala mu se na uho. -Previše je zla oko nas. Noćas ću se moliti za nas i onu sirotu devojkicu.

Nešto kasnije, dok se Robert zabavljao kopiranjem traka, Dolores se malo umiri i potraži u imeniku broj ambasade.

Tri bloka niže, u skućenoj prostoriji policijske stanice, za stolom je sedeo bleđi Harvi Smit. Bio je sam, ali svestan da ga kroz "duplo ogledalo" na zidu pažljivo posmatraju. U sobicu za saslušanje udoše dvojica detektiva koji su

vodili istragu. Jedan od njih je nosio solju sa toplom crnom kafom koju bez reci stavi pred okrivljenog. Zatim obadvojica sedošu nasuprot njemu. On sačekava da Harvi otpije malo kafe. Ruka mu se vidno tresla. Čovek je očigledno bio u šoku čiji su uzrok detektivi pokušavali da otkriju.

- Kako se osećate? - upita ga onaj viši, sa kratkim brčićima.

- Ne najbolje - potvrdi Smit njihovu sumnju.

- U ovakvim situacijama je najbolje opustiti se - posaveto-va ga. - Moje ime je Santos, a ovo je moj kolega Karlos - nastavi on na dobrom engleskom. - Šef nas je odredio za ovu istragu, jer smo obojica obučavani u Americi.

On napravi malu pauzu, pa se rukama osloni na ivicu stola.

- Mi nismo ovde da vas nagovorimo ili možda prisilimo na priznanje, ali bilo bi nam zaista drago kad biste s nama saradivali na ovom tragičnom slučaju. Niko vas još uvek ni za šta ne krivi, ali sve okolnosti neprijatno pokazuju u vašem pravcu. Vi ste na svoje ime rezervisali sobu i nesumnjivo proveli u njoj izvesno vreme sa ubijenom ženom. Molim vas da nam pomognete.

>90

Smit nije imao nameru da ih naljuti svojim odbijanjem ili arogantnim ponašanjem prebogatog stranca. Bio je duboko svestan svoje situacije. Zato otpi još jedan gutljaj vruće kafe, pa im ispriča svoju verziju događaja, gotovo identičnu sa snimkom na Robertovoj tajnoj traci. Detektivi ga nisu prekinuli ni jednom rečju. A kada završi, oni ustadoše i napustiše sobu.

S druge strane duplog ogledala nalazio se šef policije koji je sve čuo.

- Šta kažete? - upita ga Santos.

- Mislim da nam je rekao istinu sve do trenutka kada je žena počela da se svlači - iznosio im je ovaj svoje stručno mišljenje. - A onda se desilo ono što mi još ne znamo. Najverovatnije gaje ona nečim veoma razjarila u toku vođenja ljubavi ili ga je uvredila. A postoji i mogućnost da ju je zadavio u delirijumu orgazma. Čuli ste za takve slučajeve, zar ne? Živimo u vrlo bolesnom svetu.

- Šta želite da uradimo? - upita Karlos za savet.

- Vratite se noćas na mesto zločina i pažljivo prikupite sve otiske. Takođe pregledajte njegovu sobu i stvari. Pokušajte da dovedete žrtvu u vezu sa njim. Ko je ona? Ako je neka kol-gerla, saznajte iz čijeg je klana.

- Zove se Mada Karata - čitao je Santos iz svog notesa. - Od dokumenata ima samo privremenu dozvolu za rad. Agent koji ju je doveo u Manilu kaže da se sastala sa Smitom u vezi službe kod njega.

- Eto, vidite, sad znamo da nije prostitutka. Na zidu pored njega zazvoni telefon...

- Kapetan Rivera - reče on kratko u slušalicu.

Dok je slušao, menjao mu se izraz lica. On pogleda značajno u svoja dva detektiva koji su napeto iščekivali da čuju o čemu se radi.

- Odlično, doktore! - pohvali svog sagovornika. - Obavili ste dobar posao.

291

Kapetan spusti slušalicu i zagleda se u svoje ljude.

- Prosto neverovatno! Sudski lekar koji radi autopsiju, izveštava me iz mrtvačnice o svojim nalazima. Prvo je proverio da li je žrtva imala seksualni odnos. Ali, umesto da u njenoj vagini pronade ostatke sperme gospodina Smita, otkrio je sa zaprepašćenjem da je mlada žena još uvek nevina. Pre nego što je upotrebno skalpel, prvo joj je, kako pravila nalažu, proverio puls i ustanovio da ga još uvek ima, ali je vrlo slab. Odmah ju je poslao na odeljenje intezivne nege i ekipa lekara se bori za njen život. Ako ikad izađe iz kome, možda će nam sama ispričati šta se danas desilo u toj nesrećnoj sobi.

- Znači, Smit je govorio istinu kada je tvrdio da nisu imali odnos - reče zamišljeni Santos.

- To još uvek ne znači da nije pokušao daju ubije! - podseti ih Rivera. - A možda se razljutio tek kad je čuo koliko traži za

„svoju nevinost!

Dvojica detektiva su ga gledali bez reci. Slučaj je počeo da poprima neverovatan obrt.

Napolju se smrkavalo nešto brže zbog oblačnog vremena. Dolores, koja je bila i fizički i psihički potpuno skrhana, objasnila je Robertu da želi da bude sama. On ju je ispratio do njene sobe krajnje zabrinutim pogledom. Devojka je bila u šoku iz koga je mogao da je povrati samo miran i dubok san. Dugo je stajala nasred sobe, ne paleći svetla. Prostorija je bila dovoljno osvetljena sablasnim plavičastim odsjajem velike neonske reklame hotela, montirane nedaleko od prozora.

Dolores pride velikom ogledalu ispred koga poče polako da se svlači. Ona se umorno zagleda u svoje polunago telo. Pred njom je stajala lepotica stara dvadeset četiri godine, besprekorno građena. I dok bi svaka draga žena bila prezadovoljna i počašćena ovakvim izgledom, Dolores se oseti ugroženom i nesrećnom. Bože, razmišljala je, zašto si me zarobio u ovom telu nimfe? Zar nisi mogao da me pošalješ na ovaj svet u telu neke

292

obične seoske devojke, kroz neku neuglednu ženu bez želja i ambicija, u telu neke loše građene ili čak defektne osobe. Zašto si me kaznio baš ovakvim oblikom? Zašto me ljudi posmatraju s jedinom željom da me svuku i obore na pod ili krevet? Ili sam sama odabrala ovo telo? Gospode, pomози mi ako sam kriva za pogrešan izbor. Očigledno sam bila neiskusna i glupa kada sam se opredelila za ovakav duhovni zatvor.

Dolores duboko uzdahnu i opruzi se po krevetu, obučena samo u donji veš. Gledala je u šare na ukrašenom plafonu, nesposobna da o bilo čemu trezveno razmišlja. Pogled joj iznenada odluta na od bronze izliveno raspeće koje je visilo iznad kreveta. Sve sobe su imale ovakva raspeća i male biblije u fiokama noćnih stočića. Za svaki slučaj, Dolores koncentrisa svoje umorne misli na Isusa. Od kako se srela s njim one tragične noći u crkvi oca Donovana, nikad nije otišla na spavanje dok nije sa njim bar malo popričala. I sada mu se molila za savet, za neki znak da lije zadovoljan njenim radom. Molila mu se za mudrost, hrabrost i izdržljivost. Molila ga je da primi noćas dušu one nesrećne Indonežanke i pomogne joj u novom svetu njegovog božanstva. Molila gaje da joj oprostи što su ga zbog nje mučili i prikovali na krst. Obećala je da će biti njegova robinja do svoje smrti. Molila gaje da joj oprostи njen greh iz mladosti. Od kako je shvatila razliku između života i smrti, Dolores se prosto užasavala da pomisli na večiti mrak. Znala je da će se spasiti od sotone i njegovog ništavila samo ako bude sledila Isusa. Misli joj iznenada odlutaše u čovekovu daleku prošlost. Pokušala je da razume Isusovu preveliku ljubav za nas grešnike. Kakva su bila osećanja mladog čoveka od trideset tri godine, koji je pristao da se žrtvuje za spas miliona bez nade. Nije joj bilo jasno zbog čega je svemogući Bog poslao deo sebe na zemlju. Da lije odlučio da nam pomogne i spase nas tek pošto je na svojoj koži osetio naše dvoumljenje, sumnje, iskušenja, ljubav i duševni bol. Da li gaje ganula naša beznadežnost kada je odlučio da nam pruži novu

293

šansu za spas. Isuse, da li ćeš ikad razumeti njen lični greh, jer ga ne razume ni ona sama.

Očiju prepunih suza, Dolores lagano utonu u dubok san. U početku joj se učinilo da nekud propada, onda se to pretvorilo u lebdenje i na kraju u apsolutan mir, poznat samo umrlima. Još uvekje osećala sebe, ali se nije bojala. Svoju bespomoćnost je zamenila nadom. Do te noći ovo osećanje joj je bilo nepoznato. Za trenutak kao da je bila mrtva ili samo obamrla, jer sem tog tračka svesti ništa drugo nije osećala.

Odjednom, umesto teške i neprozirne tame, celo njeno biće se kupalo u pravom moru jarke bele svetlosti. Izgubila je za trenutak smisao za orjentaciju i shvatila da je prepuštena božanskoj milosti. Onaj koji ju je stvorio, mogao je tog trenutka daje zgazi, smrvi, zauvek izbriše iz svoje i njene memorije. Ali nije. Umesto očekivanog gneva, svetlost poče polako da tamni i da se pretvara u lik čovekolikog bića. Njegove konture su se sve jasnije razaznavale. Na kraju je

mogla da se prepozna figura mladog čoveka. Duga talasasta kosa krasila je lice prepuno ljubavi za svog posmatrača. Dolores tek tada poče da razaznaje i konture svoje hotelske sobe. Čovek u dugoj beloj tkanini stajao je ispred njenih vrata i isijavao u njenom pravcu ljubav i dobrotu.

Isuse, oslovi ga uzbuđena devojka u mislima i uspravi se u krevetu. Isuse, oprost mi što sam te zvala i uznemirila, izvi-njavala mu se poniznim glasom grešnice. Primetivši da joj Isus lagano prilazi, Dolores oseti strah. Postajalo joj je sve jasnije da je to zaista on. Isus se zaustavi pored kreveta na koji sede. Dok ju je milovao pogledom prepunim ljubavi i razumevanja, ona začu njegov opojni glas čistog razuma:

"Došao sam, jer si me zvala. Došao sam da ti kažem da sam zadovoljan tvojim radom i trudom da budeš još bolja."

"Znam da sam grešna", pravdala mu se devojka, "ali nisam ni potpuno zla!"

294

"Ne", ispravi je on. "Dobra si, ali nisi savršena! Neka te to ne brine, jer u tvom svetu savršenstvo se ne može ni postići. Nastavi da se trudiš, jer ćeš se time oslobađati svojih slabosti i grešnih navika."

"Hoćeš li moći da mi oprostiš greh?" zavapi Dolores.

"Već sam ti oprostio", razuveri je on. "Ne misli više na prošlost. Raduj se budućnosti, jer je imaš."

"Isuse, pomoz mi onoj nesrećnoj ženi što su je danas ubili", seti se Dolores i drugih mučenika. "Pomoz svim bespomoćnima koje svakodnevno ubijaju!"

"Uslišiću tvoju iskrenu molbu", obeća joj on. "Svi oni koji misle na druge više nego na sebe, vrlo su mi dragi i bliski. Oni će vladati u moje ime Novim svetom."

Ovo podseti Dolores da ga upita:

"Gospode, kad ćeš se vratiti i spasiti nas od sotone i njegovih bezdušnika?"

"Strpi se", tešio ju je. "Vratiću se uskoro. Zbog takvih kao što si ti."

On podiže raku kojom je pomilova po bujnoj rasutoj kosi.

"I ne krivi sebe zbog svoje fizičke lepote. Dobila si je kao i ostali, pukom slučajnošću. Ti sad već dobro znaš da je fizička lepota prolazna. Pripremaj se za onu pravu i večnu - duhovnu lepotu."

On ustade i pođe natrag ka vratima...

"Isuse, ne ostavljaj me!" zavapila je devojka. "Okružena sam velikim zlom! Đavo mi na sve strane postavlja zamke! Bojim se smrti!"

Isus stade i okrete se.

"Ne boj se smrti", poruči joj. "Nikad ne zaboravljaj da sam ja već umro zbog tebe i umesto tebe!"

On joj se blago nasmeši i "prođe" kroz vrata njene sobe u hodnik. Sa njim ode i svetlost kojom je zračio. Dolores pameti ispod vrata zrake te svetlosti koja se udaljavala. U očajnom

>95

pokušaju da ga vrati, devojka skliznu sa kreveta na pod. Nastavi da puže pružajući ruku u pravcu tračka svetlosti koji se lagano gasio da bi uskoro potpuno nestao. Skrhana tugom, Dolores se baci na pod bolno plačući.

Kada je ujutro ušao u njenu sobu daje probudi, Robert ju je našao u tom čudnom položaju. On je nežno okrete na leđa. zatim je podiže i na rukama je prenese na krevet. Devojka tek tu otvori svoje suzama izmučene oči i zagleda se u voljenog čoveka.

- Ljubavi moja, - milovao ju je Robert pogledom. - Šta se desilo? Mora da si imala košmarnu noć jer sam te našao na sred sobe na podu!

- Naprotiv - pomilova ga ona po brižnom licu. - Imala sam najlepši san u svom životu! Noćas me je Isus posetio i pričao sa mnom.

Dok mu je, sva ushićena, prepričavala šta joj se desilo te noći, Robert ju je posmatrao krajnje zabrinut.

Tačno u to vreme, u kancelariji kapetana Rivere završavao se jutarnji sastanak, rutinski dogovor između njega i njegovih glavnih detektiva.

-1 pazite! - upozori ih on na kraju. - Bez obzira što je žrtva još uvek klinički živa, gospodin Smit je i dalje optužen za pokušaj ubistva! Tek pošto ona

izdahne, okrivićemo ga za njeno ubistvo. Pošto on još uvek nema advokata, napolju vas očekuje jedan niži službenik američke ambasade koji želi da prisustvuje saslušanju. Stalno se držite činjenica i ne zaboravite da se radi o uglednom stranom industrijalcu. Koliko večeras će stići grupa najpoznatijih advokata iz Los Angelesa. Selite se slučaja Simpson! Ne dozvolite da vas vesti Amerikanci uhvate ni u najmanjoj grešci!

Santos i Karlos klimnuše da su ga razumeli i napustiše kancelariju. Samo što su oni izašli, gospođa Soledad iz administracije odškrinu vrata.

296

- Šefe, ovde je jedna novinarka sa svojim advokatom. Kažu da žele hitno da vas vide u vezi slučaja one Indonežanke!

- Molim vas, odmah ih uvedite!

Kada su se tog jutra pojavili u maloj sobi za saslušanje, dvojica detektiva su bili u pratnji jednog nepoznatog čoveka u civilu. On se rakova sa Smitom i predstavi kao pomoćnik atašea za trgovačke i pravne poslove. Kako bi i policajcima bilo jasno na čijoj je on strani, gospodin Klark, kako se zvao, sede u stolicu do Smita. Ispred sebe je stavio poveći notes i olovku. Santos i Karlos se samo pogledaše, onda Santos počeo:

- Dobro jutro, mister Smit. Nadam se da ste se odmorili i dobro naspavali.

- Hvala - klimnu ovaj neodređeno glavom.

- Dozvolite nam da vas najpre obavestimo o novom i iznenadnom razvoju vašeg sve čudnijeg slučaja. Sinoć nas je sudski lekar pozvao iz mrtvačnice i ispričao nam krajnje neobičnu priču. Prilikom pregleda devojkice, ustanovio je da joj je puls još radio, mada veoma slabo. Prebacio ju je u bolnicu, gde leži još uvek u komi.

- Oh, bože moj! - ponada se očajni Smit.

- Moram odmah da vas upozorim da to ne znači da ste se resili optužbe. Mi vas zvanično i dalje optužujemo, ali sada samo za pokušaj ubistva!

- To nije sve - nastavi Karlos. - Prilikom pregleda njene vagine, lekar je utvrdio daje mlada žena još uvek... devica!

Harvi Smit se uspravi u stolici. O čemu to pričaju ovi policajci?

- Molim? - promuća izgubljeno ih gledajući.

- To, dakle, potvrđuje vašu tvrdnju da niste s njom spavali, ali vas i dalje tereti da ste je iz nama još nepoznatih razloga davili čarapama.

- Gospodo, već sam vam rekao. Bog mi je svedok da je nisam čak ni rukom dodirnuo! Kunem vam se u zdravlje moje dece! - podiže on desnu ruku.

297

Santos i Karlos opet izmenjaše brze poglede. Nešto tu nije štimalo.

- Naravno, - počeo Santos, - mi ne želimo da vam protivrečimo, ali mi imamo i svoju pretpostavku. Mi smatramo daje između vas i devojkice došlo do nekog nesporazuma koji vas je toliko razjarilo, da ste u srdžbi počeli da je davite. A poznato je da ljudi u trenucima besa mogu da počine svakakve gluposti, zbog kojih kasnije žale do groba.

- Čime podržavate ovu vašu teoriju? - umeša se pravnik iz ambasade.

- Teorijom! - priznade Santos. - U nedostatku svedoka, moramo da se rukovodimo pretpostavkama i okolnostima.

- Kojim okolnostima? - nije im onaj dao da nagađaju.

- Pa, činjenicom daje do susreta došlo na zahtev gospodina Smita, da mu se mlada žena verovatno svidela, da joj je ponudio službu, ali pod uslovom da prvo spava s njim! Pošto je ona to odlučno odbila, a sad znamo i zašto, gospodin se naljutio i ... -zape on, - pao mu je mrak na oči!

- Ma, nemojte! - čudio se službenik ambasade. - Pa, zašto se onda onako lepo i bez otpora skinula?

Santos proguta knedlu. Ovo mu nije trebalo. Iz daljih neprilika trže ga otvaranje vrata na kojima se pojavi lično kapetan Rivera.

- Izvinite - nasmeši im se. - A vas dvojica dođite u moju kancelariju - naredi šef svojim zbunjenim detektivima.

Svi se nekako naguraše u Riverinu malu kancelariju. On bez ikakvog objašnjenja počeo da navlači zavese na spoljne prozore, a onda pride vratima i okrete tablu sa natpisom ZAUZETO, pa se vrati za svoj sto. U prostoriji se jedva videlo. Rivera se spusti u kožnu fotelju i upali malu stonu lampu.

- Ovo je gospođica Miranda Lopez iz Večernje gazete, a gospodin Sančez je njihov poslovni advokat - predstavi ih, pa pokaza rukom na detektive. - Poručnik Santos i narednik Karlos

298

vode ovu istragu. Gospođica Lopez kaže da ima nešto da nam pokaže, ali samo jednom i u prisustvu advokata. Meni je već objašnjeno, od vas se samo traži da pažljivo pogledate i saslušate ovu tajno snimljenu video traku.

Rivera, i sam veoma nestrpljiv, pruži ruku prema malom televizoru čiju video mašinu pusti u pogon...

U sobi za saslušanja sedeli su Smit i službenik ambasade. Nisu znali šta se dešava, a počela je sve više da ih brine i preduga pauza. Samo jednom ih je uznemirila mlada policajka i ponudila crnom kafom. U toku nevezanog razgovora sa Smitom, službenik ambasade je često gledao na svoj ručni sat. Bilo je prošlo već više od sat i dvadeset minuta od kako su ih detektivi 6stavili.

Konačno se na vratima pojavi poručnik Santos. On pride pravo Smitu koji se ukoči od neizvesnosti u svojoj stolici. Detektiv mu otključa lisice.

- Mister Smit, - reče mu kratko, - slobodni ste! Smit lagano ustade, umorno ga gledajući.

- Slobodni ste! - ponovi Santos pokazujući rukom ka vratima sobe. - Sve je konačno razjašnjeno i mi vam se najozbiljnije izvinjavamo.

- Možemo li da čujemo o čemu se radi? - upita pravnik ambasade.

- Na žalost, to vam ne smemo reći - odbi Santos njegovu radoznalost. - Naprosto je došlo do tragičnog nesporazuma zbog čega vam se još jednom izvinjavamo.

Smit se smušeno okrete ka službeniku ambasade koji ga uhvati za lakat i povede ka vratima.

- Kroz nekoliko dana - išao je Santos za njima, - bićete obavešteni o svemu. Za sada nam je u interesu istrage zabranjeno da o tome govorimo.

Smitu više nije padalo ni na pamet da insistira. Službenik ambasade ga poveze svojim kolima do hotela gde ga ostavi pred

299

velikim staklenim vratima foajea. Neispavan, još uvek u šoku, razdrljene prljave košulje i neobrijana lica, Harvi Smit ude u foaje" prepun gostiju. Ali, umesto u svoju sobu, on se uputi ka restoranu daproveri da nisu tamo Dolores i Robert. Ugledavši ih za uobičajenim stolom, Smitovo se lice razvedri. On im pride i neponuden se spusti na praznu stolicu. Niko dugo ne progovori ni reč, onda ih Smit upita:

- Šta se desilo? Zašto su me odjednom pustili? Čemu ili kome imam za ovo da zahvalim?

- Ne uzbuđujte se - stavi Dolores svoju ruku na njegovu. -Bogu, i samo Bogu zahvalite što ste danas na slobodi. Njemu sam se cele noći molila za vas i dušu one sirote mlade žene.

- Ako ste se vi molili, - gledao ju je Smit ovlaženim očima, - onda mora da vas je Bog čuo! Jer jutros, kao što vidite, ne samo što sam ja oslobođen, već se iz mrtvih povratila i ona sirota devojka!

Dolores skloni ruku i sva se naježi od nekog neopisivog uzbuđenja.

- U policiji su me upravo obavestili da joj je sinoć pre autopsije sudski lekar napipao slab puls i odmah je prebacio na intezivnu negu. Gospođice, - preklinjao je on Dolores drhtavim glasom, - molim vas na kolenima da nastavite da se molite Bogu za njeno brzo ozdravljenje. Iz meni nepoznatih razloga on vas očigledno čuje! Veoma mi je stalo do te divne žene. Učiniću sve da joj pomognem u životu. Zbog mene umalo nije izgubila život!

-Ali... to je nemoguće! - bunio se Robert. - Ta, lično sam joj opipao puls. Nije ga bilo. Žena je bila mrtva!

On se odjednom gotovo sa strahom zagleda u Dolores. Da li je moguće, pitao se. Znači, ona nije buncala kada mu je pričala o susretu s Isusom.

- Šta ste rekli? - piljio je zapanjeni Smit u Roberta. - O čijem to pulsu govorite?

300

Dolores oseti potrebu da mu sve objasni. Ona prva ustade i uhvati ga za ruku.

- Gospodine Smit, mislim da sad treba da pođete s nama gore .u sobu. Želeli bismo nešto da vam pokažemo. Sve će vam posle toga biti jasno.

On joj se prepusti s poslušnošću deteta koje je izgubilo roditelje.

Dok je nešto kasnije zajedno s njima gledao presnimljenu video kopiju, na oči su mu stalno navirale suze. A kada se traka zaustavila, on više ne izdrži i rasplaka se gorko i iskreno. Dolores je bilo teško da ga gleda. Ona se iskreno sažali na njega. Za trenutak ga je poistovetila sa odraslim ljudima koji će isto ovako plakati pred Isusom jednog dana, pokušavajući da mu objasne svoje nedolično ponašanje. Ona se spusti na kauč pored njega, ne znajući kako da mu pomogne i olakša duševnu bol. Osetivši njenu blizinu, Harvi počeo da joj se ispoveda.

- Sada osećam direktne posledice onoga na šta me je moja pokojna majka često podsećala - poveravao im se. - Kada je primetila koliko su me uspeh i novac zaneli, upozorila me je na onu narodnu da onaj koji visoko leti, nisko pada. I ona je poput vas verovala u Boga. Govorila je da ću se dobro ugruvati ako budem previsoko stremio. Bože, koliko je bila u pravu! Evo me danas gde sedim s vama u ovom stranom hotelu i plaćem od stida. Sramota me je od sebe samog. I ništa na svetu mi ne može pomoći, ni moji grdni milioni, ni lažni ugled koji sam s tim novcem stekao, ni moć koju sam uobrazio da imam.

- Smirite se, molim vas - uhvati ga Dolores prvo za rame, a onda za ruku.

- Ne mogu da se smirim dok vam ne ispričam sve o sebi, jer vi ste me, draga devojko, pročitali još tamo u onom avionu. Tek sada me je stid od vas i onoga što sam vam onako vulgarno ponudio. Video sam u vama savršeno telo žive lutke koja, tako sam mislio, u glavi nema više od sto grama mozga! Tako sam

301

mislio o ženama otkad sam počeo da se za njih inferesujem. A onda sam se verovatno smučio Bogu i on je odlučio da me kazni, prodrma i upozori.

Dolores baci očajan pogled u pravcu Roberta, koji samo sleže ramenima.

- Priznajem da sam ovamo došao sa vrlo niskim namerama. Primetivši koliko mi nedosfaje pokojna žena, jedan poslovni prijatelj mi je rekao da ću ovde naći ne samo vrednu i lojalnu kućnu pomoćnicu, već ću moći da izaberem pravu lepoticu, spremnu da mi ispuni i najsmelije seksualne fantazije. Govorio mi je iz iskustva, jer je u kući pored žene imao i jednu takvu devojku iz Indokine. Objasnio mi je da su naše bele žene sramežljive što se seksa tiče, a da će mi ovdašnja devojka pružiti apsolutno zadovoljstvo. I ja sam odmah pošao na put. Šta drugo i može da se očekuje od budale mojih godina, u klimaksu! Tri godine bez žene, ostavile su na mene porazan efekat. Počeo sam da sanjam razne erotične snove, na poslu sam bio neispavan, rasejan, nešto sam morao da učinim, a prostitutki sam se bojao zbog SIDE. Kada mi je ovde čovek iz agencije za poslu pokazao album njihovih žena i devojaka, ja sam, poput svakog milionera, izabrao onu najlepšu. Poistovetio sam je sa stvari, sa delom lepog nameštaja u mojoj vili. Nisam se ni setio da je živo biće! Grozno, zar ne? - pogleda on u devojku do sebe.

- Poznato mi je osećanje o kome govorite - tešila ga je Dolores. - I sama sam do nedavno živela bez Boga.

Vrata sobe se odjednom širom otvoriše bez kucanja i u njima se pojavi uzbuđena Miranda.

- Ne razumem! - počeo da priča nepovezano. - Upravo dolazim iz kancelarije kapetana Rivere. Pozvali su ga da mu kažu da se ona mlada Indonežanka noćas povratila iz kome! Čim je progovorila, pitala je za vas, gospodine Smit! - pogleda Miranda u skrhanog čoveka.

302

- Oh, Bože! - ustade Smit sa kauča. - Molim vas da me odmah odvezere do bolnice! Moram odmah da vidim tu nesrećnu devojku!

Miranda odmah krete ka vratima, a Smit se uzbuđen zagleda u Dolores i zgrabi je za obe ruke.

- Prijatelji moji! - obrati im se drhtavim glasom. - Ostanite uz mene do kraja. Pomozite mi da se vratim na pravi put, jedini put. Pozovite u moje ime našu ambasadu i zamolite ih da pošalju u bolnicu službenika koji obavlja venčanja. Dodite i vas dvoje sa njim u tri popodne. Želim da budete moji kumovi. Ja ne mogu da napustim Manilu pre nego što se oženim tom divnom devo-jkom. Više ne mogu ovde da ostanem zbog posla, ali vas bih zamolio da se pobrinete o njoj i ako je moguće povedete je sa sobom za Los Andeles!

- Nema problema - zasijaše devojčine oči. - Mi ćemo ostati u Manili još najmanje dve nedelje, a to će biti dovoljno da se gospođica oporavi.

- Gospođa! - podseti je Smit s vatrom u umornim očima. -Gospođa Smit!

On otrča za Mirandom u hodnik, a Dolores pogleda u Roberta. Bio je to tužan pogled, ali prepun slatkog iščekivanja. Robert je odmah pogodio o čemu ona sanjari. On je nežno privuče sebi i obgrli rukama oko vitkog struka.

- Gospođo Brant - upita je on s ljubavlju. - Hoćete li moći da se strpите do našeg povratka u Los Andeles?

- Moliću se Bogu da mi pomogne - odgovori mu ona nesigurnim glasom devojke na samoj ivici iskušenja.

Kada je odredio Santosa i Karlosa da vode ovu važnu istragu, šef policije je imao na umu njihovu obuku u Americi. I nije se prevario. Dvojica detektiva ne samo što su naučili nove finese moderne istrage, nego su i razmišljali na američki način. Za razliku od svojih lenjih i nezainteresovanih kolega, ova dvojica su radila poput kvarcnog sata. Čim su saznali za identitet

303

pravog ubice, bacili su se u potragu za njim poput hijena. Najpre su proverili sve letove za Džakartu i zaključili da će ubica najverovatnije koristiti indonežansku kompaniju. Zaključili su da je verovatno u pitanju visoki policijski službenik i da će mu kao takvom biti lakše da prenese natrag svoje oružje. Njihova bojazan da im je već izmakao, nije se, na sreću, obistinila. Indonežanska kompanija je letela za Manilu samo dva puta nedeljno i on je morao da čeka na povratak do kasno popodne. Dok su ga pažljivo posmatrali u čekaonici aerodroma, detektivi su se zadovoljno smeškali jedan drugom. Sve se odvijalo tačno prema njihovom predviđanju. Kada mu je prilikom kontrole otkriveno oružje u koferu, carinici su ga zamolili da pode s njima u sobu. Izašao je posle svega dva minuta i mirno se uputio tunelom u avion. Ušao je u malo prednje odeljenje prve klase i ustanovio da je jedini putnik. Nije se uznemirio ni nešto kasnije kada su još dvojica putnika ušli u isto odeljenje. Po njihovom razgovoru je zaključio da su poslovni ljudi koji putuju u - Džakartu na važan sastanak.

- Molim vas, vežite se! - prođe između redova mlada stjuardesa, ljubazno im se smešeći.

Santos i Karlos nastaviše da izigravaju poslovne ljude i da se čak šale sa stjuardesom. Kada se vraćala iz male kuhinje Santos je zadržao rukom i tiho upita:

- Gospođice, da li vam radi ovaj video projektor za prikazivanje filmova?

- Radi, gospodine, ali zbog dužine leta ih ne puštamo na ovoj liniji.

- Ali, mi vas molimo da nam pustite samo ovde u prvoj klasi jedan kraći program - gotovo joj se udvarao Santos.

- Zao mi je, gospodo, ali moram da poštujem propise - odbijala ih je ona.

Santos izvadi svoju Interpol kartu i pokaza joj. 304

- Niko bolje od nas ne zna šta znače propisi - reče on značajno. - Molim vas, pomozite nam i zaboravite propise za trenutak. Neobično nam je stalo da onaj gospodin vidi deo ovog našeg specijalnog filma!

Stjuardesa baci brz pogled na usamljenog putnika napred. Sve joj je bilo jasno. Ova dvojica su u avionu zbog onog trećeg. Njoj prolete kroz glavu jeziva mogućnost da je onaj putnik opasan i ona odluči da im pomogne.

- Traka je već premotana - izvadi Santos kasetu iz tašne. -Svi avioni na svetu koriste se ovim tipom video traka.

Ona klimnu glavom i udalji se nekud pozadi. Uskoro se vratila i najpre spustila malo belo platno. Zatim povuče sve zastore na malim prozorima i poželi im prijatno gledanje. Čovek u prednjim redovima spusti svoje novine, jer više nije mogao da čita. Ekran zasvetli. Videla se soba nekog hotela i mlada žena koja je sedela na krevetu. Ona lagano podiže glavu i pogleda u pravcu vrata.

Onaj u prednjem sedištu nije se ni pomerio. Sedeo je kao ukopan čitavih dvanaest minuta. Sve mu je bilo jasno. Iz njemu nepoznatih razloga, filipinska policija je imala u toj proklesoj sobi skrivenu TV kameru. Ne znajući za to, Mada i njen ljubnik su se našli u toj sobi. Kakav kiks, nasmeši se on gorko. Slika i ton ne samo da govore o događaju, već se pred njom izbrbljao o mnogim detaljima o kojima nije smeo da govori. Znajući da govori sa budućim mrtvacem, on se pred svojom žrtvom pravio važan. Ova dvojica pozadi ga sad imaju u džepu. Traka će im poslužiti ne samo kao dokaz za ubistvo, već i njegovo priznanje učešća u zaveri. Svi će ga se odreći sem državnog krvnika. A rnožda će ga u zatvoru posetiti i njegovi drugovi da ga lično ubiju. Ako oni to ne učine, tajna služba lojalna predsedniku živog će ga derati dok im ne otkrije sva imena učesnika. Pa, on je, u stvari, mrtav čovek, prolete mu kroz glavu. Još uvek u tami, sedeo je i izgubljeno piljio u mračno platno pred sobom. Bio je

305

uhvaćen u sopstvenu zamku. On lagano izvuče iz džepa neku pilulu sličnu aspirinu, ali tamno sive boje i stavi je u usta...

- Ne! - zadrža Santos svog kolegu rukom. - Ovako je najbolje za sve nas!

- Ljudima koji žive bez časti i karaktera, ime i ne treba -zaključiti Santos, više za sebe.

Ubica je za to vreme lagano tonuo u zaborav ništavila. Otrov je delovao brže nego što je očekivao. Bila je to relativno blaga i laka smrt za čoveka koji je svojom rukom lišio prava na život osmoro ljudi, među njima i jednu ženu. Ali, varate se ako mislite da je bio tužan što napušta ovaj svet. Kao ni drugi zločinci, ni ovaj nije verovao u Boga i nije ga se bojao. Zato je odlazio sa ovog sveta vrlo zadovoljan brojem svojih žrtava. Za manje od dvadeset sekundi bio je potpuno paralisano, a njegove moždane funkcije zauvek ugašene.

- Ne znam da li ste pročitali nedavnu statistiku Interpola -naže se Santos svom kolegi na uho. - Njihov biro iz Londona, koji je proučavao svetske kriminalističke arhive unazad sto godina, ustanovio je da od stotinu ubica ili ratnih zločinaca, devedeset šest završavaju nasilnom smrću! Samo četvorica od sto umiru prirodnom smrću ili nesrećnim slučajem. Interesantno, zar ne?

GLAVA TRINAESTA

306

Vladimir Ognjanov je još uvek mislio da sanja. Za samo desetak dana, život mu se potpuno preokrenuo. Iz bedne stvarnosti u kojoj je lagano trunuo, odjednom se našao na privatnoj jahti koja je svojim luksuzom prevazilazila sve stoje ikad video na filmu. Jer su u komunizmu slične stvari mogle jedino da se vide ili na platnu, ili u nekom inostranom časopisu. Njegov vodič i ujedno domaćica, bila je zanosna Gabrielja, koja je gotovo sve vreme bila obučena u izazivački bikini bele boje. Vodila gaje po raskošnim prostorijama privatnog broda, objašnjavajući mu poreklo jahte i njenih bivših vlasnika.

- Moj suprug je kupio brod od jednog arapskog trgovca oružjem za svega deset miliona dolara. Za pet puta manje novca nego što ga je Arapin platio kada je bio nov.

- Ne razumem - češkao je Rus slepoočnicu. - Zar je bankrotirao, ili odjednom poludeo?

- Ni jedno ni drugo - nasmeši se ona, Naprosto je video u jednom magazinu dragu, još luksuzniju, i odlučio da ovu odmah proda. Moj suprug nije mogao da odoli njegovoj iznenadnoj ponudi i, eto, krstarimo ovom jahtom već tri godine.

- Čekajte, čekajte, - pokušavao je Vladimir da pronade u svemu i neku logiku, - zašto bi taj Arapin iz čista mira izgubio četrdeset miliona? Kakvo je to ekonomisanje?

- Vladimire, - pogleda ga ona sa sažaljenjem, - ekonomija je izmišljena za siromašne. Taj čovek pravi osamdeset miliona dolara profita svake godine. Za njega su u životu najvažniji njegov status i lično zadovoljstvo. Onaj gospodin Gvido što putuje

307

s nama, snabdevao je Arapina najlepšim porno zvezdama itali-janskog filma. Na ovom brodu su se vodile takve seksualne orgije, od kakvih bi pocrveneo i Kaligula. A ja to mogu i lično da vam posvedočim!

- Vi? - odmeri je Vladimir, tobože iznenađen.

- Na ovoj jahti nema sobe u kojoj ja nisam doživela orgazam! - namignu mu Gabriijela vragolasto i povede dalje za raku. - Pogledajte samo te sobe. Pozlata, svila, skupocene kože i hermelini, persijski tepisi, pa su čak i slike po zidovima poznatih savremenih slikara.

Gabriijela otvori jedna sporedna vrata i povuče ga u raskošno kupatilo.

- Ovo je bio vlasnikov lični apartman, a ovo njegovo kupatilo sa klozetom. Pogledajte ovo - podiže on kožni poklopac na klozetskoj šolji. - Okvir na kome je sedela njegova cenjena stražnjica, izliven je od čistog zlata! Dva i po kilograma! Pošto je bio prilično debeo, kažu daje najviše voleo da vodi ljubav na ovoj zlatnoj šolji.

Dok je čučao pored zlatnog sedišta i ispitivao ga rukom, Rus zaključi da su kapitalisti ipak sebična đubrad koju treba Dobiti. Kada ih je onako nemilosrdno likvidirao po Rusiji, Staljin je znao šta radi. Vladimir podiže zapanjeni pogled na svoju domaćicu.

- Ovaj zaista nije nikad čuo za Boga - zaključi on.

- Naprotiv, gospodine, stalno se molio i klanjao Alahu i zahvaljivao mu na bogatstvu kojim ga je stalno obasipao i omogućavao mu takav život. On je bio uveren da mu je Bog lično nameštao velike-poslove i grdne profite, kako bi mogao lepo da živi i da se naslađuje najlepšim ženama.

- Polako, polako, - opet je nije razumeo Rus, - kako je uopšte mogao da veruje u Boga, kad se bavio trgovinom oružja i time pobio ili osakatio hiljade ljudi, žena i nedužne dece! Vi bogataši niste normalni!

308

- U pravu ste - potvrdi ona njegovu slutnju. - Novac nam to omogućava. Sa novcem možete izigravati najveću budalu na svetu i svi će vam se diviti i slaviti vas. Novac je moć. Novac je sreća. Novac je vlast. Novac je ugled. Novac je Bog! I vi ga sad imate. Videćete, vrlo brzo će od vas napraviti istu budalu, od kakvih vam se sada povraća. Jer novac je takođe greh. Novac je direktna ulaznica u pakao!

- Nemojte mi sad još reći da je i za vas iluzornost verovanja u Boga!

- Ne u Boga - ispravi ga Gabriijela. - Ja verujem samo u đavola!

Primetivši Kako je Rus progutao pljuvačku, ona mu lagano priđe i pogleda ga pravo u plave oči.

- A vi? Jeste li vi ikad ranije vodili ljubav na klozetskoj šolji?

Vladimiru bese neprijatno da je gleda, pa skrenu pogled na solju.

- Nisam... - zbuni se on. - Kako je to uopšte moguće?

Gabriijela ga malo zaokrenu i gumu na solju. Vladimir izgubi ravnotežu i sede na pozlaćeni okvir. Gabriijela ga opkorači i onako u bikiniju mu sede u krilo, okrenuta mu licem. Vladimira uhvati panika. Šta hoće od njega? Je ? poludela?

- Ni ja nisam nikad probala - poče ona da mu zavlači ruku u kratak letnji šore.

- Zašto ne bismo i to isprobali? Odmah ovde, na licu mesta!

- Gospodo, šta vam je? - mumlao je Vladimir u neprilici.

- Ništa, samo mi se odjednom vodi ljubav.

- A vaš cenjeni suprug gore na palubi? - strepeo je Rus.

- Njega ne morate, ako vam se ne sviđa - poče ona da ga ljubi, istovremeno se rukom igrajući sa sve većim simbolom njegove muškosti. Vladimira je njena

ljubavna igra veoma uzbuđivala, ali istovremeno i zabrinjavala. Međutim, mnogo više od njega, uzbuđila se nadražena Gabrijela.

309

- Tvrde da ste pravi seksualni manijak - mrmljala je u ljubavnom zanosu. - Je ? to istina?

Ali ma koliko daju je tog trenutka želeo, Vladimir uspe da pobedi samog sebe i daje odgurane sa krila. Brzo ustade i navuče šore.

- Izvinite - svali on sve na sebe. - Malo sam se zaboravio. Dok je odlazio iz kupatila, Gabrijela je razočarana gledala za njim. Nikad ranije joj se nije desilo daje muškarac odbije.

Krstarili su po sunčanom Mediteranu još punih pet dana, dok se konačno ne usidriše nedaleko od ostrva Krita. Tu im se istog dana popodne pridružio jedan manji teretni brod sa isključivo arapskom posadom. Sa njega pređe na jahtu samo jedan punački Arapin, koga predstaviše Vladimiru kao bivšeg vlasnika jahte koja se sada zvala "Gabrijela". Dok su o nečemu pričali isključivo na italijanskom, Vladimir ih je mirno slušao i analizirao. Pored njega, Gabrijele i Nunzia, na jahti su se nalazili trgovac oružjem Kristi, Gvido Kornelijus i Markus Kateli. Vladimir je već primetio da jahta kojom su plovili uopšte nema drugu posadu. Kateli se brinuo za besprekoran rad dizel motora, Gvido mu je pomagao, Gabrijela je brinula o hrani i zabavi, Nunzio je upravljao brodom noću, a Kristi po danu. Ovaj sastav je bio razumljiv, jer nisu želeli da neko posumnja u cilj njihovog putovanja.

Kada su se u salonu jahte konačno o nečemu dogovorili i izrukovali, otpoče transakcija dobara. Sa jahte najpre dizalicom podigoše jedan poveći sanduk u kome se nalazilo zlato vredno trideset miliona dolara. Kada su otvorili Arapinu poklopac, Vladimir je video da su to zlatne poluge. Ništa od njega više nisu krili, što Rusa poče da zabrinjava. Postojale su samo dve mogućnosti - ili su ga prihvatili kao svog člana, ili su mu već iskopali grob. Stajao je na mostu iznad donje palube, kad mu priđe Gabrijela i nasloni se do njega na ivicu bele ograde. Jahta je bila dugačka trideset pet metara i čak je imala mali bazen za kupanje čija se bistra voda bljeskala na popodnevnom suncu.

310

- Zašto se ne kupate? - upita Gabrijela Vladimira.

- Neka, hvala - napravi Rus grimasu. - Od vode se bojim kao đavo od krsta.

- Vi... ne znate da plivate? - zagleda se ona u njega.

- Pokušali su da me nauče kad sam bio mali, ali se zamalo nisam utopio. Nikad više nisam kročio nogom u vodu dublju od kade!

Gabrijela se zamisli. Ovo joj dade iznenadnu ideju.

- Vladimire! - pozva ga Kateli kada sa broda prebaciše na jahtu jedan drugi drveni sanduk, duplo veći od onog sa zlatom.

Vladimir se izvini Gabrijele i odmah side dole. Otkovaše poklopac sanduka i pustiše Vladimira da priđe. Ovaj je već imao pri ruci mali gajgerov brojač. Čim su sklonili naslage iseckanog papira ukazao se vrh bombe. Vladimir se nasmeši na nju kao na starog poznanika. On je čak pomilova rukom po samom šiljku...

- Kako si, "Larisa", - upita on tiho, za sebe. - Jesi li bila dobra?

Kateli koji je ovo načuo, priđe Vladimiru iza leđa.

- Vidim da se vas dvoje poznajete. Je ? to "Larisa" o kojoj smo pričali u Moskvi?

- To je, gospodine Kateli. Šta želite da joj naredim da uradi? Ali Kateli se samo okrete u stranu. Ode do Arap ina sa kojim

se pozdravi i ubrzo ga ispratiše na njegov trgovački brod. Vladimir je sam stajao pored sanduka, zureći u smrtonosnu spravu pred sobom. O nečemu je duboko razmišljao. Iz ovog letargičnog stanja trgoše ga njegovi italijanski domaćini, koji počeše da kace sanduk za dizalicu i da ga spuštaju natrag u tajni pregradak broda. Bilo je očigledno da je i bivši vlasnik u tom istom odeljenju krijumčario razne stvari. Sobica je bila užasno skućena, jedva tri metra sa tri, ali se Vladimir nekako ugurao unutra. On zatraži da razbije sanduk i pošalje im ga gore, kako bi lakše radio, ali mu to ne odobriše. Nisu mu rekli zbog čega, pa on

zaključio da će bomba u sanduku biti pri povratku u Italiju prenesena na neko drugo mesto.

Dok je on dole otvarao glavu bombe, trojica muškaraca su ga odozgo pažljivo posmatrali. Montego Kristi se nalazio na komandnom mostu.

- Knjiga! - pogleda on u Katelija. - Treba mi ona Gogoljeva knjiga koju sam poneo iz Rusije.

- Mislite na "Mrtve duše"? - proveri ovaj. - Sad ću vam doneti.

Dok je čekao Katelija, Vladimir je proučavao poznati mu kompjuter. Još uvek je radio i precizno otkucavao sate. Vladimir zaključio da je prošlo 59.808 sati od vremena kad je bombu napunio i programirao za detonaciju.

Kateli se u međuvremenu vratio s knjigom pokušavajući da nade stranu i red iz šifre. Kada ih je pronašao, on poruči Vladimira:

- Na strani 85, u dvanaestom redu odozgo, peta reč je "čelovjek"!

Vladimir se nasmeši i otkuca tu reč na ruskom. Kompjuter se odmah predade bez otpora. Tražio je "dalje instrukcije". Vladimir mu naredi da se "razoruža", ali ni kompjuter nije bio naivan i najpre zatraži šifru. Vladimir izvadi iz džepa listu svih šifri koje je već ranije prepisao sa starih programa čije diskete je ilegalno sačuvao. On počeo od početka. Dugo nije imao uspeha, a kada otkuca trideset dragu šifra po redu, mali ekran na kompjutera potvrdi daje to tačna šifra i daje bomba razoružana. On pogleda u one gore na palubi i nasmeši im se zadovoljan.

- Upravo smo spasili jednu francusku vojnu bazu od kom-pletnog uništenja - stavi im do znanja. - Dajte mi novu "adresu" i vreme detonacije.

- Popnite se gore, Vladimire - pruži mu Kateli ruku i pomože da se popne na donji deo palube.

- Adresu ne smemo da vam damo - obrati mu se Nunzio, - a takode ni vreme, jer ga još ni sami ne znamo. Ali zato znamo da ste vi veliki stručnjak za kompjutere i elektroniku. Želeli bismo

312

da izmislite neki novi program kojim će bomba moći da se aktivira iz neposredne blizine. Recimo, sa daljine ne veće od sto metara.

Vladimir nije verovao svojim ušima. On tnorade da sedne na klupu uz ogradu.

- Jeste H poludeli? - posmatrao ih je zapanjen. - Da li ste ikada videli posledice eksplozije atomske bombe od deset kilo-tonske čistog plutonijuma 239? Ja jesam. Stajao sam u epicentru jedne takve eksplozije koja je "isparila" sve oko sebe u prečniku od sto metara i pobila sve životinje u prečniku od kilometar i po! Da ne govorim o fizičkom razaranju koje je ostavila za sobom! Govorimo o eksploziji ravnoj deset hiljada tona TNT!

- Mi vas razumemo - smešio mu se Nunzio prijateljski, - Ali čovek za kojeg ovo pripremamo želi lično da je aktivira!

- Taj nije normalan - piljio je Rus u njega.

- Možete li mu, dakle, uslišiti tu jedinu želju? - upita Nunzio gotovo molećivim tonom.

- Nema problema - ustade Vladimir. - U mojoj kabini se nalazi sve što mi treba. Imate li neki poseban zahtev?

- Kako ne bi upao u oči, on nas je zamolio da mu "okidač" smestite u neki daljinski upravljač. Sličan onima za televizijske aparate.

- To nije sigurno. Primetili bi ga. Celularni telefon je mnogo bolje rešenje. Donesite mi najnoviji model koji imate na brodu. Programiraću ga tako da se može pozvati samo jedan telefonski broj. Onaj koji će trenutno aktivirati bombu. Čim u njenoj glavi zazvoni, BUM! - puknu Rus prstima. Italijani su ga posmatrali s obožavanjem. Odlučeno je da se usidre na pet kilometara od Krita, gde su se nalazili čuveni koralni grebeni. Mnogi turisti su se ovde zadržavali zbog divnih podvodnih predela i sportskog ronjenja. I

Gabrijela i Gvido Kornelijus izrazili su želju da malo zavire pod vodu. - Hoćete li i vi sa nama? - doviknu Gabrijela Rusu.

313

- Nisam valjda poludeo! - odmahnu ovaj rukom. Gabrijela značajno pogleda u Nunzia.

- Siromah čovek. Ne zna da pliva! Kada bi slučajno pao sa broda, jadnik bi se utopio - davala mu je groznu ideju. - A možda ga nikad ne bi ni našli!

- Razmisliću o tome. Ideja ti nije loša.

Gabrijela poče da navlači ronilačku opremu sa dve boce kiseonika na ledima. Dok je to radila, u sebi se pakosno smešila. Zapamtiće Rus koga je onako drsko odbio. A daje bio ljubazan sa njom i dobro je zadovoljio, ona bi se potrudila da mu se poštedi život. Ovako, Rus mora da nestane. Definitivno.

Vladimir je proveo puna dva dana radeći na novom programu. Najpre je ubacio u memoriju bombe samo jedan telefonski broj od sedam cifara. Bio je to njegov stari broj iz Moskve, kojim se služio preko dvadeset godina. Oni koji nisu znali taj broj, morali bi da upotrebe preko pet i po miliona kombinacija. Ali, to ga nije brinulo. Već je znao da će bombom upravljati samo ova grupa Italijana, a da će taj broj pozvati njemu nepoznat dobrovoljac, verovatno neki religiozni ili politički fanatik, prolete mu kroz glavu. Baš tih dana su dva mlada Arapina razneli i sebe i jedan izraelski autobus pun vojske. Mladih, vatrenih i neiskusnih dobrovoljaca je uvek bilo na pretek. Mladi su oduvek spremno polagali svoje živote za ideje ili bolesne ambicije onih starijih, iskusnijih i pokvarenijih.

On spusti telefon na kome je radio na sto ispred sebe i duboko se zamisli. Gore u salonu jahte sedeli su zaverenici i mirno diskutovali o sudbini sveta.

- Pa, gospodine Kristi, jeste li sigurni da će se samit osmorice održati kako je i planiran, sledećeg proleća u Rotondi na San Stefanu?

- Imao sam lično uvid u tajni program. Kao što znate, tom sastanku u Italiji prisustvovaće i novi predsednik Rusije. Katastrofa će biti kompletna. Ovde su samo neka od najcrnijih predviđanja.

314

On izdvoji tri papira iz kojih im je čitao.

- Još se nikad u istoriji sveta nije desilo da odjednom sa svetske pozornice nestane osmoro najvećih lidera. Ekonomske, vojne i industrijske posledice bile bi katastrofalne. Glavne svetske valute pale bi preko noći na petinu vrednosti. Sve glavne berze bi bile u kolapsu sledećeg jutra. Nastupila bi svetska depresija neviđenih razmera. Pošto bi novac izgubio svaku vrednost i postao običan štampam papir, stvari, odnosno hrana, moći će da se nabave samo za zlato i drago kamenje. A pošto većina ljudi toga nemaju, doći će do užasnih situacija, naročito po prenaseljenim gradovima. Oni naoružani na mestu će ubijati one bespomoćne i sve im otimati: Vojska i policija će brinuti o svojim članovima i porodicama, a broj naoružanih bandi će se preko noći udesetostručiti! Civilizacija kakvu danas znamo, prestaće da postoji. Biće to pravi pakao apokalipse, u bukvalnom smislu te reci. Sve će biti spremno za dolazak našeg gospodara na svet-
šku scenu!

- Odlično - slušao ga je Nunzio vidno zadovoljan.

- Šta ćemo s Rusom? - upita Gabrijela odjednom.

Svi prisutni muškarci se zagledaše u nju. Sedela je u svom mini bikiniju prekrštenih nogu i lizala sladoled.

- S Rusom? - ponovi Kristi tiho. - Šta ćemo s njim? - nije mu bilo jasno.

- Rus mora da umre - lizala je Gabrijela sladoled. - Jeste li čuli šta je rekao Ahmed? I izraelska i ruska tajna služba nešto slute, ali još ne znaju odakle da počnu. U pitanju je verovatno par meseci, ako ne i nedelja, pre nego što ukapiraju da im nedostaje jedna bomba. Odmah će ustanoviti da im je onaj general već umakao, dakle, tražiće naučnika koji je bombu programirao. Možda je Vladimir već bio pod prismotrom u Moskvi!

- To ne dolazi u obzir - usprotivi se Kateli. - Ja sam o svemu vodio računa. On se nije pojavio čak ni na šalteru za avionske karte, a u avion su ušli odvojeno. Niko u Rusiji pojma nema gde je Vladimir i šta radi!

315

- Onda neka na tome i ostane - insistirala je Gabriijela. -Neka on nestane!
- To nije fer! - usprotivi se Kateli. - Dao sam čoveku reč i do sada sam je u svemu održao! Da nije njega, mogli bismo svi da se popišamo na tu bombu!
- Gospodine Kateli, - podseti ga Gabriijela, - vi zaboravljate na lojalnost i apsolutnu poslušnost našem gospodara!
- A milion dolara koje ste mu već isplatili? - pobuni se Kristi.
- Umberto, - pogleda ga Nunzio s dosadom na licu, - ta, ne budimo sitničavi. Zar nismo pre par dana isplatili Arapima trideset miliona za bombu!
- Glasajmo - resi Gabriijela da okonča Vladimirovu sudbinu. - Petoro nas je, dakle, troje će prevagnuti.

Ona prva diže ruku i po starom rimskom običaju okrete palac nadole, što je značilo - smrt! Na sličan način su gledaoci osuđivali gladijatore sa čijom borbom nisu bili zadovoljni. Nunzio joj se pridruži, a uskoro i Kristi.

- Odlučeno! - požuri Gabriijela da osudi Rusa na smrt, pre nego što su Gvido i Kateli bilo šta rekli. - A kad se vratimo u Rim, i ona mala kurva mora da nestane.

- Klaudija? - zagleda se Gvido u nju zapanjeno. - Ta, valjda ne mislite da nam i od te sirote devojke pretili opasnost! Klaudija je jedna priglupa mlada žena koja ništa u životu ne zna sem da seksualno zadovolji muškarca!

- Bila je u Rusiji! - podseti ga Gabriijela. - Ako Rusi ikad otpočnu istragu u vezi Vladimirovog nestanka, ljudi u hotelu će ga se svakako setiti u njenom društvu. Verovatno su im svima poispadale oči za vreme njenog boravka tamo. Takve kao Klaudija je vrlo teško zaboraviti, zar ne?

- Slažem se s Gabriijelom - priskoči joj Kristi u pomoć. - U tajnoj službi ne rade ulični policajci. A ruska je jedna od najboljih u svetu! Dole s njom! - on odmah okrete palac na dole, a Nunzio i Gabriijela za njim.

316

- Sirotica, - snuždi se Kateli, - a izgleda da se prvi put u životu zaljubila.

- Još jedan razlog više da umre! - podseti ga Gabriijela. -Ljudi s bilo kakvim neracionalnim osećanjima nisu poželjni u našem budućem poslu.

Nastupi kratka pauza, onda Kateli upita:

- Kako... mislim na koji način nameravate da se resite Vladimira?

- Gabriijela-ima ideju - pogleda Nunzio u svoju ljubavnicu.

- Kad sve završi, bacićemo ga s broda u more. On ne zna da pliva! - podvuče ona važnost ovakve svoje odluke.

- Ali... to je strašno! - bunio se Kateli. - Zar ne možemo da ga prethodno ubijemo iz revolvera, ili ošamutimo udarcem po glavi? Mislim da ipak nije zaslužio da se tako muči!

- Taman posla! - umeša se Nunzio. - Pa da policiji odmah bude jasno daje Rus namerno ubijen! Pa onda "zašto" je ubijen, pa onda "ko" gaje ubio, i tako dalje! Ovako, čovek je plivao, iznenada ga je uhvatio grč i utopio se.

- U redu - složi se Kristi. - Onda da se dogovorimo. Čim sve završi, neka ga Gabi odvede do ograde broda da gledaju jato delfina. Dok mu ona bude skretala pažnju, ja i Nunzio ćemo, pošto smo fizički najjači, da mu se prikrademo iza leđa i bacimo preko

ograde u vodu!

Nunzio samo potvrdi glavom da se slaže s planom.

Dole u kabini sedeo je zamišljeni Vladimir i poslednji put zvao telefonom svoj broj iz Moskve. Svaki put kada bi telefon zazvonio, mali detonator na stolu bi se upalio, a iznenadan priliv elektriciteta bi spojio dve male anode. Bio je apsolutno siguran u ono što je radio. Telefon koji su mu dali da preuredi, bio je poslednji model celulara. Ne samo što je imao memoriju da zapamti dvadeset brojeva, već je imao i mali uređaj za elektronsko beleženje poruka kraćih od

minuta. Rus ga je zadivljen pos-matrao u ruci, onda sa stola dohvati detonator i izade na palubu.

317

Prolazeći pored visokih zatamnjenih stakala salona, on lupi telefonom po prozora, kako bi im dao znak da je gotov. Bez zavirivanja u raskošni salon, samo ih pozva rakom da ga slede. Znao je da su tamo, jer ih nije bilo na drugim mestima. Otvori poklopac tajnog odeljka i sačeka da mu svi priđu.

- Gotovo! - pohvali se Kateliju, kome pruži telefon. -Objasnite vašem samoubici da jedino treba da pozove moj stari telefonski broj iz Moskve.

- A taj je? - podiže Kristi radoznalo svoju gustu obrvu.

- Mislim da je dovoljno da samo jedan od vas zna taj broj! - uozbilji se Vladimir. - Za svaki slučaj! Pa i to će morati da zapamti! - podvuče on.

- Ja ću zapamtiti taj broj - javi se tiho Nunzio. Vladimir izvadi iz malog džepa na šorcju presavijen papirić

i pruži mu ga. Nunzio se udalji nekoliko koraka i zagleda u papir. Tako je stajao par trenutaka, onda pocepa papirić na sitne komade i baci ih preko ograde jahte. Vladimir mu priđe i predade telefon koji je usput uzeo od Katelija.

- Pozovite taj broj! - naredi on Nunziju koji preblede. Kako bi ga umirio, Vladimir izvadi iz dragog džepa mali

elektronski okidač koji pokaza svima, teatralno ga dignuvši u vazduh.

Tek tada se Nunzio okrete i poče da bira upravo zapamćene brojeve. Dok je ovo činio, čuli su se slabi signali telefonskih dugmadi. A kada je završio, upali se malo svetio na okidaču detonatora...

- BIG BENG! - aludirao je Vladimir glasno na praeksploziju svemira.

- Strašno - promumla više nego zabrinuti Gvido Kornelijus.

- To je to? - proveravao je Nunzio.

- Biće kad seja spustim dole u rupu i vratim ovaj detonator na svoje mesto.

Takođe želim da svi znate da ću upotrebiti iste one stare šifre i dati komandu kompjuteru da ponovo razoruža

318

bofflbu i "zaboravi" moj telefonski broj ukoliko vaši prijatelji ipak odluče da ne počinju treći svetski rat!

- Mislite na Gogoljevu knjigu i one stranice? - proveravao je Kateli.

- Tačno na to. Sad mi, molim vas, pomozite da sidem.

Još ceo sat je Vladimir proveo u tajnom skladištu jahte, tempirajući bombu, a onda sve vrati natrag i zašrafi metalni vrh bojeve glave.

Svi posedaše na zadnji deo palube, gde ih Gabrijela počasti martinijem. Pričali su o svemu i svačemu, naročito dirajući Vladimira kako se zaljubio i kako će uskoro imati ne samo lepu nego i vrlo "iskusnu" suprugu. Vladimir se nije ljutio na razne masne primedbe, čak ih je i sam zabavljao s novim šalama na svoj račun svoje buduće žene. A onda, kada se niko tome nije nadao, Gabrijela skoči sa mekog sedišta i potrča ka ogradi broda...

- Delfini! - vikala je ushićeno. - Vladimire, pogledajte ih! Rus ostavi čašu i priđe joj zaklanjajući rukom oči kako bi bolje video. Iza njih lagano poustajaše Kristi i Nunzio. Sve je izgledalo tako naivno. Samo tri sekunde kasnije, nesrećni Rus je već leteo preko ograde prema površini plave uzburkane vode.

Dvojica ljudi su ga bukvalno digli u vazduh za noge i strovalili ga preko niske ograde broda. Dok se borio s talasima i pokušavao da dođe do vazduha, odozgo su ga posmatrali bez trunke osećanja. Samo se Kateli okrenuo od ograde i vratio svojoj čaši. Boreći se s talasima, Vladimir im je i rukom mahao, valjda u očajnom pokušaju da ih pozove u pomoć. Uspe i nešto da im vikne, ali se to nije razumelo jer su mu usta već bila puna vode. On poče polako da tone, što je moglo jasno da se vidi sa broda. Tek pošto je potonuo ispod deset metara, silueta njegovog tela se izgubi sa vidika i more ga potpuno proguta.

- I to je gotovo! - reče Gabrijela, udarajući rukom o ruku, kao da se ratosiljala nekog prljavog posla. - Okrenite jahtu, gospodine Kristi, idemo kući!

319

Vladimir se već zabrinuo dokle će tonuti, kad odjednom oseti daje pao na samo peščano dno. Oseti daje senkajahte bar petnaest metara iznad njega i poče da radi grozničavom brzinom. Prvo je smakao šore i ostao samo u kupaćim gaćicama. Zatim poče da odmotava široku plastičnu traku oko struka, koja je pridržavala malu čeličnu kapsulu sa komprimiranim vaz-duhom, kakve često upotrebljavaju sportski gnjurci. U kapsuli je bilo vazduha za svega pet minuta, ali on je u svojoj kabini uvežbao da izdrži deset minuta. To je postigao na taj način što je između udisaja i izdisaja pravio po deset sekundi pauze. Pošto se senka jahte nije pomerila ni posle šest minuta, Vladimir se zabrinu i poče polako da roni udaljavajući se od broda. Znao je da, ako ubrzo ne odu, neće više imati vazduha. Zato odluči da roni što dalje od jahte, kako bi ga teže zapazili ukoliko bude primoran da izroni.

Njegovo ronjenje ubrza potrošnju kiseonika i on nakon osmog minuta oseti da mu ovaj ozbiljno ponestaje. Odbaci-se nogama prema površini vode, da proverii šta je s brodom. Na svoje veliko olakšanje, Vladimir primeti da oba propelera rade i da se jahta lagano okreće prema Italiji. Mimo je ležao u vodi, halapljivo udišući svež vazduh. Nije smeo ničim da se oda jer su bili preblizu. Plivanje bi ga odmah odalo zbog širokih zamaha rukama. Dok je gledao za brodom, pobedonosno se smeškao. Seti se čudnog sna zbog kojeg je sve ove predostrožnosti i pre-duzeo i pogleda u vedro plavo nebo...

- Boh! - reče na ruskom. - Boli moj! Spasibo! Spasibo!

Odjednom mu od iznenadnog izliva silnih osećanja podoše suze na oči. Tek tu u vodi postalo mu je jasno da nečeg ipak mora da ima, jer nikako drukčije nije mogao da objasni čudni san koji je usnio prve noći na jahti. Čim je zadremao, u snu mu se prikazala pokojna majka koja mu nikad ranije nije dolazila u san. Bila je, kao i za života, vrlo oštra i ljuta na njega. Njegovo odbijanje vere uvek nije bilo ljuto i ona bi ga zbog toga kritikovala.

320

"Pogledaj se", grdila ga je. "Na šta si se spustio? Zar ne znaš da ti ljudi rade direktno za đavola! I tebe čeka, nesrećniče, večna muka u paklu zbog toga što ćeš uraditi! A oni će te i tako na kraju ubiti!" Onda ga je zgrabila za ruku i povelala iz kreveta ka velikom okruglom prozoru kabine da mu pokaže šta ga čeka. Video je sebe kako pada u vodu okrvavljene glave. Odmah je potonuo kao komad gvozda. Kada se ubrzo probudio, bio je sav moker. Tih je dana mnogo razmišljao šta da radi. Odlučio je da u salonu jahte i u komandnoj kabini broda instalira dva minijaturna mikrofona, koje je povadio iz telefonskih slušalica u praznim kabinama. Tako je čuo i šta nameravaju s bombom i kako su odlučili da ga likvidiraju. Odmah nakon tog sna, odlučio je da izigrava čoveka preplašenog od vode, navodeći ih time na plan koji su mu pripremili. Kada je čuo da će ga samo baciti, opasao je oko struka jednu od minijaturnih čaura s kiseonikom, kao i pasoš sa dve hiljade dolara.

- Bog! - viknu on još jednom u pravcu neba i prekrsti se s tri prsta, po prvi put u svom životu. - Oprosti mi što sam bio glup!

On se tek tada okuraži i polako zapliva prema Kritu, tačnije, prema mestu na kome je još sa jahte primetio grupu malih ribarskih brodića. A jahta "Gabrijela" se već jedva nazirala na udaljenom horizontu. Njenim putnicima se odjednom nekud veoma žurilo. Samo Vladimir je znao gde i zašto. Plivao je razmišljajući o životu i njegovim tajnama i plakao od sreće što je još živ. Nakon otprilike jednog i po sata, ribari su ga izvukli iz vode, mrtvog umornog i iscrpljenog. Objasnio im je da mu se prevrnuo i potopio mali iznajmljeni čamac. Grci ga odvezoše do obale gde se odmorio, najeo i odseo u malom lokalnom hotelu. Još iste večeri je pozvao svoju buduću suprugu u Rim. Bila je još uvek živa i srećna što ga opet čuje. Rekao joj je da je posao uspešno završen i da će se vratiti

sutra ujutru avionom. Klaudija mu obeća da će ga čekati na aerodromu, a on njoj da će već

321

sledećeg dana s njom otputovati u Rio, o kome je sanjao od kako gaje video u nekom od filmova o Džems Bondu. U banci ga je čekalo milion dolara. Bio je najsrećniji čovek na svetu. Zahvaljujući svojoj pokojnoj majci, izbegao je smrt za dlaku.

Dok se ova drama odvijala na površini, u elektronskom mozgu atomske bombe otkucavao je opet kvarcni sat. Bilo je prošlo dva dana i dve noći od kako gaje Vladimir ponovo aktivirao. Na palubi jahte su sedeli veseli članovi đavolovog saveta i pili planirajući svetlu budućnost. Kristi je pevajući upravljao brodom koji je jezdio mirnom površinom mediteranskog mora najvećom mogućom brzinom. Bilo je tačno četiri popodne kada zazvoni onaj celularni telefon koji im je Vladimir programirao. Četvoro za stolom se zaprepašćeno pogledaše. Šta sad to znači? A telefon nastavi nestrpljivo da zvoni, sve dok Nunzio nije podigao slušalicu i prineo je uhu...

"Halo!" začu se poznati Vladimirov glas. "Izvinjavam se zbog ove predostrožnosti, ali želeo bih da razgovaram sa sobom! Jer, ukoliko nisam tamo i živ, onda će ova bomba eksplodirati u roku od trideset sekundi! Imate samo trideset sekunde vremena da me hitno pozovete daje zaustavim!"

Nunzio se okrete svojim prijateljima bled i zanemee...

- Šta je? - skoči Gabrijela uplašeno. - Nunzio, šta ti je, ne plaši me!

- Onaj... onaj Rus - mucao je šef đavolove crkve, - traži da razgovara sa sobom telefonom... Inače će bomba odmah eksplodirati!

- Isuse! - zavapi Kateli, a čaša mu ispade na drveni pod palube.

- Prekasno ste ga se setili - reče mirno Gvido Kornelijus i zaklopi oči.

Bijesnu užasnu svetlost koja u prva tri milionita dela sekunde razvi temperaturu od sto miliona celzijusa, dakle, veću od one u centra Sunca. Od bivše jahte i njenih nesrećnih putni-

ka, ne ostade ni jedan molekul. Isparili su ni u šta, zajedno sa oko sto tona morske vode. Bljesak se video sa brodova udaljenih i preko dvesta kilometara, a eksploziju prijaviše i dvadeset osam putničkih aviona, od kojih su neki pretrpeli i snažne vazdušne udare.

Vladimir i Klaudija su se upravo vratili iz banke i pili kod kuće šampanjac, kada je senzacionalna vest o nuklearnoj eksploziji na Mediteranu osvetlila većinu TV ekrana po svetu. Vesti su pristizale grozničavom brzinom jedna za drugom, druga demantujući prvu. Nagadanju nije bilo kraja, jer niko na svetu, sem jednog čoveka, nije znao šta se u stvari desilo. A Vladimir je sedeo na udobnom kauču sa svojom budućom ženom i zagonetno se smeškao u pravcu velikog TV ekrana, koji je bio ugrađen u deo luksuznog nameštaja.

.- Oh, Bože! - uhvati se Klaudija za levi obraz. - Jesi li čuo? Kažu daje verovatno eksplodirala nečija nuklearna podmornica. Jadni ljudi. Mora da ih je poginulo na stotine.

On joj nežno okrete lice sebi i ozbiljno se zagleda u njene tužne oči, spremne da svakog časa zaplaču.

- Klaudija, ljubavi - obrati joj se on tiho. - Samo petoro vrlo zlih i nemoralnih osoba je danas nestalo u toj eksploziji.

Postoje razmišljala nešto sporije od ostalih ljudi, Klaudiji je trebalo i više vremena da ukapira neke stvari. Njoj konačno postade jasno da Vladimir zna nešto o onome o čemu ostatak sveta još nema pojma.

- Ti, Vladimire... - razvlačila je - znaš nešto što niko drugi ne zna?

- Šta misliš, zašto je gospodin Kateli došao po mene čak u Tulu?

Klaudija oseti kako je podilaze žmarci. Vladimir joj sve ispriča, polako i bez prećutkivanja bilo čega. Nije propustio ništa, od čudnog sna u kome mu se prikazala njegova Ijutita majka, pa sve do njegovog "ubistva"...

322

- Ali, Vladimire, - jedva je govorila Klaudija, - bez obzira što su radili za đavola, kako ti tvrdiš, ti si odgovoran za smrt tih petoro ljudi!

- Nisam - ispravi je on. - Da su sledili poštena pravila igre, nikom ni dlaka sa glave ne bi danas falila. Falilo bi im jedino ovih milion dolara koje smo danas podigli u banci - pokaza on prstom u pravcu nabijene poslovne tašne koja je ležala u salonu na staklenom stolu.

- U toj tašni... - ne usudi se Klaudija da završi... Vladimir mirno ustade, okrete tašnu prema njoj i otvori poklopac. Činilo se da će Klaudiji ispasti oči od onog što je ugledala.

- Bože moj! - piljila je izgubljeno u svežnjeve dolarskih novčanica od po sto i hiljadu apoena. - Sad se sećam! Gospodin Kateli mi je u hotelskim kolima pričao da si ti genije za elektroniku i stručnjak za nuklearne detonatore!

- Ovo mi je plata za ono što sam za njih učinio. Na žalost, nisu se pridržavali naše nagodbe. Zato su sada mrtvi!

- Šta se desilo, Vladimire? - želela je ona da zna. - Neću moći mirno da spavam dok mi ne objasniš kako je došlo do te užasne eksplozije!

- Još pre dolaska na jahtu, - počeo Vladimir da joj se pove-rava, - bio sam spreman sve da prodam za ovaj milion. I zemlju koja me je izdala i rođenu majku. Međutim, izgleda da je moja majka to znala i na vreme mi je došla u san da me upozori! Onda kada sam video klozetsku solju sa okvirom izlivenim od čistog zlata, u meni se probudio uspavani komunista. Odlučio sam da kaznim besne buržuje, ali ne i da ih pobijem. Kada sam čuo da nameravaju da dignu u vazduh sve učesnike samita osmorice velikih, sa užasom sam shvatio posledice takvog akta. Pomogli su mi i oni, jer su već imali detaljno razrađene projekcije budućeg svetskog rasula i raspada civilizacije. Navodno, sve su to činili zbog nekakvog Antihrista koji uskoro treba da dođe na

svetsku vlast. E, baš nećeš, zainatio sam se! Umesto da tempiram bombu na svoj telefonski broj u Moskvi, ja sam ispro-gramirao telefon drukčije. Mogli su da pozovu moj broj "samo jednom", što su preda mnom i učinili. AH kada telefon pozvoni drugi put, bomba je trebala da eksplodira u roku od pola minuta! Ovako sam razmišljao: ako tada budem još živ, nalaziću se tog popodneva u četiri sata blizu Nunzia koji je čuvao telefon. A ako me ubiju, onda moraju i svi oni za mnom!

- RazUmem - reče Klaudija slabim glasom. - A da si ih iz vode upozorio ili počeo da plivaš, oni bi verovatno pucali u tebe dok te ne usmrte!

- Klaudija, - gledao ju je on sa poštovanjem, - ne razmišljaš ti tako sporo, kao što se često praviš!

- A da te nisu "ubili", kako kažeš, šta bi se desilo sa tom bombom? - još uvek joj nije bilo jasno.

- Ništa se ne bi desilo! Nameravao sam da u Brazilu pose-tim rusku ambasadu i sve im ispričam.

- A da si se utopio na Mediteranu, ili da smo oboje poginuli na putu za Brazil?

- nastavi ona i dalje da ga zapanjuje inteligentnim pitanjima.

- Onda bi na dan samita Nunzio bezuspešno pritiskivao dugmad na telefonu!

Klaudija ga je posmatrala očigledno zadovoljna njegovim odgovorima.

- Ljubavi, - dotače je Vladimir nežno za bradu, - i ja i ti smo do sada živeli kao životinje, ali Bog nam je dao još jednu šansu. Hajde da umremo kao ljudi! U Kremlju je vladala prava panika. Američki potpredsednik samo što nije stigao, a ruska tajna služba je bezuspešno pokušavala da sazna šta se desilo prošle nedelje na Mediteranu. Jedino ih je tešila činjenica što su sve ruske podmornice bile na broju. Znači, nastradala je ili američka ili neke članice NATO-a. Samo dva čoveka su naslućivala istinu, pukovnik Kazakov i nje-

gov šef države, koji se kritički posmatrao u ogromnom zidnom ogledalu salona za prijem uglednih ličnosti.

- Kako vam se čini? - okrete se predsednik Kazakovu, koji je stajao pored njega u besprekornoj pukovničkoj uniformi.

- Impozantno - reče ovaj.

- Laskavce jedan - pripreti mu ovaj prstom, - očigledno niste zaboravili moje obećanje da ću vas unaprediti u general majora ako se sve ovo dobro završi.

- Ali, gospodine predsedniče, ja nisam ništa učinio...

- Jeste, ali još ne znate! - upozori ga predsednik. - Zato samo ćutite i prevodite tačno ono što vam budem govorio. Ni ja još nemam pojma šta se desilo, ali imam neki čudan predosećaj da će nam naši prijatelji Amerikanci to danas otkriti!

U tom se razmakoše visoka ukrašena vrata velikog salona sa ogledalima i unutra umaršira američka delegacija sa potpredsednikom na čelu. Njegov ruski domaćin mu pode u susret raširenih ruku...

- Ah, dragi gospodine potpredsedniče! - vesto je izigravao presrećnog prijatelja. - Kako ste? Nadam se da ste proveli divan dan u Moskvi!

Dok su velikodostojnici izmenjivali državničke konvencionalnosti, Kazakov je ukočen stajao pored velikog ogledala i posmatrao ovaj diplomatski cirkus. Nije mu još bilo jasno šta će njegov predsednik uopšte reći svom američkom gostu u vezi te proklete bombe. Amerikanci su već očigledno znali da je ona bila ruskog porekla. Pozdravljanje i rukovanje potraja čitavih nekoliko minuta, onda ruski državnik, na opšte zaprepašćenje prisutnih, predloži:

- Kako bi bilo da ja i gospodin potpredsednik najpre održimo jedan kraći sastanak u mom kabinetu, pa da se tek onda svi okupimo za velikim stolom!

Odmah ovo prevedoše Amerikancu koji potvrdi da se slaže.

- Bez prevodilaca! - nastavi Rus da ih šokira novim zahtevom.

326

- Ali, gospodine predsedniče, - upozori ga zvanični prevodilac, - vi ne govorite engleski!

- Onaj mladi pukovnik govori perfektno - pokaza im on u pravcu Kazakova.

Pre nego što se bilo ko povratio od prvog iznenađenja, Rus uhvati svog gosta ispod ruke i povede ga u svoj kabinet. Kazakov uđe za njima i zatvori vrata. Tridesetak prisutnih ostadoše u velikom salonu bez reci, nagadajući svako za sebe o čemu bi to moglo da se radi kad su isključeni i zvanični prevodioci.

- Molim vas, sedite - ponudi ruski domaćin svog gosta, pa sačeka da ovaj sedne prvi. On sede nasuprot njemu, pa ponudi Kazakova da zauzme mesto u fotelji sa strane. On malo sačeka, pa se naže i otpoče u poverenju:

- Vi se ne ljutite, zar ne, što sam isključio naše saradnike iz ove diskusije. Jer ono što želim da vam kažem, vrhunska je tajna, čak i u Rusiji. Znamo je samo ja i ovaj mladi oficir. Dozvolite da vam ga predstavim, to je pukovnik Kazakov, novi šef obezbeđenja našeg nuklearnog arsenala!

Američki gost samo zabrinuto pogleda u Kazakova i klimnu mu glavom.

- Mi ćemo prvi položiti sve karte na sto. Kao što ste verovatno i naslutili, ta prokleta bomba je bila iz našeg arsenala. Nestala je iz jednog silosa pred očima naših i vaših vojnih posmatrača. Bio je to vrlo originalan trik, ali ga je pukovnik Kazakov na vreme otkrio i odmah meni lično prijavio. Ja sam ga zamolio da odmah preduzme sve što je potrebno da se ta bomba odmah pronade i uništi. Kao što znate, on je u tome uspeo. Jedan od naših specijalnih agenata obavio je uspešno taj zadatak i, naravno, izgubio život u toku operacije. Mi vam se najozbiljnije zbog ovog kiksa izvinjavamo i ja vas uveravam da do sličnih incidenata više neće doći. Mogu vam jedino reći da je bila u pitanju lakomost jednog člana našeg vojnog osoblja, koji je pronađen i kažnjen! Sad ste vi na redu.

327

1

Američki potpredsednik najpre duboko uzdahnu...

- Moram odmah da vam priznam da mi nismo znali da vam nedostaje jedna bomba, ali su nas Izraelci pre par meseci upozorili da im arapski teroristi pripremaju nešto spektakularno. Odmah smo kontaktirali naše vojne posmatrače u Moskvi, a ovi su nas uveravali daje ovde sve na broju i u najboljem redu. Sad čujem od vas da smo svi bili dobro nasamareni. Što se same eksplozije tiče, otkriću vam sve detalje bez uvijanja. Jutros sam pročitao poslednji izveštaj CIE u vezi tog događaja. Bombu je negde na moru preuzela jedna italijanska jahta i krenula s njom natrag za Italiju. Iz italijanskih papira se vidi da se na jahti nalazilo petoro italijanskih državljana i jedan Rus, po imenu Vladimir Ognjanov!

- Naš agent! - spremno potvrdi ruski predsednik.

- Naš satelit je zabeležio eksploziju koja se desila tačno u četiri popodne. Ni od jahte, ni od njene posade, nije ostao ni jedan atom! Menije veoma drago što sam čuo istinu direktno iz vaših usta. Predsednik će biti više nego zadovoljan vašom brzom akcijom. Mislim da ne treba ni da vam napominjem da od naše dalje i obostrane otvorenosti, zavise ne samo naši uzajamni odnosi, nego i sudbina ostatka sveta!

- Generale! - obrati se šef Ruske federacije zapanjenom Kazakovu, - donesite iz onog ormara flašu s volkom i tri čaše. Ovo se mora proslaviti!

EPILOG

Robert i Dolores se vratili u Los Angeles pred samu Novu godinu. S-a njima je doputovala i buduća gospođa Smit, potpuno zalečenog lica i lepša nego ikada. Presrećni Harvi Smit ih je sve poveo u svoj dvorac na Beverli Hillsu u kome je u njihovu čast održan gala prijem. Na proslavu je bila pozvana i Ariana, jer je Harvi zaključio da njegove čarape i njena kozmetika imaju mnogo zajedničkog. Tu ih je Ariana obradovala najnovijom vešću da je Akademija uvrstila Robertov film "Crno-belo" u zvaničnu konkurenciju sa još četiri američka dokumentarca. Već sama nominacija za Oskara, u filmskim krugovima je ravna dobitku. Na ovu vest su pozitivno reagovala sve glavne TV mreže, nudeći joj pola miliona za ekskluzivno pravo. Dogovoreno je da se na njen zahtev film pusti široj publici na samo Badnje večer. Ariana je ovim gestom želela da još više "raskravi" srca tvrdih Amerikanaca baš na dan kada su "najmekša".

Odmah posle Nove godine, Robert i Dolores su se bacili na završetak novog dokumentarca "Kradljivci nevinosti" za televiziju. Želeli su da to obave pre dodele Oskara, koja je bila zakazana za dvadeseti april. Pošto su oboje još uvek bili beskućnici, živeli su u apartmanu za poslugu iznad Arianine velike garaže. Svakog jutra su vredno odlazili u mali iznajmljeni tonski studio u Holivud, gde su montirali i kompletirali novi film. Ista TV mreža koja je otkupila "Crno-belo" unapred je otkupila i ovaj film, na neviđeno! Toliko je bila važna Robertova nominacija za Oskara. Ponude su počele da mu pristižu sa svih strana.

329

328

- Neverovatno! - odloži Ned čuveni holivudski magazin "Variete" i zagleda se u svoju suprugu Koni, koja je doručkovala s druge strane kuhinjskog stola. - A pre samo dve godine bio je izbačen iz kuće, spavao po parkovima, bez kinte u džepu, stalno gladan, neobrijan i jadan. Prošle nedelje mu je film kandidovan za Oskara!

- O kome to govoriš? - žvakala je Koni jaja sa slaninom.

- O Robertu Brantu. Onom mom školskom drugu o kome sam ti pričao i predlagao da mu damo da režira jedan od naših filmova.

Koni je blenula u njega dok su joj usta bila puna jaja...

- Koni, - reče joj Ned razočarano, - deluješ zaista glupo sa tim poluotvorenim ustima, a i vrlo si ružna bez šminke. Ličiš na vešticu!

- Pa zar nisam to? - podseti ga supruga. - A ti, slepče, ne zaboravi da sam upravo ja, sa svojim magijama, napravila od tebe ono što si danas!

- A šta sam ja to? - naruga se Ned sam sebi. - Veliko niko i ništa, bivši reditelj porno filmova, koji je morao da proda dušu đavolu da bi uspeo! Ali, izgleda da me je i on pročitao i prepustio samom sebi. Pogledaj! - gurnu on

ljutilo pred nju magazin. -Naš poslednji film je doživeo fijasko. Distributer gaje skinuo sa repertoara posle prve nedelje prikazivanja. Kritičari ga zovu "koljačkim" filmom! Kažu da se ja i moja žena grdno varamo ako mislimo da svi uživaju u seksu i potocima krvi!

Koni konačno ispljunu zalogaj i prostački se uhvati desnom rukom između nogu.

- Ovo me boli šta kažu kritičari! Nabijem ih! Dok god mi-lioni američkih žena grabe moje knjige i svršavaju čitajući ih, ja sam okej!

- A ja? Pročitaj šta kažu za mene. Sve najgore. Kažu da smo upropastili investitore. Od četrdeset miliona uložениh dolara, neće se vratiti ni dva, uključujući video i televiziju! Ja sam gotov kao reditelj, Koni! Šteta što nemam još jednu dušu!

330

- Hej! - pobuni se ona. - Zašto cmizdriš? Šta ti fali? Samo od ovog poslednjeg filma maznuli smo osam miliona! Šta me briga za investitore i njihov novac. Da nisu bogati, ne bi ni mogli da nam daju. Sve se bojim da prose po ulicama zbog fijaska tvog filma! Takva su pravila igre. Film je kocka. Ovde dobiješ, tamo izgubiš. Do sada smo dobijali. Kolo sreće se okrenulo.

- Oh, ne! - čudno joj se cerio Ned. - Sreća nema nikakve veze sa poslovima našeg gospodara đavola! Ti vrlo dobro znaš da smo ovim neuspehom "namerno" kažnjeni zbog naše, odnosno tvoje neposlušnosti!

- Nede, ne ljuti me, o čemu to trabunjaš?

- Govorim o tvojoj odluci da ne pošaljemo Italijanima onih deset miliona dolara! Đavo se očigledno grdno naljutio na nas, i, iskreno da ti priznam, pomalo sam zabrinut za našu budućnost!

- Sranje! - izdra se Koni na njega. - Nikom ja ne šaljem tolike milione dok mi se u detalje ne objasni gde i zašta idu!

- Pa, objasnio sam ti da je bila u pitanju vrhunska tajna koju ne smem da ti otkrijem. Trebala si da mi veruješ. Sad je, eto, sve krenulo naopako. Najpre propast našeg filma i ugleda kod investitora, pa onda ta prokleta bomba...

- Koja bomba? - odloži Koni viljušku. - Govoriš o onoj nuklearnoj eksploziji na moru? Kakve ti imaš veze sa tim?

• Ali, Ned ju je samo posmatrao stisnutih usana. Iz neprilike ga izvadi Mišela koja uđe u kuhinju.

- Izvinite - reče tiho devojka. - U foajeju je jedan gospodin koji insistira da vas oboje što pre vidi. Kaže da je vrlo važno. Nisam imala nameru da ga pustim, ali gospodin se progurao na silu.

Koni se glupo zagleda u Neda, onda salvetom obrisa usta i ljutite ustade. Ned pode za njom. U velikom foajeju vile stajao je pored vrata jedan omanji punački gospodin u odelu kakvo nose direktori kompanija i bankari. Ispred sebe je držao crni šešir.

- Ko ste vi, dođavola? - upita Koni pretećim glasom, još sa polovine sobe.

331

- Zovem se Džerald Benet. Ja sam jedan od vaših investitora. U stvari, ja sam bio glavni finansijer vašeg novog filma.

- Šta mogu da učinim za vas, gospodine Benet? - prkosno će Koni.

- Pa, za početak, mogli bi da mi vratite mojih trinaest mi-liona!

Koni pogleda u Neda koji je u međuvremenu prišao. Ovaj je stajao bez reci.

- Haj, gospodine Fleming - nakloni mu se čovek, - vi me se sećate, zar ne? Sedeo sam tri mesta od vas na onom kobnom sastanku kod vašeg lažljivog advokata. Oboje ste me uveravali da novac ulažem u dobar projekt koji će mi doneti duplu zaradu. Dokumentovali ste to vrlo lepo iscrtanim grafikonima i zaradama vaših prethodnih filmova. Priznajem, bio sam vrlo impresioniran i naseo sam vašem vestom triku. I ispao sam budala, dao sam vam gotovo sav novac koji sam imao u banci. Trideset godina sam strpljivo sticao taj novac, da biste mi ga vas dvoje mučkaroša maznuli zajedno popodne! Kada sam nedavno ispričao deci i supruzi šta ste mi uradili, svi su me ostavili bez reci. Osiromašili ste me do gole kože. Zbog vas sam morao čak da prodam i svoju vilu, kako bih banci vratio kredite

koje sam podigao dok ste snimali film. Ostao sam praktično na ulici, bez porodice koja me je napustila jer sam ispao budala.

- I šta vi sad hoćete od nas? - nervozno upita Koni.

- Pa, pošto ste me onako perfidno uveravali da se u vašim filmovima novac ne može "nikako" izgubiti, došao sam da mi pomognete da operem obraz i pred svetom i pred svojom porodicom. Ja znam šta je rizik, nisam uvek dobijao na poslovima, ali nisam nikad ni sve odjednom izgubio. Kada sam nedavno u novinama pročitao da ste vas dvoje od novca uloženog u film odvojili za sebe plate od osam miliona, došao sam na ideju da tražim da mi date taj novac! Nije pošteno da vama pripadne, jer ste ga meni oteli na prevaru. Ostatak ću smatrati za gubitak i nikad se više u životu nećemo sresti!

332

- Vi niste normalni! - zaključi Koni van sebe od besa.

- U pravu ste, gospodo. Da sam bio normalan, ne bih naseo vašim grafikonima i ulagao u vaše surove i jebačke filmove.

- Pripazite na svoj pogani jezik! - upozori ga sve ljuća Koni.

- Polako! - uhvati je Ned za raku, jer mu se ni čovek ni mirnoća njegovog glasa uopšte nisu sviđali. - Šta nam vi, dakle, predlažete?

- Jedini poštenu izlaz iz ove nepoštene situacije. Napišite mi ček na onih osam miliona dolara koje ste za sebe prisvojili na ime "honorara"! - rugao im se on.

- Vi ste ludi! - uzviknu Koni. - Dobićete taj novac samo preko mene mrtve! Mišel! - okrete se ona uplašenoj devojci. -Pozovite policiju da izbací ovog uljeza napolje! A vi, - uperi ona prst u čoveka, - ako imate nešto protiv, tužite nas, pa ako sud odredi da vam nešto dugujemo, platićemo vam bez problema!

- Koješta, gospodo! - isceri joj se čovek, - Ta, oboje dobro znamo da na sudu ne bih imao nikakve šanse.

- Onda se nosite dođavola! - planu Koni i okrete se u nameri da napusti foaje vile.

- Hoću, gospodo, - pristade ovaj nešto glasnije, - ali samo sa vama!

Ispod njegovog crnog šešira odjednom se stvori kratak revolver koji mirno uperi u Konina leđa i opali dva puta... Žena se okrete u mestu i razrogačenih očiju sruši na mermerni pod. Ned polete na ubicu, ali ga ovaj zaustavi sa dva metka u stomak. Držeći se obema rukama za okrvavljenu košulju i pan-talone, Ned najpre kleče, a onda se i on sruši mrtav na pod. Sa strane je stajala Mišela, tresući se i histerično vičući.

- Sad pozovite policiju - poruči joj ubica mirnim glasom. On odloži revolver na obližnji stočić, pa se spusti u fotelju kao da se ništa strašno nije desilo. Na licu mu se pojavio smešak zadovoljnog čoveka.

333

Vest o iznenadnom ubistvu čuvenog režisera i njegove žene književnice, šokirala je Holivud, ali i upozorila one najlakomije, da paze šta rade i ne dovode svojim trikovima ljude u očajanje potpunog bankrotstva. I do tada je bilo slučajeva da su upropašćeni pojedinci pucali na producente sumnjivog karaktera, a bilo je i par slučajeva u kojima su se nasamareni obesili, ali nikad ranije se nije dogodilo ubistvo dvoje vodećih ljudi u filmskom svetu. Gospodin Benet je odlučio da preživi, ali zato moraju sa ovog sveta da odu krivci za njegovu finansijsku propast. Rano u proleće održano muje senzacionalno suđenje na kome nije naišao ni na razumevanje, ni na simpatije. Kao što već rekosmo, "prevara" je na zapadu legalno dozvoljena, ukoliko ste na nju pristali svojim potpisom. Osuđen je za duplo ubistvo na doživotnu robiju, bez prava na pomilovanje.

Do koje mere su Ned i Koni bili omraženi u svetu šou biznisa, svedočila je njihova sahrana. Sem desetak članova porodica, došlo je samo troje ljudi iz sveta filma. Jedan od njih je bio Robert Brant. Došao je da se zahvali Nedu što muje onako dramatično izmenio život. Jer da ga Ned nije nagovorio da proda dušu đavolu, Robert bi verovatno završio kao i mnogi talento-vani, ali nepriznati

reditelji. Bilo mu je iskreno žao i Neda i njegove supruge, jer je znao gde se sada nalaze i kako im je.

A onda je došao dvadeseti april, najvažniji dan u njegovoj karijeri. Iznajmio je svečani crni tuksedo za tu priliku, a Ariana je pozajmila Dolores jednu od svojih najlepših večernjih haljina. Njena služavka, inače vesta šminkerka, doterala je devojkicu kao za filmsku scenu. Kada su se te večeri pojavili pred reflektorima osvetljenom zgradom filmske Akademije, Dolores je izazvala svojom pojavom pravu senzaciju među prisutnim novinarima. Konfuzija je bila kompletna. Devojkica je lepotom prevazilazila sve zvezde, a nije bila glumica! Koje onda? Kako se zove? Ali Dolores se samo zagonetno smešila, ne odgovarajući na mnogobrojna pitanja. Umesto nje, izjave je davala Ariana koja se dobro

334

snalazila. Ne, Dolores nije buduća glumica, film je uopšte ne interesuje, ne, nije ni njena nova manekenka, ni to je ne interese, ona je naprosto saradnica gospodina Branta i njegova verenica.

U dnevnoj sobi Banja Dagleasa resko zazvoni telefon... On ga je najpre čuo kroz dremež, onda otvori oči i zagleda se u polutamu oko sebe. Bari je imao običaj da posle škole malo privilegije. Lenjo se proteže po kauču kako bi dohvatio slušalicu...

- Da? - upita promuklim glasom probuđenog čoveka.

- Gospodine Dagleas! - vikala je s druge strane slušalice jedna od njegovih nastavnica. - Je li gledate prenos podela Oskara iz Holivuda?

- Ne. Zašto bih gledao?

- Vaša ćerka Dolores je na televiziji! Uključite televizor da je vidite! Pa, zašto nam niste rekli da je napravila takvu karijeru u Holivudu!

Bari Dagleas je ćutao, misleći da još uvek sanja. O čemu to priča njegova službenica? Kakve veze ima Dolores sa Holivudom? Ostavi otvorenu slušalicu jer je žena i dalje nešto pričala i ode da uključi televizor u uglu salona. Prvo je video Arianu kako se pravi važna pred novinarima. Bari se kao opčinjen zagleda u onu drugu, koja je držala ispod ruke nekog čoveka u crnom odelu. Da, ta lepotica je mogla da bude njegova ćerka Dolores. On se vrati do kauča na koji se skljkica sada već potpuno budan i očiju širom otvorenih. Onda čuvši ženu koja je još uvek o nečemu govorila, uze slušalicu.

- Da, da, Miriam, uključio sam i sve vidim. Hvala vam što ste me pozvali.

On spusti slušalicu i telefon ponovo zazvoni. Bio je to Tomas Bejker, njegov zamenik u gimnaziji, i on je vikao u slušalicu o Dolores i njenom uspehu u Holivudu. Samo što je ovaj završio, pozvala je gospođa Silverman, sekretarica škole. Pošto je i nju uverio da gleda prenos, pozvala je nastavnica engleskog jezika koja je Dolores bila razredni starešina.

335

Vest o iznenadnom ubistvu čuvenog režisera i njegove žene književnice, šokirala je Holivud, ali i upozorila one najlakomije, da paze šta rade i ne dovode svojim trikovima ljude u očajanje potpunog bankrotstva. I do tada je bilo slučajeva da su upropašćeni pojedinci pucali na producente sumnjivog karaktera, a bilo je i par slučajeva u kojima su se nasamareni obesili, ali nikad ranije se nije dogodilo ubistvo dvoje vodećih ljudi u filmskom svetu. Gospodin Benet je odlučio da preživi, ali zato moraju sa ovog sveta da odu krivci za njegovu finansijsku propast. Rano u proleće održano mu je senzacionalno suđenje na kome nije naišao ni na razumevanje, ni na simpatije. Kao što već rekoh, "prevara" je na zapadu legalno dozvoljena, ukoliko ste na nju pristali svojim potpisom. Osuđen je za duplo ubistvo na doživotnu robiju, bez prava na pomilovanje.

Do koje mere su Ned i Koni bili omraženi u svetu šou biznisa, svedočila je njihova sahrana. Sem desetak članova porodica, došlo je samo troje ljudi iz sveta filma. Jedan od njih je bio Robert Brant. Došao je da se zahvali Nedu što mu je onako dramatično izmenio život. Jer da ga Ned nije nagovorio da proda dušu đavolu, Robert bi verovatno završio kao i mnogi talento-vani, ali nepriznati

reditelji. Bilo mu je iskreno žao i Neda i njegove supruge, jer je znao gde se sada nalaze i kako im je.

A onda je došao dvadeseti april, najvažniji dan u njegovoj karijeri. Iznajmio je svečani crni tuksedo za tu priliku, a Ariana je pozajmila Dolores jednu od svojih najlepših večernjih haljina. Njena služavka, inače vesta šminkerka, doterala je devojkicu kao za filmsku scenu. Kada su se te večeri pojavili pred reflektorima osvetljenom zgradom filmske Akademije, Dolores je izazvala svojom pojavom pravu senzaciju među prisutnim novinarima. Konfuzija je bila kompletna. Devojka je lepotom prevazilazila sve zvezde, a nije bila glumica! Koje onda? Kako se zove? Ali Dolores se samo zagonetno smešila, ne odgovarajući na mnogobrojna pitanja. Umesto nje, izjave je davala Ariana koja se dobro

334

snalazila. Ne, Dolores nije buduća glumica, film je uopšte ne interesuje, ne, nije ni njena nova manekenka, ni to je ne interese, ona je naprosto saradnica gospodina Branta i njegova verenica.

U dnevnoj sobi Barija Dagleasa resko zazvoni telefon... On gaje najpre čuo kroz dremež, onda otvori oči i zagleda se u polutamu oko sebe. Bari je imao običaj da posle škole malo privilegije. Lenjo se proteže po kauču kako bi dohvatio slušalicu...

- Da? - upita promuklim glasom probuđenog čoveka.

- Gospodine Dagleas! - vikala je s druge strane slušalice jedna od njegovih nastavnica. - Je li gledate prenos podele Oskara iz Holivuda?

- Ne. Zašto bih gledao?

- Vaša ćerka Dolores je na televiziji! Uključite televizor da je vidite! Pa, zašto nam niste rekli da je napravila takvu karijeru u Holivudu!

Bari Dagleas je ćutao, misleći da još uvek sanja. O čemu to priča njegova službenica? Kakve veze ima Dolores sa Holivudom? Ostavi otvorenu slušalicu jer je žena i dalje nešto pričala i ode da uključi televizor u uglu salona. Prvo je video Arianu kako se pravi važna pred novinarima. Bari se kao opčinjen zagleda u onu drugu, koja je držala ispod ruke nekog čoveka u crnom odelu. Da, ta lepotica je mogla da bude njegova počerka Dolores. On se vrati do kauča na koji se skljkica sada već potpuno budan i očiju širom otvorenih. Onda čuvši ženu koja je još uvek o nečemu govorila, uze slušalicu.

- Da, da, Miriam, uključio sam i sve vidim. Hvala vam što ste me pozvali.

On spusti slušalicu i telefon ponovo zazvoni. Bio je to Tomas Bejker, njegov zamenik u gimnaziji. I on je vikao u slušalicu o Dolores i njenom uspehu u Holivudu. Samo što je ovaj završio, pozvala je gospoda Silverman, sekretarica škole. Pošto je i nju uverio da gleda prenos, pozvala je nastavnica engleskog jezika koja je Dolores bila razredni starešina.

335

- Znala sam - vikala je uzbuđena, - uvek sam tvrdila da će ta lepa i tako bistra devojkica daleko stići u životu! Budite ponosni, gospodine Dagleas, ovakve se retko rađaju!

Bari spusti slušalicu i isključi telefon. Sada su nailazili drugi gosti i filmske zvezde, ali on više nije mogao da skloni oči sa ekrana. Sedeo je tako nepomičan još ceo sat, kada šef ceremonije najavi čuvenu filmsku glumicu koja pride mikrofону i počne da čita naslove pet dokumentarnih filmova koji su bili nominovani te godine. Pošto Bari nije do tada imao pojma koje Robert Brant i šta radi, on se ponovo zagleda u ekran. Sada su prikazivali kratak insert iz filma "Crno-belo", a zatim u krupnom planu kratko pokazali Roberta koji je sedeo između dve dame. Direktor gimnazije je buljio u ekran, da, bila je to zaista Dolores, svežija i lepša no ikad. Od komentatora je čuo da je ona Robertova "ljupka" verenica.

Kada su završili sa kratkim prikazom svih pet dokumen-taraca i imenima autora, ona glumica otvori zapečaćeni koverat i zagleda se u papir koji je izvadila, onda se naže bliže mikrofону...

- Pobjednik u žanru doku-drama je ... - napravi namerno pauzu, - film Roberta Branta, "Crno-belo"!

Začu se gromoglasan aplauz prisutnih, a sve TV kamere se sad usmeriše na red u kome su sedeli Robert i njegove pratilje. Najpre sa sedišta skoči Ariana, pa se onda saže i poljubi Roberta u obraz. Pre nego što će ustati, Robert se okrete Dolores koja ga takođe poljubi u levi obraz. Tek onda ustade i dade ruku Ariani koja ga povuče iz reda za sobom. Običaj je da nagradu za najbolji film iz žanra primaju reditelj i producent zajedno. Pored one glumice, na bini su ih čekale dve mlade asistentkinje koje su držale po jednu pozlaćenu statu Oskara. Ariana podiže statu visoko iznad glave i pride mikrofONU, kratko se zahvalivši na časti i razumevanju novoga žanra, do tada ne mnogo priznatog. Robert se takođe samo kratko zahvalio i njih dvoje podoše za

336

onom glumicom koja ih odvede iza bine. Kamera se kratko vratila na Dolores koja je plakala od radosti, držeći se obema rukama za obraze. Ona posla Robertu poljubac...

Ovo je bilo previše za potpuno slomljene živce Barija Dagleasa. On ustade i isključi televizor. Te večeri je video dosta. Vratio se na kauč i ostao da sedi na njemu ukočen još dugo. Razmišljao je uvređen do srži. On se ni u snu nije nadao da će se ona mala kurva tako dobro snaći u životu. Pa da, pade mu na pamet, mora da je primenila na onom režiseru sve seksualne trikove kojima ju je on učio godinama. Od poziranja za erotske fotografije, do senzualnog nadraživanja. Uskoro će tri godine od kako ga je onako podlo i iznenada ostavila i izgubila se bez traga. Iskreno se nadao da će crći negde od gladi, ili završiti kao prostitutka, ali ovo, ovo što je upravo video, bilo je ravno uvredi. Jer nešto?eka uvek vredi kad neko od njegovih suparnika uspe u životu, a raduje se kad se ovom desi neka nesreća. Takva je priroda zlih ljudi. Bari se odjednom pakosno nasmeši. Setio se kako će da udesi tu malu drolju i pokvari joj sjajne planove za budućnost.

Ustade i side u podrum gde potraži skrivenu metalnu kutiju od keksa u kojoj je godinama gomilao i ljubomorno čuvao devojčine slike koje je pravio na polaroidu, jer se bojao da ih da na razvijanje. Kutija se nalazila dobro sakrivena u drvenom plafonu podruma, nedaleko od plinske peći za grejanje kuće. On je otvori nervoznim pokretima ruku koje su mu se tresle od iznenadne želje za osvetom. Ali, kada je izvadio gumicom uvezani svežanj, otkri sa zaprepašćenjem da su sve slike izbledele i prepune "fleka" usled prevelike blizine uređaja za grejanje. Vreme i toplota potpuno su upropastili foto papir na kome nije moglo ništa da se razazna. Po treći put grozničavo pregleda više od sto fotosa. ali bez uspeha. One koju je na njima tražio, tamo više nije bilo. Živela je u Holivudu,

337

okružena zvezdama američkog filma, dražila se s uglednim i bogatim ljudima i bila obasuta pažnjom i ljubavlju čoveka kome će uskoro zauvek pripasti. Bari oseti iznenadnu slabost u nogama. Spusti se na gomilu časopisa koji su ležali uz betonski zid, držeći na kolenima limenu kutiju. Od nemoćnog besa podoše mu suze na oči i poče

4

glasno da jeca, neprirodnim glasom čoveka kome je život zadao konačni udarac. U svom ličnom porazu, on nije video svoju krivicu, video je samo omraženog pobjednika. Tako silno je poželeo da pošalje nekoliko njenih golišavih slika njenom budućem mužu, a sad mu se, eto, izjalovilo i to sitno zadovoljstvo. Mala kurva ga je pobedila. Najpre ga je duboko ranila iznenadnim odlaskom iz njegovog perverzno života, a sada je odlučila i da ga dotuče. Kao i svi ljudi izvitoperenog duha, i Bari Dagleas je video u devojčinom uspehu sopstveno poniženje. Perverzan po prirodi, nije se uopšte setio da mu je ta nesrećna devojka počerka. A to znači i pred Bogom i pred ljudima, kao rođeno dete. Da ju je iskreno usvojio i o njoj se kao o svom sopstven-om detetu brinuo, danas bi ga obožavala i verovatno još uvek s njim živela. Umesto toga ju je ucenio i sve u

njoj uprljao. Poneo se kao pravi bednik, a u javnosti je izigravao "savršenog" roditelja.

On oseti iznenađan i oštar bol u grudima, za koje se grčevito uhvati. Na oči mu se spusti neka tamna mrena i vid mu se zamagli. Osetivši da s njim nije nešto u redu, Bari pokuša da se uspravi na noge, ali, umesto toga, sruši se mrtav na betonski pod podruma. Pored njega ostade prevrnutu kutija sa prosutim i uništenim dokazima njegove grešne ptošlosti.

Tog leta, tačno na njen dvadeset šesti rođendan, Dolores i Robert su se venčali. Oboje su izrazili želju da se skromna ceremonija obavi u maloj crkvisi oca Donovanana, preko koga su se upoznali i vremenom iskreno zavoleli. Svečanom činu su pri-

338

sustvovali samo Ariana i Harvi Smit, koji su im ujedno bili i kumovi. Sa Harvijem je došla i njegova mlada supruga Mada, dok je Ariana još uvek b"ila bez bračnog druga.

Nakon završene ceremonije i pošto su se Robert i Dolores konačno poljubili pred oltarom, otac Donovan ih sve pozva u svoj rnalni stan gde im je pripremio skromnu zakusku. Svi podoše za njim", sem Dolores koja je još uvek stajala pred oltarom. - Ostaću par minuta - saopšti irn, a kada ostade sama u maloj crkvisi, mlada žena podiže svoje setne oči na veliko Isusovo raspeće.

Tačno tu je stajala pre dve i po godine. Umesto svečane venčane haljine, na sebi je tada imala samo donji veš, specijalno izrađen za zavodenje i greh. Dolores malo zadiže dugu haljinu i kleče pred oltarom, i dalje uprtog pogleda u Isusovo raspeće.

- Gospodaru moje duše i tela, - tiho mu se obraćala. - ne napuštaj me i ne zaboravi me, jer sam bez tebe obično ništavi-
lo...

Dok je Dolores razgovarala sa Isusom, Donovan je počastio goste sendvičima, vinom i kafom, a bilo je i dobrih kolača. Kada se Robert pojavio u kuhinji da zakuva kafu, Donovan iskoristi priliku da ga podseti:

- Sećate li se našeg prvog susreta ovde pre dve i po godine?

- Nikad ga neću zaboraviti.

- Bili ste tako rastreseni, očajni, od života i borbe umorni, razočarani u sebe i ljude, prigovarali ste svom ugovora s Bogom, od koga ste tražili sve ovo što danas imate! Tada vam to nije bilo jasno, ali danas razumete, zar ne? Tražili ste od Boga "sreću, bogatstvo i svetsku slavu"! Sreću ste dobili kada ste se sreli sa onom divnom mladom ženom, sada vašom suprugom! Ona će vas činiti iskreno srećnim do kraja vašeg života na ovom svetu. Bogatstvo ste stekli kada ste saznali istinu o životu i smrti, a to je znanje koje se ne može kupiti nikakvim milionima! Slavu ste postigli služeći Boga i praveći filmove koji u gledaocu bude ona

339

najviša duhovna osećanja. Za jedan od tih filmova dobili ste pre tri meseca najveću nagradu, Oskara! I vaš poslednji film "Kradljivci nevinosti" je kandidovan za TV nagradu Zlatni globus! A samo Bog zna kakve ćete još velike i važne filmove praviti i nagrade primati! Kao što vidite, on je svoj deo ugovora ispunio. A vidim da i vas dvoje ispunjavate svako slovo iz tog ugovora. Neka vas oboje Bog blagoslovi, malo je na svetu ljudi tako čvrstih karaktera!

Roberta ganuše sveštenikove reci i on ga čvrsto zagrlji. On nije zaboravio daje Donovan bio njegova prva veza sa Bogom, prva karika u nizu događaja koji su doveli do ovog predivnog dana u njegovom životu.

U međuvremenu se Dolores vratila iz crkve. Ugledavši je u vratima stana, očiju crvenih od suza, Ariana joj veselo doviknu:

- I ja bih plakala od sreće da me hoće neki Robert Brant! Dolores obrisa lice i pride im smešeći se. Harvi Smit ustade

i pođe joj u susret. On joj uze obe ruke u svoje i zagleda se u njene vlažne oči.

- Dolores, - obrati joj se on očinskim tonom, - nisam imao priliku da vam zahvalim što ste prihvatili da snimate za našu firmu. Fotograf me je pozvao posle snimanja i pitao me ko ste. Rekao je da ste bili divni, da ste samo ćutali i disciplinovano radili sve što su od vas zahtevali. Dolores draga, ja vam se od srca zahvaljujem i želim da znate da sam i ja ispunio svoj deo dogovora s, a vama!

Smit izvadi iz džepa jedan presavijeni papir koji joj pruži. Bio je to dokument od Fosterove fondacije o njegovom usvajanju pedesetero dece iz raznih delova nerazvijenog sveta.

- A sada, - ustade Ariana, - ja i gospodin Smit bismo želeli da vam uručimo poklone. Na žalost, pokloni su malo većeg formata i zbog toga nisu bili pogodni za nošenje, pa vas pozivamo da podete sa nama da vam ih pokažemo i predamo!

340

Robert zagonetno pogleda u Dolores, ali ova se samo čudno smeškala.

- Ti znaš o čemu se radi? - prošaputa joj on na uho.

- Uskoro ćeš videti - bila je ona još zagonetnija.

Pred crkvom su još uvek stajala dva dugačka crna automobila. Jedan je pripadao Ariani, a drugi Smitu. Oprostiše se od oca Donovana i odvezoše u pravcu Holivud Hilsa. Ugledavši svoju staru ulicu, Robert se iznenada uzbudi. Kao što se potajno i nadao, uskoro se povezoše u dvorište njegove bivše vile. Bila je sveže ofarbana, dvorište sredeno i prepuno rascvetalih grmova ruža, a iza njih se na suncu presijavao bazen za kupanje. On nikad ranije nije video svoju vilu ovako doteranu.

- Staje ovo? - izade iz automobila i okrete se Ariana koja je sva sijala od zadovoljstva. - Šta ovo znači? - ponovi pitanje.

- To znači, - začu se iza njega Smitov bariton, - da smo se gospodica Graf i ja dogovorili da otkupimo vaš bivši posed. I nemojte se buniti, jer nam gaje banka sa zadovoljstvom odmah prodala, i to po mnogo nižoj ceni!

- Ali... - mucao je zbunjeni Robert, - ja to... ja ne mogu to da prihvatim!

- Tome smo se i nadali! - uskoči Ariana u razgovor. - Zato smo se dogovorili da umesto banci, dugujete nama novac za kuću. Ali bez kamate! - podvuče ona najvažniji deo.

Robert se smušeno okretao, dirnut do suza. On se najpre okrete Ariani koju zagrlji, onda obgrlji Smita oko ramena. Njihova pažnja i prijateljstvo su ga zaista ganuli. Dolores gaje samo posmatrala ispod oka.

- Ti si sve ovo znala, zar ne? - upita je Robert.

- Pa, neko je morao da preseli ono mali stvari što smo imali kod Ariane. A i imanje je bilo prilično zapušteno. Ariana, Mada i ja, tajno smo sve doterale. On pride Madi i poljubi je u obraz.

341

- Dragi moji prijatelji, - onim se svima obrati, - ja nemam reci kojima bih vam se zahvalio i opisao osećanja koja ste svojom dobrotom u meni izazvali!

- Ako iko ovde traba nekome da se do groba zahvaljuje, onda smo to svakako nas dvoje - reče Ariana ozbiljnim glasom. - Jer da nismo u životu sreli vas dvoje, još uvek bismo živeli uzalud, prazni i nesrećni! Pokazali ste nam svojim primerom kako je sebičnost tužna i samouništavajuća, a da pomoć i davanje drugima donosi istinsku sreću i duševno zadovoljstvo. Sada je na nas red da vam se odužimo. I ne brinite. Banci je sve isplaćeno, a kuća je već prenetna na vas dvoje. Otplaćivaćete nam dug koliko i kada možete.

Kumovi ih izljubiše i ostaviše same pred kućom. Robert se dugo nije usudio da uđe, onda ga mlada uhvati za raku i povede velikim drvenim vratima u španskom stilu. Ona izvadi iz tašne ključ i otključa vrata, a Robert je po običaju podiže u naručje i unese unutra. Dolores ga najpre provede po celoj kući, ostavljajući spavaću sobu za kraj. Tek tamo mu se zagleda u oči.

- Tamo u crkvi, - tiho mu se poveravala, - molila sam Isusa da mi danas pomogne. Ne znam da li je to posledica moje želje ili njegovog čudotvorstva, ali osećam se ponovo nevinom i pred njim i pred tobom.

- Ljubavi moja, - privuče je Robert bliže. - Ja te drukčije nisam nikad ni zamišljao!

Ona sanjalački zaklopi oči i najpre mu ponudi svoje devičanske usne, a zatim i celo svoje biće...

Dvoje zaljubljenih ostadoše kod kuće nedelju dana. Oboje su naprosto uživali u svojoj bračnoj vezi. Kupali su se, zajedno kopali baštu i obrezivali ruže, a kad god bi im se ukazala prilika, grabili su jedno drugo sa strašću i željom. Voleli su se bez grize savesti, znajući da je njihova veza od Boga blagoslovena. Voleli su se kao što su se voleli Adam i Eva pre nego što ih je u njihovom rajskom vrtu pronašla i uznemirila zmija.

342

A onda ih je jednog dana telefon probudio iz slatkog sanjarenja. Veliki studio, jedan od "deset vrhunskih", pozvao je Roberta na razgovor i ponudio mu režiju velike TV serije od šest časova, po jednom od poznatih romana. On je odmah pristao, ali ne samo zbog ponuđenog honorara od pola miliona. Taj roman mu se već odavno dopao i maštao je da ga jednog dana adaptira za film. Dolores je ljubazno odbila njegovu ponudu da mu pomaže, izgovarajući se daje ona sada domaćica i supruga koja će o njemu do smrti voditi računa. Robert je svako veče žurio kući, da je što pre vidi, čvrsto zagrlji i nauživa se njene iskrene ljubavi. On više nije mogao da zamisli život bez nje, a ni ona bez njega.

Što se dve hiljadita godina više približavala, to je Dolores bila sve zabrinutija. Dok se ostatak sveta naivno i bezbrižno pripremao za najveći doček Nove godine u istoriji čovečanstva, ona je sa strepnjom pratila svetske događaje. Nisu slutili na dobro. Vesti su bile prepune urbanog kriminala, međunarodnog terorizma, buknuo je nekoliko novih građanskih ratova, a oni stari su još uvek tinjali neugašenom mržnjom i neutoljivom željom za osvetom. Zbog sve toplijih zima dolazilo je do nezapamćenih poplava, a broj zemljotresa poprimio je apokaliptične razmere. Vesti su takođe bile prepune skandala koji su se prosto takmičili u prljavštini i nemoralu. Bogati su rasipali novac, a siromašni su im se svetili masovnom rasprodajom svojih jadnih duša, jer ništa drugo nisu ni imali. Usled tehnološko-kom-pjuterske revolucije, milioni običnih radnika su ostajali bez posla. Posledice ovoga ogledale su se u novom porastu oružanih pljački koje su se u većini slučajeva završavale ubistvima. Pukotina koja je do tada delila siromašne od lakomih, pretvarala se u provaliju. Apsolutno je sve bilo spremno za početak svetske revolucije i dolazak "čoveka zveri" koji će zavladatai svetom. Sve je to imalo porazan uticaj na Dolores. Njen strah se naročito

343

pojačavao nailaskom noći. Tada bi uključivala alarmne uređaje i poput miliona Amerikanaca postajala zatvorenik u sopstvenoj kući.

Te večeri je potištena isključila TV, jer više nije mogla ni da gleda ni da sluša svet koji se već previjao u mukama. Ali, samo što je zadremala na sofi u dnevnoj sobi, ponovo se našla okružena Njegovom svetlošću i mirom Njegovog božanskog prisustva.

- Ne boj se budućnosti - poruči joj blagim glasom. - Ja ću zaštititi od zveri one koji u mene veruju. Poruči dobrim ljudima da čas mog povratka već kuca na njihova vrata. A onim drugima reci da imaju još vrlo malo vremena da mi ih otvore!

onom glumicom koja ih odvede iza bine. Kamera se kratko vratila na Dolores koja je plakala od radosti, držeći se obema rukama za obraze. Ona posla Robertu poljubac...

Ovo je bilo previše za potpuno slomljene živce Barija Dagleasa. On ustade i isključi televizor. Te večeri je video dosta. Vratio se na kauč i ostao da sedi na njemu ukočen još dugo. Razmišljao je uvređen do srži. On se ni u snu nije nadao da će se ona mala kurva tako dobro snaći u životu. Pa da, pade mu na pamet, mora da je primenila na onom režiseru sve seksualne trikove kojima ju je on učio godinama. Od poziranja za erotske fotografije, do senzualnog

nadraživanja. Uskoro će tri godine od kako ga je onako podlo i iznenada ostavila i izgubila se bez traga. Iskreno se nadao da će crći negde od gladi, ili završiti kao prostitutka, ali ovo, ovo stoje upravo video, bilo je ravno uvredi. Jer nečoveka uvek vređa kad neko od njegovih suparnika uspe u životu, a raduje se kad se ovom desi neka nesreća. Takva je priroda zlih ljudi. Bari se odjednom pakosno nasmeši. Setio se kako će da udesi tu malu drolju i pokvari joj sjajne planove za budućnost.

Ustade i siđe u podrum gde potraži skrivenu metalnu kutiju od kekisa u kojoj je godinama gomilao i ljubomorno čuvao devojčine slike koje je pravio na polaroidu, jer se bojao da ih da na razvijanje. Kutija se nalazila dobro sakrivena u drvenom plafonu podruma, nedaleko od plinske peći za grejanje kuće. On je otvorio nervoznim pokretima ruku koje su mu se tresle od iznenadne želje za osvetom. Ali, kada je izvadio gumaticom uvezani svežanj, otkri sa zaprepašćenjem da su sve slike izbledele i prepune "fleka" usled prevelike blizine uređaja za grejanje. Vreme i toplota potpuno su upropastili foto papir na kome nije moglo ništa da se razazna. Po treći put grozničavo pregleda više od sto fotosa, ali bez uspeha. One koju je na njima tražio, tamo više nije bilo. Živela je u Holivudu,

344

337

r su ** n°.Spusf;

•

Jo, h gravao

338

" , Sm,, . . .

P-d

vnom mjado^ 6dU Sfe d°bU> [ad B°ga "s^ću,

u

najviša duhovna osećanja. Za jedan od tih filmova dobili ste pre tri meseca najveću nagradu, Oskara! I vaš poslednji film "Kradljivci nevinosti" je kandidovan za TV nagradu Zlatni globus! A samo Bog zna kakve ćete još velike i važne filmove praviti i nagrade primati! Kao što vidite, on je svoj deo ugovora ispunio. A vidim da i vas dvoje ispunjavate svako slovo iz tog ugovora. Neka vas oboje Bog blagoslovi, malo je na svetu ljudi tako čvrstih karaktera!

Roberta ganuše sveštenikove reci i on ga čvrsto zagrlji. On nije zaboravio daje Donovan bio njegova prva veza sa Bogom, prva karika u nizu događaja koji su doveli do ovog predivnog dana u njegovom životu.

U međuvremenu se Dolores vratila iz crkve. Ugledavši je u vratima stana, očiju crvenih od suza, Ariana joj veselo doviknu:

- I ja bih plakala od sreće da me hoće neki Robert Brant! Dolores obrisa lice i pride im smešeći se. Harvi Smit ustade i pođe joj u susret. On joj uze obe rake u svoje i zagleda se u njene vlažne oči.

- Dolores, - obrati joj se on očinskim tonom, - nisam imao priliku da vam zahvalim što ste prihvatili da snimate za našu firmu. Fotograf me je pozvao posle snimanja i pitao me ko ste. Rekao je da ste bili divni, da ste samo ćutali i disciplinovano radili sve što su od vas zahtevali. Dolores draga, ja vam se od srca zahvaljujem i želim da znate da sam i ja ispunio svoj deo dogovora sa vama! Smit izvadi iz džepa jedan presavijeni papir koji joj pruži. Bio je to dokumenat od Fosterove fondacije o njegovom usvajanju pedesetero dece iz raznih delova nerazvijenog sveta.

- A sada, - ustade Ariana, - ja i gospodin Smit bismo želeli da vam uručimo poklone. Na žalost, pokloni su malo većeg formata i zbog toga nisu bili pogodni za nošenje, pa vas pozivamo da pođete sa nama da vam ih pokažemo i predamo!

340

Robert zagonetno pogleda u Dolores, ali ova se samo čudno smeškala.

- Ti znaš o čemu se radi? - prošaputa joj on na uho.

- Uskoro ćeš videti - bila je ona još zagonetnija.

Pred crkvom su još uvek stajala dva dugačka crna automobila. Jedan je pripadao Ariani, a drugi Smit. Oprostiše se od oca Donovanana i odvezoše u pravcu Holivud Hilsa. Ugledavši svoju stara ulicu, Robert se iznenada uzbudi. Kao što se potajno i nadao, uskoro se povezoše u dvorište njegove bivše vile. Bila je sveže ofarbana, dvorište sređeno i prepuno rascvetalih grmova ruža, a iza njih se na suncu presijavao bazen za kupanje. On nikad ranije nije video svoju vilu ovako doteranu.

- Šta je ovo? - izađe iz automobila i okrete se Ariani koja je sva sijala od zadovoljstva. - Šta ovo znači? - ponovi pitanje.

- To znači, - začu se iza njega Smitov bariton, - da smo se gospodica Graf i ja dogovorili da otkupimo vaš bivši posed. I nemojte se buniti, jer nam ga je banka sa zadovoljstvom odmah prodala, i to po mnogo nižoj ceni!

- Ali... - mucao je zbunjeno Robert, - ja to... ja ne mogu to da prihvatim!

- Tome smo se i nadali! - uskoči Ariana u razgovor. - Zato smo se dogovorili da umesto banci, dugujete nama novac za kuću. Ali bez kamate! - podvuče ona najvažniji deo.

Robert se smušeno okretao, dirnut do suza. On se najpre okrete Ariani koju zagrlji, onda obgrli Smita oko ramena. Njihova pažnja i prijateljstvo su ga zaista ganuli. Dolores gaje samo posmatrala ispod oka.

- Ti si sve ovo znala, zar ne? - upita je Robert.

- Pa, neko je morao da preseli ono mali stvari što smo imali kod Ariane. A i imanje je bilo prilično zapušteno. Ariana, Mada i ja, tajno smo sve doterale. On pride Madi i poljubi je u obraz.

341

- Dragi moji prijatelji, - on im se svima obrati, - ja nemam reci kojima bih vam se zahvalio i opisao osećanja koja ste svojom dobrotom u meni izazvali!

- Ako iko ovde traba nekome da se do groba zahvaljuje, onda smo to svakako nas dvoje - reče Ariana ozbiljnim glasom. - Jer da nismo u životu sreli vas dvoje, još uvek bismo živeli uzalud, prazni i nesrećni! Pokazali ste nam svojim primerom kako je sebičnost tužna i samouništavajuća, a da pomoć i davanje drugima donosi istinsku sreću i duševno zadovoljstvo. Sada je na nas red da vam se odužimo. I ne brinite. Banci je sve isplaćeno, a kuća je već prenetna na vas dvoje. Otplaćivaćete nam dug koliko i kada možete.

Kumovi ih izljubiše i ostaviše same pred kućom. Robert se dugo nije usudio da uđe, onda ga mlada uhvati za ruku i povede velikim drvenim vratima u španskom stilu. Ona izvadi iz tašne ključ i otključa vrata, a Robert je po običaju podiže u naručje i unese unutra. Dolores ga najpre provede po celoj kući, ostavljajući spavaću sobu za kraj. Tek tamo mu se zagleda u oči.

- Tamo u crkvi, - tiho mu se poveravala, - molila sam Isusa da mi danas pomogne. Ne znam da li je to posledica moje želje ili njegovog čudotvorstva, ali osećam se ponovo nevinom i pred njim i pred tobom.

- Ljubavi moja, - privuče je Robert bliže. - Ja te drukčije nisam nikad ni zamišljao!

Ona sanjalački zaklopi oči i najpre mu ponudi svoje devičanske usne, a zatim i čelo svoje biće...

Dvoje zaljubljenih ostadoše kod kuće nedelju dana. Oboje su naprosto uživali u svojoj bračnoj vezi. Kupali su se, zajedno kopali baštu i obrezivali ruže, a kad god bi im se ukazala prilika, grabili su jedno drugo sa strašću i željom. Voleli su se bez grize savesti, znajući daje njihova veza od Boga blagoslovena. Voleli su se kao što su se voleli Adam i Eva pre nego što ih je u njihovom rajskom vrtu pronašla i uznemirila zmija.

342

A onda ih je jednog dana telefon probudio iz slatkog sanjarenja. Veliki studio, jedan od "deset vrhunskih", pozvao je Roberta na razgovor i ponudio mu režiju

velike TV serije od šest časova, po jednom od poznatih romana. On je odmah pristao, ali ne samo zbog ponuđenog honorara od pola miliona. Taj roman mu se već odavno dopao i maštao je da ga jednog dana adaptira za film. Dolores je ljubazno odbila njegovu ponudu da mu pomaže, izgovarajući se daje ona sada domaćica i supruga koja će o njemu do smrti voditi računa. Robert je svako veče žurio kući, da je što pre vidi, čvrsto zagrlji i nauživa se njene iskrene ljubavi. On više nije mogao da zamisli život bez nje, a ni ona bez njega;

Što se dve hiljadita godina više približavala, to je Dolores bila sve zabrinutija. Dok se ostatak sveta naivno i bezbrižno pripremao za najveći doček Nove godine u istoriji čovečanstva, ona je sa strepnjom pratila svetske događaje. Nisu slutili na dobro. Vesti su bile prepune urbanog kriminala, međunarodnog terorizma, buknuo je nekoliko novih građanskih ratova, a oni stari su još uvek tinjali neugašenom mržnjom i neutoljivom željom za osvetom. Zbog sve toplijih zima dolazilo je do nezapamćenih poplava, a broj zemljotresa poprimio je apokaliptične razmere. Vesti su takođe bile prepune skandala koji su se prosto takmičili u prljavštini i nemoralu. Bogati su rasipali novac, a siromašni su im se svetili masovnom rasprodajom svojih jadnih duša, jer ništa drugo nisu ni imali. Usled tehnološko-kom-pjuterske revolucije, milioni običnih radnika su ostajali bez posla. Posledice ovoga ogledale su se u novom porastu oružanih pljački koje su se u većini slučajeva završavale ubistvima. Pukotina koja je do tada delila siromašne od lakomih, pretvarala se u provaliju. Apsolutno je sve bilo spremno za početak svetske revolucije i dolazak "čoveka zveri" koji će zavladatai svetom. Sve je to imalo porazan uticaj na Dolores. Njen strah se naročito